ZRINSKI ZBORNIK

ZA POVIJEST I OBNOVU HRVATSKOGA POUNJA

4
2010.

1239

ZRINSKI ZBORNIK

ZA POVIJEST I OBNOVU HRVATSKOGA POUNJA

4

2010.

KULTURNO-POVIJESNA EDICIJA
DRUŠTVA PRIJATELJA ZRINA
Knjiga XVI

Glavni urednik zbornika
Mr.sc. Ante MILINOVIĆ

Tehnički urednik i
kompjutorska priprema
Katarina MILINOVIĆ
Damir SALOPEK

Lektor i korektor
Milka prof. MILINOVIĆ

Nakladnik
Društvo prijatelja Zrina Zagreb

Za nakladnika
Martin KATIČIĆ, predsjednik

Tisak
Europrint, Zagreb

CIP-katalogizacija u publikaciji, NSK Zagreb
UDK 949.75-3 Zrinsko Pounje (082)
ISBN 953-97584-0-8

ZRINSKI ZBORNIK, Zagreb, 2009.
1. Milinović, Ante, gl.urednik
980825093

KAZALO

(1) PREDGOVOR ČETVRTOM ZRINSKOM ZBORNIKU
Nek blistaju spomenici hrvatskim braniteljima Zrina i Gvozdanskog 5

(2) ŠUTNJA O UNIŠTENJU ZRINA 1943. JE PRIKRIVANJE ZLOČINA
HOLO KAUSTA / mr.sc. Ante Milinović 8

(3) BUDIMO PONOSNI JER SMO POBJEDNICI (Portal AS) 61

(4) HOMILIJA NA 433. OBLJETNICU ŽRTVE GVOZDANSKOG
sisačkog biskupa dr.sc. Vlade Košića 63

(5) NEKA JE VJEČNA SLAVA JUNAČKIM BRANITELJIMA
GVOZDANSKOG 1578. GODINE / mr.sc. Ante Milinović 67

(6) IVANOVA MUKA I PORUKA HRVATSKOJ
Branimir Petener, pročelnik HOR-a 73

(7) HRVATSKI NACIONALNI PROGRAM A.T. PAVIČIĆA U EPU
«GVOZDANSKO» / mr.sc. Ante Milinović 85

(8) TRESIĆEV EPSKI PRIKAZ HRVATSKE POVIJESTI
mr.sc. Ante Milinović 89

(9) IN MEMORIAM UMJETNIKU IVICI BEDNJANCU 92

(10) ZRIN SU BARBARI SPALILI NA MALU GOSPU 1943. (duži recital) 93

(11) PRIČA O ZRINA UNIŠTENOM NA MALU GOSPU 1943. (kraći recital) 97

(12) SRPSKI GENOCID NAD HRVATIMA ZRINSKOG POUNJA U II SR
/ mr.sc. Ante Milinović 101

(13) EP «GVOZDANSKO» - izabrani odlomci Ante Tresić Pavičić 172

(14) INTERVJU 1992. s gosp. MARTINOM KATIČIĆEM
Ivan Strižić / Hrvatski dom broj 5 od 23.7.1992. 193

Fotografika panorame dijela Zrina pod starim gradom iz 1930.

Predgovor četvrtom ZRINSKOM ZBORNIKU

Nek blistaju spomenici hrvatskim braniteljima Zrina i Gvozdanskog!

Dragi prijatelji,

Četvrti ZRINSKI ZBORNIK je posvećen rehabilitaciji hrvatskih žrtava strašnog četničko-komunističkog zločina nad Zrinom i Gvozdanskim, a temelj te revizije šovinističkih presuda i odluka je Rezolucija broj 1481 Parlamentarne skupštine Vijeća Europe o osudi komunističkih zločina od 25. siječnja 2006. godine, te kasnije rezolucije EU o ostvarivanju prava žrtava komunizma, koje su ratificirali parlamenti svih europskih zemalja pa i Hrvatski sabor. Došlo je vrijeme da se te pravedne rezolucije primjene i u slučaju utvrđivanja istine i odštete žrtvana u hrvatskim naseljima Zrin i Gvozdansko, pa je u redovima izvršitelja zločina nastala silna panika, a u redovima starih udbaša i njihovih neokomunističkih nasljednika još veća provala bijesa zbog najave MUP-a RH i ministra Tomislava Karamarka o istraživanju i procesuiranju svih dosad tabuiziranih zločina komunizma. Njihovi lideri Mesić, Manolić i drugi su se na HTV obrušili na taj pravedni proces, rigajući mržnju protiv takve domoljubne Hrvatske, a neka komitetska kolumnistica Londrićka čak je napravila gnusnu prispodobu duha te časne rezolucije sa agresijom balkanskog kasapina na Hrvatsku, pokazavši da nema ni zrna pameti ni poštenja!

Međutim, protiv utvrđivanja povijesne istine o tim genocidnim ratnim zločinima danas se složno bore njihovi preživjeli izvršitelji i njihovi potomci, velikosrpski četnici i staljinistički partizani. To su samo na prvi pogled neobični saveznici iz II SR, jer su njihovi primarni ciljevi i njihovi kriteriji za likvidacije zapravo bili isti, kako bi se pokoljima i protjerivanjem hrvatskog puka sa njegovih ognjišta riješili nepoželjne nesrpske i još k tome katoličke populacije kao smetnje za svoje političke ciljeve uništenja mlade, tek obnovljene Hrvatske države i stvaranje Velike Srbije odnosno Sovjetske Jugoslavije kao satelita SSSR-a. Iako su zločinci sustavno uništavali arhivsku građu o tim zločinima, ipak su se slučajno sačuvali podatci o postojanju tri vrste stravičnih konc-logora s pola milijuna žrtava od kojih su neki potrajali sve do početka 1948. godine, u kojima je nesrpska populacija ubijana ili prepuštana smrti od gladi, bolesti i zime.

broj I.2/46 -2

P R E S V D A

U I M E N A R O D A

Kotarski sud u Dvoru na Uni po predsedniku suda Vujičić Nikoli kao predsedniku vijeća te Roksandić Janko potpredsedniku suda i Gastavniković Otmar sekretaru suda kao članovima vijeća i Pantelić Pragana zapisničaru u pitanju konfiskacije imovine stanovnika mjesta Zrinj a povodom prijave i predloga Kotarskog N.O. u Dvoru na Uni na danas 7 februara 1946 održanoj javnoj raspravi

p r e s u d i o j e-

U smislu člana 28 zakona o konfiskaciji, a na osnovu podataka iz spisa kotarskog N.O.u Dvoru na Uni odjel unutrašnjih poslova od 2/II-1946 broj 382/46 prema kojim podatcima su svi stanovnici mjesta Zrinj za borbu spos i vodili borbu protiv N.O.V.e zatim u koliko nisu streljani ubijeni ili poginuli pobjegli su u toku rata konfiskuje se celikupna imovina pokretna i nepokretna svih stanovnika mjesta Zrinj Narodnih neprijatelja i to kao gdje se takova nalazi imovina.

U koliko bi se naknadno ustanovilo da su pojedina lica od žitelja mjesta Zrinj nebi imala smatrati Narodnim neprijateljima postupaće se u pogledu i u smislu člana 8 pomenutog zakona t.j. vratiće im se ili im naknaditi vrednost oduzete imovine odnosno u smislu člana 6 i 29 zakona o konfiskaciji ostaviće im se u koliko je nužno za uzdržavanje uže obiteljiosuđenog narodnog neprijatelja.

Ova se presuda u smislu pomenutog zakona ima smatrati izvršnom

Presuda se dostavlja upravi narodnih dobara kod Okružnog narodnog odbora Banije u Petrinji, Javnom tužiocu Okruga Banije u Petrinji, službenom listu F.N.R.J. u Beogradu, i Narodnim novinama u Zagrebu, radi obnarodovanja, zatim Kotarskom Narodnom odboru u Dvoru na Uni, Postajnica, Gunja, Petrinja, i Gradskom odboru u Sisku, radi objavljenja na uobičajeni način putem svih područnih mjesnih odbora, te ovovsudnom gruntovnom uredu.

O b r a z l o ž e n j e

Kotarski Narodni odbor u Dvoru na Uni dostavio je ovom sudu 2/II-1946 pod brojem 382/46 u smislu člana 28 zakona o konfiskaciji, popis pokretnih i imovine svih žitelja mjesta Zrinj, kao ratnih zločinaca i narodnih neprijatelja koji su u toku rata streljani, ubijeni, poginuli ili pobjegli.

U smislu propisa cit. zakona imaju kotarski sudovi izreći presudu o konfiskaciji cijelokupne imovine odnosnih lica kao ratnih zločinaca, bez obzira gdje se njihova imovina nalazi.

Je mjesta Zrinj koje je prema utvrđenju kotarskog Narodnog odbora u Dvoru na Uni u cijelosti i skupno davalo otpor, te se borilo protiv Narodno oslobodilačke-vojske pobjegla su sva lica t.j. svi stanovnici-u koliko nisu streljani, ubijeni ili pobjegli-te je u pogledu svih stanovnika toga mjesta valjalo donijeti presudu o konfiskaciji.

Obzirom na okolnost, da je mesto Zrinj porušeno usled borbi, uništena sva arhiva mjesnih ustanova i vlasti, tako da nema mogućnosti, da se utvrdi ni koje su obitelji ni koje lica pojedinačno nalazila u mjestu za vrijeme borbi vođenih protiv N.O.V.-niti koja su pobjegla., valjalo je izreći skupnu presudu za svo žitelje odnosnog mjesta, a u koliko bi se naknadno ustanovilo, da pojedina lica od žitelja mjesta Zrinj, nebi imala da se smatraju narodnim neprijateljima, postupaće se u pogledu istih shodno u presudi citiranim zakonskim propisima o konfiskaciji.

S.F.R.J.
Kotarski sud
U Dvoru na Uni [illegible] februara 1946.

Predsednik suda: Vujičić.

Rasistička presuda Kotarskog suda Dvor na Uni
0d 7.2.1946. je dokaz srpskog genocida nad Hrvatima

Petnaest godina nakon pobjedonosne «Oluje» bez mnogo prikrivanja se nastavlja podmukla velikosrpska i neokomunistička agresija na Republiku Hrvatsku, kako kroz sotonizaciju branitelja i blaćenje ugleda Domovinskog rata, tako i kroz anglo-masonski «proces detuđmanizacije», koja je zapravo vid vrlo opasnog specijalnog soroševskog rata protiv Hrvatske Države. Tako se zapravo uz blagoslov nekih zapadnih agentura nastavlja velikosrpska agresija na suverenu i samostalnu Republiku Hrvatsku, s ciljem da joj se «mirnim putem» amputira polovica ili trećina teritorija, analogno RS u BiH. Najbolji dokazi te anglo-masonske zavjere su procesi Haaškog suda za dokazivanje zločinačkog karaktera akcije «Oluja» i rukovodstva Republike Hrvatske i Herceg-Bosne, koja je spasila BiH od agresije, a naročito odobrenje agresorskom srbijanskom sudu u Beogradu da preko Interpola uhićuje i sudi hrvatske branitelje koji su se usudili pužiti otpor srpskom agresoru u Vukovaru, Osijeku i na Velebitu. Za masonsku gospodu u Haaškom sudu taj cirkus se zove pravda?

Zato se lako može dogoditi nova kalvarija Domoljubne Hrvatske zbog iste izdaje i istih stranih interesa, jer bi zbog politike «hrvatskog noja s glavom u pijesku» našu državnu vlast opet mogli legalno preuzeti kompartijski sinovi oficira JNA, OZN-e i Udbe, farizejski obmanjujući naš dobri ali naivni puk da su baš njihovi očevi stvorili temelje današnje Hrvatske, iako su se oni svim sredstvima trudili da je unište, kako njenu vojsku i gospodarstvo, tako i njezin narod! Mi, koje još nije izdala memorija i razum, vrlo dobro znamo da su ti gerilci uvijek bili tuđinska peta kolona, u II SR Staljinova, zatim Brozova a sada nekog novog soroševsko-masonskog gazde u sjenci Europske Unije, koja deset godina besprimjerno ponižava Hrvatsku oko prijema u EU. Zato mi moramo spremno dočekati tu zloslutnu promjenu, inače hrvatski narod neće nikada dočekati pravdu za Zrin, poništenje genocidnih presuda, osudu zločinaca, povratak posjeda, dostojan ukop posmrtnih ostataka zrinskih žrtava i podizanje dostojnih spomenika svim hrvatskim žrtvama u Zrinu, Gvozdanskom i ostalim naseljima Zrinskog Pounja.

Zar cijela povijest Zrinskog Pounja, a posebno slavni Zrin i Gvozdansko ne zaslužuju svoje

veličanstvene nacionalne spomenike ili čak cijele edukativne spomeničke komplekse, koje će obilaziti kolone školaraca, hodočasnika i drugih gostiju, kao lovaca, planinara, sportaša, te pomoći turistički razvoj kraja koji sada tone u sve veću zaostalost !

Ova četvrta knjiga ZRINSKOG ZBORNIKA sadrži prije svega povijesne dokaze istine o srpskom genocidnom uništavanju hrvatskog naroda Zrinskog Pounja u zadnja dva rata, kao temeljne materijale za duhovnu i gospodarsku obnovu hrvatskog puka u cijelom Pounju koje je tisuću godina bila glavna regija-kralježnica Hrvatskog Kraljevstva, ali su je tursko-vlaški osvajači razorili i etnički očistili od domicilnog stanovništva !

Gorko se varate ako mislite da će rigidni lijevi ekstremisti konačno ispraviti povijesnu nepravdu prema Zrinu, Gvozdanskom i cijelom Zrinskom Pounju koju su i napravili njihovi očevi! Mnogo je vjerovatnije da će baš lijeva koalicija (s izbornom bazom u srpskoj manjini), ponovno omogućiti stvaranje velikosrpske centrale za njihovo novo genocidno rušenje Hrvatske i konačno stvaranje srpske autonomne države Z-4 usred Hrvatske!

Međutim, ako ih hrvatska domoljubna većina pritisne povijesnim i gospodarskim dokazima, baš oni će ipak morati omogućiti da se podignu ne samo spomenici lažnom srpsko-četničkom ustanku, već veličanstveni spomen-kompleksi besprimjernom junaštvu hrvatskih branitelja Zrina i Gvozdanskog, koje će po školskom programu prioritetno obilaziti sva školska djeca naše Hrvatske Države, jednako kao i veličanstvenu Crkvu Hrvatskih Mučenika na Krbavskom polju!

Uredništvo zbornika izražava posebnu duboku zahvalnost našim prečasnim biskupima Mili Bogoviću i Vladi Košiću, kao i našim sponzorima i prijateljima Mili, Dragi, Marijanu i drugima.

Šutnja o uništenju Zrina 1943. je prikrivanje zločina holokausta

Piše: mr.sc. Ante Milinović,
Hrvatski bankovni muzej, Zagreb

Do obnove Hrvatske Države 1991. godine malo je Hrvata znalo za genocidno srbo-komunističko ratno razaranje nekoć slavnoga grada Zrina u Hrvatskom Pounju na Malu Gospu 1943. godine ili su se znali samo neki fragmentarni i iskrivljeni podatci, jer je tadašnji protuhrvatski totalitarni režim udbaškom cenzurom zabranjivao svaki spomen te teme, a pročetnička propaganda i danas drsko obmanjuje javnost da su u tom naselju «krvave ustaše poklale nedužno srpsko stanovništvo», iako u njemu nikad nisu živjeli Srbi, već je tu zbog velike vojno-strategijske važnosti te stare hrvatske ratne tvrđave stoljećima obitavalo jedino hrvatsko starosjedilačko pučanstvo. Zbog tog svog velikosrpskog šovinizma taj udbaško-represivni protuhrvatski jugorežim nije dopustio u svojim školskim udžbenicima, vojnim i općim enciklopedijama bilo kakvo spominjanje Zrina i Gvozdanskog, mada se radilo o dva prioritetna, doista legendarna i prevažna lokaliteta sveukupne hrvatske povijesti!

Iako je taj teroristički režim nepovratno propao i odbačen na smetlište historije, njegovi vrlo brojni epigoni i dalje pokušavaju prikriti svoje srbokomunističke zločine u Zrinu i drugim hrvatskim naseljima, iako je dokazano da neće izbjeći Božju kaznu iz prve poslanice apostola Pavla Korićanima.

Tko razara hram Božji, i njega će Bog razoriti!
Apostol Pavao, Poslanica Korinćanima, 1,3,16.

Nepobitna je istina da su 1943. godine brojčano premoćne, etnički čisto srpske protuhrvatske snage udružene gerile monarhističko-četničke desnice i komunističko-partizanske ljevice kao zakleti protivnici obnove Hrvatske Države, na tipično genocidni fašistički način opljačkali, spalili i sravnili sa zemljom Zrin, to slavno starohrvatsko naselje knezova Šubića-Zrinskih, poubijavši zarobljeno civilno pučanstvo Zrina. U Zrinu tada nije bilo hrvatskih oružanih snaga, već samo oko 80 slabo naoružanih mještana iz lokalne samozaštite, bez dovoljno oružja, streljiva i vojničke opreme. Taj fašističko-genocidni zločin šef OZN-e u ratnom izvješću iz 1944. godine otvoreno «opravdava» time što ti zrinski Hrvati nisu htjeli pristupiti velikosrpskim i boljševičkim odmetnicima i tako izdati svoju zemlju onima koji su kao tuđinska peta kolona i tada po tko zna koji put danomice razarali Hrvatsku, kao što su to činili i u agresiji 1991-95. godine i kao što to čine i danas, samo na mnogo perfidniji način, kroz svoj otrovni agitprop i širenje općeg defetizma i mržnje prema Hrvatskoj Državi.

U sačuvanoj arhivskoj dokumentaciji napadači nisu krili svoju namjeru potpunog spaljivanja naselja posve jednakog klasičnom holokaustu, a osobito se u zapovijedima komandi, izvješćima zloglasne OZN-e i kasnijim presudama sudova o sveopćoj konfiskaciji zemljišnih posjeda bez ikakve iznimke, otvoreno navodi zapovjedna odgovornost čelnih komunista za genocidni cilj istrebljenja i uništenja hrvatskog pučanstva tog domicilnog sjedišta hrvatskih knezova Zrinskih. Danas je posve jasno da je uništenje naselja Zrin i njegovog pučanstva bio čin vrhunske veleizdaje naše domovine Hrvatske, kako od strane odmetnika iz redova srpske etničke manjine, tako i sa strane hrvatskih boljševika koji su se borili protiv obnove Hrvatske Države a za obnovu komunističke Jugoslavije u sastavu Staljinove Kominterne.

Sramotno je i za srpsku etničku manjinu i za hrvatske političare svih boja da takva rasističko-fašistička presuda nikad nije poništena, niti su ikada vraćeni oteti posjedi Zrinjanima!

1. Sedamdeset godina zabrane istine o uništenju Zrina

Uništenje hrvatskog zrinskog sokolovog gnijezda je imalo sve elemente zločina holokausta. Počinitelji tog strašnog genocidnog fašističkog zločina u Zrinu bili su udruženi srpski ljevičarski i desničarski ekstremisti s Banovine, prikriveni partizanskim nazivom tobožnjih antifašista, uz zanemariv broj hrvatskih komunista ili «proleterskih idealista», ali je taj sramni genocid doista bio odobrio i staljinističko-komunistički vrh u GŠH, koji se i danas hvali da su baš oni još tada stvorili samostalnu Hrvatsku, kao što nam i neki bivši generali JNA u svojim knjigama (na pr. Rat i sloboda, Zagreb, 2008) u istom stilu drsko tvrde da su baš oni još u rujnu 1991. godine porazili JNA i četničke korpuse koje nisu ni vidjeli mogu uočiti glavne komponente takvog prikrivanja, jer su svi tobožnji «antifašisti» redovito krili a i danas kukavički kriju svoja ratna zlodjela kao zmija noge! Oni i njihovi epigoni su i danas na vlasti u Republici Hrvatskoj većinom kao tvrdi jugonacionalisti koji nikad ni u snu nisu željeli Hrvatsku Državu, a »Srpska Banija» im je uvijek bila saveznik kao «udarna pesnica Srpstva» u onemogućavanju obnove Hrvatske Države ili njenom rušenju!Zato se svi hrvatski jugonacionalisti i danas ponašaju kao da Zrin, Gvozdansko i Dvor nisu u Republici Hrvatskoj već u onoj propaloj Jugoslaviji ili čak u SAO Krajini ! Možda su ustrašeni udbaškim zločinima pa se i danas boje osvete i preokreta koji bi u Hrvatskoj mogao obnoviti velikosrpsku okupaciju i teror kao i mnogo puta do sada. Velika većina hrvatskih političara tone u dubinu moralnog gliba korupcije, sebičnosti i izdaje ideala samostalne, neovisne i suverene hrvatske države, samo da dođu na vlast i prigrabe što veću

imovinsku korist. Oni bez stida ruše i gaze sve hrvatske ideale koje je ostvario dr. Franjo Tuđman s našim braniteljima, a već koketiraju i sa ponovnim oživljavanjem tragične jugoslavenske povijesne zablude u EU, samo pod drugim nazivom Zapadnog Balkana ili Jugosfere. Zar slučaj tabu-teme o Zrinu nije veliki dokaz te moralne, petokolonaške korupcije? Uzalud im je Tuđman dokazivao da je jugoslavenstvo u bilo kojem obliku grob hrvatskoga naroda i gubitak njegova nacionalnog identiteta. Tragično povijesno iskustvo je pokazalo, da su Srbi tu multinacionalnu tvorevinu uvijek shvaćali kao prvi korak za svoju prokletu imperijalnu veliku Srbiju.

Međutim, danas se aktualni hrvatski predsjednik sljepački dodvorava onim istim istočnm agresorima koji su napali Hrvatsku i pokušali odcijepiti (oni kažu «amputirati» !) dio njezinog državnog područja, dopuštaći pljuvaje po Domovinskom ratu i najavljujući povlačenje hrvatske tužbe protiv Srbije za genocid i ratnu odštetu. On veliča četnički ustanak protivHrvata u Srbu 1941. godine, vrši diskriminaciju prema našim žrtvama komunizma i vraća stanove u Hrvatskoj agresorskim jugooficirima na kojima su prije bijega iz Hrvatske imali stanarsko pravo, dok , s druge strane, oduzeta imovina u Hrvatskoj u vrijeme komunističke strahovlade nije vraćena niti 20%, iako je to bio jedan od uvjeta prijama Hrvatske u UN i Vijeće Europe. Hrvati su bili i ostali dio Europe, ali one duhovne i kulturalne, Europe naroda i domovina, a ne neke unitarističke naddržave umjesto udruženja ravnopravnih država, o čemu nema ni govora, jer joj je cilj nadmoć velesila u slobodnom kretanja robe, usluga, radne snage i kapitala otvaraju širom vrata rasprodaji strancima hrvatskog nacionalnog bogatstva. Ulazak Hrvatske u takvu EU bi značio odricanje od mukotrpno stečene nezavisnosti i suverenosti, pa i hrvatskog nacionalnog identiteta, koji je Hrvatska očuvala kroz stoljeća usprkos hegemonističkim presizanjima Beča, Venecije, Pešte i Beograda.

Još je tragičnije što oba predsjednika hrvatske države koja su došla nakon Tuđmana hvale komunizam, tu najkrvaviju utopiju 20. stoljeća, u ime koje je samo od 8. svibnja 1945, do Božića te iste godine pogubljen svaki šesti Hrvat. Oni otvoreno hvale komunističkog diktatora J.B. Tita i najčuvenijem trgu u glavnome gradu Hrvatske čuvaju njegovo ime, iako je on odgovoran za milijun i stotinu tisuća žrtava koje je dao ubiti nakon završetka Drugoga svjetskog rata. Svojatajući naziv antifašista bivši Titovi drugovi nastoje opravdati komunističke zločine, a neki od njih i amnestirati sebe za njih i postali najgrlatiji u povici za tzv. detuđmanizacijom hrvatskog društva, što zapravo znači rashrvaćenje Hrvatske. Vodeće položaje u politici i gospodarstvu su zauzeli uglavnom bivši komunisti i njihova djeca i nastavili podrivati i pljačkati Hrvatsku. Zbog izostale katarze hrvatskoga društva koja je bila nužna nakon polustoljetne vladavine komunizma, a osobito zbog propuštene lustracije koja se je morala provesti na human ali temeljit način, hrvatski narod nije doživio onu pomirbu i slogu koje su bile stalna želja dra Franje Tuđmana. Došlo je do velike infiltracije jugonacionalista među hrvatske političare, a anarhistički novinari i komunistički petokolonaši prednjače u medijima, koristeći nesklonosti nekih velesila, kao npr. Velike Britanije, prema samostalnoj Hrvatskoj, pa zbog svega toga postoji ozbiljna opasnost po gubitak hrvatske državne samostalnosti.

Zbog te i takve jugonacionalističke «pete kolone» je Pravda za žrtve Zrina i dalje tabu-tema, jer hrvatski političari često slijede iste protuhrvatske «liberalne» ideje, Zapravo su to zamaskirane anarhističko-boljševičke ideje kojima ne dominiraju znanje, sposobnost i etika, već nerazumni primitivni bijes i nasilničko nestrpljenje da nametnu svoju volju drugim ljudima. Oni i njihovi očevi su uz pomoć udruženih srpskih ekstremista već jednom uništili obnovljenu hrvatsku državu, pa im se ne smije dopustiti da opet podjarme Hrvatsku, već im se uz pomoć Božju treba suprotstaviti našom slogom i obraniti Hrvatski Ustav! To znači da opasnost od restitucije jugonacionalizma u njima srodnoj kolonijalističkoj EU i dalje postoji, zbog čega su te stare komunističko-boljševičke sluge preko noći postale u Hrvatskoj najveći i najnerazumniji nekritički eurofili!

2. Velikosrpski šovinizam je bio uzrok genocidnog uništenja Zrina

Pred početak Drugog svjetskog rata cijela Jugoslavija je imala tek desetak tisuća komunista, od kojih je većina zbog regionalne gospodarske razvijenosti i brojnosti radništva pripadala hrvatskom proleterijatu i socijalističkoj inteligenciji, ali je to i dalje bio beznačajno mali jednoznamenkasti postotak stanovništva. Tek nešto više je bilo socijalista i liberalnih antifašista, ali su svi skupa dugo bili zbunjeni i dezorijentirani zbog Staljinovog paktiranja sa Hitlerom oko podjele Poljske pa se u Hrvatskoj taj i inače mali postotak ljevice prirodno podijelio na dvije struje: na hrvatske domoljubne ljevičarske idealiste koji su bili iskreni protivnici širenja fašizma, te nešto brojnije petokolonaške staljinističke internacionaliste, komuniste i duge pristalica kominterne i njene utopije o svjetskoj proleterskoj revoluciji. Oni su u prvom razdoblju paktirali s fašizmom, da bi se potom zbog Hitlerovog napada na SSSR i oni naglo proglasili antifašistima, kako bi dobili zapadnu vojnu i ekonomsku pomoć.

Međutim, golema većina hrvatskog naroda se tada tajno ili javno priklanjala državotvornom programu hrvatskih nacionalista o obnovi Hrvatske Države, nasprot komunistima koji su se izjašnjavali za pridruživanje sovjetskoj komunističkoj konfederaciji – Kominterni.

Srpska populacija u Hrvatskoj pretežito je živjela na agrarnim područjima bez radništva i u najvećem postotku je pristajala uz velikosrpsku monarhističku desnicu, koji su se već desetljećima suprotstavljali svakoj hrvatskoj nacionalnoj ideji i proglašavali je zločinačkom zavjerom prema srpskoj monarhiji i njenom vladajućem režimu. Oni su koristili vojsku, policiju i žandarmeriju da bi fizički uništili hrvatske nacionaliste, jer Hrvatima nisu priznavali nikakva nacionalna niti državotvorna prava, razvijajući u svojoj sredini bolesni šovinistički progon svega hrvatskog i katoličkog. Upravo taj šizofreni srpski šovinizam je uzrok najvećih nesreća hrvatskog naroda, ali ga je velikosrpska propaganda sve do naših dana vješto kamuflirala antifašističkim nazivom, kako bi zastrašila hrvatski narod.

Međutim, posve je bjelodano da je srpski patološki šovinizam bio jedan od glavnih uzroka i samog početka i glavnih etapa povijesne kalvarije hrvatskog naroda koja traje traje već pet stotina godina, jer je prve srpsko-vlaške doseljenike u hrvatske zemlje naselio turski osvajač kao svoje saveznike i pouzdanu pomoćnu vojsku (martoloze i akindžije) za pustošenje i zaposjedanje većeg dijela Hrvatskog Kraljevstva.

Njihovi potomci su i u Drugom svjetskom ratu razarali hrvatska naselja i komunikacije, te sve do jeseni 1942. godine nastupali ili kao «kraljevska vojska u otadžbini» ili udruženi sa srpskim partizanima, a često su tijesno surađivali s talijanskim fašistima. Nakon toga pa sve o danas oni se maskiraju kao tobožnji antifašisti, ali su u velikoj većini bili i ostali prije svega žestoki protuhrvatski šovinisti, što je bio osnovni uzrok svih njihovih krvavih pobuna protiv hrvatskog naroda i rušilačkih nasrtaja na Hrvatsku državu, od početka tursko-vlaške najezde do danas. Velika je tragedija za oba naroda što je taj srpski šovinizam bio najekstremniji i najnerazumniji šovinizam u Europi a možda i na globusu, jer Srbi u velikoj većini nikad nisu priznavali niti danas priznaju postojanje hrvatskog naroda, tvrdeći da se zapravo radi o «Srbima katoličke vere» ili o izdajničkim i pokatoličenim pravoslavcima.

Sukladno tome oni u većini nikad nisu priznavali pa ni danas ne priznaju pravni legalitet postojanja Hrvatske Države, niti danas, niti bilo kada u prošlosti, a njihovi «istoričari» tvrde da Hrvati ama baš nikad nisu ni imali svoju državu, već se po njihovom tumačenju uvijek radilo o nekoj ropskoj, zavisnoj tvorevini. Zato za njih bilo i ostalo logično da već prvog dana obnove Hrvatske Države 1941. i 1991., prije njenog starta bučno odbace njeno priznanje i samu mogućnost priznanja, momentalno joj prišivajući sotonizirajuće etikete fašizma, genocidnosti, hitlerizma, pa su inače srpskoj riječi «ustaša» (u BH ustanku 1875) dali čitav repertoar najgorih mogućih negativnih epiteta, vezanih za kanibalizam, klanje djece, kasapljenje ljudi i slično.

Taj srpski antihrvatski šovinizam je uvijek imao sve karakteristike ekstremne rasističke mržnje kao vrlo teške opsesivne psihopatološke bolesti koja se uvijek graničila s nekom vrstom šizofrenog ludila, jer su «lažljive šokačke latine» kako su zvali katoličke Hrvate smatrali krivcima za sve svoje probleme. Tko to smatra pretjerivanjem, neka pregleda njihov glavni srpski list «Srbobran» koji je 1902. usred Zagreba pozivao Srbe na rat do istrebljenja Hrvata! Oni nikada nisu htjeli pristati da (kao svuda u svijetu) budu nacionalna manjina, već su tražili da im se (amptutacijom) dodijele sve one hrvatske regije u kojima je bilo Srba ili samo neki srpski grob, a to je bio veliki dio Hrvatske Države. Srbi se nikad nisu priznavali državljanima Hrvatske Države, a 1991. su svi do jednoga spalili hrvatske dokumente, da bi ih kukavički tražili tek nakon svog totalnog vojničkog poraza i sramnog bijega u Srbiju.

Velikosrbi ni danas ne smatraju Republiku Hrvatsku državom, niti su je u proškosti priznavali, sramno i uporno lažući o Hrvatima kao samo jednom od malih «plemena» Velikosrpske nacije, pa tako zapravo nisu priznavali ni postojanje hrvatskog naroda

Da bi spriječili obnovu Hrvatske Države, hrvatski Srbi uvijek bili spremni udružiti sa svim protivnicima Hrvatske Države, pa i sa samim sotonom, a kamo li ne s okolnim osvajačima iako su oni na prvi pogled bili «prirodni neprijatelj» tih sultanovih saveznika. Zato su se oni vrlo lako i u novijoj povijesti udružili 1941. s talijanskim fašistima u južnoj Hrvatskoj i u Srbu digli svoj četničko-monarhistički (kasnije lažno nazvan «ustankom naroda SRH») protiv obnove Hrvatske Države, za koju se na tom startu nije mogao znati niti prognozirat njezin razvoj. U sjevernoj zoni srpski četničko-šovinistički ustanici su se udružili sa boljševičkim komunistima, s kojima ih je povezivala etnička srodnost i mržnja prema svakoj hrvatskoj nacionalnoj ideji, jer su komunisti zapravo bili petokolonaši staljinove kominterne i djelovali isključivo po njenim instrukcijama u prilog stvaranju Sovjetske Jugoslavije ili čak neke Sovjetske Balkanije, posve suprotno stvaranju samostalne Hrvatske Države, da bi tek nakon Rezolucije IB 1948 došlo do razlaza Tita sa Staljinom.

Velikosrpski šovinizam naročito se pet stoljeća eksplicitno potvrđivao u planskom razaranju hrvatske povijesne i kultuno-spomeničke kao dokaza opstojnosti hrvatskog naroda, kao i u drskom prisvajanju mnogih od tih spomenika, te njihovom mafijaškom pretvaranju u «srpske spomenike» da bi dokazali svoje pravo na hrvatske zemlje. Prigodom tursko-vlaške najezde na hrvatske zemlje oni su opljačkali i porušili preko tri hiljade crkava, samostana i drugih crkvenih objekata, a to svoje sramno uništavanje nastavili su i u II SR i najnovijoj agresiji u Hrvatskom Pounju gdje su do temelja razorili katoličke crkve u Divuši i Kostajnici, a spalili katoličke samostane i crkve u Gvozdanskom, Struzi, Gorama, Hrastovici i još tisuću drugih.

Za prisvajanje hrvatske povijesne baštine karakteristični su primjeri tipične starohrvatske crkve Sv.Spasa kod vrela Cetine, koju su proglasili svojom srpsk-pravoslavnom crkvom a stare hrvatske benediktinske i ivanovačke samostane u Martinbrodu, dalmatinskoj Krupi, Komogovini, Mošćenici i mnoge druge svojim «starim nemanjićkim namastirima» iako se radi o običnom tursko-vlaškom prisvajanju hrvatskih samostana!

Oni tu sramnu šovinističku aktivnost nastavljaju i danas, kad žele u Komogovini podići svoje «vladičanstvo» a ovih dana su protupravno izbetonirali svoje ogromne privatne grobnice na jednom od od najvažnijih starohrvatskih arheoloških lokaliteta nulte kategorije na Bribirskoj Glavici kod Šibenika, koje je postojbina hrvatskih knezova Šubića Bribirskih, u prvoj etapi njihovog razvoja prije doseljenja na Zrin u Hrvatskom Pounju 1347. godine, kada su stekli plemićki naslov knezova Zrinskih. To barbarsko divljaštvo u sred Hrvatske Države rječito potvrđuje da njihov protuhrvatski šovinizam nije doživio nikakvu katarzu i okajanje, već da se i dalje bahato odnosi prema hrvatskom narodu i samo čeka priliku za nove genocidne zločine nad hrvatskim narodom («do istrage vaše ili naše»), kome su uz pomoć turskih osvajača oteli ne samo naselja i zemljišne posjede, već i njegova stara crkvena svetišta pa čak

i njegova groblja. Da tu istu šovinističko-genocidnu politiku nastavljaju SPC i srpske manjinske stranke dokazuje i njihov nedavni poziv srpskom vjerskom čelniku Amfilohiju Radoviću na «međunarodnu konferenciju o pravoslavlju» usred našeg Dubrovnika, iako je upravo taj vjerski dobričina bio glavni ratni huškač i zagovarač «Velike Srbije» i agresije na Hrvatsku, te podržavao agresiju na Dubrovnik i njegovu «amputaciju» u korist te Velike Srbije! Na tu novu šovinističku provokaciju reagiralo je svojim dostojanstvenim prosvjedom samo nekoliko hrvatskih branitelja, a pravo čudo je da ih hrvatski čelnici nisu strpali u Remetinac.

3. Cilj zrinskog genocida je bilo uništenje Hrvata u Pounju

Na 66. obljetnicu genocidnog uništenja Zrina biskup Vlado Košić je 6. rujna 2009. na Svetoj misi u propovijedi na raskopanim temeljima župne crkve Našašća Svetog Križa, postavio ono najvažnije pitanje zašto se dogodio taj strašan zločin. Naglasio je da će razumni ljudi teško pronaći pravi odgovor na to pitanje, ali da sve ukazuje da je taj razlog "satkan od mržnje i želje da se zatre sve katoličko i sve hrvatsko. I to baš ovdje, gdje su stolovali slavni hrvatski plemići Šubići, koji su upravo zbog ovog mjesta dobili i naziv Zrinski. Oni su dali mnoge narodne vođe, banove i političare, rodoljube i mučenike. Nije li ime Zrin postalo simbolom cjelokupne naše nacije? Čini se da je upravo u tome odgovor: nije neprijateljima smetao samo Zrin, mrziteljima smeta i ime Hrvat, njima smeta sve što je katoličko i hrvatsko. A kad zlikovci imaju i silu, tada ju iskoriste da provedu svoje krvave naume. I zato je Zrin morao doživjeti svoju zlu sudbinu. I zato je poslije Zrina sličan simbol hrvatskog stradanja postao i Vukovar, a s njim i Petrinja, Hrvatska Kostajnica i toliki gradovi i sela koji su prošli svoju tešku Kalvariju, mučeništvo i progon. Ne samo da je Zrin sravnjen sa zemljom, stanovnici pobijeni ili raseljeni, nego je bila nametnuta šutnja da se ne smije o tome ni govoriti. Imovina je svima – od malog djeteta do najstarijeg starca – bila oduzeta „u ime naroda" jer svi Zrinjani su za novu komunističku vlast bili „narodni neprijatelji". *(U knjizi donosimo sliku-faksimil te sramne šovinističke presude! – op.Ur.)* Prečasni biskup je dodao da „danas živimo u vremenu kada se barem smiju spominjati hrvatska stradanja, ali živimo na žalost još uvijek u vremenu u kojemu odgovorni zatiskuju uši i ne žele čuti niti odgovoriti na ta stradanja. Postavljam otvoreno pitanje odgovornima u današnjoj hrvatskoj državi: kako je moguće da nitko od protjeranih Zrinjana do danas nije ostvario pravo na povrat očito nepravedno oduzete imovine u Zrinu? Zar ne bi smjeli nasljednici onih koji su ovdje rođeni dobiti pravo na barem svoju parcelu da jednom godišnje stanu nogom na mjesto gdje je nekoć bilo ognjište njihova obiteljskog doma? Ako je imovina neotuđiva i ako se vraća svima kojima je nasilno i nepravedno oduzeta, zar to ne vrijedi i za Zrinjane?" *(Portal HaKaVe, 6.9.2009.)*

Međutim, svi smo svjedoci da se sadašnji aktualni hrvatski predsjednik sramotno dodvorava onim istim velikosrpskim agresorima koji su napali Hrvatsku i pokušali po starom planu zlikovca Garašanina i SANU «amputirati» (odcijepiti) veliki dio njezinog državnog područja, dopuštajući pljuvanje po Domovinskom ratu, te čak najavljuje povlačenje naše tužbe protiv Srbije genocid i ratnu odštetu za agresiju. On veliča četnički ustanak protiv Hrvata u Srbu 1941. godine, vrši diskriminaciju prema našim žrtvama komunizma i vraća stanove u Hrvatskoj agresorskim jugooficirima na kojima su oni prije bijega iz Hrvatske imali stanarsko pravo, dok , s druge strane, oduzeta imovina u Hrvatskoj u vrijeme komunističke strahovlade nije niti 20% vraćena, iako je to bio jedan od uvjeta prijama Hrvatske u UN i Vijeće Europe. Hrvati su bili i ostali dio Europe, ali one duhovne i kulturalne, Europe naroda i domovina, a ne neke unitarističke kominterne umjesto udruženja ravnopravnih država, o čemu nema ni govora, jer joj je cilj nadmoć velesila u slobodnom kretanja robe, usluga, radne snage i kapitala, koji širom otvaraju vrata rasprodaji hrvatskog nacionalnog bogatstva strancima. Ulazak Hrvatske u takvu nepravednu EU bi značio odricanje od mukotrpno stečene slobode, nezavisnosti i suverenosti,

pa i hrvatskog nacionalnog identiteta, koji je Hrvatska očuvala kroz stoljeća usprkos hegemonističkim presizanjima Beča, Venecije, Pešte i Beograda.

Još je tragičnije što oba predsjednika hrvatske države koja su došla nakon Tuđmana hvale bezbožni komunizam, tu najkrvaviju utopiju 20. stoljeća, u ime koje je samo od 8. svibnja 1945. do Božića te iste godine pogubljen svaki šesti Hrvat. Oni otvoreno hvale komunističkog diktatora J. Broza, čuvajući njegovo ime čak i na najčuvenijem trgu u glavnome gradu Hrvatske, iako je baš on odgovoran za više stotina tisuća žrtava koje je dao ubiti nakon završetka Drugoga svjetskog rata. Svojatajući naziv antifašista bivši Titovi poltroni nastoje opravdati komunističke zločine, a neki od njih i amnestirati sebe za njih, pa su postali najgrlatiji u svojoj podmukloj hajci nazvanoj detuđmanizacijom hrvatskog društva, što zapravo otkriva kao njihov zločinački cilj rashrvaćenje Hrvatske. Vodeće položaje u politici i gospodarstvu su zadržali i dalje uglavnom bivši komunisti i njihova djeca, među kojima je i 30.000 direktora firmi, pa su nastavili podrivati i pljačkati Hrvatsku. Zbog izostanka katarze hrvatskoga društva koja je bila nužna nakon polustoljetne vladavine komunizma, zbog propuštene lustracije koja se morala provesti na human ali temeljit način, hrvatski narod nije doživio onu pomirbu i slogu koje su bile stalna želja dr. Franje Tuđmana. Došlo je do velike infiltracije jugonacionalista među hrvatske političare, a komunistički petokolonaši drže gotovo sve medije, koristeći nesklonosti nekih velesila, kao npr. Velike Britanije, prema samostalnoj Hrvatskoj, pa zbog svega toga postoji ozbiljna opasnost po gubitak hrvatske državne samostalnosti.

Zato je Pravda za hrvatske žrtve genocida u Zrinu i dalje tabu-tema, iako oni, čiji su očevi ubijali Hrvate i bacali ih u Jazovku i stotine drugih jama, nemaju moralno pravo postavljati se danas kao arbitri antifašizma, poštenja i demokracije. Oni i njihovi očevi su uz pomoć srpskih ekstremista već jednom uništili hrvatsku državu i veliki dio hrvatskog naroda, pa im se ne smije dopustiti da po treći put podjarme Hrvatsku, već im se treba slogom i uz Božju pomoć hrabro suprotstaviti i uspješno obraniti Hrvatski Ustav !

Posebno se ne smije zaboraviti da je ideološko-mentalni temelj obje prošle srpske agresije na Hrvatsku bila dugo uzgajana otrovna i vrlo nezahvalna srpska šovinistička mržnja prema Hrvatima kao domicilnom narodu i njihovoj katoličkoj vjeri, koja je danas zbog ratnih žrtava još jača nego ikad. U Srbiji ovih dana počinje proces rehabilitacije krvnika Slobodana Miloševića, pa će «levičar» Srđan Dragojević snimati film o njemu i njegovim zaslugama kao o novom Titu. Takvim podvalama se ne treba čuditi, jer navodni hrvatski pisac Renato Borotić u navodno hrvatskim novinama Abendblatt baš u predbožićnim danima potvrđuje svoju divljačku antikatoličku mržnju gnusnim šovinističkim riječima da je «bajka o nekakvom hrvatskom katoličanstvu zapravo farsa povijesnih dimenzija, jer katoličanstvo služi Hrvatima jedino za licemjerno kamufliranje najnižih nagona... kao paravan za ništarije i hulje!»

Tako se ovaj lažljivi sotonski nobelovac pridužio falangi onih klevetnika za koje je Dobrica Ćosić napisao da «Sve što su Srbi postigli, postigli su više svojim lažima nego drugim sredstvima». Na istom tragu je i Vukova teorija da su Hrvati «zapravo Srbi katoličke vere», pa bi po toj Vukovoj laži bila istinita i ona suluda novinska vijest da su «u Zrinu 1943. godine ustaše poklale tamošnje Srbe» - (vidi faksimil).

Međutim, hrvatski ekumenski narod je i u ovoj epohi svoje slobode tijekom dvadeset godina (1991-2011) sve pokušao da se na civilizirani način izmiri s tom agresivnom srpskom etničkom manjinom, pa je njihovu ravnopravnost upisao u svoj ustav a u vladi i lokalnoj upravi dao im ugledne resore i funkcije, tako da su čak i bivši četnički voždovi opet došli na vlast! Zato je hrvatskim ekumenskim idealistima sve uzalud, jer ti velikosrpski hegemonisti uporno traže status gazdujućeg konstutivnog domicilnog naroda i ne žele se priznati svoje agresorske zločine, već okreću pilu naopako i krivicu za žrtve isključivo pripisuju Hrvatima, svojim domicilnim hrvatskim žrtvama, pa ih negiraju ne samo na Zrinu, nego i svuda gdje su u prošlosti

s tuđinskom vojskom zauzeli hrvatska selišta. Što je najgore, oni se ni po koju cijenu ne žele pomiriti s postojanjem hrvatske države, koja im je trn u oku, pa ne prestaju vrebati priliku za svoju novu agresiju na Hrvatsku u nekom novom ratu, makar zajedno i sa crnim vragom!! Baš to otvoreno traži srbijanski ministar dijaspore Srđan Srećković umjesto pokajanja za bezbrojna razaranja i pokolje po Hrvatskoj u prethodnim ratovima!

Snagu njihove mržnje prema Hrvatskoj državi jasno je i nedavno potvrdilo veselje srpskih novina u Hrvatskoj zbog pada dva hrvatska zrakoplova kod Slunja, koje su dva puta toj nesreći posvetile čitavu naslovnu stranicu s porugom «Obadva su pala!» , iako se te novine tiskaju novcem iz hrvatskog proračuna ! Tako se potvrđuje istina da srpska manjina vlada Hrvatskom, jer ucjenjuje vladu svojim glasovima i tako odlučuje o najbitnijim pitanjima držane politike! To je glavni razlog da takva koalicijska «hrvatska» vlada ne može i nikad neće donijeti pravednu odluku za Zrin, već će je i dalje kao i do sad sakrivati i zabašurivati. Što više, ta srpska agresivna klika želi iskoristiti neke europske ideje da je manjinama sve dopušteno, te kroz organe EU za zelenim stolom dobiti svoju separatističku «državu» u Hrvatskoj koju su im u ratu neki anglomasoni i nudili planom Z-4. Internet je pun takvih planova zločinca Save Poštrpca i njegovih janjičara.

Za tu beskrajnu bahatu mržnju srpskih šovinista tipičan je urlik njihovog četničko-komunističkog vučjeg čopora na svaku pjesmu proslavljenog hrvatskog kantautora-ratnika Marka Perkovića Thompsona, koji je za sva vremena ovjekovječio njihov zločinački kukavičluk u Dalmatinskoj Zagora poznatim stihovima poruke da nikad neće pokoriti ni Čavoglave ni Hrvatsku, ali će ih stići kazna za zločine čak i u Srbiji kad tamo junački pobjegnu! Tako je i bilo, pa je njihova mržnja utrostručena!

Međutim, hrvatska dobrodušnost i ekumenski oprost zlodjela doseljenih vlaških palikuća nije ni malo pomogla umanjivanju tog njihovog agresivnog šovinizma, već je dala nova krila njihovoj poznatoj megalomaniji!

4. Šovinistička presuda Kotarskog suda u Dvoru od 7.2.1946.

Veliki dokaz srpskog protuhrvatskog šovinizma, koji se lažno kamuflira časnim terminom antifašizma, je sama presuda o nacionalizaciji zrinskih posjeda, čiji faksimil donosimo u ovoj knjizi. Ta nepravedna šovinistička presuda Kotarskog suda u Dvoru na Uni (od 7.2.1946) već skoro 70 godina zabranjuje zrinskim prognanim Hrvatima povratak u svoj zavičaj. Što pokazuje činjenica da časni čelnici Republike Hrvatske ni tijekom 20 godina svoje vladavine nisu bili kadri ispraviti jednu od najtežih šovinističkih nepravdi propalog komunističkog totalitarnog režima? Hoće li njenim odgovornim ljudima za tu zakonsku obvezu poništenja zločinačke presude pučanstvu Zrina kao i za reviziju zločinačkog procesa kardinalu Stepincu trebati još 70 godina ? Zar su u toj vlasti i dalje u većini sinovi udbaša i komitetlija i zar doista Hrvatska Država nema dovoljno pravih domoljuba da donesu „hrabru“ za odluku da se napokon osude «antifašistički“ napadači koji su na nacifašistički način zbrisali Zrin i nekažnjeno pogazili sva ljudska prava zrinskih Hrvata?

Zato je na Zrinu već davno morala biti izgrađena spomen-grobnica hrvatskim žrtvama genocida ali i junacima koji su uspješno odbranili selo od pedesetak razbojničkih četničkih napada! Ili će vlast podići spomenik izvršiteljima zločina ? Njih je već dva puta stigla Božja kazna, jer su umirali u mukama zločinaca ili ih je stiglo progonstvo u njihovu Veliku Srbiju, pa je to pitanje pobjede načela pravde koju su tobožnji antifašisti osramotili u Zrinu na Malu Gospu 1943.godine! Mora li, doista, zlo još uvijek carevati nad pravdom, i to na tom svetom zrinskom tlu, na ruinama naših prastarih crkvi, gdje su se stoljećima prikazivala sveta otajstva, prinosila Bogu sveta euharistija, slavili sveti sakramenti, a hrvatski naraštaji odrastali u toleranciji i su-

životu sa desetinama naroda svoje srednjoeuropske državne zajednice? Zar zaista Hrvati u sred Hrvatske moraju 70 godina trpjeti sramne genocidne zločine primitivnog srpskog šovinizma?? Naš je cilj pravda a ne osveta, uz tihu i poniznu molitvu Bogu za konačnu ekshumaciju naših nevinih žrtava iz rovova i jama nakon tih svih bestijalnih srpskih šovinističkih zločina !

Zar doista Hrvati moraju moliti za oprost zločince ako žele pravednu reviziju kaznenog postupka protiv svih osoba nepravedno osuđenih zloporabom političke moći za vrijeme komunističke vladavine? To nam pravo daje i Zakon o kaznenom postupku od 1. srpnja 2009., po kojem više nema roka za pokretanje takve revizije (NN 76/2009.) a osim zakonskih nasljednika, takvu reviziju mogu pokrenuti i udruge koje se bave zaštitom ljudskih prava. On određuje da revizija nije obnova postupka, nego Vijeće od tri suca mjesno mjerodavnog županijskog suda razmatra razloge za poništenje presude. Ako vijeće utvrdi da su stečeni zakonski uvjeti za poništenje presude odnosno da su sudovi bivše Jugoslavije osobu osudili za vrijeme komunističke vladavine za politička kaznena djela, politički motivirana kaznena djela ili druga kaznena djela, odnosno ako je do osuđujuće odluke došlo zloporabom političke moći, pa je došlo do presude koja je u svojoj izreci ili u prethodnom postupku prekršila međunarodnopravno priznata načela pravne države i demokratskog društva ili proturječi javnom poretku Republike Hrvatske, onda to Vijeće trojice »donosi presudu kojom se pobijana presuda poništava«. Zato i u slučaju Zrina nema potrebe za rekonstrukcijom glavne rasprave i ponovno izvođenje dokaza, već se samo treba razmotriti ta rasistička presuda, pa kad se utvrdi da se ona temelji na pravnim i činjeničnim razlozima koji su u suprotnosti javnom poretku Republike Hrvatske, revizija i poništenje se smatraju opravdanim. Zato novu mogućnost valja primijeniti i u slučaju Zrina. Potrebno je provesti reviziju presude Kotarskog suda u Dvoru na Uni od 7. veljače 1946. o konfiskaciji cjelokupne imovine svih stanovnika mjesta Zrin koji su svi zajedno proglašeni narodnim neprijateljima, kao osnove za traženje povrata njihovih izvlaštenih posjeda, kao i za sve na smrt osuđene Zrinjane poslije tobožnjeg antifašističkog „oslobođenja".

5. OZN-a je 1945. zabranila povratak preživjelih Zrinjana u Zrin (da hrvatske žrtve ne bi «uznemiravale» svoje krvnike)

Mi gimnazijalci iz Bosanskog Novog smo nakon II SR u našim istraživanjima zavičaja» ponekad išli i do razvalina srednjovjekovne tvrđave Zrin, o kojoj ništa nismo učili u školi, osim što su nas uvijek upozoravali da je to nepoželjno, jer se radi «o zločinačkom ustaškom uporištu».Šovinistički tužitelji zloglasne banijske OZN-e su svojim farizejstvom u svom izvješću od 11.7.1945. godine nadmašili srpski šovinizam Kotarskog suda u Dvoru koji je 7.2.1946. godine donio zloglasnu rasističku presudu o otimanju cjelokupne imovine i nasljednih prava svim Zrinjanima, pa čak i djeci na njihovu očevinu, jer u svojoj procjeni *tvrdi da bi povratak Hrvata na svoja ognjišta «uznemirio okolno srpsko stanovništvo»* a to je ono koje je te Hrvate i poklalo, opljačkalo i protjeralo...

Ta umobolna definicija da žrtve uznemiravaju svoje likvidatore nije toliko neočekivana, ako se ima u vidu da se radi o onim istim likvidatorima hrvatskog naroda na križnim putevima nakon Bleiburga i posljeratnim atentatorima na domoljubne Hrvate u dijaspori, koje su bez oklijevanja masovno masakrirali širom svijeta, bez optužnice, dokaza i presuda, samo na osnovu odluke UDB-e (SDS) ili usmenog naloga šefa partijskog komiteta. Njihov jedini grijeh je bila zabranjena ljubav prema Hrvatskoj Državi, koju nisu smjeli iskazivati ni u dijaspori, koju su slobodoljubivi komunisti proglašavali opasnom političkom emigracijom i zbog toga su na zvjerski način preventivno pobili desetine hrvatskih domoljuba.

Pod takvom komunističkom strahovladom nakon Drugog svjetskog rata Zrinjani se nisu mogli nadati pravdi i povratku na pradjedovska ognjišta, već čekati obnovu Hrvatske Države.

Nažalost, ni dvadeset godina nakon te obnove nema napora hrvatskih vlasti da se isprave te stare nepravde, prije svega zato što u vladajućim koalicijama dominiraju bivši komunisti kao i politička trgovina s kadrovima srpske manjine.

Tako sadašnji predsjednik u Večernjem listu od 22. siječnja 2011. godine sukladno propagandi SDP opravdava državno sabotiranje euro-obveze da se sankcionira odgovornost za partizansko-komunističke zločine nad hrvatskim narodom riječima: «Problem je protoka vremena i nemogućnosti da se prikupe točni dokazi», pa ispada da za njega nisu dokazi sa zemljom sravnjeni Zrin, grobnice i popisi žrtava i zlikovaca, kao ni stotine masovnih grobnica u koje su bez suđenja bačene stotine tisuća Hrvata zato što su se povlačili pred najezdom staljinovih petokolonaških boljševika i zamaskiranih četnika sa crvenom petokrakom umjesto kokarde na šubari. On je desetine puta izjavio da su ti i takvi «oslobodioci» stvorili ovu Republiku Hrvatsku, a naše branitelje dijeli na časne i nečasne, sukladno beogradskim kriterijima vojnih sudova i patološkog šoviniste Save Štrpca.

Sramotna je istina da zbog svog prokomunističkog i pročetničkog sastava i neke sadašnje državne institucije na sličan udbaški način progone domoljubne hrvatske branitelje i to redovito one koji nemaju komunističku prošlost, a najbolja potvrda je višegodišnji montirani progon hrvatskih vojnih policajaca iz Lore koji su se usudili zatvoriti i ispitivati grupu četnika, te suludi lov na generala Antu Gotovinu i najnovije podmuklo farizejsko policijsko privođenje bivšeg ratnog ministra unutrašnjih poslova Ivana Vekića, dok su premijer i ostali čelnici vlade iz tog perioda pošteđeni od sumnjičenja i kleveta za ratne zločine, iako su bili u istoj garnituri.

Kao osobito zastrašivanje hrvatskih žrtava srpskog genocida u Zrinu odjekuje Hrvatskom Državom suvremena teška haranga komunističkih novinara i medija protiv proslavljenog hrvatskog kantautora Marka Perkovića Thompsona, iz redova hrvatskih dragovoljaca u Čavoglavama koji su se usudili poraziti četničke agresore i priprijetiti da će ih ruka pravde stići i kao bjegunce u Srbiji, pa se masonska Europa pobrinula da se pravda izvrne naopako te danas četnički sudovi agresorske Srbije sude hrvatskim braniteljima zbog njihovog vukovarskog otpora srpskim osvajačima!

6. Podmuklo uništenje knjige istine o Zrinu 2001. godine

Kao istraživač povijesti Zrinskog Pounja još 1994. godine sam napisao prvu znanstvenu studiju o uništenju Zrina 1943. godine kao o zrinskom holokaustu, kada sam uspio uz pomoć dvadesetak vrijednih domicilnih suradnika završiti obimnu znanstveno-statističku anketu među 450 svjedoka genocida u Zrinu, koji su se zbog nove srpske agresije našli u izbjeglištvu u Zagrebu. Bili su to većinom preživjeli prognanici iz samog Zrina i hrvatskih sela Zrinskoga Pounja kao neposredni svjedoci zločina, a manjim dijelom potomci Zrinjana ili njihove rodbine iz okolice. Pomoću tih anketnih podataka i njihovih izjava izradio sam na znanstveni način detaljan elaborat o genocidu u Zrinu, koji je sadržavao ne samo rekonstrukciju zločina nad naseljem Zrin i njegovim pukom, već i popise obitelji i kućanstava po kućnim brojevima u Zrinu iz vremena holokausta 1943. godine, sukladan ondašnjoj katastarskoj izmjeri i vlasničkim knjigama Zrina koje su nekim čudom sačuvane. Bio je to kompletan dokazni materijal za sudsku reviziju rasističkih presuda srpskog suda u Dvoru na Umi iz 1946. godine o konfiskaciji svih nekretnina svih Zrinjana kao «narodnih neprijatelja».

Studiju s rezultatima tih istraživanja sam objavio 1998. godine u časopisu „Zrinski zbornik za povijest i obnovu hrvatskog Pounja", u nakladi Društva prijatelja Zrina u Zagrebu, Hrvatska Kostajnica, 1997, str. 241-318, ali su je naši stariji jugonacionalistički povjesničari sramotno ignorirali, a lokalna birokracija u strahu od udbaške cenzure i „javnog medijskog skandala" nije dopustila (besplatnu) distribuciju te jedinstvene knjige istine o uništenju Zrina čak ni našim

hodočasnicima na Zrinu 1998. godine. Gotovo čitava naklada od 1.500 primjeraka je uništena tako što je žurno skrivena u podrum magistrata i «uskladištena" u posve nepodesni vlažni prostor, gdje je propala 2001. godine u prvoj „slučajnoj" poplavi iz puknute vodovodne cijevi. Tako to rade hrvatski crveni kroatofobni drugovi i naši komitetski podrepaši!

Nije bio ništa bolji ni odnos prema toj studiji tobože «hrvatskih» ljevičarskih medija, koji su taj zbornik ignorirali, kao i državne institucije čija je prioritetna dužnost bila da same izrade takvu studiju. Među njima su se svojim petokolonaškim ponašanjem posebno istakli zavidni pojedinci iz Hrvatskog instituta za povijest u Opatičkoj ulici 10, koji su nastojali po svaku cijenu osramotiti autora kao hrvatskog nacionalistu i spriječiti ga da objavi dio svojih znanstvenih istraživanja u monografiji «Hrvatska Kostajnica 1240-2000», iako je upravo on, kao jedini domicilni istraživač iz Hrvatskog Pounja, bio inicijator i moderator znanstvenog skupa o toj obljetnici, te referent i autor najvećeg broja studija u toj knjizi. Zato bi tu studiju i cijeli zbornik morao nakladnik obvezatno ponovo tiskati kao reprint, a svaki domoljubni Hrvat bi je trebao pročitati i zapamtiti kao pouku o pravoj hrvatskoj povijesti, odbacujući smeće starih režimskih protuhrvatskih agitatora koji još uvijek dominiraju u školskim udžbenicima. Još je važnije iz tih podvala izvući zaključke kako dalje nastaviti školsku edukaciju, jer se sada od mladih naraštaja sustavno krije istina o hrvatskoj Kalvariji u oba zadnja rata.

Ovdje donosimo posve dostatne dokaze da pravosudni organi Hrvatske Države putem Ministarstva pravosuđa bez nepotrebne birokracije i ubacivanja klipova jugonacionalističkih pojedinaca izvrše reviziju i ponište komunističke šovinističke presude Kotarskog suda u Dvoru na Uni od 7. veljače 1946. godine o konfiskaciji zrinskih posjeda i vrati sve nekretnine u posjed protjeranih Zrinjana i njihovih nasljednika. Dakle, ako su Zrin i Dvor još uvijek u Hrvatskoj i ako je Hrvatska pravna država, ne bi smjelo biti nikakvih problema s brzim pozitivnim rješenjima o povratu nekadašnjeg zemljišta Zrinjanima i njihovim potomcima.

Dužnost nadležnih institucija državne i lokalne vlasti je da uzurpatore tih otetih posjeda vrate u njihova domicilna vlaška sela i kazneno ih goni za uništavanje jarbola s hrvatskim barjakom na staroj tvrđavi u Zrinu, iz koje su više stoljeća knezovi Zrinski i njihove hrvatske čete branili Europu od vlaške najezde. Zato je posve jasno da je to nedjelo vlaško-srpske šovinističke mržnje prema hrvatskom narodu i Hrvatskoj domovini, jer im je glavna opsesija blatiti i uništavati sve što je hrvatsko. Međutim, upravo takvom ološu popušta hrvatska vlada i daje im milijune za obnovu spomenika četničkom ustanku u Lici, a za zaštitu gnijezda hrvatskih sokolova na Zrinu tek na kapaljku ili nikako, iako je još 2003. tadašnji ministar kulture Antun Vujić obišao ruševine grada i obećao obnoviti utvrdu Zrin i crkvu Sv. Marije Magdalene, ali radovi nisu odmakli daleko. To je velika sramota za hrvatsku državnu vlast i Ministarstvo kulture čiji je to resor.

Zrin je prioriteno mjesto na kojem se hitno mora izvršiti ekshumacija masovnih grobnica žrtava genocida i podići dostojan veliki spomenik junačkoj obrani tog naselja i pogibiji njegovih stanovnika. Međutim, sasvim je jasno da se to neće dogoditi sve dotle dok o tome odlučuju starorežimski kadrovi i korupcionaške koalicije sa nedavnim agresorima na Hrvatsku ! Još su gore protuhrvatske laži, udbaška cinkarenja i podvale onih komunjara koje su se zakamuflirale u crvene anarhiste, priglupo uvjereni u svoje glumačke sposobnosti.

7. Zrinska katolička župa stara je preko tisuću godina

Zrinska crkvena župa se spominje u popisu župa iz 1334. godine, a dosta kasnije i postojanje franjevačkog samostana. Međutim, nema dvojbe da je ta župa starija nekoliko stotina godina, jer pripada prvom krugu kristijanizacije doseljenih Hrvata u starohrvatskoj Sisačkoj biskupiji. Tada joj je patron bila BDM, a novog patrona (Našašće Svetog Križa) donijeli su sa

Utvrda i samostan Gorička (Gora, Zrin, Gorica) kod Zrina 1699. godine

sobom izbjeglice iz župe Vodičevo u Novskom Potkozarju u vrijeme Velikog bečkog rata 1683-1699. godine. Tada je u toku 16-godišnjeg ratovanja samo na području kapetanija Zrin i Novi na Uni bilo šest većih seoba, od kojih tri iz novskog Potkozarja na područje Zrinskog Pounja i tri iseljavanja sa ovog područja u suprotnom pravcu, od kojih je najveće bilo godine 1687. kada su u Bosnu odselili iz Zrinopolja i Novskog polja zajedno sa muslimanima oni srpski Vlasi koji su sa njima surađivali; *(Arhiv HDA, Acta banalia, III/16 i 23)*, da bi godine 1688. iz Novskoga Potkozarja doselilo hrvatsko pučansvo, sklanjajući se pred velikom turskom kontraofanzivom u okolicu ratnih tvrđava Zrin i Novi na Uni. Godine 1689. bila je druga seoba katolika s Kozare zbog osvete banijskih muslimanskih izbjeglica iz Novog na Uni, Kostajnice, Zrina i Gvozdanskog, pa je tako došlo do razmjene stanovništva. Međutim, već 1690. godine se pred novom turskom kontarofanzivom ta populacija iz Zrinskog Pounja opet selila dalje u Posunje, Liku i Posavinu; *(Arhiv HDA, Acta confinia, III, 200 R)*. Godine 1697. izvršena je i treća seoba većine preostalih katolika iz Vodičeva pod Kozarom i iz doline Sane u zrinski kraj, ali je nakon utvrđivanja turske granice 1703. godine na padinama Zrinske gore, po treći put došlo do migracije tih katolika dalje od Novog na Uni, prema Gvozdanskom, Zrinu i Kostajnici, što potvrđuju i prezimena migranata iz sačuvanih popisa posada, kao i «njihovi» novi nazivi kvartova i crkvenih patrona-zaštitnika njihovih župa. Radilo se o klasičnom prenošenju tih naziva zajedno sa preseljenim pukom. *(Lopašić, Karlovac, str. 147-149)* Bilo je i turskih pokušaja da se oružanom silom vrati dio prebjega iz Bosne, ali je 1718. godine te provalne čete suzbila banska vojska na samoj granici. Cjelokupno stanovništvo te hrvatske novoosnovane Zrinopoljsko-novske kapetanije brojalo je oko tisuću kuća sa oko 10.000 stanovnika, ne računajući veću grupu vlaških prebjega iz Bosne, koji su 1703. godine naselili u okolicu Gvozdanskog, dok je grad preuzela posada zagrebačkog biskupa. *(Laszowski, HPG, I, str.133)*

Sretnim slučajem u Đurđevcu je sačuvana *župna matica vjenčanih zajedničke dvojne župe Zrin – Novi («Liber copulandorum»)* kada su usred tog dugog rata obnovljene župe Zrin i Novi na Uni, ali su iz praktičnih razloga bile udružene, kao i tadašnje hrvatske vojne kapetanije. Kao što je ta dvojna župa naglo nastala nakon velike kršćanske pobjede nad Turcima na Petrovo 1689. godine, tako je naglo i nestala sredinom 1690. godine kada je bosanski vezir Daltaban-paša s velikom vojskom zauzeo i definitivno razorio ratnu tvrđavu Novi na Uni i njeno naselje. Struktura prezimena u toj župnoj matici i poneki upisani domicil doseljenika nam nedvojbeno potvrđuje da se radi o doseljenim katolicima iz vodičevskog Potkozarja i Sanske regije, koji se u više migracijskih valova preseljavali preko granice na Uni pod zaštitu kršćanske vojske. Tako je i promjena crkvenog zaštitnika zrinske župe (dotadašnja BDM u Našašće Svetog Križa) potvrda da je većina novih stanovnika u naselju Zrin doselila iz župe Vodičevo u kojoj je postojala vrlo stara hodočasnička crkva Svetog Križa na brdu Križ u zaseoku Cerovica, dok su Divušu većinom naselili prebjezi iz Dobrljina na Uni koji su sa sobo donijeli patrona i crkvene stvari iz njihove istoimene vrlo stare franjevačke župe Svete Katarine, koja vuče svoje podrijetlo iz franjevačkog samostana u Bosanskom Novom, koji se u srednjem vijeku nazivao Podnovi ili Ustisana u današnjem Prekosanju na ušću Sane u Unu ispod kaštela Novigradec na Kulskom brdu. U to vrijeme je ratna tvrđava Zrin imala unutar tvrđave svoju staru tvrđavsku kapelu sv.Jurja, a zbog sve većeg doseljavanja u zrinsko podgrađe izgrađena je 1711. godine na temeljima crkve BDM nova župna crkva Našašća Svetog Križa, čijeg su patrona prenijeli izbjegli vodičevski Hrvati, s pokretnim crkvenim inventarom iz mnogo starije hodočasničke crkve na brdu Križ iznad Kalinića, koju su podigli vodičevski knezovi Babonići po povratku iz petog križarskog rata iz Svete Zemlje 1218-22. godine i uz nju uredili možda prvi Križni put u Europi. O njoj govore arhivske povelje, sačuvane u peštanskom državnom arhivu Leveltal

Tada je na starom zrinskom groblju iznad zrinske ratne tvrđave obnovljena kao grobljanska kapela nekadašnja franjevačka grobna kapela knezova Zrinskih, crkva Svete Marije Magdale-

ne.Zagrebačka nadbiskupija nikada nije dokinula župu Zrin, makar u njoj već skoro 70 godina nema ni jednog katoličkog vjernika.

«Iako popaljeni, pogubljeni, raseljeni i proglašeni narodnim neprijateljima, preživjeli Zrinjani nikoga ne mrze i ne traže osvetu, poručuju Zrinjani. Djelić nepravde bio bi ispravljen kad bi se bar preživjelima i njihovim potomcima vratila okućnica u Zrinu, da mogu doći i reći: ''Ovdje sam se rodio ja, ovdje se rodio moj otac, moja majka, baka i djed''. Nadajmo se da će doći vrijeme kad će i Hrvati u Hrvatskoj imati ista prava kao što ga imaju manjine», zaključio je jedan od potomaka Zrinjana, fra Ivica Petanjak.

Krvavi partizanski genocid počinjen je 1943. u rodnom mjestu slavnog Nikole Šubića Zrinjskog, koji je po junačkoj obrani Europe u habsburškoj ratnoj tvrđavi u Sigetu dobio viteški nadimak Sigetski. Danas tu ne živi više nitko od Hrvata, ali potomci zrinskih ratnika i seljaka dolaze svake godine u rujnu obilježiti tužnu obljetnicu. Tada stariji pokazuju mlađima gdje su nekoć bila njihova ognjišta.

8. Ratne migracije su spojile zrinske i vodičko-sanske Hrvate

Tursko-vlaška najezda sredinom 16. stoljeća je tako teško opustošila Zrinsko Pounje, da je ono gotovo ostalo bez domicilnog hrvatskog stanovništva, pa su Turci u njega doseljavali Hrvate iz Bosne. Najviše je bilo hrvatskih prognanika i izbjeglica iz Novskog Potkozarja i Podgrmeča, iz Sanske regije i drugih krajeva Bosne, koji su pristupili *tvrđavskim posadama* u Zrinskom Pounju, gdje su čuvali stražu, popravljali i branili pogranične tvrđave od turskih napada a u povoljnim prilikama preuzimali su aktivnu ulogu u borbama izvan tvrđave. Te doseobe su se kroz povijest ponavljale zbog ratova desetak puta, a neke su bile i reverzibilne.

Hrvatska banska vojska je tijekom Velikog bečkog rata sudjelovala u 177 bitaka, od kojih je dobila 132 ili 74% dokazujući svoju zavidnu borbenost, operativnost i udarnu snagu, osobito u glavnoj svojoj specijalnosti – u iznenadnim brzim konjaničkim prodorima, tzv. rejdovima (eng. *raid)* na protivničko područje u Posanju, Povrbasju i Posavini. Tijekom ratovanja banska je vojska imala gotovo podjednak broj bitaka u Pounju (63) i donjoj Ugarskoj (59), dok je diljem Slavonije 34 puta ušla u okršaj s turskom vojskom. Osobito je slavno njeno vojevanje *na samo Petrovo*, 29. lipnja 1689., kada su hrvatske banske čete zajedno s doseljenim ratnicima iz Sanske regije do nogu potukle silnu provalnu vojsku bosanskih osmanlija u Zrinskom Pounju kod današnjeg Dvora na Uni, o čemu je Pavao Ritter Vitezović oduševljeno pisao u posebnom spjevu, bilježeći u svojoj *Kronici : "...Na dan sv. Petra naših pet sto udri na Turke, po Zrin-polju robeće, kih je bilo 12 jezer pod zapovidom Šare, pašinog bašćehaje; naši Turke razbihu i vu Vunu nagnahu, ka se s njimi biše zajezila. Poginu vu polju i vu vodi velika vnožina Turak, med njimi Popržen, glavar bihajski, i vnogo drugih vridnih Turak; ulovljen bi ćehaja i veće vitežkih i vsakojakih Turak. Od toga srićnoga razboja ki želi obilnije znati, nek šte "Novljančicu", ku ja spravih svrhu toga..." (Klaić Vjekoslav, ŽDPRV str. 78-79)*

Hrvatski borci s područja Zrinskog Pounja sudjelovali su u sva tri glavna oblika ratnih djelovanja kršćanske vojske: kao brojni sudionici spontanog narodnog ustanka, zatim kao pridruženi borci-pojedinci u hrvatskim graničarskim postrojbama a najbrojniji su bili oni koji su dragovoljno postali pripadnicima tvrđavskih posada u Pounju, osobito posade četiri stare zrinske ratne tvrđave, Zrina, Kostajnice, Novog na Uni i Gvozdanskog.

Carski pozivi na opći ustanak kako bi se napokon zbacio turski okupacijski jaram, imali su najveći odziv 1688. godine, kada su se na taj poziv i u Bosni odazvali mnogi mlađi i hrabriji ljudi, te se odmetnuli u šume Majdanske planine i Grmeča, stvarajući ustaničke čete i napadajući turske utvrde u Starom Majdanu, Kamengradu, Ključu i Kozarcu, posebno kada je hrvatska banska vojska oslobodila utvrde Zrin, Kostajnicu i Novi na Uni, a osobito u vrijeme povreme-

nih prodora njihovih posada do Starog Majdana i Kamengrada, kada su im se hrvatski borci pridruživali i pomagali u tim uspješnim akcijama. Neki su pristupili *graničarskim regimentama i kumpanijama* koje su imale profesionalni ustroj, ali su u ratno vrijeme primale hrvatske dragovoljce kao izviđače i vodiče među kojima je bilo mnogo Hrvata iz Potkozarja (Vodica, Vodičevo) i Sanske regije. Tijekom 1688. i 1689. godine, kada su se muslimanske izbjeglice iz Like i Slavonije povukle u Bosnu i protjerale iz Bosne u Hrvatsku većinu katoličkih obitelji, preotevši im kuće i imanja, osobito onima čiji su članovi kao ustanici ili hrvatski ratnici napadali tursku vojsku, a mnogi su i sami izbjegli u Pounje pred terorom i osvetom turskih izbjeglica. *(Lopašić Radoslav, Spisi Hrvatske Krajine, III, Zagreb, 1881, str. 52-55).*

Urednik ovog zbornika je 1999. godine sudjelovao na poziv ravnateljstva Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu, Opatička 10, na znanstvenom simpoziju o tri stotoj obljetnici Karlovačkog mira, za koji je s velikim trudom, oduševljenjem i znanstvenom serioznošću izradio obimnu studiju o udjelu Hrvata u «Velikom bečkom ratu» sa bogatim računalnim stastističkim tablicama izrađenim u Excelu. Ta statistika je dovela u pitanje neke dotadašnje sterotipe koje je nametala, pa su se neki komitetski povjesničari bivšeg režima već prigodom elaboracije tih inovacija na simpoziju «pobunili» čak i protiv dopuštanja njima nepoznate računalne obrade više tisuća podataka o tom dugom i sudbonosnom ratu, jer nisu potvrđivali neka njihova ranija (stereotipna) razmatranja, a zatim su utjecali na ravnatelja M.Valentića da izigra obvezu objavljivanja te studije magistra A.Milinovića tako što uopće nisu tiskali zbornik prethodno dogovorenih radova sa tog simpozija, već su objavili samo radove «podobnih» referenata u redovitim izdanjima tog instituta. Zar to nije moral vučjeg čopora? On će se godinu dana kasnije ponoviti u još drastičnijoj formi na primjeru jubilarnog zbornika o povijesti Hrvatske Kostajnice 1240-2000. godine. (V. t. 15!)

9. Božja je kazna stigla zlotvore iz Zrinskog Pounja

Velikosrpski šovinisti su 1991. godine ponovo mafijaški prevarili hrvatske idealiste, uz pomoć njihove JA ukrali im zajedničko oružje TO i okupirali gotovo trećinu Hrvatske, proglašavajući je svojom SAO Krajinom ili Zapadnom Srbijom! Preostale Hrvate iz Zrinskog Pounja su protjerali ili pobili, njihove kuće ponovo opljačkali i spalili, a sve katoličke crkve i samostane razorili, jer u svojoj bezbožničkoj nepismenosti nisu ni znali da im je apostol Pavao u svojoj poslanici Korinćanima za taj zločin još pred dvije tisuće godina presudio njihovu propast u rečenici «Tko razori hram Božji, i njega će Bog razoriti!»...

Tako je i bilo, pa ih je po zasluzi stigla Božja kazna za njihova ponovljena genocidna zlodjela iz Drugog svjetskog rata, za razorene naše crkve i domove vjernika a hramovi Božji u širem smislu su bila i naša uništena katolička naselja, vjerničke obitelji i nedužni pobožni građani ! Zato im je Svemogući Bog razorio njihovu srpsku zločinačku «SAO državu» jer su bezbožno razarali naše domove, crkve i samostane, naše hramove Božje. Na kraju su bahati srpski zlikovci pred blagoslovenom hrvatskom oslobodilačkom Olujom u paničnom strahu od pravedne kazne za svoje genocidne zločine kukavički pobjegli u svoju «majčicu Srbiju», i tako sami postali izbjeglice i teret samima sebi i svojim imperijalnim podstrekačima u Srbiji.

Međutim, umjesto najveće brige da se u Hrvatskoj ostvare prava hrvatskih žrtava velikosrpskog genocida u oba rata, sukladno parlamentarnoj Rezoluciji Vijeća Europe broj 1481 od 25. siječnja 2006. godine, danas naša hrvatska vlada sve radi posve suprotno i po nalogu nekih bezbožnih srpskih europskih lobija ona obnavlja kuće istih onih četničkih razbojnika koji su i 1941-45. i 1991-95. ubijali i protjerivali Hrvate s njihovih ognjišta te im popalili sve hrvatske kuće u Zrinskom Pounju, dok ih nije počistila hrvatska «Oluja»! Kao da nismo bili dovoljno poniženi od tih istih rasističkih i šovinističkih zločinaca u Drugom svjetskom ratu i još k tome

45 godina nakon njega? Zar sve to moramo na isti način još jednom ponoviti i nakon srpske okupacije 1991-95 ? Hoće li nam za koju godinu isti zločinci ili njihovi potomci ponovo paliti kuće. crkve i samostane, uništavajući nam našu lijepu domovinu Hrvatsku, sve dok nas na njihovu radost sasvim ne nestane ??

Kada će o tome napokon progovoriti istinu naša sluganska TV, naši strašljivi političari i slijepci novinari u raljama stranih gazda? Ovih dana prenosila je HTV iz lasinjskih Prkosa žestoki Mesićev, Uzelčev i Pupovčev protest zbog oštećenja natpisnih ploča na srpskim grobnicama, ali toj pravdoljubivoj gospodi nije ni na pamet palo protestirati što ni do danas hrvatske zrinske žrtve nemaju čak ni grobnicu bez natpisne ploče, što potomcima nije vračena očevina i što im i danas ti isti uzurpatorski lokalni Srbi stalno ruše čak i jarbol s hrvatskom državnom zastavom na staroj tvrđavi, kao što su uvijek rušili i hrvatsku državu, pa joj sada još i prijete EU zakonima! Zar to nisu dvostruka mjerila, kažnjivo negiranje zločina genocida i diskriminacija prema hrvatskim žrtvama? Možda su srpski lobisti uvjerili neke čelnike u EU da su zapravo zrinski Hrvati zločinački napali i spalili neki grad u Srbiji ?? Baš na takav način piše protiv Hrvata njemački ekstremist Peter Handke i više francuskih i britanskih kroatofoba. Nije ni čudo kad sarajevski tobožnji Hrvat Jergović usred Zagreba iz tjedna u tjedan objavljuje najgore gadosti o obnovljenoj Hrvatskoj i domoljubnim Hrvatima.

Kad će naši časni politički čelnici odlučno odbaciti ova ponižavanja za koja smo mislili da su prošlost i da nam se u oslobođenoj Domovini više nikad neće ponoviti ? Možda bismo se trebali jednog dana okupiti u našim svetištima i svi zajedno i složno pomoliti Našoj Gospi, našoj nebeskoj kraljici i odvjetnici, da pomuti prijetnje i zle planove srpskih i europskih kroatofobnih šovinista koji se stalno umnažaju i kao da im nema kraja. Sanader, Šeks i Biškupić i ona ekipa iz SAO Krajine nam ne mogu i neće pomoći, već naprotiv!

Zar opet moramo sagnuti glavu u našoj dragoj domovini, u našoj Hrvatskoj, u domovini mučenika iz Zrina i Gvozdanskog? Ili će neka naša «liberalna» vlada u Zrinu izgraditi spomenik srpskim likvidatorima zrinskih Hrvata, ako to zatraže «bratska» Srbija i kolonijalna EU, smatrajući ih dobročiniteljima i zaslužnim antifašistima ? Hoćemo li se barem tada sa stidom sjetiti da su u zemlji oko porušenih crkava, utvrda i kuća ostale još uvijek nepokopane kosti svih tri stotine žrtava mučeničkog Zrina, pa se konačno probuditi iz ropske letargije i bunila te vrisnuti na sav glas da je svima nama dosta poniženja, i živima i mrtvima Hrvatima!

Neka kazna prokletstva za veleizdaju stigne sve krivce za tu našu dodatnu nesreću, kao što je već stiglo velikosrpske razbojnike, ubojice i pljačkaše Zrina, pa sada gore u paklu ili crkavaju u izbjeglištvu!

10. Lažni antifašisti su tri godine držali Zrin u obruču

Poznato je da je hrvatsko naselje Zrin bilo okruženo prstenom s preko dvadeset neprijateljski nastrojenih vlaško-srpskih sela, čiji su s Turcima doseljeni stanovnici šovinistički mrzili i ubijali domicilne Hrvate već od prvog dana II SR, ali je gotovo nepoznata sva težina trogodišnje kalvarije tog naselja u agresivnom srpskom okruženju, jer lažni «banijski» i «hrvatski» antifašisti već 70 godina kriju i zabranjuju istinu da je tih većih i manjih srpskih napada na Zrin do Male Gospe 1943. godine bilo preko pedeset! Zato nema nikakve dvojbe da je razaranje Zrina 8. rujna 1943. godine bilo kulminacija tih napada otrovnog srpskog šovinizma i veleizdaje srpske etničke manjine prema Hrvatskoj Državi, ali i teško nedjelo pokrajinskog gerilsko-komunističkog štaba i izdaje nekih doušnika u tvrđavi i naselju, iako se i to lukavo negira u izvješću zloglasne OZN-e od 20.12.1944. godine. Međutim, moralna odgovornost i prokletstvo za tu krvavu veleizdaju i smrt do danas nepokopanih nekoliko stotina zrinskih žrtava pada i na sve kasnije političke strukture u tobože «demokratskoj» Jugoslaviji ali i u našoj obnovljenoj

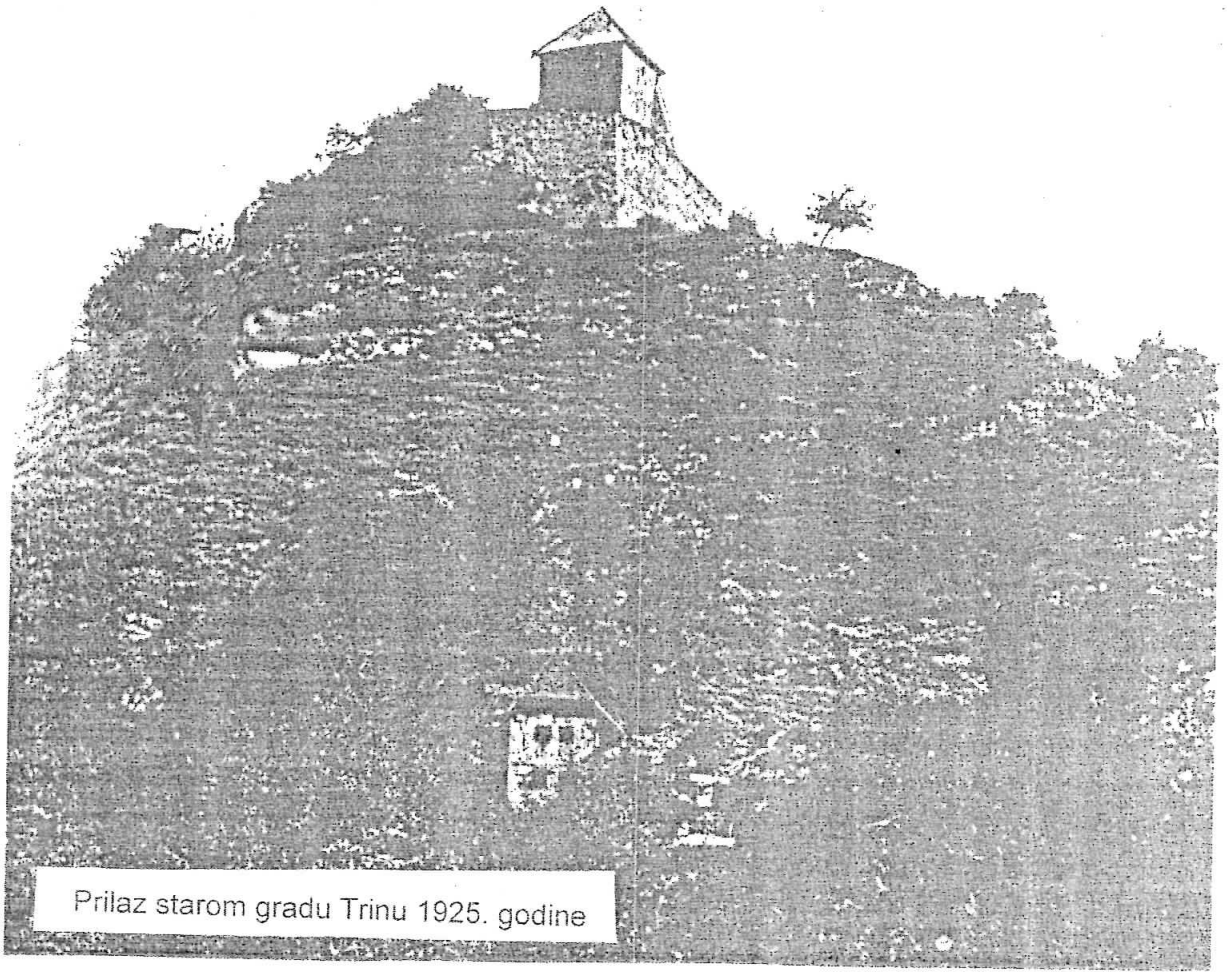

Prilaz starom gradu Trinu 1925. godine

Republici Hrvatskoj, jer su svojim ponašanjem i nečinjenjem zapravo stali na stranu zločinaca. Takvu ocjenu je prigodom hodočašća u Zrin 7. rujna 2008. godine iznio i monsignor Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, kada je na temeljima župne crkve Našašća Svetog Križa u Zrinu, predvodio misno slavlje. U svojoj propovijedi je ukazao da je nakon rata sva pokretna i nepokretna imovina Zrinjana sudski konfiscirana, a svim stanovnicima, tj. udovicama i djeci, zabranjen je povratak u mjesto, već su teretnim vagonima odvezeni u Slavoniju i većinom smješteni u četiri sela pokraj Đakova: Slatinik, Drenje, Gašince i Lapovce. Iako je Zrin u Hrvatskoj, iako su u njemu živjeli samo Hrvati, do danas se nijedan Zrinjanin nije smio vratiti na svoje ognjište, jer im je glavni cilj bilo etničko čišćenje Zrina od Hrvata.

Hrvati su i danas nepoželjni u mnogim ličkim naseljima sa srpskom većinom kao što su Veljun i Medak. Tamošnji lažni srpski antifašisti ili komunofašisti otvoreno prijete progonom Hrvata, jer im ne mogu oprostiti što je HV do nogu porazila njihove «nepobedive» četnike ! Njihov ljubimac Josipović uporno širi obmane da su sadašnju Hrvatsku u 2. svjetskom ratu utemeljili upravo oni, srpski (tobožnji) antifašisti, iako su oni kao staljinistički komunisti dugo bili baš saveznici fašista u podjeli Poljske i tek nakon raspada tog saveza 22.6 1941. godine proglasili su svoj ustanak u šumi Brezovica. Međutim, bezočni Josipović i dalje slavi četnički ustanak u Srbu 27.7.1941. kao »dan ustanka naroda Hrvatske», iako su tada srpski četnici zajedno s talijanskim fašistima digli ustanak protiv hrvatskog naroda i njegove obnove Hrvatske Države, a njihovi malobrojni komunisti također su nametali neku jugoslavensku nacionalnost, samo da ne bude hrvatskog naroda na porobljenom prostoru Like, Banije i Korduna. Zbog toga je hrvatska vlada 2010. godine dala milione za obnovu spomenika tom lažnom antifašističkom ustanku, jer su tih dana četnici spali sva okolna hrvatska naselja, i pobili ili protjerali sve njihove hrvatske stanovnike! Zasto je to izravno odobravanje genocida, druže Josipoviću! U skladu s spomenutom europskom rezolucijom o osudi i zabrani prikrivanja ratnih zločina, morali bi krivično odgovarati svi hrvatski političari koji pokušavaju izvršiti rehabilitaciju četničkih genocidnih zločina u Hrvatskoj, pa i drug predsednik!

Zato ni danas nijedan Zrinjanin ne može ostvariti pravo da mu se vrati bar komadić zemlje gdje mu je nekada stajala kuća. Župna crkva Našašća Svetog Križa srušena je do temelja, od nje nije ostao ni kamen na kamenu, jer su doseljeni Srbi raskopali njene temelje i uzidal kamene blokove u svoje svinjce i štale. Od kuća starog Zrina ne postoji ni jedna jedina, a jedini tragovi predratnog Zrina su ruševine crkve Svete Marije Magdalene u nekadašnjem groblju iznad ruševina starog grada.

Nakon 'Oluje', od 1996. godine pa na ovamo, preživjeli Zrinjani, njihovi potomci i prijatelji, svake se godine okupe na hodočašću u Zrinu u nedjelju koja je najbliža blagdanu Male Gospe. Zvona su zadnji puta zvonila na Malu Gospu 1943. godine i tad je zadnji puta održana procesija kod crkve Svete Marije Magdalene , a sutradan je Zrin izbrisan s lica zemlje.« Na blagan Male Gospe 9. rujna 1943. tzv. antifašisti su uništili grad Zrin i njegove stanovnike. U drugom mjestu sa sličnom sudbinom, u slavonskoj Španovici, na jednoj od novo podignutih ploča nad masovnim grobnicama, stoji napisano: ''Poruka hrvatskim sinovima i kćerima: Ako vam je težak stijeg čestitosti, utaknite ga u zemlju, gdje počivaju naše kosti. Mi ćemo ga držati. Vaši pradjedovi."

Ima li još nešto da nam je sveto i nepovredivo? Ima li nešto čega se ne možemo i ne smijemo, odreći – a da se ne odreknemo samih sebe?«, upitao je biskup Pozaić.

Fra Ivica Petanjak, provincijal hrvatskih kapucina, koji je i sam potomak stradalih Zrinjana, na obilježavanju 65. obljetnice uništenja Zrina poručio je hrvatskim vlastima i javnosti da se nada da će doći vrijeme kad će i Hrvati u Hrvatskoj imati ista prava kao što ih u njoj imaju etničke manjine, kojim se vraćaju kuće, stanovi i zemljišta, te da bi djelić nepravde bio ispravljen kad bi se preživjelima Zrinjanima i njihovim potomcima vratila bar okućnica u Zrinu, da mogu doći i reći: ''Ovdje sam se rodio ja, ovdje se rodio moj otac, moja majka, baka i djed"...

Svima nama poznati su još živi komunističko-boljševički satrapi, koji uporno iz dana u dan lažu da nije bilo njihovih planskih zločina, već samo pojedinačni ekscesi, te da se ne zna

čije su žrtve u tisuću hrvatskih masovnih grobnica. Oni negiraju svoj udjel u tim zločinima, ali se u Državnom arhivu čuva niz izvornih dokumenata o njihovom bestijalnom takmičarskom klanju ličkih Hrvata koji su bili lojalni Hrvatskoj Državi a ne njihovom božanskom idolu satrapu Staljinu. Oni su zvjerski ubijali hrvatske antikomuniste iz uvjerenje da tako stvaraju «novi svijet socijalističke pravde» ali su opri tome bili slijepi za istinu da se zločinom ne može stvarati pravda niti sloboda, pa je to bio najgori i najkrvaviji oblik socijalne revolucije !

Kako se može opravdati zvjerski zločin strijeljanja sedamdeset maloljetnih hrvatskih učenica kod prvog zavoja iza Velike Gorice, uz cestu prema Kravarskom. Njih su partizani po ulasku u Zagreb izvukli iz doma ratne siročadi u Preradovićevoj ulici i kamionima odveli na tu likvidaciju samo zato što su im očevi poginuli kao hrvatski vojnici, pa su ih partizanski krvnici pobili bez suda i ikakve krivice, samo zato što su zaključili da ih se neće moći «prevaspitati» u komunističkom duhu! Opis tog zvjerskog zločina i izjave svjedoka dati su u knjizi J. Prcele i S. Guldescua «Operation Slaughterhouse», Philadelphia 1970, 449-451, te djelu M.Baće «Apsurdi Karla Marksa», Zagreb 2006.

Sve to nije nikakva zapreka još živim komunističkim čelnicima da negiraju komunističke zločine i sebe prikazuju antifašističkim anđelima, «bez kojih ne bi bilo današnje Hrvatske».

Istina je potpuno suprotna od te glupave laži, jer da nije bilo partizanskog petokolonaškog staljinističkog krvavog «antifašizma», Hrvatska nikad ne bi došla pod čizmu Titove Jugoslavije, već bi kao i u susjednoj Austriji i Italiji još tada bila stvorena nova, demokratska hrvatska nezavisna država!

11. Vijeće Europe je 2006. osudilo komunističke zločine

Pitanje rehabilitacije Zrinjana se nije pomaklo s mrtve tačke ni u RH zato što SDP i ostala ljevica odbacuje osudu zločina komunizma, koju je na svojoj sjednici od 25.01.2006 Vijeće Evrope. Tog je dana VE izglasalo posebnu rezoluciju kojom se osuđuju komunistički zločini počinjeni prema čovječanstvu. Rezoluciju su pokrenuli zastupnici pučkih i demokršćanskih stranaka koji su tražili da se nakon zločina nacizma i fašizma osude i zločini komunizma, koje su boljševički režimi svuda prikrivali najžešćom represijom. Za njih su glasovali zastupnici stranaka centra, svi zastupnici građanske i katoličke orijentacije, a protiv su bili komunisti, socijaldemokrati i socijalisti, tzv. liberalna demokracija.

Međutim, europska komunistička ljevica, maskirana nazivom liberalne demokracije, uopće nije priznala tu rezoluciju, jer bi ona više voljela novu boljševičku revoluciju, želići pretvoriti EU u novu kominternu! Komunizam dvadesetprvog stoljeća širi novi tip otrovnih agitprop obmana. On se sada hvali svojom politikom nacionalizma, pa čak i Ivo Goldštajn na HTV tvrdi da je on najveći hrvatski nacionalist, iako ni njemu ni njegovom ocu nikad ni jedan pravi Hrvat nije odobrio da budu cenzori hrvatske povijesti niti da šire svoj otrov protiv hrvatskih branitelja i prvog hrvatskog predsjednika dr Franje Tuđmana kao omrznutog obnovitelja hrvatske države!

Komunistima sada ide na ruku kompromitacija globalne bankarsko-kapitalističke pljačke, pa sad lažu o svom tobožnjem ekonomskom nacionalizmu po kojem samo oni štite pravo malih naroda na njihove prirodne resurse, bankarsku i carinsku zaštitu građana od bezobzirne pohlepe kapitalizma za profitom, kao da su komunisti tobože jedini pravi zaštitnik nacionalnih interesa malih naroda.

Unatoč toj osudi komunističkih zločina u Rezoluciji Vijeća Europe 2006. godine, «sinovima Udbe» i crvenoj «štampi» u Hrvatskoj ne pada ni na pamet da se bori za osudu komunističko-četničkog genocida nad Hrvatima Zrina, jer je za takve svaki Hrvat koji u Drugom svjetskom ratu nije bio gerilski odmetnik po njihovoj logici veći fašist od Hitlera i Musolinija

zajedno. Njihove su novine prepune jugonacionalističkog protuhrvatskog baljezganja koje osporava svako nacionalno pravo Hrvata na obnovu svoje države, pa čak i na kulturni i jezički identitet, jer oni oduvijek zastupaju unitarističku jugosimbiozu, a ne hrvatsku naciju.U tome se posebno ističu dikobraz Burduš i Fumo Funjara, te falange njima bliskih krivotvoritelja iz Ferala, Morgenblatta, Novog lista, Abendblatta i sličnih pljuvača po Hrvatskoj, poput sarajevskog jalijaša i dezertera Jerge Bradonje koga je Hrvatska primila i nahranila a on joj zahvaljuje svojom patološkom harangom na sve što je hrvatsko i divi se «čika Draži» kao kompletnijom i važnijom ličnošću od dr. F. Tuđmana, ali ne daj Bože da bi ikad napisao neku dobru riječ za pobijene hrvatske žrtve na Zrinu, Krnjeuši, Boričevcu, Španovici i križnom putu.

12. Ubojice Zrinjana danas traže zaštitu Europske Unije

Bez obzira na Rezoluciju Vijeća Europe o osudi i progonu komunističkih zločina, vlaške ubojice Zrinjana danas traže da im upravo EU na tom prostoru RH «mirnim putem» prizna državu, a srpski naučnici s hrvatskih fakulteta skupljaju dokaznu etnografsku građu o tom «konfliktnom području»... Glušac ?

Danas nam velikosrpski odmetnici iz 1991-95. godine i preživjeli genocidni šovinisti koji su 1943. godine uništili Zrin, prijete euro-zakonima o zaštiti nacionalnih manjina i tvrde da će bez metka dobiti svoju SAO Krajinu. Oni zaboravljaju da još nisu platili haaške račune za svoje zločine i da zrinske masovne grobnice još čekaju ekshumaciju. Oni na «Šamaricu» a ne na Zrinsku Goru šalju fakultetske studijske ekipe da istražuju srpsku etnografsku baštinu tog «konfliktnog područja Banije» umjesto da istraže sve aspekte izvršenog holokausta nad hrvatskim žrtvama u Zrinu i Zrinskom Pounju, jer su srpske ŽFT davno istražene, popisane i publicirane u velikom Dvorskom zborniku. Od te zadaće ne mogu biti važnije ničije ojkače, kola i cicvare s tog područja!

Danas se smije reći i napisati istina da su krvavi genocid nad Hrvatima u Zrinu na Malu Gospu 1943. godine po svim pravilima fašističkog holokausta počinili udruženi ljevičarski i desničarski velikosrpski šovinisti, tobožnji antifašisti, rukovođeni patološkom mržnjom prema hrvatskom katoličkom narodu, koji mu je bio trn u oku, iako ga je nakon svih pokolja ostalo tek desetak posto i ni u kom pogledu nije mogao ugroziti velikosrpsko osvajanje tog središnjeg dijela Hratske Države, ali je bio živa moralna opomena da to nije nikakvo «Srpsko Dušanovo carstvo» već oteta pa za njih prokleta Sveta Hrvatska Zemlja, koju su hrvatski junaci branili 160 godina od tursko-vlaških osvajača!!

Međutim, biće da su nasljednici tih vlaško-turskih osvajača baš zbog toga i sravnili sa zemljom rodno mjesto slavnog hrvatskog velikana Nikole Šubića Zrinjskog, čiju je hrabrost u obrani Sigeta na braniku Europe zabilježila svjetska povijest i dala mu naziv viteškog branitelja Europe. Danas tu ne živi više nitko od Hrvata, ali potomci zrinskih ratnika i seljaka dolaze u svoj zavičajni Zrin svake godine u rujnu obilježiti tužnu obljetnicu. Tada stariji pokazuju mlađima gdje su nekoć bila njihova ognjišta. Njima ta ognjišta nisu vraćena, prazna su ili ih drže vlaški otimači, iako je Rezolucija Vijeća Europe broj 1481 (od 25.1.2006) o povratu imovine i svih prava žrtava komunizma obavezala i RH da mora istražiti i pravno sanirati zločine komunizma, bez pravnih smicalica uzurpatora otetih posjeda.

Međutim, i prigodom tih obljetnica tobožnji hrvatski mediji uporno prešućuju i tu obljetnicu i tu žalosnu istinu o genocidu nad zrinskim Hrvatima u stariom povijenom i zemljopisnom središtu Hrvatske. Tako i dalje ostaje otvoreno pitanje kada će istina o prešućenom srbo-komunističkom genocidu nad Hrvatima u Zrinu i drugim naseljima dobiti pravo glasa u Hrvatskoj i dovoljno medijskog prostora o pogaženim ljudskim i nacionalnim pravima hrvatskog naroda? Taj naš hrvatski nacionalni problem za mnoge stare i mlade skojevske slijepce u Hrvatskoj ne

postoji, on je njima nepoznat, pa svake godine na komemoracijama oplakuju jedino žrtve vlaških doseljenika iz redova današnje srpske etničke manjine koja je uvijek izazivala sukobe i dizala pobune protiv povijesnih prava domicilnog hrvatskog naroda, jer je uvijek svojatala velike dijelove Hrvatske Države i htjela njima gospodariti, pa ih čak i pripojiti njihovom tobožnjem «Dušanovom srpskom carstvu»! Hoće li u slobodnoj Hrvatskoj raseljeni Zrinjani ikada dobiti povrat svoje djedovine i očevine? Kako ti srpski otimači hrvatskih posjeda u Zrinu imaju obraza i hrabrosti živjeti na tuđoj djedovini ? Zar ih život i Božja pravda nisu već do sad naučili da je «oteto – uvijek prokleto» ?

Hoće li zločin holokausta bratske srpske manjine nad Zrinjanima ikad biti procesuiran ?

Hoće li sramotna komunistička nepravda ikada biti ispravljena?

Za to hrvatski sudsko-istražni organi nemaju ni volje ni hrabrosti, dokle god ih vode stari komunistički kadrovi i dok god organizacija AI (Amnesty International) zauzima izrazito prosrpski navijački stav i u siječnju 2011. godine traži da se sudi potpredsjedniku Hrvatskog državnog sabora Vladimiru Šeksu zbog toga što je 1991. godine odbio telefonski razgovarati sa jednom vukovarskom Srpkinjom, a u isto vrijeme toj istoj «pravedničkoj» organizaciji ne pada ni na pamet da traži suđenje stotinama velikosrba koji su 1943. godine sravnili sa zemljom hrvatsko viteško naselje Zrin, niti tisućama srpskih zločinaca koji su 1991. godine sravnili cvatući hrvatski grad Vukovar!

Zar to nisu dokazi o po zlu poznatoj i sramnoj navijačkoj britanskoj pravdi te organizacije i uopće na protuhrvatski šovinizam uvijek vrlo spremni britanski mediji?

Oni su uvijek prvi prihvatali i objavljivalu kao istinite i one najgnusnije srpske medijske laži o fašizmu i krvoločnosti hrvatskog naroda, kao što je bila ona suluda lažna vijest koju je 20. studenog 1991. godine objavio Reutersov dopisnik V.Radović, o pokolju više od dvadeset srpskih beba, koji je tobože u spaljenom Vukovaru izvršila ustaška HV. Trajno je, za sva vremena ostala zapisana u beogradskoj «Dugi» broj 470 od 14.3.1992. na str.12 slična otrovna laž vodećeg srpskog zastupnika dr.Milorada Pupovca bez ikakvih dokaza o «jedanaest hiljada dece srpske nacionalnosti ...prekrštene u Zagrebu u katoličku veru», za koju je autor umjesto sudske tužbe i zatvorske kazne dobio sva moguća politička, društvena i financijska priznanja hrvatskih državnih i sveučilišnih vlasti!

Za svoju izmišljenu junačku borbu protiv sličnih zločina HV u četničkom gnijezdu u Medačkom džepu kanadski bataljom je podijelio silne ordene za hrabrost pri likvidaciji 26 tobožnjih ustaša ali to nikada nije potvrdio ni jednim jedinim relevantnim dokazom ili grobovima ubijenih «ustaša».

Dobro je poznato i unapređenje vukovarskog agresorskog dr Stanimirovića u potpredsjednika hrvatske vlade, valjda za gnusnu laž o vukovarskoj bolnici hrvatskih mučenika koja je 1993. godine objavljena u srpskom okupatorskom listu BCK broj 7/8 na str.43 da je «napokon pala u novembru 1991. kao poslednje uporište ustaške vlasti u Vukovaru».

Sve to su svojim očima vidjeli i svojim kamerama snimali mnogi Britanci, Nizozemci i drugi strani posmatrači ali njihovi tužitelji i političari nisu ni pokušali od Srba zatražiti topničke dnevnike za desetine tisuća ispaljenih granata na tu mučeničku bolnicu (neki njezin dio treba prenijeti u Muzej CHM na Udbini !), ali zato već deset godina u Haagu zaustavljaju prijem Republike Hrvatske u EU tražeći od tek ustrojene dobrovoljačke HV topničke dnevnike o razaranju Knina u akciji «Oluja» iako je tada s udaljene planine Dinare na Knin bilo ispaljeno iz samo tri brdska topa po desetak granata koje su pgodile 21 objekat!

Kakvu to pravdu mogu od takvih istinoljubaca očekivati žrtve srpskog genocida u Zrinu?

Na žalost, nije ništa bolji odnos prema hrvatskim žrtvama i njihovim grobnicama u Hrvatskoj! Tako na nedavnoj komemoraciji srpskim žrtvama uz grobnicu u lasinjskim Prkosima, srpski čelnik Slobodan Uzelac, uz Pupovca i Mesića, ne samo da nije tražio jednakost Hrvata

u pogledu ljudskih i etničkih prava sa srpskom etničkom manjinom, već je zbog oštećene spomem-ploče na kosturnici u Prkosima, otvoreno prijetio Hrvatima i Hrvatskoj europskim humanim zakonima, tek nešto blaže od krvoločnih prijetnji generala Rade Bulata pravom četničkom fizičkom likvidacijom, kako će Srbi razbiti glave i polomiti noge takvim mladićima, možda baš zato što su ipak saznali pravu istinu o vječitim srpskim neredima i pobunama protiv Hrvata i Hrvatske Države.

Dakle, Hrvati opet moraju ispunjavati krvave srpske ultimatume, od abolicije za zločine, do povrata oficirskih stanova i zaostalih mirovina, a hrvatski se oslobodilački generali procesuiraju kao teški kriminalci u Haagu!

Mi već stotinu godina znamo da kad Srbi lažu, onda su to uvijek neizmjerno velike laži, pa su svi mediji srpske manjine naveli da su «proustaški elementi uništili srpsku kosturnicu» u Prkosima, iako se radilo o tankoj, samo do pola oštećenoj ćirilskoj natpisnoj ploči, a nikako o uništenoj kosturnici! Kamo sreće da zrinske žrtve imaju takvu kosturnicu ! Kamo sreće da njih na sličan agresivan način zastupa barem nekoliko «hrvatskih» političara, koji se hoće boriti za pogažena ljudska prava Hrvata, jer prognanim bosanskim Hrvatima ni petnaest godina nakon oslobođenja Knina, Vojnića, Lapca i Dvora nije riješeno stambeno pitanje, zaposlenje i druge osnovne životne potrebe, dok se predstavnici srpske manjine u Vladi Republike Hrvatske zdušno bore za takva prava Srba, uključujući i one koji su zbog svojih zločina izbjegli u Srbiju ili drugdje. Zbog toga tim odbjeglim četnicima moramo u 2011. godini dati nove stanove (na 30% otkup) u zamjenu za one koje su oteli pobijenim Hrvatima 1945. godine.

13. Među domaćim Srbima bilo je časnih hrvatskih domoljuba

Međutim, u prošlosti je u Hrvatskoj bilo dosta pravoslavaca hrvatskih domolljuba, posebno u vrijeme ilirskog preporoda, uz slavnog hrvatskog bana Josipa Jelačića, ali ih je bilo sve manje što se više širio imperijalistički program SANU o amputaciji velikih dijelova Hrvatske kao «srpskih zemalja», koji je zaludio i izludio veliki dio srpska etničke manjine u Hrvatskoj.

Ovo je prava prilika da se s pijetetom prisjetimo zrinskog pravoslavnog dječaka Svetozara Borojevića, kasnijeg austrougarskog feldmaršala i proslavljenog „viteza sa Soče“ iz Prvog svjetskog rata koji je u Austro-Ugarskoj Monarhiji postigao sjajnu vojnu karijeru, ali su ga se velikosrpske beogradske vlasti u Državi SHS odrekle i ostavile ga bez imovine i mirovine, samo zato što je uvijek isticao da je on politički Hrvat jer je uvijek govorio da je njegova domovina Hrvatska a ne Srbija !

Bio je to u moru velikosrpskih ekstremista jedan takav razložni i časni hrvatski pravoslavac, neka mu je laka zemlja! Zanimljivo je da je djetinjstvu proveo u Zrinu, iako se se rodio (1856) u graničarskoj obitelji u selu Umetiću kod Kostajnice, tada dijelu Hrvatske vojne krajine. Po majci je bio rodom iz graničarske obitelji vojnog plemstva iz sela Bojna kod Gline, pa je za ratne zasluge od bečkog cara i sam dobio barunski plemićki naslov "von Bojna". Unatoč srpskom etničkom podrijetlu, on se u pogledu nacionaliteta politički opredijelio za hrvatstvo i do kraja života se prioritetno smatrao Hrvatom. Godine 1859. njegov je otac kao časnik bio imenovan vojnim zapovjednikom mjesta Zrin, pa mu se i obitelj preselila u Zrin. U Zrinu je Svetozar stekao osnovnu naobrazbu, a zatim je polazio vojne škole Srijemskoj Kamenici, Köszegu, Libenauu kod Graza, te u Ratnoj školi u Beču. On je službovao i kao profesor na vojnim akademijama, te pored ostalog bio vojnim zapovjednikom u Petrovaradinu, Zagrebu i Košicama. U Prvom svjetskom ratu je suzbio rusku ofenzivu na istočnom bojištu u Galiciji, a zatim razbio dvanaest talijanskih ofenziva na Soči, za što je 1. veljače 1918. godine promaknut u čin feldmaršala. Umro je 23. svibnja 1920. u Klagenfurtu, ponižen od velikosrpske SHS mafije.

14. Komunisti su uvijek bili protiv nezavisne Republike Hrvatske

Najveća zapreka pobjedi istine o Zrinu i povratku opljačkane hrvatske djedovine njezinim zakonitim nasljednicima je sadašnja dominacija zakrabuljenih komunista u Hrvatskoj Državi, protiv koje su se oni borili preko stotinu godina, jer im je oduvijek bio ideal komunistički lager, SSSR i Kominterna, a nikad i nikako nezavisna Hrvatska Država. Oni pojedinci koji su to poželjeli ubijeni su po nalogu J. Broza u Sibiru ili beogradskoj Glavnjači !

Najsramniji grijeh (neo)komunističkog agit-propa je taj što oni bez ikakvog stida već dvadeset godina uporno šire najveću laž stoljeća da su oni, komunisti, kao tobožnji antifašisti, već 1945. godine stvorili Hrvatsku Državu, iako su tada ubijali svakog Hrvata koji bi spomenuo tu sintagmu, pa i svoje visoke čelnike, kao što su u beogradskoj Glavnjači likvidirali starijeg Andriju Hebranga. Tu laž su bezbroj puta ponovili njihovi čelnici, uzdižući do neba svoju NOB kao oblik narodne revolucije, iako je to bio najgori mogući oblik krvavog socijalno-klasnog obračuna ljevice sa desnicom, kada su komunisti u moru krvi pobili sve potencijalne političke neistomišljenike i po drugi put obnovili versajsku srpsku jugo-državu a ne hrvatsku državu. Još je odvratnije što je ta lažna «historija» nametala u školskim knjigama i enciklopedijama takvu interpretaciju II SR koja je govorila samo o milijunima srpskih žrtava, dok se o mnogo većem postotku pobijenih Hrvata uopće nije govorilo osim kao o likvidaciji «ustaških krvoloka» . Oni su sami sebi skakali u usta, jer je u tom užasnom ratu bilo i mnogo žrtava srpske narodnosti, ali su kraj rata dočekali u tako velikom broju da su svuda hametice ubijali Hrvate, preuzeli sve organe vlasti i gospodarstva, vojne i milicijske strukture, te kolonizirali ogroman broj Srba iz pasivnih krajeva na oteta njemačka i hrvatska imanja u Slavoniji i Vojvodini!

Bila je to i ostala do danas višeslojna otrovna laž, koja je kod mladih naraštaja srpske narodnosti još više podsticala bujanje patološke šovinističke mržnje prema Hrvatima.

Na sličan su način (neo)komunisti i «liberali» raspaljivali bošnjačku mržnju prema Hrvatima i Hrvatskoj Državi upornim lažnim svjedočenjem da je Hrvatska preko hercegovačkih Hrvata bila zločinački agresor na BiH, iako je istina potpuno suprotna, jer su desetine postrojbi Herceg-Bosne zaustavili četnike i JNA i spasile Bosnu od totalne srpske okupacije! Međutim, njihovi crveni mediji su nastavili dvadeset godina ponavljati te laži i oduševljeno su svojim ogromnim naslovima pozdravili zahtjev haaškog tužiteljstva za 220 godina robije hrvatskim čelnicima za te izmišljene «zločine» hrvatske samoobrane u BiH.

Posve je logično da oni sabotiraju hrvatsku obnovu Zrina, jer su Hrvatsku vojnu krajinu već davno prepustili Srbima. Oni u svojim rukama i dalje drže gotovo sve znanstvene institucije i medije, pomoću kojih prikrivaju istinu o Zrinu i stvaraju lažnu ali vrlo opasnu klimu opće propasti i beznađa u Republici Hrvatskoj. Oni danas poriču da su komunisti, ali su nasljednici njihovih nekretnina i politike, produžujući udbašku hajku na hrvatstvo i katoličanstvo! Svojom jugonacionalnom «štampom» izlđuju naše ljude i obeshrabruju onu golemu većinu časnih domoljubnih Hrvata da uopće ne izlaze na izbore, zato da ultraška ljevica sa 25-30 % biračkog tijela (neokomunista, velikosrba i soroševskih orjunaša) dovodi na vlast svoje dokazane jugonacionaliste Račana, Mesića i Josipovića. Oni u medijima svakodnevno blate naše branitelje i glavne kreatore obnove nezavisne Hrvatske Države, a osobito našeg prvog predsjednika kao desničarsku zločinačku organizaciju.

Baš to ih posve demaskira jer je istina o dr. Tuđmanu kao partizanskom generalu dijametralno suprotna njihovim lažima o navodnom desničarskom nacionalizmu i genocidnom progonu Srba, jer da je ta sramna laž bila istinita 1941 i 1991. godine Srba u Hrvatskoj bi potpuno nestalo, umjesto njihove nove ekspanzije. Strašno je i porazno da je hrvatski katolički narod zbog izborne manipulacije protukatoličke manjine morao trpjeti dva mandata ateističkog predsjednika Mesića koji je uporno harangirao na domoljubne Hrvate i katoličku crkvu kao na-

tražnjake, tražeći čak i reviziju ugovora s Vatikanom, jer tobože «nisu bili transparentni» iliti «prodiskutovani na partijskim sastancima njegovih neokomunista! Po toj sramoti smo bili i ostali jedinstvena zemlja u cijeloj Europi!

Posebno su sramne i bestidne optužbe neokomunističkog vučjeg čopora protiv navodne pljačkaške privatizacije 1991. godine i raspodjele vojnih stanova, iako su upravo ti veliki antifašisti i oslobodutelji 1945. godine zaplijenili sve tvornice, trgovačke i obrtničke firme, banke i drugu privatnu imovinu, a u stotine tisuća otetih stanova pobijenih i nepodobnih Hrvata uselili svoju šumsku gerilsku i partijsku elitu!

Neki od ekstremnih oporbenih političara i novinara su u siječnju 2011. godine dostigli vrhunac svoje veleizdajničke drskosti, šireći katastrofične laži o neizbježnoj propasti Hrvatske Države, rezolutno tražeći u svojoj «štampi» udbaški progon onih domoljubnih hrvatskih političara koji su uz dr. Franju Tuđmana stvarali novu Hrvatsku i time se doživotno zamjerili tim jugonacionalistima. Oni neumorno svoje tračeve pretvaraju u lažne «činjenice» i donose svoje udbaške presude, a kada im Hrvati odgovore da su medijske piranje, čopori hijena i bijesnih pasa onda je to za njih «uvreda» i traže najoštrije sankcije! U isto vrijeme čelnici zakrabuljenih komunista u Saboru i medijima koriste isključivo najotrovniji govor mržnje i beskrajnih uvreda prema predsjednici vlade, ministrima i cijelom HDZ, pokazujući da nemaju trunke kućnog odgoja, kulture i poštovanja tuđe ličnosti, pogotovo kada se radi o prvoj dami naše domovine Hrvatske koja im nikada nije odgovorila na sličan uvredljiv način, već ih je uljudno i s osmijehom pozivala na kulturu dijaloga, što je njih prostake još više razbjesnilo.

Zato su u ožujku 2011. godine pokrenuli razne maloljetničke anarhističke udruge na divljačke demonstracije, veličajući njihovu hrabrost i pravo da sruše zakonito izabranu demokratsku vladu, iako je njih samo jedan postotak u RH, njihov napad na policiju izrazito razbojnički a vulgarno vrijeđanje premijerke J. Kosor krajnje prostačko! Svojom lažljivom agresivnošću posebno se ističu privatne ljevičarske televizije koje svakodnevno proizvode ankete «javnog mišljenja» i desetine lažnih statističkih podataka koji u funkciji komunističkog agitpropa uporno ponavlja da će na izborima preko 80 % građana Hrvatske glasati za komuniste i tako otvoreno navješćuju i sugeriraju građanima da je spas u boljševičkoj rekonkvisti, nacionalizaciji banaka i odbacivanju kapitalizma! Nazdravlje!

Te ljevičarske televizije i novine svojom potporom takvim suludim parolama anarhističkih demonstracija zapravo otvoreno zazivaju boljševičku revoluciju ili građanski rat u Hrvatskoj, u čemu se posebno svojom agresivnošću ističu neki manjinski političari i najstupidniji reporteri, veseleći se skoroj propasti Hrvatske Države.

Vrlo je opasno što dio domaće i strane javnosti nasjeda tim sirovim falsifikatima stvarnog stanja u Republici Hrvatskoj, jer sadašnji neokomunisti nastavljaju staru praksu maskiranja svojih anarho-boljševičkih planova o novoj diktaturi proleterijata svojim tobožnjim antifašizmom, jer im je ta podla prevara zahvaljujući angló-masonskim megalomanskim snagama već jednom sjajno uspjela, omogućavanjem masovnih srbo-komunističkih pokolja hrvatskog puka nakon Bleiburga u svibnju 1945. godine, iako ni tada ni sada u Hrvatskoj nije bilo nikakvog fašističkog pokreta.Suština te velike prevare je bila u tome da su komunisti zajedno s velikosrbima tada uspjeli uvjeriti zapadne čelnike da glavni cilj hrvatskog nacionalnog pokreta nije ostvarivanje svog nacionalnog prava na obnovu Hrvatske Države, već suicid za Hitlera i likvidacija svih Židova i Srba, što su bile i ostale sulude nebuloze koje je demantiralo činjenično stanje. Međutim, zbog uporne mafijaške i financijske dominacije anglo-srpske propagande, te anglo-masonske strane agenture i danas hrvatskom narodu lijepe fašističku etiketu i već petnaest godina farizejski ometaju logičan proces prirodog priključenja Republike Hrvatske u Europsku Uniju! Zbog toga sadašnji hrvatski čelnici kukavno zaziru od svega što ima bilo kakvu hrvatsku nacionalnu karakteristiku, uključujući brigu za nacionalnu kulturu i tradiciju, izražavanje nacionalnih osjećaja i nacionalnih posebnosti, kako nam to «ne bi zasmetalo na putu u Europu».

To je bio i razlog što su bez ikakvog otpora i prosvjeda naši hrvatski čelnici dopustili agresorskoj Srbiji da u Beogradu utemelji zakonsko regionalno sudište Haaškog suda koje već počinje suditi hrvatskim braniteljima i osloboditeljima naše domovine (Vekić, Purda, Šeks, Faber, Bosanac...) samo zato što su se borili protiv srbijanskih agresora!

Zar je onda čudno što se u hrvatskom narodu javlja još jači obrambeni nacionalizam i euroskepticizam, što opet ide na ruku neokomunističkim planovima o rušenju Republike Hrvatske i obnovi treće (SDP) Jugoslavije, kao i njihovom novom sramnom etiketiranju hrvatskog naroda za sva zla ovoga svijeta, iako je on bio samo žrtva polumilenijske kalvarije tih i drugih prokletih osvajača.

15. Šutnja o uništenju Zrina 1943. je veliko poniženje za Hrvatsku

U strahu od osvete nasljednika jugoslavenskih tajnih službi, krvnika Udbe i sinova Orjune, sadašnja hrvatska vlast ali i potomci pobijenih Zrinjana već dvadeset godina prikrivaju srpski šovinistički zločin genocida na Zrinu i ne pokušavaju bilo što učiniti da se ispravi to najveće poniženje za cijeli hrvatski narod!

Velikosrpskim genocidom razorena a još uvijek neobnovljena hrvatska naselja Zrin, Španovica, Krnjeuša, Brotnjo, Boričevac i druga su najveće poniženje za hrvatski narod i najveća sramota za hrvatsku vlast u svim mandatima, jer su šutke kapitulirali pred tim šovinističkim zločinima i priznali im legalitet ! Svakog domoljubnog Hrvata šokira ta istina, ali mnoge Hrvatice i Hrvati za zrinski holokaust nikada nisu ni čuli, kao da je pobedila Velika Srbija i da je Zrin i ta ostala naselja Sloba Milošević trajno «otcepio» ili «amputirao» od Republike Hrvatske, pa ona više nema nad njima suverenitet, kad ne može vlasnicima vratiti njihovu djedovinu iako je to već učinila s imovinom srpskih pobunjenika. Ona ih je «abolirala», pa bi dobro bilo da i Zrinjani traže aboliciju od nove komunističke vlade koja se s najvećom sigurnošću sprema da na izborima preuzme vlast?? Njihov je kandidat sada predsjednik Republike, pa neka dokaže svoje hrvatstvo tako što će ukinuti tu komunističku zločinačku nepravdu koja traje već 68 godina i podići dva velika spomenika hrvatskim junacima i mučenicima, u Zrinu i u Gvozdanskom, a ne da podiže ogromni spomenik četničkim zločincima u Srbu!

Ali – zar se to može tražiti i očekivati od vlasti koja blati sveto ime Hrvatsko, dajući milijune umjesto za hrvatske spomenike u Gvodanskom i Zrinu, baš suprotno - za obnovu ogromnog spomenika u Srbu, odavno već svima poznatog spomenika sramne četničke veleizdaje protiv obnove Hrvatske Države 1941. godine i protiv hrvatskog naroda nad kojim su četnici i ti tobožnji srpski malobrojni antifašisti s kapom «na tri roga protiv šokačkoga Boga» tada u cijeloj toj regiji izvršili genocidni pokolj i etničko čišćenje?li i ponizili hrvatski narod i Hrvatsku Državu! Hrvatski branitelji nisu ni sanjali da bi nam se sve to moglo dogoditi, a sprema se još i mnogo gore, jer ni ekstremnim kapitalistima kao ni komunistima nikako ne odgovara samostalna Hrvatska, pa je ruše lihvarskim bankarskim kamatama, korupcijom vlasti, zatiranjem domaćeg izvoza i općom rasprodajom svih bogatstava Hrvatske.

Zato nas ponižavaju i guraju u njihovu Jugosferu ili treću Jugoslaviju, pa se naša korumpirana vlast sada sramno ulizuje agresorskoj Srbiji i izjednačava naše branitelje s četničkim agresorima, a hrvatske generale koji su oslobodili Domovinu isporučuje protuhrvatskim sudovima kao najgore zločince, dok je samo smrt spasila prvog hrvatskog predsjednika od takvog zločinačkog scenarija poznatih pročetničkih velesila ! Oni žele nestanak Hrvata, neka se kao prognanici raspu po svijetu, a ne da se vraćaju kao Židovi na svoja pradjedovska ognjišta, koja su već davno preoteli srpski uzurpatori! Svjetski masoni i srpski šovinisti žele ubrzati nestanak hrvatskog naroda s njegovog tisućljetnog povijesnog prostora, kako bi se tu raširila Velika Srbija, tako slična rođačkoj i savezničkoj Velikoj Britaniji, kako po imenu, tako i po osvajanjima i okupaciji! Zbog toga nam ti najveći protivnici Hrvatske Države sve

do danas složno umnažaju sve te laži i podvale, bez kraja i konca, dokle god nam ne ogade vlastiti narod i zemlju!

Hrvatska braćo, ako je Hrvatska pravna država, ona je dužna odmah donijeti ne samo pozitivna rješenja o povratu zemljišnih posjeda njihovim pravim zrinskim vlasnicima ili njihovim potomcima, nego i zaštitne carine protiv globalizacijskog uništavanja naše industrijske i poljoprivredne proizvodnje, zakon o protivustavnosti valutne klauzule i limitu za jednake zaštitne europske bankarske kamate na kredite našem gospodarstvu i građanstvu, prije nego nas do kraja ne unište! Ako to velesile EU neće, onda nam takva štetna kamatarska EU uopće ne treba, pa se trebamo u svemu okrenuti trećim tržištima!

16. Povjesničarsko prikrivanje zločina uništenja Zrina

Našim državnim povjesničarima bi se moglo oprostiti što u prošlom totalitarnom težimu nisu ni pokušali istraživati i publicirati temu o holokaustu nad Zrinom i drugim komunističkim zločinima nad hrvatskim narodom u Pounju, Lici i Slavoniji, ali se nikako ne može oprostiti produžetak isto takve ignorantske indolencije tijekom dvadeset godina postojanja obnovljene Hrvatske Države. U osnovi te prevare nije samo «takva navada» već često i njihov stari kompartijski mentalitet, pa i strah od ubilačke osvete velikosrpskih zločinaca koji su 1971. godine zbog pisanja te istine o četničkim zločinima mučki u njihovom stanu pobili i spalili bračni par znanstvenika Jelića, Fikretu i Ivana. Zato «stari provereni kadrovi» i njihovi sinovi uporno sotoniziraju takve knjige istine o komunističko-četničkim zločinima, prišivajući im etiketu ustaških revizionista (titoističke) povijesti pa čak i hrvatskih nacionalista, što za patološke srpske šoviniste, britanske masone i boljševičke fundamentaliste nije samo jedna od političkih stranaka već vrhunski zločin teži od holokausta. Zato ti dekroatizirani farizeji na fakultetima, u institutima i samoj HAZU (još uvijek je to možda JAZU?) ni danas ne žele pisati o slavi i stradanju Gvozdanskog i Zrina, iako je junaštvo njihovih branitelja u svim epohama puno više zaslužilo taj prioritet od njihovih birokratiziranih znanstvenih tema.

Ni jedna od tih institucija, nitko od tih bezbrojnih znanstvenih velikana nije ni pomislio da im je sveta dužnost prema svom narodu i svojoj domovini uzeti u obranu hrvatske osloboditeljske generale u «Oluji» ili u «Herceg-Bosni» koje tamo neki mafijaški sud s tužiteljstvom iz redova britanske masonerije desetak godina zločinački zlostavlja jer ih hoće «nagraditi» s po pedeset godina robije ne za zločinačka djela, već za njihove neostvarene političke planove i nakane, pa čak i za emocije, samo zato što su oni stali na kraj zločinima prema hrvatskom narodu, jer je baš to za Kenneta Scota najteži zločin, dok im je uništenje hrvatskoga Vukovara samo jedna normalna vojna akcija, uključujući pokolj 260 hrvatskih ranjenika, a kazne za te krvnike nema ili tek nekoliko godina (istražnog) zatvora!

To svi pošteni ljudi zovu zločinačkom pravdom!

Danas najveću štetu interesima hrvatskog naroda nanose neki strani ali i neki bošnjački i hrvatski plaćenici srpskog lobija u svijetu, koji za šaku dolara neumorno blate Republiku Hrvatsku i hrvatski narod, pripisujući im sva zla ovoga svijeta koja su mogla stvoriti i počiniti samo moćne velesile a nikako mali ekumenski hrvatski narod kneza Branimira, koji se preko tisuću godina jedino branio od tuđinskih najezdi i još 879. godine zavjetovao svetom ocu Papi Ivanu IV da nikad neće voditi osvajačke ratove. Taj zavjet je i časno održao!

Odmah iza njih su po štetnosti za hrvatske nacionalne interese poznati soroševski ljubimci kao glavni uzurpatori hrvatske historiografije, koji uporno nameću svoj tuđinski, soroševski monopol na istinu i pokušavaju revidirati noviju hrvatsku povijest u korist jugonacionalizma i propalog komunističkog režima, naivno vjerujući da se kotač historije može vratiti natrag. Kao i sva «lijeva inteligencija» prije njih, oni sve zlo vide u hrvatskoj nacionalnoj ideji, sotonizirajući je kao fašističko-ustašku još od kralja Tomislava, te protežiraju spasonosno protuhrvatsko jugo-

slavenstvo i neki kriminalni komunistički tobožnji antifašizam koji je činio ista ili gora zlodjela nego sam fašizam! Što više, Ivo Goldstein je nedavno u Stankovićevoj emisiji na HTV drsko tvrdio da je on hrvatski nacionalist, s ciljem da pred izbore posve zbuni hrvatsko biračko tijelo. Njegovim prozirnim lažima o Tuđmanovoj diktaturi i ekstremnom nacionalizmu nema kraja, iako je Tuđman baš njega ostavio na čelu katedre i instituta za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta usred Zagreba. On u svojih pamfletskim knjigama o doktoru Franji Tuđmanu proglašava svoju omiljenu komitetsku crno-bijelu jugoslavensku sliku svijeta za jedinu i nepogrješivu istinu, a svaka druga interpretacija je po njemu nenaučni «revizionizam» ! Kako to da ga taj hrvatski «diktator» nije degradirao, likvidirao ili strpao na robiju, pa čak nije ni zabranio protuhrvatski rad Sorosevog «Otvorenog društva», niti cinkaroške protuhrvatske diverzije HHO, pa ni pročetničko pisanje zloglasnog splitskog «Ferala». Treba biti slijep od mržnje prema hrvatskoj nacionalnoj državnoj ideji kao taj birokratizirani povjesničar srednjovjekovlja, pa tumačiti povijest 20. stoljeća i to tako da daje aboliciju i prednost unitarističkom titoizmu pred pluralnom višestranačkom demokracijom «tuđmanizma», i to u uvjetima vrlo opasnog rata i sramne igre velesila. To je više puta priznao čak i dr.Ivo Banac kao veliki protivnik dr.Franje Tuđmana, posebno u svojoj kritici velikih slabosti Goldsteinove knjige «Dvadeset godina samostalne Hrvatske» u kojoj je po stoti put zaobiđen sramni «anifašistički» holokaust nad zrinskim Hrvatima 1943. godine. Zato goldsteinizam ostaje velika rak-rana hrvatske historiografije, jer ne posustaje u promoviranju protuhrvatske historiografije, poput bahatog i uvredljivog nametanja nekog svog asistenta Boška Z. da uz političku denuncijaciju i ucjenu per mus podučava sve profesore i studente zadarskog sveučilišta o temi holokasta, i to opet tako da još jednom ignorira holokaust nad Hrvatima, uključujući zrinski holokaust i stotine drugih primjera hrvatskog holokausta koji pod udarom osvajača s istoka traje već pet stotina godina !

17. Cenzura zavičajnog istraživanja povijesti Zrinskog Pounja

Vrlo je sramotna hajka koju su stare i nove državne institucije i njihovi (nekadašnji i sadašnji) komitetski kadrovi vodili protiv istraživanja povijesti Zrinskog Pounja, a koja se niz godina prebijala preko leđa ekipe kustosa bosansko-novskog Zavičajnog muzeja kao jedinog muzeja u toj regiji. To je ponajviše osjetio na svojoj koži mr.sci. Ante Milinović kao osnivač i ravnatelj tog muzeja. Cilj te hajke je bio spriječiti istraživanje srednjovjekovne zavičajne povijesti koja je pripadala isključivo hrvatskom feudalnom dobu, ali je njena još važnija zadaća bila prikrivanju istine o srpsko-komunističkim genocidnim zločinima nad hrvatskim narodom u Zrinu i prikrivanju istine o zločinačkom uništenju Zrina, kao i drugih hrvatskih naselja u tijeku Drugog svjetskog rata pa i u tijeku Domovinskom ratu. Hajka je imala dosta uspjeha, zahvaljujući radu njihovog režimskog kadra s komunističkim mentalitetom i nakon 1990. godine, jer su u njima ostale stare kadrovske strukture i uhodana birokratska praksa metodologije rada, bez nužnog nacionalnog preporoda, bez imalo unošenja hrvatske duše i srca, jer se do tada na to gledalo kao na nešto nepodobno, «guslarsko», reakcionarno, a po militantnoj skojevskoj teoriji dr.Nade Klaić čak i klero-fašističko. Oni su na vrlo sličan način produžili svoj dotadašnji rad u duhu starih komitetskih direktiva, pa su preko 60 godina prikrivali velikosrpske zločine nad Hrvatima i Bošnjacima, bojeći se osvete srpske Udbe, te su u interesu dominacije srpske manjine krivotvorili i samo ime Hrvatske vojne krajine (Krabatische Militär Grenze), nazivajući u svojim publikacijama tu hrvatsku regiju samo «Vojna krajina» i tako išli niz dlaku planerima velikosrpske otimačine («amputacije») tih dijelova Hrvatske za «državni prostor» Garašaninove Velike Srbije. Tko ne vjeruje neka pogleda njihove publikacije i članke, na pr. Valentićev katalog za njegovu veliku muzejsku izložbu «Vojna krajina» u Zagrebu 1971. godine ili članak o «Vojnoj krajini» u časopisu «Historijski zbornik» br.17, Zagreb 1964., ili slične radove

autora Jurišića, Kruheka, Koradea i drugih. U njima je i nakon obnove Hrvatske Države ostao stari režimski komitetski duh i strah od samog spominjanja hrvatstva, pa su čak i nedavno na sve načine pokušali onemogućiti autora ovog istraživanja zrinskog genocida da objavi svoje radove u zajedničkom kostajničkom zavičajnom zborniku «Hrvatska Kostajnica 1240-2000. godine». Oni «nisu željeli» da ih kolega kompromitira svojim domoljubnim stilom i izrazima, kao «hrvatska epopeja» i «hrvatska kalvarija» pa čak i «turska najezda», jer je to vrijeđanje prijateljskog turskog naroda, koji kao nije ni vodio osvajačke napade na Hrvatsku već samo tamo neki osmanski feudalci ! Oni su zapravo tražili nastavak dotadašnjeg birokratiziranog pristupa hrvatskoj povijesti u «objektivnom» jugonacionalnom stilu, ali su u svojim «recenzijama» naveli formalni i vrlo sramotan izgovor da autor ne zna pisati znanstvene radove, jer da piše preduge i nacionalno «guslarski» emotivne rečenice, iako su neki od njih desetak godina ranije u časopisu «Radovi» zagrebačkog Filozofskog fakulteta i u zajedničkom zborniku «Dvor na Uni» baš njegove znanstveno-istraživačke radove isticali kao primjerne (vidi: «Radovi» Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta, vol.24, Zagreb, 1991, na str.303-306, kao i zborniku znanstvenih radova «Dvor na Uni» 1991, na mnogo mjesta. Tako je M.Kruhek na str. 102 tog zbornika eksplicitno napisao da je «Ante Milinović najvrsniji poznavalac povijesne topografije Pounja», a na str. 111 da su «njegove konstatacije povijesno posve točne», te je M.K. u tom svom radu preuzeo gotovo sve njegove ubikacije topografskih lokaliteta», jednako kao i dr. Ivo Maroević u svome radu na st. 42-56, citirajući ga i u fusnotama dvadesetak puta, jednako kao i akademik dr. Petar Šimunović u svom onomastičkom radu u zborniku HAZU. Uostalom, nitko od tih državnih povjesnika i birokrata-recenzenata nikad nije ni vidio a kamo li terenski istraživao Zrinsko Pounje. U tom zborniku na str. 696. glavni urednik citira pozitivne recenzije Milinovićevih radova iz pera sveučilišnih profesora dr Mire Kolar, dr Petra Šimunovića i dr Dragutina Rosandića, a na str. 698. navodi da je mr. A.Milinović bio recenzent za rad prof. M. Vladića, dok je drugu recenziju dao upravo onaj isti M.Valentić, koji je samo deset godina kasnije preko svojih pajdaša pokušao vrlo stručno uništiti autora, ispaljujući u njegovu «guslarsku dušu» ne pet-šest pištoljskih metaka nego oko pet stotina zabranjenih smrtonosnih «recenzentskih» dum-dum zrna sa posve suludim i otrovno zlonamjernim «lektorskim» dokazima o njegovoj teškoj malodobnoj nesposobnosti za pisanje znanstvenih radova, a još manje za takvo sumiranje svoga pedesetogodišnjeg multidisciplinarnog istraživanja zavičajne povijesti Hrvatskog Pounja o kojem ti ubilački «recenzenti» nisu imali pojma!!

Vitalna žrtva je, višnjem Bogu hvala, preživjela taj atentat, kao i onaj nesretni hrvatski mladić u emigraciji, Dane Šarić, koji je preživio 22 udbaška metka, ali mu sada sinovi Udbe mrtvom otimaju vojni stan, zato što su «otkrili» da je Dane dvije godine bio (malodobni) hrvatski vojnik, a ne jugo-vojnik kao domoljubni udbaši koji se i danas baškare u golemim dvoetažnim stanovima! Kad se ta faktografija poveže s onom o simpoziju o Karlovačkom miru – slika za domoljubne Hrvate je porazna, jer i dalje gotovo svim segmentima života u Republici Hrvatskoj upravljaju relikti bišeg režima, pravi ili duhovni sinovi Udbe, koji i dalje promoviraju glupe protuhrvatske ljevičarske laži o «prirodnoj» podjeli hrvatskog naroda na ljevicu i desnicu, a tobožnji spasitelji naroda su, dakako, ljevičari! To su podmukle boljševičke ideološke laži čiji je cilj bio zatrovati i raslojiti hrvatski narod, stvoriti staljinističko-sovjetsku petu kolonu u njegovom korpusu, te dobiti izgovor za likvidaciju svih domoljubnih Hrvata i trajno ljevičarsko razaranje Hrvatske, kao konzervativne i «reakcionarne» nacionalne države! Danas samo takvi neokomunistički slijepci ne vide glavne zajedničke poveznice fašizma i nacizma s njihovim marksizmom, lenjinizmom i staljinizmom, te epigonskim titoizmom, u vidu apsolutističke diktature jednog vođe i jedne partije, njihove surove represije, militantnog ekspanzionizma i centralističke negacije drugih državotvornih nacija, sve na temelju «nepogrešivog učenja» dijalektičkog materijalizma ili «mein-kampfovskog» ludila.

Mr.sc. Ante Milinović

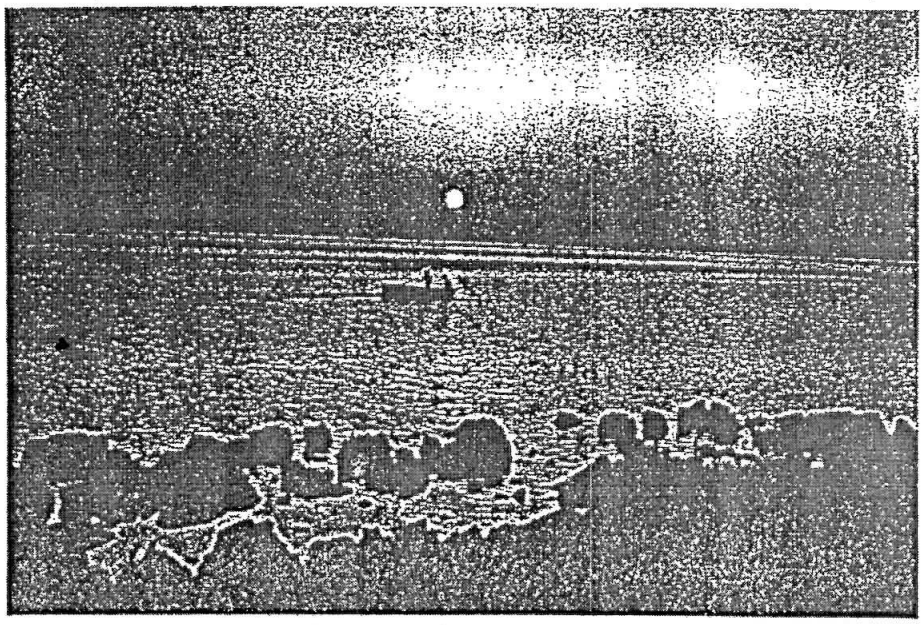

Ljubav ima dvije pratilje: dobrotu i strpljivost.

Amicissime! Hvala za sjećanje i dobre želje uz Božić i Novu godinu. Uzvraćam stostruko Vama i Vašoj obitelji. U prošlo vrijeme mnogo sam sa strepnjom mislio na vas, pa me ponešto tješi, što ste s užom obitelji sačuvali glavu, ali i žalosti teško stradanje bližih rodjaka. Sve je to opća narodna tragedija. U II svjetskom ratu izgubio sam 3 brata, 2 su još živa, u mojem malom slavonsom selu D. R. 1945. 5 je poginulo u ratu s puškom, a 4o njih iza rata kod kuće bez puške. Kao povjesničar osudjujem glupu Politiku hrvatskih vodja Gaja, Strossmayera, Račkoga, A. Starčevića. S. Radića, A. Pavelića, J. Broza, što su s podmuklim urodjenim razbojnicima podržavali bilo kakve veze, Austrija je bila nama potrebna maćuha, pa je nije trebalo rušiti prije negoli budemo sposobni kao pastorčad vladati sobom bez neophodnog oslona na druge. U Hrv.srp. koaliciji 19o5-1918. razbojnik Pribičević Sv. je stvarni gospodar Hrvatske, koju predaje Srbiji uz posvemašnju nesposobnost, strašljivost Trumbića i dr. pravaša. Perditio tua ex te, Izrael aut Croatia. U dnevnoj našoj politici ima još glupaka, pa zato i malo šteta, ali je glavno kormilo u dobrim rukama.

L. G. 3..I 1993. Nismo daleko, možete me pohoditi!

Uz mnogo pozdrava Vama i obitelji

Jos Buturac

Priznanje prof.dr. Josipa Buturca iz Zagreba autoru mr.sc. Anti Milinoviću

Te otrovne boljševičke laži i danas dominantno truju društvenu klimu Hrvatske Države i moralno uništavaju hrvatske ljude, ponovno im namećući komunističko-velikosrpsku teoriju da su svi podjednako krivi za rat i da su hrvatski branitelji zapravo bili ustaše koje treba poubijati, navesti na suicid ili strpati na doživotnu robiju, a nameće ih veliki dio ljevičarskih i manjinskih političara, te njihovih medijskih neokomunističkih egzekutora. Oni su nakon smrti predsjednika Tuđmana već uspjeli nametnuti svoju teoriju da je on bio diktator i zločinac koji je napao i podijelio BiH, a da je njegov državotvorni pokret bio i ostao prava zločinačka organizacija, iako su upravo boljševički ekstremisti nastali iz zločinačke diktature proleterijata i krvi milijuna pobijenih neistomišljenika. U tom strašnom primitivizmu hrvatske političke stvarnosti posebno je sramotna uloga hrvatskih medijskih i znanstvenih institucija u lansiranju i promoviranju jedne od najvećih laži naše epohe da su «antifašistički borci NOR-a zapravo stvorili Republiku Hrvatsku», te bismo im morali vratiti sve privilegije i prioritetnu ulogu u našoj državi ! Ali, ne dajte se, domoljubni Hrvati ! Kliknimo opet: Gospodin je pastir moj! Međutim, da bi osramotili tog nepodobnog kolegu, oni su u kostajničkom zborniku čak na tri mjesta objavili izjavu sa sramotnim denunciranjem nepodobnog autora, iako ih je baš on sam uključio u projekt tog simpozija i zbornika, kao jedini domicilni istraživač i moderator simpozija o Hrvatskoj Kostajnici! Takvim farizejskim cinkarenjem svoga dotadašnjeg «dragog kolege» oni su prije svega trajno osramotili sebe kao političke cenzore, iako je stvaranjem Republike Hrvatske ukinuta svaka cenzura i režimski progon pojedinaca zbog slobodnog iznošenja istine o komunističkim zločinima, pa su upravo oni trebali učiti od tog «nepodobnog» autora kako se piše u hrvatskom duhu o njima nepoznatom ali patničkom Zrinskom Pounju.

Možda je to ponašanje državnih povjesničara mnogo jasnije, ako se usporedi s eufemističkim govorom nekih vodećih hrvatskih čelnika krajem 2010. godine u Vukovaru u svezi s tragičnim agresorskim progonom hrvatskih branitelja iz Vukovara, jer su prihvatili srbijanske zahtjeve za suđenjem za ratne zločine Tihomiru Purdi i drugim vukovarskim braniteljima «uz pravni nadzor Srbije» a da uopće ne zahtijevaju od Beograda da Hrvatskoj preda 539 optuženih Srba koje mi tražimo. Prilikom tih državničkih susreta u Vukovaru premijerka i predsjednik Republike su isključivo rabili eufemističku sintagmu «oružani sukob» umjesto pravog naziva «agresorski rat Srbije protiv Hrvatske», dajući loš primjer državnim historičarima kako ne treba stvari nazivati pravim imenom. Nije moguće da će čelnici Republike Hrvatske doista odustati od istine o genocidu i agresiji Srbije?

Poplava neokomunističkih laži i krivotvorbi ima za cilj da ih opet dovede na vlast, a kad opet zajašu na grbaču hrvatskog naroda, onda bi hrvatska policija mogla početi uhićivati branitelje po popisima Save Štrpca i četničkih tužitelja iz Srbije? Dakako, opet će se u ime njihovog lažnog jugoslavenskog «bratstva-jedinstva» nastaviti zabranjivati i uništavati knjige istine o komunističkim i velikosrpskim zločinima nad hrvatskim narodom! Ta hajka komunističkog vučjeg čopora nikad nije ni prestajala, ali će se pojačati do stupnja poznate udbaške cenzure protiv hrvatskih interesa u tisku i na televiziji gdje su neke soroševski plaćenici postali najobičniji komunistički agitprop servis, a jedan ružni voditelj poput gebelsovskih strašila svaku večer zasipa ekran hrpama lažnih anketnih podataka o propasti hrvatskih stranaka i blistavoj pobjedi bezbožne ljevice čak sa 90 % glasača, ali nikada neće priznati da je zapravo anketirao stotinjak neokomunističkih iluzionista. Ništa bolji nisu «objektivni» kolumnisti koji bljuju mržnju protiv hrvatskih demokršćana koji čine većinu u parlamentu EU ali ih te naše komunjare smatraju klerofašistima i «reakcijom». Sve ih je nadmašio neki Kajin koji je ne samo otpadnik od Boga, nego i od svog mučeničkog hrvatskog istarskog naroda kome on negira domoljublje i utjeruje ga u tor opskurnih otpadnika! Zar to nije veleizdaja Hrvatske Države i ubijanje Vukovara po drugi put ? Što bi tek bilo da je HV vojska napala Beograd i Šumadiju ?

18. Medijska hajka protiv najvećih hrvatskih nacionalnih junaka

Zrin je simbol višestoljetne kalvarije hrvatskog naroda tijekom otpora tursko-vlaškoj invaziji, kada su Srbi bili najvjerniji saveznici Turaka, iako su SPC i SANU stvorile čitavu mitologiju o svojoj junačkoj borbi protiv sultana. Zato su onemogućavali povijesnu valorizaciju Zrina, a kukavički ignorirali jedinstven u Europi primjer hrabrosti branitelja Gvozdanskog 1578.g.

Najnovije sramno bojkotiranje herojske teme o pedesetak velikosrpskih šovinističkih napada na hrvatsko naselje Zrin i njegovom uništenju u rujnu 1943. godine i sadašnje zamrzavanje njegovog bijednog stanja puno je lakše shvatiti ako se progon te istine i onih autora koji su je uvrstili u svoje studije usporedi sa sramnom hajkom «lijevih» medija i nezasluženim ponižavanjem mnogo važnijih i većih hrvatskih domoljuba a naročito onih najistaknutijih junaka hrvatskog sporta, kulture i umjetnosti. Ništa ne vrijedi treneru Anti Kosteliću da je stvorio najbolje skijaše svijeta Janicu i Ivicu kad im neki naši orjunaški i lažni liberalni novinari ne mogu oprostiti njihovo domoljublje, «ustašku» himnu i šahovnicu! Uzalud je Ivano Balić najbolji rukometaš svijeta i u svakom pogledu sjajan čovjek, kad mu neke naše novinarske hijene stalno izmišljaju nasilničke grijehe i truju slogu u reprezentaciji. Tako je i sa Blankom Vlašić, Slavenom Bilićem, veslačima, vaterpolskom i nogometnom reprezentacijom...

Hvala dragom Bogu i milosnoj BDM, takvih pravih domoljubnih junaka mi Hrvati imamo dosta, a srazmjerno našem broju stanovnika daleko više nego neke mnogo bogatije zemlje. Oni postižu najviša svjetska priznanja, najveće nagrade i zlatne medalje. Time silno usrećuju ojađeni hrvatski narod i dižu mu moral i u najtežim političkim neslogama i gospodarskim krizama, stvarajući jedno novo narodno jedinstvo i slogu, tako sličnu onoj u našem slavnom Domovinskom ratu. Oni nam svojim senzacionalnim uspjesima i ogromnim domoljubljem vesele srce i dušu i liječe depresiju. Međutim, vučji čopor «crvenih» novinara poznatih komunističkih medija s patološkom histerijom vreba svaki i najmanji povod za što teže blaćenje tih junaka hrvatskog naroda, da bi ga napuhali u skandale najvećih razmjera i tako razbili slogu i pozitivno moralno ozračje u pobjedničkim hrvatskim momčadima i njihovim maksimalno uspješnim voditeljskim timovima. Ali, njima upravo to smeta! Bezbrojni su primjeri takvih neprijateljskih diverzija na naše hrvatske junake, od rušenja naših rukometnih trenera Line Červara, Dražena Ladića i Laze Goluže, do proglašenja najboljeg svjetskog skijaša Ivice Kostelića za «hitlerovca» zbog njegovog čitanja strane ratne literature.

Najsramnija je hajka znatnog broja ekstremnih jugonacionalističkih novinara, koji kao poltroni komuno-boljševizma jurišaju na same temelje Hrvatske Države, jer oni blate svaku hrvatsku domoljubnu akciju na državnoj televiziji, za velike plaće iz davanja nas poreznih obveznika, a osobito na privatnim televizijama, te u ljevičarskim novinama i časopisima, koji trajno ostaju u javnim i privatnim knjižnicama. Oni svojim psihopatološkim izmišljotinama i prostačkim izrazima zasipaju naš Domovinski rat i Katoličku crkvu a osobito pokojnog predsjednika dr. Franju Tuđmana i naše najzaslužnije generale za oslobođenje i obnovu Hrvatske Države. Cilj im je mafijaška manipulacija televizijskim gledateljima u svoju korist, jer je poznato da njih i većinu anketnih agencija zapravo finansiraju soroševske i ostale strane agenture, ali će ih za te sramne podvale i laži kad-tad stići Božja kazna, kako zbog hirovite prevrtljivosti njihovih stranih gazda tako i u obliku shizofrenije i drugih fatalnih boleština.

19. Vlast kažnjava hrvatske žrtve a amnestira srpske agresore

Još tijekom rata starorežimski mediji i sudski kadrovi su počeli sudski progoniti hrvatske branitelje zato što su se usudili pružiti otpor četnicima i srbiziranoj JNA, posebno u Osijeku, Pakracu i vojnoj bazi Lora kod Splita. Feral i fiumanski tisak su u tome prednjačili.

Danas se u ljevičarskim ekstremističkim medijima još mnogo više i neumornije blate naša Domovina, naša Katolička crkva i hrvatski branitelji, a podupiru srpsko-četničke sudove koji za njima preko interpola izdaju potjernice «zbog pobune protiv JNA i Jugoslavije». Tako se u isto vrijeme uhićuju i progone najdomoljubniji Hrvati a amnestiraju četnički agresori i njihova veleizdaja pod tuđinskim pritiskom nagrađuje raznim privilegijama, od povrata oficirskih stanova do povrata svih mogućih «pemzija» i privilegija.

Poznato je da su u pobuni 1991-95. godine protiv obnovljene Hrvatske Države bili u cjelini mobilizirani i ujedinjeni velikosrpski odmetnici svih boja, jednako kao i Drugom svjetskom ratu. Oni su pobili 20.00 Hrvata, spalili 300 tisuća hrvatskih domova i stanova, srušili tisuću katoličkih crkava i drugih vjerskih objekata, škole, muzeje i bolnice, i za sve to izbjegli svaku odgovornost jer su radili lukavo i uništili i svjedoke svojih zločina a zatim kukavički pobjegli u svoju zemlju preko Drine, u matično leglo velikosrpskog imperijalizma. Odakle su ih Turci davno doveli u hrvatske zemlje kao svoje pomoćne pljačkaške odrede (martoloze), vojsku za najprljavije zločine, takozvane «pse rata», ali oni sada smatraju da su nasljednici te davne turske okupacije Hrvatske do Karlobaga, Karlovca i Virovitice, do «Šešeljeve» granice.

Nakon blagoslovene Oluje velikosrpski šovinisti su uglavnom pobjegli iz Hrvatske u svoju matičnu zemlju Srbiju, ali im sada naše vlasti pod pritiskom birokrata iz Europske unije sve zločine aboliraju i ponizno vraćaju imovinu. Njima se sada vraćaju ne samo JNA stanovi, već i oni što je OZNA 1945. otela pobijenim Hrvatima i dala ubojicama, a nastoje oduzeti stanove hrvatskim braniteljima, pa čak i hrvatskoj premijerki jer po mišljenju šefa oporbe ona u Hrvatskoj nema pravo na stan, iako to pravo imaju stotine tisuća izdajnika i komunističkih petokolonaša, udbaških doušnika, kosovaca i drugih zaslužnih četničkih rušitelja Hrvatske. Danas se tobožnji liberali i građanske «demokratske» udruge lako sami demaskiraju kao zakrabuljeni komunisti svojom histeričnom hajkom na hrvatske branitelje u Sisku, Osijeku, Vukovaru i diljem Hrvatske zbog «zločina nad Srbima» a da im ni na kraj pameti nije zahtijevati sankcioniranje bezbrojnih srpskih zločina tijekom njihove krvave oružane agresije i izrazito fašističke okupacije velikog dijela našeg državnog teritorija, jer smatraju da su oni zapravo bili žrtve ustaškog tuđmanizma i da zaslužuju ne samo opću aboliciju nego i nagradne beneficije za svoje agresorske napore. To je sadržaj rada većine «liberalnih» građanskih udruga koje ustvari traže obnovu jugonacionalističke države i udbaški progon svakog pokušaja zaštite hrvatskih nacionalnih interesa, proglašavajući Hrvate glavnim krivcima za sva zla ovog svijeta, a posebno za fašizam, hitlerizan i antisemitizam. Oni koriste hrvatsku demokraciju za svoju jugonostalgičarsku histeriju, pri čemu bezobzirno krivotvore povijesnu istinu o bezbrojnim zločinima njima tako omiljenog komunističkog režima. To je zapravo komunistička protuustavna i veleizdajnička djelatnost koju ne želi sankcionirati naslijeđeno sudstvo iz bivšeg komunističkog režima, dajući mu tako lažni demokratski legalitet. Njime se nacionalni interesi hrvatskog naroda svakim danom sve više sramote, potkopavaju i zlonamjerno se stvara klima kaosa, pravnog nereda i privid nemogućnosti opstanka svake hrvatske države bez Srba i izvan «jugosfere». Zašto bismo se čudili onom velikosrpskom izvješću OZN-e iz 1945. godine kad je vlada lijepe naše Republike Hrvatske šezdeset godina kasnije potpisala 2006. godine sporazum sa Srbijom o izručivanju hrvatskih branitelja Srbiji da im tamo sude četnički sudovi za zločin obrane Hrvatske od srpske agresije! Tako je početkom 2011. godine Vlada RH odbila zatražiti od BiH i prepustila Srbiji hrvatskog branitelja Tihomira Purdu da mu tamo sude za zločin obrane Vukovara od srbijanske agresije, potvrđujući na taj način obnovu Jugosfere i novog jugonacionalističkog bratstva-jedinstva. Ovih dana Beograd želi suditi našim velebitskim herojima s Malog Alana u operaciji za oslobađanje Maslenice i zaleđa !

Ma, ljudi, je li to moguće ?? Pa takvu podmuklu podvalu nije moguće naći u čitavoj svjetskoj povijesti da je jedan mali (hrvatski) narod pobijedio premoćne (srpske) agresore i da su se

VICE VUKOJEVIĆ NA SJEDNICI PROVEDBENOG VIJEĆA ODBORA ZA OBILJEŽAVANJE BLAJBURŠKIH ŽRTAVA:

ZA UBIJENE HRVATE U ZRINJU TVRDE DA SU SRBI I DA SU IH UBILI USTAŠE

● Svetu misu na Bleiburgu, 16. svibnja, služit će biskup Juraj Jezerinac, a komemoracija će se održati i kod Jazovke

ZAGREB - U okviru obilježavanje Dana blajburških žrtava i žrtava Križnog puta, ove godine 16. svibnja svetu misu na Bleiburgu služit će biskup Juraj Jezerinac, delegacije će položiti vijence i svijeće. To je dogovoreno na jučerašnjoj sjednici Provedbenog vijeća Odbora za obilježavanje stradanja Hrvata na Bleiburgu. Planirana je i komemoracija kod jame Jazovka, pored koje se namjerava izgraditi i mala kapelica.

Ivan Aralica obavijestio je Vijeće da je napisao scenarij na temelju svoga romana »Četverored«, te da će se film snimati u režiji Jakova Sedlara. Predsjednik provedbenog vijeća Odbora Vice Vukojević, predložio je da, ako bude moguće, snimanje toga filma otpočne oko 15. svibnja, Dana blajburških žrtava.

Članovi Odbora upozorili su na potrebu daljnjih istaživanja raznih gubilišta iz II. svjetskog rata, kako u Hrvatskoj, tako i u susjednim zemljama, u kojima je to moguće. Vice Vukojević je naglasio da se povijesne činjenice i dalje iskrivljuju, a kao primjer naveo je podatke iz Zrinja.

- Tamo su partizani ubili 273 Hrvata, a kasnije ih pojedinci pretvaraju u Srbe i tvrde kako su ih pobili ustaše. Jedno takvo pismo u kojem me se na to upozorava dobio sam i jutros. Mi to moramo demantirati i tražiti da se javnost informira o činjenicama - kazao je Vukojević.

Govoreći o suradnji sa Slovencima, Vukojević je kazao da se ona zadržava samo na razini privatnih kontakata, zahvaljujući kojima se pronalaze grobnice Hrvata.

Za novog člana Provedbenog vijeća odbora umjesto preminulog Petra Miloša imenovana je Marija Bajt.

I. Kustura

12.2.1999.

Velikosrpska propaganda 12.2.1999. proglašava pobijene Zrinske Hrvate – srpskim žrtvama fašizma

oni dali u panični bijeg preko Drine, ali da je uz pomoć još podmuklijih anglo-masonskih lobija taj rat završio amnestijom za te (srpske) agresore a robijanjem u Haagu i Beogradu za te naše pobjedničke (hrvatske) branitelje ?

Ma, ljudi, je li to moguće ? Koju to Hrvatsku zastupaju naši čelnici ?

Takvom kapitulacijom pred četništvom se u korijenu onemogućava i pravedno sankcionirnje velikosrpskog genocida 1943. godine nad hrvatskim stanovništvom Zrina i okolice, pa nije nikakvo čudo da se rješenje tog pitanja već dvadeset godina ne miče s mrtve točke i u obnovljenoj Hrvatskoj Državi, jednako kao i u komunističkoj Jugoslaviji. Umjesto da ta oporba traži lustraciju boljševičkih petokolnaša, ona traži lustraciju hrvatskih branitelja i cijele državotvorne garniture političara koji su stvorili Republiku Hrvatsku, dok je Mesić već mnogo ranije izvršio lustraciju najzaslužnijih hrvatskih generala za pobjedu u Domovinskom ratu. Zakrabuljene komunjare progone zbog dodjele stana čak i odavno mrtvog hrvatskog domoljuba Danu Šarića jer je još kao dječak izdao svete komunističke ideale, pristupivši svojoj legalnoj hrvatskoj vojsci 1944. godine, pa su oni kivni na njega jer je preživio humanistički atentat na njega u Njemačkoj, iako su udbaši po boljševičkom pravu u njega tada ispucali čak 22 metka! Prokleti Hrvat, kao da je bio jedan od preživjeli u «antifašističkom» genocidnom pokolju hrvatskih zrinskih težaka na Malu Gospu 1943! Srpski plemenski voždovi okrenuli su tada pilu naopako i taj genocid proglasili «ustaškim pokoljem golorukih srpskih seljaka u srpskom selu Zrinu», ponavljajući tu optužbu i u Hrvatskom Državnom Saboru 1999. godine, što dokazujemo fotokopijom iz tadašnjeg «Vijesnika» !

Krajnje je vrijeme da se javno osudi i ispravi taj novi zločin prema Zrinu i njegovim pravim vlasnicima, da se imenuju krivci za njega i sudski sankcioniraju!

Prokomunistički tisak u Hrvatskoj opravdano napada sitne grabljivce par milijuna kuna za stranačke potrebe, ali planski prikriva milijarde kuna koje se troše za naše dojučerašnje dušmane i palikuće, za one građane RH koji su se 1990-95. godine kroz opću mobilizaciju aktivno uključili u oružanu pobunu protiv Hrvatske i počinili neizmjerno mnogo zla te je gotovo uspjeli uništiti! Tu su mogućnost zaboravili već i mnogi domoljubni Hrvati! Ali, ti su pobunjenici sada na velikom dobitku, jer im pod pritiskom anglo-europskih masona sada RH s kamatama vraća mirovine, odštete i za ruševne straćare i stare stanove podiže skupe nove kuće i nove stanove! Među njima je mnoštvo oficira Udbe, milicije, JNA, raznih partijskih «radnika» i komitetlija, koji su četiri godine bili pripadnici pobunjeničkih vojnih formacija! Oni su spalili i porušili sve što je bilo hrvatsko, a njihove bajte je vrijeme obrušilo, jer su prije 15 godina pred zakonskom odgovornošću pobjegli iz Hrvatske, koja im sa ponizno «vraća imovinu» u trostruko većoj vrijednosti, iako sama (i zbog njihovog razaranja!) grca u sve većim gospodarskim problemima. Po nalogu kadija iz EU njihovo se ponašanje ne smije istraživati, već im se daje amnestija, dok u isto vrijeme Haag traži stotine godina robije za hrvatske legitimna osloboditelje ! Zašto se ne mogu amnestirati i Hrvati ? Zato što su katolici i pripadnici euro-germanskog kulturnog kruga, zapravo što nisu britanska agentura ! Iz istih tih razloga ni europski ni hrvatski čelnici «nemaju sredstava» za spaljene hrvatske kuće, crkve i samostane. Tu nema ništa novo, jer su i srbokomunitički očevi tih istih čelnika, zloglasne «komunjare», sve do 1990. godine u Hrvatskoj kapom i šakom davali svojim sunarodnicima i partijskim istomišljenicima bezbrojne stanove, otete hrvatske kuće i posjede, stipendije i boračke «pemzije» ali za zrinske stradalnike nije bilo ni humanije riječi od «ustaše», uključujući i bebe u kolijevkama. Zato Ti sinovi Udbe i Orjune i danas čine sve da se i stare slavne hrvatske utvrde Zrin i Gvozdansko sasvim obruše i raznesu, kao dokazi da je «srpska Banija» sve do tursko-vlaške invazije bila središnja regija Hrvatskog Kraljevstva.

Toj protuhrvatskoj histeriji rehabilitacije četništva i nagrađivanja srpskih veleizdajnika u Hrvatskoj najveći prilog daju ljevičarski mediji i legije njihovih notornih pročetničkih novinara

koji otvoreno hvale krvoloka Dražu Mihajlovića i produžena su ruka zločinca Save Štrpca!

Treba li i na neki drugi način (kao Jan Palach?) upozoriti hrvatski narod da je nova etapa nemilosrdne srpske borbe za «Srpsku Državu» u RH već odavno počela!

Zato se srpski manjinski čelnici zdušno trude prikriti tu vrlo opasnu novu veleizdaju svojom lamentacijom o njihovoj borbi za građansku ravnopravnost, jer njima nikad nisu bila cilj jednaka građanska prava s hrvatskim domicilnim pukom, budući su oni i u Hrvatskoj, Turskoj Carevini, i u Habsburškom Carstvu, pogotovo u obje Jugoslavije uvijek imali VEĆA građanska prava od Hrvata, pa se nikako ne mogu pomiriti s jednakim građanskim pravima, već nam hoće nametbuti Dušanovo «carstvo»!

20. Komunistički megazločini pod krinkom «diktature proleterijata»

Farizejske parole «Sva vlast radnicima!» i «Smrt reakciji!» bili su polazište za do tada neviđene komunističke megazločine nad političkim neistomišljenicima i svim potencijalnim protivnicima tog nasilnog sistema.

Već tijekom II SR a osobito nakon njegovog završetka Titova Udba i njegova komunistička klika su nad neistomišljenicima izvršili nebrojene masovne zločine, koji su do tada bili nezapamćeni u svijetu, jer su prikazivani kao humane oslobodilačke akcije, ostvarene «za dobro naroda». Ti su zločini izvršeni u ime ideja društvene pravde klasika marksizma kao univerzalnom rješenju svih društvenih i klasno-socijalnih problema, proglasivši «diktaturu proleterijata», koja nije dopuštala raspravu o njenoj pravednosti u praktičnoj primjeni, iako su pobijene stotine tisuća ljudi i prolivene rijeke krvi svih politički nepodobnih pojedinaca, klasnih skupina pa i čitavih nacija. Ni današnji neokomunisti ne odustaju od takvih svojih marksističkih barjaktara, ali svoj ekstremizam kamufliraju tobožnjim antifašizmom, iako nije teško zamisliti što bi Hrvatskoj opet donijela obnova kompartijske vlasti, kad oni u sadašnje vrijeme hrvatske demokršćanske vlasti kao ratoborna oporba rade bezobzirne harange i opačine, proglašavajući na demokratskim izborima zakonito izabranu hrvatsku vlast zločinačkom organizacijom? Oni anarhistički napadaju privatizaciju 1991., iako su sami 1945-48. oteli sve tvornice, banke i druge privatne nekretnine, optužuju sadašnju dodjelu vojnih stanova, a zaboravljaju da su 1945. oteli Hrvatima u Zagrebu desetine tisuća stanova i kuća i naselili u njih stotine tisuća velikosrpskih «kadrova», često bez ikakve škole!?

Iako danas dikobraz Burduš i Fuma Fumara kao sadašnje perjanice neokomunizma negiraju i kriju strašne zločine koje su komunisti izvršili između 1941. i 1956. godine, oni postupno izlaze na svjetlo dana, iako su uništavani svi tragovi i svjedoci, jer u nekim slučajevima ipak progovorila grižnja nečiste savjesti nekih svjedoka tih zločina nad nevinim žrtvama. Takvo je svjedočenje partizana Mate iz Đakova i automehaničara Krešimira Bagića o partizanskom masakru sedamdeset maloljetnih učenica djevojačkog đačkog doma za ratnu siročad u ratu poginulih hrvatskih vojnika u Preradovićevoj ulici. Njih su kao nepodobne partizani nakon ulaska u Zagreb 8. svibnja 1945. godine utovarili na kamione, odvezli iza Velike Gorice i streljali kod jarače uz prvi zavoj uz cestu prema Kravarskom.

Bolni vrisak tih mladih djevojaka pred streljanje noćima je progonio svjedoke i nikad nisu mogli zaboraviti njihove vapaje «Zašto smo optužene? Zašto nas želite ubiti?» dok su se drhteći od straha pred svojim «antifašističkim» ubojicama, jecajući privijale jedna uz drugu. Kao odgovor pokošene su partizanskim rafalima, a Burduš i Funjara tvrde sada tvrde da je to bila samo pravedna osveta nad fašističkim koljačima i traže da se obližnjoj Hebrangovoj ulici vrati naziv «Ulica 8. maja» ali bismo mi dodali «- spomendana 70 pobijenih djevojčica». Ali, zahvaljujući «crvenoj upravi» grada Zagreba i obližnji najljepši zagrebački Kazališni trg još uvijek nosi ime

odgovornog komunističkog diktatora za tu i svih ostalih 560 tisuća likvidacija «narodnih neprijatelja» kako su se hvalili on i Aca Ranković prema izvješću «Politike» iz beogradske Skupštine. Do sada su bili uzaludni svi zahtjevi hrvatske javnosti da se vrati staro ime trga po prelijepom kazalištu, jer u gradu Zagrebu još uvijek dominiraju kolonizirani ljudi propalog staljinističkog režima koje je u hrvatsku metropolu s tim ciljem njene dekroatizacije naselila staljinistička kompartija.

Tužno je i nevjerojatno da dvadeset godina nakon raspada komunističkog režima diljem Europe još samo aktualni hrvatski predsjednik i njegova izborna baza u SDP zataškavaju komunističke zločine nad vlastitim hrvatskim narodom kao politikantskim i tendencioznim «bavljenjem prošlošću» u izbornoj godini i krajnje podvaljivački zamjeraju ministru Karamarku što je najavio sudsku istragu i procesuiranje komunističkih zločina. To znači da će se i dalje nastaviti sramotni status quo s blokadom tog procesa, pogotovo ako «diktatura proleterijata» odnese pobjedu nad nesložnim i suludo usitnjenim hrvatskim demokršćanskim strankama, koje mogu dobiti izbore jedino ako se ujedine pod vodstvom generala Ante Gotovine ili po domoljubnim referencama njemu sličnog hrvatskog čelnika. Zato je mnogo vjerojatnija nova tragična kompartijska tmina u kojoj će se progoniti naša Crkva, branitelji i privatni kapital a svatko tko bude radio na sudskom sankcioniranju komunističkih zločina protiv čovječnosti bit će ponovo proglašen klerofašistom i ustašom. Tako će kompartijski megazločin i dalje ostati «nedokazan» i «nepostojeći» bez obzira na poziv Vijeća Europe da i Hrvatska napokon izvrši svoju obvezu sankcioniranja zločina komunizma.

Na izgled različit, ali na istom komitetskom tragu je već sada vrlo vidljiv masovni recidiv zloćudnog politikantsko-partijskog egoizma u ponašanju mnogih hrvatskih (?) intelektualaca, koji se opet okreću prema istočnom vjetru i svome starom sluganskom mentalitetu, pa već oštro jurišaju protiv svake emanacije hrvatskoga duha, od jezika i podrijetla, do otpora novom kominternovskom unitarizmu pod plaštem europske globalizacije. Za njih su svi Hrvati koji nisu potomci komitetlija, jugooficira i udbaša preko noći opet postali (ili su trajno ostali?) «zadrti hrvatski nacionalisti» opasnih namjera, pa čak i fašisti, iako u Hrvatskoj nikad nisu postojale fašističko-osvajačke organizacije već nacionalno-obrambeni pokreti. To se pogotovo odnosi na hrvatske nacionalne stranke, iako su ubačeni udbaški suradnici mnoge od njih uspjeli zatrovati i pretvoriti u međusobno posvađana jata hrvatskih gusaka u magli.

Danas na vidjelo izlaze i napokon se objavljuju u zbornicima državnih institucija izvorni arhivski dokumenti o tim užasnim srbo-komunističkim masovnim zločinima nad hrvatskim narodom. Najstravičniji su dokumenti o mjesečnim natjecanjima pripadnika Udbe, KNOJ-a, milicije i drugih komunističkih zločinaca u masovnim likvidacijama ličkih Hrvata «na slunjskom terenu» u kojima doslovno piše da svakako treba likvidirati i članice čisto humanitarnih udruga hrvatskih žena, dok su bez milosti i bilo kakvog suda pobili sve hrvatske ranjenike u zagrebačkim bolnicama i diljem cijele Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Na te su zločine podsticali u njihovim sačuvanim «uputama» mnogi humani komunistički «heroji» kao Marko Belinić, Aleksandar Ranković, Milovan Đilas, Rude Gretić i drugi, od čije se krvožednosti danas svakom Hrvatu diže kosa na glavi, je su tražili da Hrvate «ubijaju kao pse», uključujući i «sumnjive» partizanske odbornike u kotaru Čazma te svjetski poznatog sveučilišnog profesora sudske medicine i forenzičara dr. Ljudevita Juraka, samo zato što je sudjelovao u međunarodnoj komisiji patologa za istragu masovnog komunističkog pokolja poljskih oficira u Katinskoj šumi. Svi ti pobijeni Hrvati po pismenoj uputi «narodnog heroja» Marka Belinića «nemaju nikakva prava da se pozivaju na demokraciju». Glavni cilj ovih masovnih «antifašističkih» likvidacija Hrvata za komuniste je bio riješiti se nepoželjnih antikomunističkih suparnika na izborima i u političkom životu, a za lažne «antifašističke» velikosrpske šoviniste, koji su u većini i bili izvršitelji likvidacija, bilo je etničko čišćenje Like i Slavonije od hrvatskog pučanstva. Tu su našli svoj zajednički zločinački «antifašistički»interes i surad-

PROF. DR. BRANIMIR RICHTER
GAJEVA UL. 36
10000 ZAGREB
TEL.: +385 (0)1 457 77 96

Zagreb, 11. ožujka 1999.

Vrlo cijenjeni gospodine Milinoviću,

Jučer mi je Dr. Berislav Marković, moj rodak koji također ima svoje korijenove u Pounju, u Dvoru na Uni, donio Zrinski zbornik s Vašom osobnom posvetom. Od srca Vam hvala. Vašom sam knjigom posebno ushićen a zanimljivo štivo toliko me je zaokupilo, da sam ga istoga dana pročitao, a danas preporučio i mojim ukućanima. Koliko sam uživao u lucidnim povijesnim analizama, toliko me je (opet jedanput) obuzela tuga nad svima užasima kroz koje je prolazio naš živalj.

Još jednom Vam zahvaljujem na ovom daru i čestitam na Vašim poticajima i trudu da se zbornik izda. Uz izraze štovanja i srdačne pozdrave -

B. Richter

Priznanje prof.dr. Branimira Richtera iz Zagreba
autoru mr.sc. Anti Milinoviću

nju. To masovno klanje hrvatskog naroda je bilo tako surovo i bezobzirno, da je u srpnju 1945. godine morao intervenirati general Ivan-Stevo Krajačić i kao šef Ozne za Hrvatsku na savjetovanju rukovodstva Ozne zatražiti: «Drugovi, prestanite konačno sa likvidacijom!» Pri tom ni on kao «antifašistički Heroj» nije osudio taj zločinački genocid, nego je rekao da ga je zabrinula «uznemirenost u narodu».

21. Britansko-srpska zavjera protiv katoličke Hrvatske

Ta opasna britansko-srpska igra vatrom oko balkanskog bureta baruta posebno je rizična u vrijeme velikih potresa u arapsko-mediteranskom okruženju. Ona ima pristaše među ultraškim velikosrpskim nacionalistima zbog njihove žestoke šovinističke mržnje prema domicilnom i u svakom civilizacijskom pogledu dominantnom hrvatskom narodu, a još više zbog osvetničke želje za svoj sramni poraz u «Oluji» kao i zbog poznatog sindroma patološke nezahvalnosti za dobročinstvo njima tako odiozne katoličke hrvatske nacije koja ih je tako ekumenski prihvatila kao došljake-beskućnike kad su ih Turci ostavili na cjedilu. To dokazuje i sama žestina njihovog razaranja i krvoločnost njihovog zločina nad zrinskim Hrvatima, jer su patološki željeli poništiti to dobročinstvo Hrvata i poniziti ih kao svoje bespomoćne žrtve, zatirući njihove religijske svetinje, njihova grobišta i njihova ognjišta, jer ništa nisu poštedjeli, čak ni njihove kućne mačke!

Taj strašni zločin kao i bezbroj drugih sličnih zločina, uz blagoslov britanskih imperijalista, pedesetak godina je prikrivala Udba svojim medijskim terorom i farizejskim komunističkim agitpropom, pripisujući krivicu za strašnu kalvariju Zrina i drugih razorenih naselja hrvatskog naroda u Drugom svjetskom ratu onoj velikoj većini hrvatskog naroda koja je samo žarko željela obnoviti svoju Hrvatsku Državu, zbog čega su ih udruženi velikosrpski zlotvori unaprijed proglasili većim fašističkima od Hitlera i Musolinija zajedno, što je idiotska podvala. Na taj način su željeli prikriti čak pedeset šovinističkih napada na Zrin i bezbroj svojih izrazito genocidno-fašističkih napada na tu mladu državu dok je još bila u povojima! Ti tobožnji «antifašistički» velikosrbi su se ponašali kao bahati i nadmoćni gospodari hrvatskog roblja kome oni ni po koju cijenu nisu htjeli dopustiti obnavljanje Hrvatske Države, jer su je smatrali (i danas je smatraju!) svojim ratnim plijenom još od vremena zajedničkih tursko-vlaških razaranja Hrvatske. Oni su previše dugo bili teški patološki protuhrvatski šovinisti, da bi ih bilo mogao otrijezniti poneki hrvatski komunist među njima svojim idealističkim floskulama o bratstvu i jedinstvu, jer su oni sebe smatrali čuvarima srpske monarhističke Jugoslavije, zbog čega se i taj Hrvat morao dokazivati prednjačenjem u zločinima nad svojim narodom! Međutim, taj nevjerojatan i posve suludi savez britanskih imperijalista i četničkih monarhista sa Staljinovim komunističkim petokolonašima, koji su se borili za «Sovjetsku jugoslavensku republiku» u sklopu europske komunističke organizacije Kominterne ili proširenog SSSR-a, bio je fatalan za uništenje Zrina i cijele Hrvatske Države, jer je Zrin smetao tom paklenom planu. Svako od njih za sebe to nije mogao postići, ali su zajedno bili krvoločan čopor vukova.

Ta jednostavna istina je prikrivana još jednostavnijom floskulom da se hrvatski narod 1941-45. nije borio za sebe i svoju državu već za sumanutog luđaka Hitlera i fašističke velesile, iako je istina bila suprotna, jer su četnici i komunisti bili strane sluge i pravi petokolonaši antihitlerovskih velesila. Oni su svoj genocidni terorizam pripisali hrvatskom narodu i Hrvatskoj Državi, koju su složno i sustavno negirali, razarali i planski izazivali njene vojne represalije, kako bi srpsku nacionalnu manjinu natjerali u šumsku gerilu ! Ta perfidna ali vrlo krvava zločinačka taktika je zapisana u «sabranim delima» komunističkih čelnika i dovela je do obostranih teških žrtava i stradanja, a u slučaju Zrina postala paradigmom stradanja hrvatskog naroda od srpskog šovinističkog genocida, koji je na takav isti šovinistički način ponovo eksplodirao u njihovoj fašističkoj agresiji na Republiku Hrvatsku 1992-95. godine. Danas se pokazuju tendencije nove, vrlo slične treće eskalacije, koju zazivaju

velikosrpski ekstremisti i zakrabuljeni komunisti! Oni svakodnevno zatrpavaju sve elektronske i tiskane medije svojim podvalama sa sotoniziranjem obnovitelja Hrvatske Države, hrvatskih branitelja i svih domoljubnih Hrvata, kojima se dopušta neograničeno divljanje, kao da ni svi dosadašnji užasni genocidni zločini nisu bili dovoljna opomena i pouka vlastima u Republici Hrvatskoj!

Zašto se o uništenju Zrina i drugih hrvatskih naselja iste sudbine i dalje sramno šuti? Zašto je humana i pravdoljubiva Europa dopustila tu sramnu šutnju? Odgovor na to već sedamdeset godina staro pitanje o zagonetki ovog začaranog «jugo-balkanskog problema» je u anglo-masonskoj laži o genocidnosti hrvatskog naroda i perfidnom velikosrpskom izokretanju povijesne istine, da su u Zrinu zapravo od ustaša stradali «goloruki Srbi» odnosno da su goloruke srpske žrtve napale i likvidirale svoje ustaške krvnike, iako u Zrinu nije bilo ni fašista ni ustaša već samo djeca, žene, starci i osamdeset težaka seoske samozaštite, koji su bili okruženi sa deset puta brojnijim selima srpskih šovinista!

To su one iste nebulozne anglo-masonske laži zbog kojih su britanski generali u Bleiburgu pogazili ženevske konvencije o ratnim zarobljenicima i izdali hrvatski narod i njegove izbjeglice komunističkim krvnicima na likvidaciju. To su oni pravdoljupci koji su dopustili zločinačku komunističku vlast u izrazito katoličkoj i antikomunističkoj Hrvatskoj, koje su se prema cijelom hrvatskom narodu odnosili kao i komunistika vlast prema blaženom i čovjekoljubivom nadbiskupu Alojziju Stepincu, a to znači nepravedno, odvratno i s najgorim ponižavanjima. Te rasističke kriterije britanske vlasti i danas primjenjuju i danas prema prijemu Hrvatske u Europsku Uniju, a posebno prema tobožmjem «ratnom zločincu» hrvatskom oslobodilačkom generalu Anti Gotovini!

Njegove su zasluge za pobjedu nad genocidnim srpskim agresorima uz minimalan broj ratnih žrtava već dugo poznate cijelom svijetu ali neke anglo-američke kadije prekolažnih optužbi gaze sva pravila pravednog suđenja, pozivajući se na nepostojeće dnevničke dokaze o nepostojećem prekomjernom granatiranju Knina. Umjesto najvećih pohvala i priznanja za oslobođenje okupiranih dijelova Hrvatske i velikih dijelova Bosne i Hercegovine ta anglo-srpska protu-katolička mafija traži za njega 27 godina robije, jer je Hrvatska mala zemlja koja toj rasističko-kolonijalističkoj velesili ne može pokazati zube!

Posebno je bezočno i sramotno britansko optuživanje mlade Hrvatske Države za navodni napad na Bosnu i Hercegovinu i za njenu podjelu, iako je istina potpuno suprotna, jer su Hrvatske postrojbe Herceg-Bosne prve pružile junački otpor srpskom agresoru na Bosnu i Hercegovinu, koju su u Daytonu podijelili upravo anglo-američki čelnici, nagradivši srpskog agresora polovicom teritorija te suverene države. Međutim već dugi niz godina britanska špijunsko-sudska agentura fabricira sulude optužbe protiv skupine braniteljskih čelnika bosansko-hercegovačkih Hrvata i zahtijeva za njih 240 godina robije, pokazujući time svoju totalnu pristranost jer smatra Bosnu i Hercegovinu islamskom državom u kojoj Hrvatima ne priznaju ni pravo da se smiju braniti od agresora. Međutim, još je za Britance sramnija činjenica da su hrvatski čelnici prihvatili sve anglo-američke i europske planove za BiH, ali su ih njihove službe uvukle u ratni sukob s muslimanima u Ahmićima baš primjenom Owen-Stotenbergovog plana o podjeli kantona. Tada su Bošnjaci razvrgli dotadašnji vojno-politički savez s Hrvatima i zajedno sa Srbima izvršili etničko čišćenje Hrvata iz Srednje Bosne ali Haag o tim ratnim zločinima nad hrvatskim civilima uopće ne želi raspravljati!

Jasno je da su vrlo duboki korijeni tog britanskog rasističkog kokošjeg sljepila prema pravima hrvatskog naroda jer oni na taj način posredno žele opravdati svoju sramnu prokomunističku i prosrpsku ulogu u ratnim zločinima nad hrvatskim narodom 1945. godine poslije Bleiburga u II SR. Zato oni u Haagu drzovito optužuju sveukupno čelništvo hrvatskog naroda za zločinačku organizaciju i provođenje holokausta nad Bošnjacima u BiH, pa su u tom svom otrovnom šovinizmu nadmašili čak i balkanskog kasapina Slobodana Miloševića i njegovog krvoločnog bimbašu Radovana Karadžića.

22. Povijesno-pravna lustracija domaćih komunofašista

Hvala dragom Bogu, prošlo je doba komuno-terora i Zrinjani smiju govoriti istinu o svojoj tragediji, te tražiti povrat posjeda i naknadu imovinske i druge štete. Međutim, iako je za sve zemlje Europskog Vijeća obvezatna primjena njegove rezolucije o kazneno-pravnom progonu komunističkih zločina, razni Fume, Steve i Burduši se oglušuju na nju i još prijete vladi i ministru Tomislavu Karamarku zbog izjave da će provesti u djelo tu rezoluciju EV o sankcioniranju komunističkih zločina. Oni nastoje stvoriti zabunu i klimu beznađa u kojoj ni vukovarski Hrvati kao posvjedočeni domoljubi ne izlaze na izbore pa SDP pobjeđuje s svega trećinom glasova od jedne trećine građana koja uopće izlazi na izbore, a to su «jake snage SDP» od svega 13% biračkog tijela! Međutim, njemački sudovi već istražuju i oštro presuđuju komunističke zločine, čak i one koje su poslije II SR nad Hrvatima izvršili jugo-udbaši u preko 70 atentata u Njemačkoj!

Da bi otupili oštricu tih sve bližih protukomunističkih lustracijskih sankcija, naši su neokomunisti počeli bez prestanka u Saboru i medijima harangu laži protiv Katoličke crkve i hrvatskih branitelja koji su dobili državne stanove ili neke objekte, iako su upravo ti jugo-komunisti nakon 1945. godine opljačkali sve nekretnine u Hrvatskoj, pa je to zapravo povrat tek malog dijela opljačkanih nekretnina. Komunistički profesori na fakultetima idu tako daleko da odbacuju doktorske teze koje sadrže kritiku komunističkih zločina, o čemu sam se mogao i sam uvjeriti na svom primjeru kao i gospodin Mladen Ivezić. Oni uporno brane stare crno-bijele obmanjivačke stereotipe o Drugom svjetskom ratu, po kojima je kod domoljubnih Hrvata sve bilo zločin, a kod tobožnjih antifašista sve je bila idealna pravda, iako je već i sam startni stereotip o antifašističkom ustanku u Hrvatskoj 1941. godine u cjelini krivotvoren. Zbog toga se pobornici tih krivotvorbi grčevito opiru svakoj raspravi o tom ustanku i sankcioniranju tih komunističkih zločina, ali nema Hrvatskoj časnog puta u EU dok se ona ne oslobodi od balasta komunizma i njegovih zločina, uključujući i zločin historiografskog prikrivanja tih zločina! To je povijesno-pravna lustracija i valorizacija Drugog svjetskog rata, bez koje Republika Hrvatska ostavlja dojam da štiti udbaške ubojice naših građana u Njemačkoj i komunističke zločince koji su pobili stotine tisuća Hrvata nakon Bleiburga! Vrlo je sličan slučaj sa sankcioniranjem srpskih zločina u Zrinu 1943. i u Osijeku 1991. godine gdje je ubijeno 370 Hrvata a masonski Amnesty International progoni samo hrvatske čelnike Glavaša i Šeksa, iako je to suluda zamjena teza bez ikakvih dokaza.

Nema dvojbe da se povjesničari ne trebaju baviti dnevnim obračunima s političarima, ali pozivanje na sankcioniranje nekažnjenih komunističkih zločina i nije povijest nego etički poželjno zauzimanje za pravdu i kazne koje moraju stići te zločince. Zato su presude udbaškim ubojicama iz Hrvatske opomena novoj članici EU da ne može i dalje biti rob neokomunizma i u Hrvatskom Državnom Saboru nekažnjeno nazivati zločinačkom organizacijom HDZ kao stranku hrvatskih demokršćana, iako su upravo komunističke partije u EU još 2006. godine i službeno označene kao zločinačke organizacije. Što više, umjesto da se provede lustracija komunističkih zlikovaca, domaći neokomunisti podmuklo vrše zamjenu teza i prijete sudskim tužbama demokršćanima za zbog podrške oporbe divljačkim anarhističkim neredima koje u Zagrebu i Hrvatskoj izaziva jedan postotak građana RH, ali bahati anarhisti i kriptokomunisti na temelju tog jednog jedinog postotka najprostačkijim uvredama traže obaranje demokršćanske vlade! Oni daju lažne proglase da su to bile «likvidacije ustaških zločinaca» iako je dobro poznata malobrojnost ustaša, pa su srpski i orjunaški partizani likvidirali i malodobne učenice, žene, hrvatsku djecu i cijele obitelji kao «ustaške pristalice», a u Zrinu, Krnjeuši i drugim mjestima bacali su u zapaljene kuće invalide i nemoćne starce.

Međutim, umjesto da se angažira u provođenju makar pravno-povijesne lustracijske osude komunističkih zločina u Hrvatskoj, mladi lider «državne historiografije» Tvrtko Jakobinac

stalno diljem Hrvatske i danas pronalazi opasne hrvatske fašiste i naciste, koji navodno lude od straha zbog fascinacije srpskom opasnošću, ali nikad neće reći da su i u vrijeme II SR i poslije njega jedini pravi naci-fašisti u Hrvatskoj bili baš Velikosrbi, koji nikad nisu željeli niti sada žele obnovu hrvatske države. Za to postoji bezbroj znanstveno pouzdanih historiografskih dokaza, ali taj novi genijalni Goldstein nije u stanju ih otkriti. A sam meštar Jovo Goldstein, na sav glas proročanski tvrdi da bi ratna zbivanja u Hrvatskoj «završila mnogo povoljnije» (za koga, Jovo?) da je 90-ih na vlasti bila Savkina garnitura, iako je i pticama na grani dobro poznato da Savka nikad nije ni planirala osamostaljivanje Hrvatske! Još manje je to želio taj Jovo koji koristi svaku prigodu da se baci blatom na Republiku Hrvatsku i njenog prvog predsjednika, ponašajući se kao sve sitne i sebične duše, jer mu ne može oprostiti što je protiv tolikih nadmoćnih dušmana ipak uspio izboriti Hrvatsku Država! U ta goldstein-jakobinska krivotvorenja povijesne istine uključuje se povremeno i prezident-mužikaš koji na skupovima pravih i lažnih antifašista uporno tvrdi da je baš NOR u II SR bio «otac Domovinskog rata», iako baš taj kripto-antifašizam snosi krivnju za masovne likvidacije, mučenja i šovinistički progon više stotina tisuća Hrvata tijekom i nakon II SR, a koje su izvršili Titovi komunisti pod krinkom antifašizma. Zahvaljujući takvom zastrašujućem rejtingu današnjih političkih čelnika koji su većinom sinovi komitetlija, udbaša i orjunaša, Katoličkoj crkvi se i danas kao i u komunizmu osporava svako pravo da sudjeluje u političkom životu zemlje, pa ona u Hrvatskom saboru i Vladi nema svoje predstavnike, a svaka javna kritika u crkvenim novinama dočekuje se na nož ljevičarskih medija, osim istupa nekih ljevičarskih svećenika koji su i te kako poželjni i dopušteni!

23. Zrin i Gvozdansko moraju imati dostojne spomenike

Zahvaljujući prvoj velikosrpskoj državnoj hegemoniji a zatim vrlo sličnoj drugoj srbo-komunističkoj tiraniji, danas većina hrvatskog naroda ne zna za svoja najveća nacionalna obrambena svetišta, za mjesta najvećeg domoljublja i žrtvovanja u Gvozdanskom i Zrinu. Ona postoje vć preko pola milenija, ali velikosrpske redakcije državnih udžbenika i enciklopedija stotinu godina nisu dopuštali uvrštenje tih tema i lokaliteta! Po tom teroru i vječnoj sramoti srpskog šovinizma smo jedinstvena zemlja u svijetu, jer u svakoj demokratskoj civiliziranoj zemlji bi velika povijest o epskom heroizmu domicilnog stanovništva i njegovoj obrani tvrđave Gvozdansko do posljednjeg branitelja, kao i o trogodišnjoj junačkoj obrani slavne povijesne tvrđave 1943. godine od napada desetostruko brojnijih vlaških agresora, tobožnjih «antifašista», kakav je bio slučaj s obranom stare utvrde Zrin u Hrvatskom Pounju, dobile bi najveći medijski publicitet i povijesno-edukacijsku valorizaciju.

To se jedino u tužnoj zemlji Hrvatskoj nije dogodilo, niti se moglo niti smjelo dogoditi, već čak naprotiv – tobožnji «antifašistički» agresori su nakon uništenja tog prastarog hrvatskog sokolovog gnijezda najslavnije hrvatske plemićke obitelji Šubić-Zrinski, u britansko-srpskom interesu stavili potpuni embargo na svaku riječ istine o tom zločinu, na dlaku jednako kao i o bleiburškom genocidu i tisuću hrvatskih masovnih grobnica duž križnih puteva, iz kojih danas same izlaze kosti hrvatskih žrtava i vape za pravdom i istinom. Zašto je komunistička diktatura mogla nametnuti i sedam decenija održati tako žestoki embargo na istinu o genocidu nad Hrvatima?

Zato što su britanski imperijalisti i srpski šovinisti htjeli prikriti svoje zločine, ali to nije bilo lako jer su oni u cijelom svijetu već bili poznati kao najveći i najperfidniji imperijalisti i još veći neprijatelji katoličke crkve, koje je zbližavala ne samo ta mržnja, nego i borba protiv germanskih interesa, s ciljem da im se preotmu zemlje Zapadnog Balkana ali i kolonije diljem svijeta. Zbog toga su započeli i vodili dva svjetska rata protiv katoličkih naroda. Ti su se srodni imperijalisti bili čak i rodbinsko-dinastički povezali, tako da i danas bratski vode haašku pravosudnu hajku protiv Hrvatske s glavnim psihopatološkim ciljem da Republiku Hrvatsku proglase

zločinačkom državom a hrvatski narod najvećim fašistima u Europi. To dokazuju britanski korumpirani suci i tužitelji haaškog suda u montiranim monstr-procesima skupini hrvatskih oslobodilačkih generala i skupini bosansko-hercegovačkih hrvatskih čelnika. Oni im pripisuju svoj zločin raspirivanja građanskog rata u BiH i srpske agresije protiv Hrvatske, krivotvoreći sve povijesne činjenice u korist srpskih agresora. Oni huškaju na novi balkanski rat, iako je jasno da Hrvatskoj kao članici američkog NATO pakta Srbi više nikada neće moći zabiti nož u leđa, pa ih sebična britanska politika može samo žrtvovati u svom novom sebičnom pokušaju stvaranja probritanske zone na Zapadnom Balkanu.

Zrinskim žrtvama, i uspomeni i opomeni junaka Gvozdanskog se odmah moraju podići dostojni veličanstveni ali moderni spomenici, kao multifunkcionalni objekti koje neće moći srušiti pojedini umobolni srpski šovinistički diverzanti, kao što sada čine sa hrvatskim stijegom i drugim hrvatskim simbolima na gradu Zrinu! Uzor neka nam bude CHM – Crkva Hrvatskih Mučenika na Udbini, ali sa svojim specifičnim povijesnim, turističko-hodočasničkim, edukativnim i zaštitarsko-protokolarnim sadržajima u rangu stvarnih Oltara Domovine.

Ako hrvatska vlast iz svog bijednog proračuna može izdvajati stotine milijuna kuna za izgradnju stambenog fonda aboliranim srpskim povratnicima, među kojima su mnogi pobunjenici čije ponašanje u ratu nije istraženo već se vlast ulizuje agresorima i daje im amnestiju, onda će naš proslavljeni general Ante Gotovina kao novi hrvatski predsjednik Republike Hrvatske, povući prave poteze, kao i u našem Domovinskom ratu, i omogućiti nam da odužimo ovaj veliki dug, makar skupljali milodare po našim crkvama, hodočasničkim svetištima i gradskim trgovima! Mi ne želimo osvetu, i nećemo progoniti srpske pobunjenike protiv Hrvatske Države, kao što su oni progonili nas, niti ćemo rušiti njihove spomenike, kao što su oni uporno rušili i prisvajali naše, jer oni svjedoče o njihovoj mržnji ali i našoj nesreći s njima. To su im skuhale tuđinske kuhinje u svome interesu a protiv svetog prava hrvatskog naroda na obnovu svoje državne samostalnosti, koje je jače od bilo čije mržnje i harange.

Gvozdansko i Zrin zaslužuju grandiozne edukativno-hodočasničke spomen-komplekse, primjerene svom golemom povijesno-nacionalnom značenju! U njima će se riječju, slikom i arhivski dokumentima pokazati sva perfidnost takozvanoh «ustanka naroda Hrvatske» u Srbu 27.srpnja 1941. godine u isključivoj sprei srpskih monarhista i talijanskih fašističkih okupatora, ali Jovo Goldswein taj fašistički ustanak protiv prvog pokušaja obnove Hrvatske Države glatko proglašava antifašističkim, a mužikaš Joško danas tamo čak otkriva i hvali ateističke troroge kape koje su mnogo kasnije postale simbolom staljinističke pete kolone i njihove borbe protiv Hrvatske i «protiv Boga». Talijanima je smetala hrvatska vojska u Dalmaciji i Lici, pa su 23. srpnja 1941. godine u Benkovcu održali sastanak s četničkim vođama i ugovorili potpunu vojnu, političku i materijalnu kolaboraciju protiv za sve njih nepoželjne Hrvatske Države, osnivajući četničke a ne patizanske brigade, pukove i divizije.

O tome je sačuvana i objavljena arhivska dokumentacija u tri toma 13. knjige Zbornika dokumenata NOR-a, Beograd, 1976. godine, ali lažni «veliki hrvatski nacionalist» Jovo Goldswein potpuno izokreće povijesnu istinu i amnestira četničku pobunu protiv obnove Hrvatske države, tako što dotadašnje brojne četničke zločine nad Hrvatima prikazuje kao hrvatske zločine nad Srbima, a tu fašističku agresiju na hrvatski narod prikazuje kao antifašistički ustanak golorukih srpskih mučenika, iako se radilo o talijansko-srpskom dogovoru o protjerivanju Hrvata iz kninske regije i dolasku talijanske fašističke vojske, koju su srspski «antifašisti» dočekali s najvećim oduševljenjem kao svoje pirodne saveznike i braću po oružju protiv obnovljene države hrvatskog naroda!

Međutim, hrvatske znanstvene institucije, školski udžbenici i ljevičasrska poliika i dalje trubi podlu laž o «antifašističkom ustanku naroda Hrvatske»... Dokle će trajati ta crvenokrvava diktatura?

24. Detuđmanizacija je prljavi specijalni rat protiv Hrvatske Države

Neokomunistička ljevica je počela demontiranje Hrvatske Države, čim se 2000. godine dokopala vlasti, prikrivajući se udbaškom floskulom o detuđmanizaciji tobožnje Tuđmanove diktature, ali ih je odalo već i samo ukidanje državnih blagdana i pridjeva «državni» iz naziva Sabora! Udružena protuhrvatska komunističko-četnička propaganda još uvijek lopatama baca hrvatskom narodu pijesak u oči i podmuklo prikriva uzroke «ustanka» Srba protiv obnove Hrvatske Države, maskirajući svoje šovinističke veleizdajničke zločine nad hrvatskim pukom izmišljotinama o milijunima strašnih hrvatskih «desničara», o svome navodnom komunističkom i srpskom antifašizmu, iako je u proljeće te 1941. godine bila baš suprotna situacija ! Tada je kod svih komunista bio na snazi veliki saveznički fašistički pakt Staljina s Hitlerom a kod srpske manjine je umjesto antifašizma dominirala tijesna savezničkа suradnja s talijanskim fašistima. Srbi su tada utrostručili svoj stari monarho-fašistički šovinizam prema hrvatskom narodu zbog velikosrpske patološko-megalomanske teorije SANU da su doseljeni Srbi u Hrvatskoj još u 16. stoljeću «na sablji osvojili» polovicu Hrvatske, kada su zajedno sa turskim osvajačima vršili tursko-vlašku najezdu prema Beču i da zato ne mogu i neće nikad biti u Hrvatskoj nacionalna manjina već gospodari. Zato Srbi u njoj moraju «podeliti suverenitet» s Hrvatima, pa makar «rascepili» Republiku Hrvatsku na dva teritorija i trajno joj preoteli veliki dio njezine države ili će biti gospodari domicilnom hrvatskom narodu. Tu su okupaciju 1941. godine maskirali svojim tobožnjim antifašizmom, ali su oni zapravo bili najveći fašisti jer su bili protivnici naših nacionalnih i ljudskih prava, povijesne istine, humanizma i neovisnosti «pokorenog» hrvatskog naroda. Oni su zapravo bili vrlo opasni srpski šovinistički fundamentalisti, uvijek spremni na genocid i zločinačko etničko čišćenje hrvatskog «osvojenog teritorija». Zato su oni otvoreno proglasili srpski šovinistički rat protiv Hrvatske Države, koji za sve normalne ljude nije imao nikakve veze sa antifašizmom, osim za neke srpske rođake i saveznike među ekstremnim britanskim imperijalistima i masonima, koji su zbog svojih imperijalnih interesa i sami širili patološku šovinističku mržnju prema Hrvatima kao dijelu germanskog europskog kulturnog i gospodarskog kruga. To šovinistička mržnja prema Hrvatskoj Državi ih je zbližavala sve do današnjih dana, kada uz pomoć zajedničkih laži Save Štrpca na montiranim sudskim procesima nastoje sotonizirati Hrvatsku Državu i tako izazvati novi balkanski rat u korist britanskog imperijalizma, koji se nikad nije bitno razlikovao od srpskog osvajačkog fašizma. Najtragičnije je to da su oni vještom propagandom uspjeli uvjeriti ne samo svoju populaciju nego i mnoge europske čelnike da su Srbi tobože žrtve a ne agresori, a među tim slijepcima su i mnogi hrvatski jugonacionalisti. To nije ni toliko neobično, kada se zna da su jugo-komunisti tijekom 50 godina zaveli svoju jednostranačku diktaturu i blatili zapadnu demokraciju, a sada se u Saboru i medijima predstavljaju kao eurofili i tobožnji glavni borci za demokraciju, što je još jedna njihova velika prevara u koju naši jugonostalgičari i europski soroševci ipak slijepo vjeruju! Oni u Hrvatskom saboru i medijima nastavljaju svakodnevno blatiti Hrvatsku Državu, a HDZ kao državotvorni demokršćanski pokret koji ju je stvorio, njihovi ozloglašeni jurišnici kao bijesni psi nazivaju zločinačkom organizacijom i pojedinačne slučajeve korupcije pripisuju svim domoljubnim Hrvatima, dok im ne pada na pamet priznati da je baš njihov neokomunistički pokret nastao iz krvi desetina milijuna žrtava njihove zločinačke diktature proleterijata.

Još je tragičnije da su mnoge televizijske emisije i bezbrojni novinski članci već mjesecima iz dana u dan zapravo u funkciji stožera trajne komunističke predizborne kampanje protiv Hrvatske Države, a i sam dnevnih HTV se pretvorio u marketing SDP i drugih ljevičarskih stranaka iz oporbe, u čiju korist neumorno iz dana u dan lansiraju lažne prokomunističke «ankete», slaveći već sada sigurnu veliku neokomunističku pobjedu na izborima koji će se po Ustavu i zakonu održati tek za godinu dana!

Najtragičnije je što vladajuća demokršćanska koalicija nije sposobna adekvatno odgovoriti na ljevičarske laži i krivotvorbe, kako u Saboru, tako i u medijima, koji čak i kompletnu svjetsku gospodarsko-bankarsku krizu pripisuju hrvatskoj Vladi! Na žalost, u vladajućoj koalciji nema ljudi koji bi rekli istinu o napuhavanju 1 % provjednika Ivana Pernara i njegovoj smušenoj šizofrenoj retorici u stilu psihopatskih Napoleona, a još manje onih koji bi svojim primjerom pokazali kako se brani istina, pravda, hrvatska povijest i Domovina! Oni su dopustili da im anglo-masonske haaške kadije nametnu višegodišnju lažnu optužbu o prekomjernom granatiranju Knina i zločinačkom karakteru našeg oslobodilačkog Domovinskog rata, što se od njih kao navjećih svjetskih imperijalista i glavnih srpskih lobista jedino moglo i očekivati, ali se morao naći pravi dostojanstveni odgovor na takve svinjarije! Primjer je dao svojom obranom general Praljak, ali baš tu njegovu pravnički briljatnu obranu su na sve sabotirali naši europski poltroni koji čine većinu političara i novinara u Hrvatskoj, a koja je za šaku eura i neku sinekuru u EU spremna prodati nacionalne interese hrvatskog naroda! Takvi izrodi su digli veliku šovinističku hajku protiv u narodu najomiljenijeg domoljubnog kantautora i hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona, prikazujući ga kao korumpiranog klerofašistu, a objavili su i više sramnih krivotvorenih biografskih knjiga i kazališnih djela o dr. Franji Tuđmanu, generalu Anti Gotovini i drugim najzaslužnijim ljudima za obnovu Hrvatske Države, s ciljem da potkopaju i sruše tu državu koju oni nikada nisu željeli, jer su uvijek služili tuđinskim interesima.

25. Strane agenture u RH amnestiraju četništvo i komunofašizam

Rehabilitacija i obnova Zrina i Zrinskog Pounja otežana je zaplotnjačkim radom stranih agentura koje nikad nisu željele pa i danas ne žele samostalnu Hrvatsku Državu, već nam nameću svoju viziju neke njihove balkanske sfere, kojoj takva Hrvatska smeta. Zato nastoje obnoviti u Hrvatskoj šovinističko velikosrpstvo (četništvo) i kroatofobni neokomunizam. Posve je jasno da je cilj stranih liberalno-anarhističkih i neokomunističkih provokacija protiv RH i hrvatskog domoljublja ponovno prišivanje fašističke etikete kao vrlo podmukla zavjera po britanskom lopovskom receptu «Divide et impera!» - (Zavadi pa vladaj!) tj. da se hrvatski narod ponovo podijeli i zavadi, te uvede u nove krvave obračune, iako je takve objede danas teško zamisliti u bilo kojoj europskoj «matičnoj» zemlji prošlostoljetnog fašizma. Zato anglo-masonska bezbožna mafija nalazi taj izvorno svoj fašizam baš u maloj i pobožnoj katoličkoj Hrvatskoj!! Zar nisu baš Englezi stotine godina držali pod svojom fašističkom okupacijom cijelu Indiju, Pakistan, Afganistan i pola Azije i pola Afrike, a i danas se 50% njih izjašnjavaju kao rasisti!? Te strane agenture danas slobodno vršljaju po Hrvatskoj i očigledno računaju s velikom mržnjom srpskih šovinista prema hrvatskom narodu i gubitku njihovog razuma u teškim gospodarskim i društvenim neprilikama koje se mogu očekivati. Najvažniji im je cilj da trajno skriju svoje komunističke zločine koji su se pokazali i dokazali u tisuću stravičnih «antifašističkih» masovnih grobnica. To oni smatraju glavnim uvjetom za svoju izbornu pobjedu i preuzimanje vlasti, pa ne prestaju s nasrtajima na hrvatske stranke demokršćanske orijentacije kao najopasnije suparnike, koje žele uništiti beskrajnom serijom optužbi o pljački i otimačini, iako su upravo komunisti odmah poslije rata napravili najveću pljačku privatne imovine u hrvatskoj povijesti a ne mlada hrvatska demokratska država koja je pokušala ispraviti tu pljačku. Zle protuhrvatske nakane te harange potvrđuje masovno amnestiranje i afirmiranje četništva, a bosanski pisac Jergo koji veliča zločinca Dražu Mihajlovića u Zagrebu dobija najveće književne nagrade, dok crvena «štampa» i Interpol (!) kao nešto posve normalno prihvataju srbijanske potjernice za Tihomirom Purdom i drugim hrvatskim braniteljima zbog toga što su se u Vukovaru usudili suprotstaviti četničkoj agresiji. Zapravo, ni tu nema nekih bitnih razlika, jer anglo-masoni, četnički fašisti i komuno-fašisti su vrlo srodan soj povezan šovinističkom mržnjom prema Hrvatima, Katoličkoj crkvi i Hrvatskoj, pa su oni danas u Hrvatskoj financijski privilegiran sloj i izuzeti od svake sudske odgovornosti.

Društvo „Prijatelji Zrina"
Zagreb 10. siječnja 2010. godine

Državni arhiv u Sisku
Sisak Frankopanska 21

Udruga – Društvo „Prijatelji Zrina" u svojoj aktivnosti odlučila je rasvijetlit tijek izvlaštenja nad vlasništvom zemlje svojih članova iz područja mjesta Zrin. Iz dokumentacije koju vam u privitku dostavljamo nastojimo zaključiti kojim putem se izvlaštenje obavljalo, te molimo da nam dostavite niže navedene dokumente ukoliko ste u posjedu istih ili pružite informaciju kako doći do dokumenata ukoliko ih Vi ne posjedujete:

1. Izvršnu presudu suda (Pretpostavljamo suda u Dvoru) broj I-2/46 od 07. veljače 1946 koja je zaprimljena i provedena u zemljišne knjige 21 rujna 1946. broj Z-134/46 na temelju koje je zemlja iz dostavljenih vam Vlastovnica u privitku izvlaštena u korist Federativne narodne Republike Jugoslavije.

Napomena: Iz Vlastovnica koje Vam u privitku dostavljamo zaključujemo da je navedenom presudom zemlja svih vlasnika u Zrinu (bilo zadruga ili fizičkih isoba) izvlaštena u korist Federativne narodne Republike Jugoslavije.

2. Odluku - Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju od 10/II 1947. broj 216., koja je zaprimljena i provedena u zemljišne knjige 13. ožujka 1947. broj 272/47 na temelju koje se prema dostavljenim vam Vlastovnicama u privitku (ranije oduzeta zemlja-vlasnika iz Zrina) unosi u Zemljišni fond za agrarnu reformu i kolonizaciju.

Napomena: Iz Vlastovnica koje u privitku dostavljamo moglo bi se zaključiti da je navedenih odluka Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju bilo više, te se na temelju takvih pojedinačnih odlukama oduzeta zemlja unosila u Zemljišni fond za agrarnu reformu i kolonizaciju pa molimo za pomoć u razjašnjenju tog postupka. Ako je Odluka Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju bilo više molimo dostavu istih.

3. Odluku - Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju N.O.R.-a iz Dvora broj 241 od 21. travnja 1948, koja je zaprimljena i provedena u zemljišne knjige 3. lipnja 1961. godine broj Z-375/61, na temelju koje se prema dostavljenoj vam Vlastovnici u privitku oduzeta zemlja prenosila u vlasništvo navedenih fizičkih osoba.

Napomena: Iz Vlastovnica koje u privitku dostavljamo moglo bi se zaključučiti da je navedenih odluka Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju bilo više, te se na temelju takvih pojedinačnih odlukama oduzeta zemlja prenosila u vlasništvo većeg broja fizičkih osoba pa molimo za pomoć u razjašnjenju tog postupka. Ako je Odluka Kotarske komisije za agrarnu reformu i kolonizaciju bilo više molimo također

Za Društvo „Prijatelji Zrina"

Osobito je odvratna izdaja raznih udbaških i oficirskih sinova, kao što je ljigavi Jakobinac, koji svuda po Hrvatskoj vidi ustaše i desničare, iako ih nema dovoljno ni za jednu omanju konzervativnu stranku, a kamo li za pristojnu pluralnu višestranačku scenu s uravnoteženom ljevicom i desnicom. Čak i neki novi još balavi skojevsko-jakobinski «povjesničari» u duhu politike KPJ svojim lažima obmanjuju milijune Hrvata koji u školi nisu učili hrvatsku već boljševičku povijest, pa se izdaja nastavlja! Tako izmanipulirane «ogromne» demonstracije tri stotione BBB i drugih huligana protiv Vlade RH predvodi maloljetni Ivan P. Napoleon koji tvrdi da će ga narod izabrati za predsjednika, iako bi najprije morao liječiti svoju šizofreniju i steći minimum zrelosti. Međutim, tu prozirnu i beznačajnu luđačku manipulaciju zdušno podržavaju svi ljevičarski korumpirani mediji, jer žele obnovu nedavno srušene komunističke jugo-tamnice, a «udarna pesnica» protiv Hrvatske Države treba opet biti srpska manjina! Zato im opraštaju sve zločine, grada nove kuće u zamjenu za njihove trule straćare i plaćaju odštete, tvrdeći da je to ultimatum Zapada za prijem RH u EU! Protiv tog novog porobljavanja Hrvatske digao je glas čak i tuđmanofobni povjesničar dr. Ivo Banac, koji je oštro osudio Mesićeve Manolićeve opravdavajuće manipulacije partizanskih i komunističkih zlčina nad Hrvatima, te ustvrdio da je Manolić bio tamničar svih komunističkih zatvora i logora, a Mesića je nazvao krivotvoriteljem povijesti! Međutim, taj historiograf je početkom veljače 2011. godine negirao europsku deklaraciju o utvrđivanju komunističkih zločina i izjavio u Dnevniku 3 HTV da su aktualne priče o komunističkim zločinima obična predizborna politička kampanja «bez navođenja povijesnog konteksta», po kome su valjda ti likvidatori imali pravo poubijati sve protivnike komunizma! Naivni Hrvati pitaju kako je to moguće od svih zemala Europskog Vijeća jedino u Republici Hrvatskoj? Ti siroti naivci ne znaju da su svi pravosudni kadrovi u RH naslijeđeni iz bivšeg jugoslavenskog sudstva i njihovog obavještajnog kruga, uglavnom sinovi jugooficira i komitetlija. Zbog toga ta crvena banda neće n čui za pravdu, rehabilitaciju i odštetu nasljednicima žrtava zrinskog holokausta, valjda za to što su herojski staljinistički gerilci u «tom povijesnom kontekstu» imali sveto pravo da ubijaju hrvatsku djecu, starce i nepokrene bolesnike. Zato se po voljih tih moćnika zaustavljaju započete istrage o komunističkim zločiima, iako smo barem potomcima ostaviti povijesnu istinu bez staljinističkih laži o «narodnim neprijateljima». Međutim, ima i iskrenih svjedoka o «povijesnom kontekstu» kao što je dr. Zdravko Tomac, koji je predložio opći hrvatski sabor o rehabilitaciji povijesne istine obnovi društvenog morala , koji bi se održao u Crkvi hrvatskih mučenika na Krbavskom polju!

Na razini SANU na čelu s novim farizejskim voždom Borisom Tadićem, velikim Josipovićevim prijateljem, dogovarana je 8.2.2011. godine nova velikosrpska neprijateljska ofenziva u Hrvatskoj, službeno zacrtana još 1997. u SANU, za stvaranje «SAO Krajine», opet pod krinkom «borbe za položaj Srba kao konstitutivnog naroda u Hrvatskoj», a to znači još jedno srpsko oružano razaranje Hrvatske Države. Srbi to ponovo čine u Hrvatskoj koja im je oduvijek svojim Ustavom jamčila ravnopravnost, sva građanska prava i kulturnu autonomiju po najvišim svjetskim standardima, zato što Hrvatskoj žele nametnuti svoj politički suverenitet u obliku posebne «države u državi» po anglo-masonskom modelu Z-4 ! Zastrašujuća je ogromna dominacija hrvatskog političkog sljepila i gluhoće za te militantne velikosrpske namjere, a još više njihova šutnja o toj opasnosti za našu Domovinu. Ključ zagonetke je u golemoj dominaciji bivših jugonacionalista i članova partije u vlasti HDZ a pogotovo oporbi! Temelj tog Drugog memoranduma SANU je opet na agresivno, velikosrpskom šovinizmu koji ne priznaje i «čisti» druge manje brojne narode a jedini u svijetu nameće barbarsku obavezu svojim sunarodnicima da se i u dijaspori izjašnjavaju isključivo kao Srbi, a ne kao ravnopravni državljani tih suverenih država koje su ih prihvatile u svoju sredinu. Time se i novi srbijanski režim igra istom vatrom koja ih je odvela u tolike ratne sukobe, na put ratnih genocidnih zločina, s ciljem da demoliraju i okupiraju sve susjedne države. On se na takvu nacifašističku svinjariju nikad ne bi više ni usudio, da nema potporu «vascele protukatoličke velikobritanske agenture» koja još od Kar-

lovačkog mira 1699. godine, dakle već više od tri stotine godina uporno vodi sramnu urotu na stvaranju kaosa koji će onemogućiti hrvatskom narodu obnovu njegove države, a u korist sebi srodnog genocidnog velikosrpskog imperijalizma iliti protukatoličkog «vascelog srpstva».

Hrvatski narod je previše puta bio prevaren i previše je dugo stradao od nasrtaja stranog i velikosrpskog imperijalizma, krvoločnih orjunaša i komunofašizma, da bi dopustio još jednu fatalnu grešku – povratak protuhrvatske kompartijske vlasti, iako zakrabuljeni boljševici svim silama dokazuju svoj triumf već za godinu dana! Zato sadašnje generacije hrvatskih domoljuba i sve hrvatske državotvorne stranke moraju odmah podići protukomunistički bedem, bez poznatog oklijevanja i premišljanja, i spriječiti tu našu novu tragediju! U tom cilju se mora potencirati naša hrvatska istina o genocidu nad Zrinom, kao i naš veliki dug prema našim epskim junacima – hrvatskim braniteljima Zrina i Gvozdanskog u vrijeme turske najezde i svim drugim epohama, s posebnim naglaskom na velikosrpskom zločinu holokausta 1941-45. godine.

Zato je za svaku pohvalu aktivnost hrvatske mladeži iz KUD «Pounjski pleter» i Amaterskog kazališta «Radoholičari» iz općine Dvor, koji su sami pripremili prigodni recital što ga sami izvode za obljetnice uništenja Zrina. Oni pokazuju da hrvatski narod nikada neće zaboraviti ni da je 1991-95. srpska vojska bila genocidni agresor na Republiku Hrvatsku, ma koliko ga prisiljavali na zaborav srpske agresije 1941. i 1991. godine svi mogući europski i jugonacionalistički politikanti, te da je zapovjednik srpske agresorske vojske general Ratko Mladić iz ratne baze Lora izdao genocidnu zapovjedi za uništenje hrvatskih civilnih ciljeva:

«Sravnite Split sa zemljom, deri aerodrom Resnik, čisti napalmom ceste, ruši branu Peruču, neka se svi nađu u Sredozemnom moru!«

Međutim, danas je britanska imperijalna «pravda» amnestirala tog zlikovca a poslušničke hrvatske sudove prisila da njegove agresorske vojnike iz Lore proglase nedužnim civilima, tako da probritanski međunarodni sudovi i stari sudski jugo-kadrovi pravno progone hrvatske osloboditeljske generale i branitelje, a aboliraju i nagrađuju srpske agresore! Zbog ulizivanja europskim masonima i birokratima, hrvatski čelnici prikrivaju zlodjela njihove agresije i spremaju oprost zločina i samom krvoloku Mladiću, što dokazuje nezrelost i nemoral hrvatske politike! Zato su za Hrvate pravi uzor ponašanja i djelovanja židovski političari koji se više ne daju prevariti lijepim floskulama o miru i suživotu milenijskih neprijatelja, nikome ne daju ništa svoje, ni, kopno, ni more, ni naftu, ni izvore vode, ni banke, ni trgovačku ni digitalnu mrežu, a upravo o tome hrvatski škart-političari fatalno griješe, dragi prijatelji!

26. Zločinačka organizacija haaških tužitelja protiv Hrvatske

Zbog pravedne osude srpske agresije na Republiku Hrvatsku 1991-95. godine naša je domovina bila inicijator odluke OUN o stvaranju Haaškog suda, ali se njegovo tužiteljstvo već od samog osnivanja postavilo apriorno rasistički protiv hrvatskog naroda, izjednačavajući demokratsku Republiku Hrvatsku s NDH i fašističkom Njemačkom. Ono i ne skriva svoj šovinistički odnos prema Hrvatima, jer su njegovi čelnici u svojim knjigama i javnim istupima proglasili «podlim kurvinim sinovima», posebno Henry Scot i Carla del Ponte. Tako su u svojim bahatim anglo-masonskim krivotvorinama uspjeli nadmašiti i same srpske agresore, jer su pomoću njih desetak godina uspješno sabotirali prijem RH u EU potpuno izmišljenim optužbama o navodnim ratnim zločinima generala Ante Gotovine, tobožnjem prekomjernom granatiranju Knina i namjernom prikrivanju tzv. topničkih dnevnika, iako se radilo i vrlo ograničenom broju od oko trideset granata, što je bilo sto tisuća puta manje od broja granata kojim su Srbi razorili hrvatski grad Vukovar, ali ih to isto haaško tužiteljstvo nije optužilo za ratni zločin. Njihove najteže podvale se svode na to da te ljudske mizerije nisu priznavale pravo niti dopuštale hrvatskom narodu da se brani od srpske agresije, kako u Hrvatskoj, tako još manje u Bosni i Hercegovini, pa su

njihovu organiziranu obranu proglasili zločinačkom organizacijom, tražeći doživotnu robiju za hrvatske generale. Uzaludna je bila neoboriva pravnička logika obrane hrvatskih generala, jer je tužiteljstvo bahato odbilo čak i da sasluša više stotina dokaza i svjedoka obrane, izgovarajući se nedostatkom vremena!.... Tako je ropalo i svjedočenje američkog veleposlanika Montgomeryja da se HVO 1992-94. godine zapravo stalno branio od agresije bojčano premoćnih muslimanskih snaga.

Nažalost, čelnici Republike Hrvatske nakon smrti Franje Tuđmana nisu bili dorasli tim krivotvorinama tužiteljstva, dopuštajući tim bahatim kadijama sva moguća poniženja Hrvatske Države, pa i pravni nonsens da u isto vrijeme «i tuže i da sude», kao u doba davne turske okupacije. Oni su propustili da prosvjeduju kad je agresorska Srbija 2003. godine tražila i dobila zeleno svjetlo od Haaga i Interpola da u Beogradu bude njihov regionalni sud za ex-Jugoslaviju, koji sada želi suditi hrvatskim braniteljima i već ih sustavno progoni preko Interpola, sve uz velike izjave lažnog prijateljstva dvojice predsjednika! Zar se od agresorske Srbije moglo i očekivati nešto bolje? Zar se od haaške anglo-masonske protukatoličke mafije moglo očekivati da progoni agresorske generale Aleksandra Vasiljevića, Ratka Mladića i druge? Umjesto toga oni su pokrenuli sudske parnice protiv hrvatskih oslobodilačkih generala i njihovih akcija protiv srpskih agresora, iako su svi objektivni povjesničari uvrstili zapovijedanje generala HV Ante Gotovine u «Oluji» u red najhumanijih stranica ratne povijesti ?? Umjesto sudskih dokaza oni su navodili nepostojeće ratne dnevnike tek formirane hrvatske vojske, kojoj su baš Britanci uveli embargo na nabavu bilo kakvog oružja pogotovo topništva, dodavali neke svoje stare rasističke spletke i glupe laži o Legiji stranaca, po istom modelu po kojem su 1986. godine bez i jednog dokaza, tek na temelju lažnih spletki dvojice doušnika Udbe, komunisti uz pomoć anglo-američkih masona osudili na smrt Andriju Artukovića, nekadašnjeg ministra u vladi NDH.

Mnogi čelnici iz hrvatske Vlade su se jedino znali ulizivati haaškim kadijama, što je potvrđeno i u Požegi kad je Josipović u rujnu 2010.godine na upit novinara za komentar o završenom haaškom suđenju hrvatskim generalima Gotovini, Čermaku i Markaču u Den Haagu odgovorio da Hrvatska mora poštivati odluku koju sud donese, uz njegovu omiljenu ljigavu floskulu da « zlo što se dogodilo ima prezime i netko će sasvim sigurno odgovarati», a da je obrana nastojala učiniti najbolje za svoje klijente, iako je vrh države imao sramnu ulogu u sabotiranju pa čak i onemogućavanju rada tih odvjetnika. Međutim, upravo je njegova dužnost bila poduzimati desetine demarša za svaku pravnu podvalu i krivotvorinu hrvatske povijesti, što je pod pritiskom branitelja priznao tek 25. veljače 2011. godine. Josipović je tek *post festum* «hrabro» izjavio da «Hrvatska ne smije biti talac odnosa s Haaškim sudom», kada je već bilo završeno višestruko nasilje nad pravdom i istinom o hrvatskoj vojno-redarstvenoj oslobodilačkoj akciji «Oluja» i uopće o hrvatskom pravu na samostalnu državu. Tu stidljivu izjavu je dao na međunarodnoj konferenciji o pravnom i društvenom nasljeđu tog suda, a zapravo se i tada kukavno hvalio «iskrenom suradnjom hrvatske vlade s Haaškim sudom», koji je petnaest godina ponižavao hrvatski narod i državu svojim anglo-masonskim podmetanjima. Cilj tih podmuklih podvala s nepostojećim topničkim dnevnicima o izmišljenom prekomjernom granatiranju Knina je bio zakočiti ulazak Hrvatske u Europsku Uniju, kao kaznu zbog pobjede nad srpskim agresorima, na sramotu svih slobodoljubivih građana Europe. Tom prigodom je taj muzikaš priznao postojanje tih topničkih dnevnika kao da je osobno na vrhu Dinare dirigirao tim topnicima generala Gotovine i poučavao ih vojnim pravilima NATO-a. Sve to ulizivanje haaškim klevetnicima Hrvatske kao zločinačke tvorevine nastale na genocidnom zločinu su zdravo za gotovo još jednom progutali eksperti zagrebačkog Pravnog fakulteta i Hrvatske udruge za europsko kazneno pravo, uz aplauze Beogradskog centra za ljudska prava. Istini za volju, «hrabri» je predsjednik tek sada kad je sramotni sudski proces «njegovoj» Hrvatskoj Državi završen, ipak uspio izustiti da je to (rasističko) nepovjerenje prema Hrvatskoj bilo «politički generirano» te da «politika ne smije kvariti odnos države i međunarodnog pravosuđa».

Kasno Janko na Kosovo dođe! Predsjednik smatra da je, iako je oko topničkih dnevnika bilo nespretnosti s hrvatske strane, politički generirano, iz čega treba što prije izići, a posve ispolitiziranom i pristranom radu tog Međunarodnog kaznenog suda (MKS) date su usred Hrvatske same pohvale i dobre ocjene, iako se taj MKS pristrano i nekompetentno upuštao u utvrđivanje povijesne istine o zlim Hrvatima, čime je neoprostivo teško naštetio i ugledu hrvatskog naroda i rejtingu tog međunarodnog suda, ali je predsjedniku bilo najvažnije da je Haaški sud dokazao da je i na hrvatskoj strani bilo ratnih zločina, nikada ne spominjući da je taj broj bio stotinu puta manji od broja zločina srpskih agresora, od kojih se Hrvatska branila na svom teritoriju a ne u Šumadiji! Taj se junak nije propustio pohvaliti sramotnom vladinom suradnjom nakon 2000. godine, kada je uz Račanovu vladu i sam sudjelovao u tom pravnom blaćenju Hrvatske Države i njenog prvog predsjednika. On se nije usudio reći pravu riječ o zlonamjernosti tog suda, iako je tom prilikom čak i sudac Haaškog suda Howard Morrison priznao da će se rad tog suda ocjenjivati po tome koliko su suđenja bila poštena i pravedna, jer je kao branitelj na Haaškom sudu upoznao i drugu stranu pristranog vođenja sudskih procesa.

Međutim, već dvadeset godina čak i neki «renomirani» strani autori pomažu domaćim izdajnicima u podmetanju najtežih kleveta hrvatskom narodu, njegovim braniteljima i drugim tvorcima Republike Hrvatske, a osobito prvom hrvatskom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu, uporno ih pokušavajući sotonizirati kao fašiste i zločinačku organizaciju, a da zbog toga hrvatska vlast ne poduzima nikakve odlučne protumjere niti pravne sankcije, što znači da su u tu prljavu igru uvučeni i mnogi državni organi, primjenjujući posve različite kriterije prema strankama sa anacionalne ljevice i strankama domoljubnih Hrvata sa t.zv. desnice. Dobija se dojam da će Republika Hrvatska po njihovoj volji napokon ući u savez sa Kubom a ne s Europom? Tako je nedavno nizozemska televizija objavila posve mafijaški krivotvoreno «svjedočenje» nekog njihovog unproforca o zločinima generala Ante Gotovine u logorima (sa slikama strave i užasa iz četničkog konc-logora Trnopolje kod Prijedora!) i o prekomjernom granatiranju s tridesetak granata ispaljenih na Knin, navodeći da je zbog toga obolio od PTSP, dok mu ni malo nisu smetala tri milijuna četničkih granata ispaljenih na Vukovar i njegovu ratnu bolnicu, pretvorene u hrvatsku Hirošimu! Hrvatska vlada je prikrila tu sramotnu klevetu, ali su «crljeni» mediji s golemim naslovima objavili, bez ikakve osude te zavjere, da haaški tužitelj traži 240 godina robije za generala Praljka i druge čelnike zbog njihove «zločinačke» obrane opstanka bosansko-hercegovačkih Hrvata u suzbijanju napada višestruko brojnije srpske i muslimanske vojske!

27. Pravedni zahtjevi Zrinjana moraju se ispuniti

Svaki pošten čovjek će priznati da je sada, dvadeset godina nakon obnove samostalne Hrvatske države, napokon došlo vrijeme da se u Hrvatskom Državnom Saboru rezolutno postavi zahtjev za pravdom i istinom o zločinačkom uništenju Zrina, za poništenjem rasističkih konfiskacija imovine i šovinističkom zabranom povratka preživjelih Zrinjana i njihovih nasljednka na njihova pradjedovska ognjišta.

Za razliku od vječito nezadovoljne ratoborne srpske manjine, hrvatski je narod u oba zadnja rata samo branio svoju državu, svoja ognjišta i obitelji, dok je srpska strana u oba ta rata bila agresor koji je rušio hrvatsku državu! Njihov cilj je bio poklati i istrijebiti hrvatski narod sa što većeg dijela naše Domovine i u tome su u velikom dijelu uspjeli, ali i dalje šire propagandu o milijun pobijenih Srba u Jasenovcu, iako su međunarodne komisije utvrdile dvadeset puta manji broj njihovih žrtava koje su podlegle bolestima i teškim logorskim uvjetima. Takva je i njihova super-lažna «propaganda» oko ukupnog broja njihovih ratnih žrtava iz svih uzroka, koji iznosi oko 4 %, dok su ukupne žrtve pokolja Zrinjana dostigle 41 % a u Hrvatskom Pounju oko 24 % !

Vrijeme je da se u našem hrvatskom Saboru do neba prolomi hrvatski krik za pravdom i istinom i da se kaže glasno i jasno kaže što su sve šovinistički velikosrpski i komunistički zlikovci učinili hrvatskom narodu u Zrinu, iako te zločine danas u tom istom saboru veličaju neokomunistički i srpski manjinski zastupnici.

Prigodom obilježavanja 65. obljetnice uništenja Zrina, nakon sv. Mise pismo potpore izgradnji crkve Hrvatskih mučenika u Udbini pročitao je pater Ivica Petanjak, provincijal hrvatskih kapucina, koji je i sam potomak pobijenih Zrinjana. U pismu su navedeni najvažniji podaci o historijatu Zrina i o teškom stradanju i uništenju Zrina u Drugom svjetskom ratu, do kada je mjesto Zrin imalo oko 850 duša u 143 obitelji, svi hrvatske nacionalnosti. Za vrijeme Drugog svjetskog rata više puta su ga opsjedali i napadali partizani iz okolnih mjesta naseljenih Vlasima, kako ih preživjeli Zrinjani i danas zovu. Partizani su mjesto zauzeli 9. rujna 1943. godine i spalili ga do temelja. Prema njegovim podacima iz Zrina je preživjelo rat svega 16 muškaraca starijih od 18 godina. U glavnom napadu na Malu Gospu je poginulo ili pobijeno 213 osoba, a još toliko u ostalih pedesetak napada. Nakon rata sva pokretna i nepokretna imovina Zrinjana je konfiscirana, a svim stanovnicima, tj. udovicama i djeci, zabranjen je povratak u mjesto. Žene i djeca su teretnim vagonima odvezeni u Slavoniju i smješteni većinom u četiri sela pokraj Đakova: Slatinik, Drenje, Gašinci i Lapovci. Iako je Zrin u Hrvatskoj, iako su u njemu živjeli samo Hrvati, do danas se nijedan Zrinjanin nije smio vratiti na svoje ognjište. Čak ni danas nijedan Zrinjanin ne može ostvariti pravo da mu se vrati bar komadić zemlje gdje mu je nekada stajala kuća. Župna crkva Našašća Svetog Križa srušena je do temelja, od nje nije ostao ni kamen na kamenu. Od kuća starog Zrina ne postoji ni jedna jedina. Jedini tragovi predratnog Zrina su ruševine crkve Svete Marije Magdalene u nekadašnjem groblju i starog grada. Nakon 'Oluje', od 1996. godine pa na ovamo, preživjeli Zrinjani, njihovi potomci i prijatelji, svake se godine okupe u Zrinu u nedjelju koja je najbliža blagdanu Male Gospe. Zvona crkve Svete Marije Magdalene su zadnji puta zvonila na Malu Gospu 1943. i zadnji puta je kod nje održana procesija, a već sutradan je Zrin izbrisan s lica zemlje.«

O stradanju Zrina i konfiskaciji cjelokupne imovine, o zabrani povratka, uz svjedočenja preživjelih, postoje i autentični dokumenti objavljeni u knjizi *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944.-1946. (Zagreb 2008.)*. Izdavač ovog zbornika kaže u uvodniku: ''Sudbina mjesta Zrin i njegovih stanovnika tijekom Drugog svjetskog rata i u neposrednom poraću, paradigmatska je za razumijevanje partizanske i komunističke represije i zločina. Zrin su nakon borbe zauzeli i spalili partizani 9. rujna 1943.''. Postoji i dokument od 20. prosinca 1944., u kojem OZN-a za Baniju šalje tjedni izvještaj, uz priloženo pismo Vladimiru Bakariću, u kojemu piše: ''Vama je dobro poznato da je GŠH (Glavni štab Hrvatske) odobrio da se Zrinj spali što je i učinjeno, pošto unatoč svih napora dve i pol godine rata nije se moglo naći ni jednog čovjeka ni žene koji bi držali vezu s partizanima''. Dakle, Zrin je trebalo spaliti, jer nitko od Zrinjana nije htio prići kao hrvatski izdajnik prosovjetskim komunističkim partizanima. U Izvješću o radu javnih tužitelja karlovačkog i banijskog okruga, od 11. srpnja 1945. Danilo Plamenac piše:

''U pogledu pučanstva sela Zrinja u Baniji koje je pred našom vojskom bilo odbjeglo a koje se sada vraća svojim kućama, vlasti su donijele odluku da se istima privremeno ne dozvoli povratak u njihovo selo, već da ih se smjesti po drugim selima, radi toga što bi njihov povratak uznemirio okolni srpski živalj''.

Nažalost, taj «privremeno nedozvoljeni povratak» održao se do danas, piše u spomenutom pismu provincijal fra Ivica Petanjak. Nakon rata Hrvati u Hrvatskoj se ne smiju vratiti u svoje spaljeno selo jer to uznemirava srpski živalj. To je doista nevjerojatna ironija, k tome još i dokumentirana! Hrvatskim žrtvama genocida nisu samo pogažena sva ljudska prava, nego vlast više vodi računa o uznemiravanju okolnih srpskih pljačkaša i počinitelja genocida!

Tome se ne treba čuditi kada se zna da se hrvatski državni povjesničari tijekom «demokratske Titove epohe» nisu uspjeli izboriti za istinu o satelitskoj Pavelićevoj državi, koja je bila

jednaka takvim satelitskim zemljama u cijeloj Europi, ali su sve odavno skinule sa sebe stigmu Hitlerovog saveznika a pogotovo sama njemačka država, dok je maloj ekumenskoj Hrvatskoj pripisano sve zlo nacifašizma u II SR, iako jedino u Hrvatskoj nije postojala ni jedna fašistička partija, već samo nacionalni pokret, seljačke i pravaške stranke! Međutim, ta je obnova hrvatske države pala u najgore vrijeme međusobnog rata za kolonije i interesne sfere između velikih sila, kada se nije mogla birati zaraćena strana, kao što su pokušali učiniti jugoslavenski boljševici i time navukli strahovite represalije nad civiolnim stanovništvom, što je njihov neoprostivi zločin, jer nisu ratovali zbog Hrvatske, nego zbog Staljina i Jugoslavije, već su kukavički bježali pred Wermachtom, uništavajući hrvatsko gospodarstvo i domoljubno civilno pučanstvo ! Njihova sotonizacija Hrvatske Države i hrvatskog naroda zapravo još veće zločinačko nedjelo jugo-komunista, ali su im u velikoj mjeri pomogle strane agenture, prije svega šovinistička srpsko-udbaška i protukatolička anglo-masonska agentura, a hrvatske kontraobavještajne službe nisu im znale uspješno parirati, a vjerovano nisu ni htjele, jer su u njima ostali većinom ostali raditi stari jugo-udbaški kadrovi! Oni su svu krivicu za svoja nedjela i zločine pripisali hrvatskim nacionalistima i hrvatskom narodu koji je imao pravo obnoviti svoju povijesnu državu, ali su im to pravo najviše osporavali iz Srbije doseljeni tursko-vlaški Srbi i domaći boljševički petokolonaši, a zatim i sve velike sile, te ih silom uprezali u svoje ratne planove i aktivnosti.

Treba doći u razoreni Zrin na obljetnicu njegovog razaranja i shvatiti svu veličinu tog srpsko-komunističkog šovinističkog zločina nad zrinskim vrlo pobožnim ali ekumenski tolerantnim Hrvatima. Tada se u podnožju prastare zrinske utvrde okupe na svetoj misi gotovo svi preživjeli Zrinjani i njihovi mnogobrojni potomci iz Slavonije, koji s tugom prepoznaju svoja uništena kućišta i u drač zarasle vrtove, njive i voćare, jer doseljeni Vlasi iz okolnih sela nisu niti znali niti htjeli mučiti se obradom tih Zrinjanima otetih parcelea, jer su živjeli od svojih (lažnih) boračkih «pemzija».

Kako to da barem onaj pravdoljubivi i mirotvorni dio hrvatskih Srba u srpskim strankama nikada dosada nije ni jednom rečenicom osudio genocidni zločin nad hrvatskim naseljem Zrin 1943. godine niti je predložio povrat otete hrvatske imovine i povratak preživjelih Hrvata u njihov zavičaj, a u isto vrijeme zna vrlo glasno, koristeći sve strane institucije, ta ista prava tražiti i izboriti za sebe?

Jesu li hrvatski političari nesposobni za takve akcije ili su prezreni građani nižeg reda ??

28. Nova najezda neokomunizma na Hrvatsku

Tamni oblaci neokomunističke najezde se ponovo navlače na plavom nebu Lijepe naše. Oni su odlučili vratiti kotač povijesti natrag i obnoviti svoju terorističku diktaturu proleterijata koju već dugo nazivaju farizejskim eufemizmom «samoupravni socijalizam» ali im je sva argumentacija izašla ispod Staljinovog šinjela i njegovog petokolonaša J. Broza. Njihovi čelnici stalno ponavljaju stare floskule o brizi za radničku klasu, koja bi trebala živjeti od davno potrošenih ideoloških mantri sovjetskog modela «demokracije» a o svjetskoj gospodarskoj krizi ni riječ. Zbog njihove najezde su domoljubni Hrvati koji čine 80 % pučanstva Hrvatske već izgubili svoj medijski suverenitet, prepustivši ga raznim stranim smutljivcima i rigidnim ljevičarskim poltronima bivšeg komunističkog režima. Golema većina hrvatskog naroda može svakog dana s televizijskih ekrana samo slušati nevjerovatnu količinu suludih lažnih „anketa" tih bahatih uzurpatora hrvatskog medijskog prostora, kojima ciljano zatrpavaju hrvatski puk da bi ga sludili i zbunili pa da opet ne izađe na izbore već sve odluke prepusti ljevičarskoj manjini.

Zbog terora crvenih medija ekstremne ljevice danas opet domoljubni Hrvati u Hrvatskoj moraju pisati s autocenzurom, jer im se inače neće objaviti ni najkraći dopis, prijete im sudski progoni, jer im je teška udbaška etiketa zajamčena! Golema većina hrvatskih političara se tako

homogenizirala da su im prioritetni njihovi privatni interesi, a ne poštena borba za interese hrvatskog naroda. Oni tako stvaraju dvije Hrvatske: jedna je njihova posve lažna medijska Hrvatska, potvrđena svaku večer hrpom lažnih televizijskih anketa, a druga je ona prava Hrvatska u kojoj žive njeni dobri ljudi, bore se i rade, ali su to često visoko frustrirani i nezadovoljni hrvatski građani.

Strašno je što crveni teror tih komunjarskih medijskih centala vrlo loše utječe na njihov i naš život! Tu dolaze i i one najgore, globalne frustracije iz EU i USA, jer smo se od njih nadali demokraciji i razvoju, ali oni ni sebi ne mogu pomoći, pa nas čerupaju na svakom koraku! Zato se često osjećaju kao ljudi s prazninom u srcu i duši, iako nam je tako malo potrebno pa da nam u Lijepoj Našoj bude dobro! Međutim, život nam svakodnevno truje tuđinska, protuhrvatska politika, koja nagriza našu hrvatsku karizmu, a prave hrvatske domoljubne ljude demoralizira i rastjeruje po dijaspori i svojim privatnim mikrokozmosima!

Oni više nemaju snage ni da u Hrvatskom Državnom Saboru bez velike borbe protiv sinova udbaša i komunjara izglasaju Zakon o pronalaženju i trajnom obilježavanju grobova žrtava komunističkih zločina nakon II. svjetskog rata, iako se radi o zakonu Europske Unije. Strašno je što je rekonkvista komunizma toliko ojačala, da je Hrvatska ostala jedina europska zemlja koja nije na dostojan način odala počast žrtvama komunizma, već se svakodnevno otkrivaju nova grobišta čiji broj već prelazi tisuću stratišta! Farizejski čelnici neokomunista u Saboru odbacuju taj zakon kao politizaciju iskopavanja tih grobnica, negirajući istinu da se u Zrinu i drugdje radilo o pobijenim civilima, ženama, starcima i djeci, iako su te masovne zločine osudile sve zemlje Europske Unije. Oni su nametnuli svoju volju da se grobnice neće iskapati i identificirati, već će se samo oobilježavati kao masovne grobnice. Na taj način obitelji žrtava opet ne bi znale gdje su pokopani njihovi pobijeni članovi, iako je uz današnju tehniku i forenziku moguće identificirati žrtve usporednom DNK analizom sa živom rodbinom.

Čelnici i novinari ekstremne ljevice svakodnevno uvode svoju rigidnu cenzuru, osporavaju hrvatski Ustav i kao manjina nameću protuzakonite rokove za izbore a izjave čelnika EU da Hrvatska, ako želi što prije u EU, onda treba najprije završiti pristupne pregovore s EU-om pa tek onda odrediti datum parlamentarnih izbora, oni proglašavaju nedopustivim miješanjem u unutrašnje stvari RH. U tome je naglasniji «liberal» koji bi zbog dvostrukog ubojstva u prometu morao biti u zatvoru, umjesto da u Saboru uporno montira klevete i laži svoje marginalne stranke i podupire nasilje njoj bliskih barbarskih anarhističkih grupa. Njih je zapravo strah da će ova vlada uspješno završiti pregovore s Europskom Unijom, kao i borbu protiv kriminala i korupcije. Velikosrpska paukova mreža zapravo je uz pomoć ljevice sasvim paralizirala hrvatsku političku elitu koja sada kao svoj veliki uspjeh slavi obećanje srpskih agresora da će možda amnestirati hrvatske branitelje i ravnateljicu bolnice u Vukovaru, od kojeg su lijepog hrvatskog grada baš ti srpski agresori napravili novu Hirošimu.

Danas velikosrpski imperijalizam protiv Hrvatske razvija golemu internetsku gerilu u kojoj dokazuje sveto srpsko pravo na hrvatske teritorije osvojene «na sablji» u službi turskog i bečkog gospodara, a u tome mu najviše pomažu brojni agenturni lobistički centri diljem zapadnog svijeta, često s novcem dotacija EU.

Međutim, najviše im pomaže golema legija domaćih medijskih veleuzdajnika koji već dvadeset godina ne propuštaju ni jednu priliku da blate naš Domovinski rat i hrvatske generale lažima koje im servira dični hrvatski pravednik Savo Štrbac, da pljuju po Katoličkoj crkvi i bosansko-hercegovačkim Hrvatima, a diljem Hrvatske nalazi do zuba naoružane ustaške postrojbe, spremne da zavedu fašizam na cijelom globusu. Bezbroj je takvih bijednika koji će imati svoje mjesto u galeriji uspješnih hrvatskih veleizdajnika, koji su uz pomoć masonskog tužiteljstva Haaškog suda neosjetno pretvorili srbijansku agresiju na Hrvatsku u građanski rat, a hrvatske oslobodilačke akcije Bljesak i Oluja u hrvatsku agresiju na «srpsku krajinu svetog cara Dušana». Izdajnici su laka srca prihvatili kao istinitu teoriju Save Štrpca da su rat

u Vukovaru skrivili i počeli Hrvati i tako opravdali masovno smaknuće na Ovčari ranjenika iz vukovarske bolnice, tvrdeći da je među njima bilo preodjevenih hrvatskih vojnika. Oni tvrde da grad Vukovar nije razoren, pa zato nikad nisu domoljubno vrisnuli do neba i zatražili kažnjavanje čelnika JNA i srbijanskih četnika za njegovo strašno razaranje, jer to je bila samo ustaška podvala da sakriju svoje zločine nad golorukom srpskom manjinom. Zato se oni zdušno zalažu da se sruši ta nikome od njih potrebna hrvatska država i uvede totalno balkansko anarhističko bezvlašće, kao najautentičniji oblik njima tako drage diktature proleterijata!

Budimo ponosni jer smo pobjednici

Piše: portal AS

Nedjelja, 16. siječanj 2011.

U crkvi Svetih apostola Filipa i Jakova u Gvozdanskom, podno ruševina staroga grada u kojemu su prije 433 godine izginuli branitelji te utvrde važne za obranu domovine Hrvatske, sisački biskup Vlado Košić predvodio je 16. siječnja euharistijsko slavlje u koncelebraciji s gospićko-senjskim biskupom Milom Bogovićem, župnikom Gvozdanskog Stjepanom Filipcem i sisačkim katedralnim župnikom Antunom Senteom.

Okupljenim braniteljima, predstavnicima udruga proizišlih iz Domovinskog rata predvođenima dr. Zvonimirom Šeparovićem, predsjednikom Hrvatskoga žrtvoslovnog društva, te brojnim vjernicima biskup Košić istaknuo je kako se žele ponovno spomenuti naše slavne povijesti jer od nje možemo puno naučiti i za naše "ovdje i sada". Upravo su tu Hrvati branili svoju domovinu, i istodobno branili i Europu te dobili naziv "Antemurale christianitatis – predziđe kršćanstva", što su im ga dali sami rimski pape. Sisački biskup istaknuo je sličnosti između stradanja u toj utvrdi i Vukovara 1991.:

"Tri mjeseca trajala je opsada Gvozdanskoga, tri mjeseca neprijatelji su jurišali na Vukovar. Turaka bijaše 5 tisuća, a branitelja u Gvozdanskom svega 3 stotine. Bio je omjer dakle više nego 15 na jednoga. U Vukovaru je taj omjer bio još veći – 20 na jednoga: na 4 tisuće branitelja nasrtalo je više od 80 tisuća napadača. I palo je Gvozdansko i pao je Vukovar. Ali, poput Sigeta te su bitke slomile napadače i njihovu silu. Hrvatski su branitelji radije ponosno svi pali u obrani Domovine nego da se sramotno predaju tuđincu. To je bila moralna i duhovna pobjeda", istaknuo je biskup Košić te upitao što mi danas možemo naučiti od branitelja Gvozdanskoga? Prepoznajemo, cijenimo i slijedimo li njihova plemenita načela i spremnost žrtvovati se do smrti za Domovinu? Kad gledamo kako se postupa prema braniteljima Vukovara, ali i ne samo Vukovara, kako se ne vrednuje pravedna obrana Domovine i ono što se krvlju branilo ni za što predaje onima koji ne mogu prihvatiti i cijeniti ono što je oduvijek naše, pitamo se: Imamo li dovoljno ponosa, možemo li biti dostojniji potomci naših slavnih predaka? Trebamo biti ponosni jer mi smo pobjednici, poručio je sisački biskup. Istaknuo je kako danas naša borba u prvom redu treba biti borba za cjelovitu istinu koja je naše pravo i najbolje oružje. Nitko nije ovlašten

da prešućuje istinu ni za koji tobože viši cilj, da na lažima stvara privid dobrih odnosa, a previđa istinu. Drugo oružje, kojim nam se valja danas boriti i tako čuvati i unaprjeđivati slobodu, jest: pravda. Pravda nije ni nova ni stara, nije na prodaju i ne podliježe mišljenjima nikakvih političkih arbitara kojima je prije svega stalo do zadovoljenja vlastitih političkih interesa. Pravda je dati svakome što mu pripada, ni više ni manje. Stoga ona mora biti norma za sve, ili je uopće nema. Isus Krist rekao je: "Blago gladnima i žednima pravednosti, oni će se nasititi", istaknuo je biskup Košić u homiliji.

Na kraju misnog slavlja biskup Bogović pozvao je okupljene na stvaranje mreže kojom će biti povezana sva mjesta hrvatskih stradanja, koja bi imala svoje sjedište na Krbavi pri Svetištu hrvatskih mučenika. Upravo su prve kršćanske zajednice čuvale uspomene svojih mučenika, te drugim zajednicama prenosile hrabro svjedočenje u mučeničkom smrtima. Upravo je na taj način u Rimskome Carstvu pa i drugim krajevima ispletena mučenička mreža što je pridonijelo širenju kršćanstva. Ne možemo u borbi s moćnicima ovoga svijeta nametnuti naše potrebe i čuvati svoju nezavisnost. Ali, poput prvih kršćana, stvaranjem mreža svih hrvatskih mučeništava možemo puno toga učiniti, istaknuo je gospićko-senjski biskup i pozvao sve da se od Gvozdanskog učini nešto što će biti poznato svakome Hrvatu, i u svijetu. (Portal AS)

Homilija na 433. obljetnicu žrtve u Gvozdanskom

mons. dr. Vlado Košić, biskup sisački

nedjelja, 16. siječnja 2011.

Gvozdansko, župna crkva sv. Filipa i Jakova

Draga braćo i sestre, poštovani branitelji i predstavnici udruga proizišlih iz Domovinskog rata, poštovani predsjedniče Žrtvoslovnog društva, dragi prijatelji!

Danas slavimo ovu svetu misu u crkvi sv. Apostola Filipa i Jakova u Gvozdanskom podno ruševina staroga grada u kojemu su prije 433 godine izginuli branitelji ove utvrde važne za obranu domovine Hrvatske. Znamo tu slavnu povijest, koju smo došli komemorirati, ali si ju želimo ponovno i ponovno dozvati u pamet jer od nje možemo puno naučiti i za naše „hic et nunc - ovdje i sada"

Ovo je područje uz rijeku Unu bilo na samoj granici s Osmanlijskim carstvom, kada se naime ono u 15. st. proširilo na ove naše krajeve padom Bosne 1463., pa porazom na Krbavskom polju 1493. Tada je granica uskoro uspostavljenog bosanskog pašaluka išla južno od Une, a Turci su se neprestano zalijetali želeći zauzeti i ove naše krajeve. Stoga su hrvatski velikaši Šubići, graditelji i gospodari Zrina, po njemu prozvani i Zrinski sagradili i ovaj grad Gvozdansko i ovdje utvrdili obranu pred osmanlijskom najezdom.

Tako su Hrvati ovdje branili svoju domovinu, ali tako su ovdje Hrvati branili i Europu, te dobili naziv «Antemurale christianitatis – predziđe kršćanstva», što su im ga dali sami rimski pape. A onda je krenulo osvajanje sultana Sulejmana II. koji je krenuo na Siget gdje je Mehmet paša Sokolović 1566. ostvario - rekli bismo – «pirovu» pobjedu. Hrvatski je knez Nikola Šubić pao u toj obrani, ali je slomljena oštrica turskog osvajanja. Ipak deset godina kasnije tj. 1576. nastavilo se s osvajanjem, te je Ferhad-beg Sokolović uspio osvojiti velik dio područja između Une i Kupe; samo su još odolijevale tvrđave Zrin i Gvozdansko. Godine 1577. pade i Zrin, o čemu Pavao Ritter Vitezović u svojoj Kronici piše: «Zrin grad Mihoščaka Meseca zavjelisu zlahka, braneći ga Peter Kamenjan.» Još je ostao samo grad Gvozdansko.

Ferhad-beg je započeo opsadu Gvozdanskoga 3. listopada 1577. Gvozdansko se našlo u obruču jer su svi ostali gradovi u okruženju već pali u turske ruke. Koliko li nas ovo stradanje podsjeća na Vukovar 1991.! Tri mjeseca trajala je opsada Gvozdanskoga, tri mjeseca neprijatelji su jurišali na Vukovar. Turaka bijaše 5 tisuća, a branitelja u Gvozdanskom svega 3 stotine. Bio je omjer dakle više negoli 15 na jednoga. U Vukovaru je taj omjer bio još veći – 20 na jednoga: na 4 tisuće branitelja nasrtalo je više od 80 tisuća napadača. I palo je Gvozdansko i pao je Vukovar. Ali poput Sigeta te su bitke slomile napadače i njihovu silu. Kako je obrana Gvozdanskoga slomila agresorsku silu?

Nakon što su Turci više od tri mjeseca pokušavali osvojiti utvrdu, i nakon što su baš na Božić 1577. pozvali branitelje na predaju koju ovi nisu prihvatili, u zadnjem jurišu 13. siječnja 1578. branitelji im nisu više pružili nikakav otpor. Osvajači su provalili u grad i imali su što vidjeti: svi su branitelji bili mrtvi, što od rana što od gladi što od smrzavanja. Ali nitko se nije predao, nitko odustao od obrane. I sam je Ferhad-beg ostao zadivljen tim prizorom te je zapovjedio da se potraži katoličkog svećenika i po katoličkom obredu da se sahrane izginuli branitelji Gvozdanskoga. Bio je to znak poštovanja prema herojskoj obrani koju su pokazali hrvatski ratnici. Oni su radije ponosno svi pali u obrani Domovine negoli da se sramotno predaju tuđincu. To je bila moralna i duhovna pobjeda!

A mi danas? Možemo li što naučiti od branitelja Gvozdanskoga? Da li dovoljno prepoznajemo, cijenimo i slijedimo njihova plemenita načela i spremnost žrtvovati se do smrti za Domovinu? Kad gledamo kako se postupa prema braniteljima Vukovara, ali i ne samo Vukovara, kako se ne vrednuje pravedna obrana Domovine i ono što se krvlju branilo ni za što predaje onime koji ne mogu prihvatiti i cijeniti ono što je oduvijek naše, pitamo se: Imamo li dovoljno ponosa, da li možemo biti dostojniji potomci naših slavnih predaka? Mi trebamo biti ponosni jer mi smo pobjednici!

Valja nam danas još spomenuti i drugo i treće razaranje odnosno opsadu Gvozdanskoga: drugo je bilo u prosincu 1941. kad su Srbi spalili mjesto i pobili 50 Hrvata; treće je stradanje bilo pedeset godina kasnije, 1991. kad su ponovno razorene hrvatske kuće u mjestu i narod bio prognan. Ali mi smo se vratili, tu smo!

Naša borba, braćo i sestre, danas nije više oružana i ne traži od nas takav oblik žrtve kakav su prinijeli na oltar Domovine branitelji Gvozdanskoga. Nadamo se, premda se nikada sa sigurnošću ne može reći da su ta vremena zauvijek prošla, budući da smo i prije 20 godina mnogi tako mislili, a ipak smo doživjeli krvavu agresiju i rat s ogromnim žrtvama i strašnim razaranjima. Danas naša borba u prvom redu treba biti borba za istinu. Istina, istina i samo istina, cjelovita istina – pravo je i najbolje naše oružje i jedino što nas treba učiti što se stvarno nama dogodilo ili nije dogodilo, kad smo na vlastitoj koži osjetili otimanje i komadanje naše Domovine. Nitko nije ovlašten da prešućuje istinu ni za koji tobože viši cilj, da na lažima stvara privid dobrih odnosa, a previđa istinu. Drugo naše oružje, kojim nam se valja danas boriti i tako čuvati i unaprjeđivati slobodu, jest: pravda. Pravda nije ni nova ni stara, nije na prodaju i ne podliježe mišljenjima nikakvih političkih arbitara kojima je prije svega stalo do zadovoljenja vlastitih političkih interesa. Pravda je dati svakome što mu pripada, ni više ni manje. Stoga ona mora biti norma za sve, ili je uopće nema. Gospodin naš Isus Krist rekao je: „Blago gladnima i žednima pravednosti, oni će se nasititi." (Mt 5,6).

Da bismo pak ustrajali u toj našoj borbi za slobodu, vođeni istinom i pravdom, valja nam se boriti hrabro. Hrabrost nije odsutnost straha, nego ustrajnost u borbi za ono što je dobro, bez obzira na strah i veličinu žrtve koja se od nas traži. Ugledajmo se, braćo i sestre, u hrabre branitelje Gvozdanskoga! Oni nam poručuju da nitko ne može zasužnjiti jedan narod, da nitko ne može nametnuti nikakvu laž niti nepravdu onima koji su hrabri u spremnosti da nasilniku ne dopuste da ih nadvlada. I nasilje nikad neće nadvladati!

Vjerujte i vi, branitelji! I budite ponosni što ste branili Domovinu kad je bilo najteže, kad

nisu svi poput vas, bili spremni braniti svoje obitelji, prijatelje, susjede, ali i one koje niste poznavali te na kraju i interese cijele Domovine! Vjerujte da se niste borili uzalud! Makar vam je toliko teško da se ne možete niti osvrtati na tolike laži, prijevare, krađe i bahatost onih koji su trebali nastaviti graditi ono čemu ste vi udarili solidne temelje.

Koliko li nas samo zadužuju naši mrtvi! Naši heroji Gvozdanskog, Vukovara, Petrinje, Hrvatske Kostajnice... Dubrovnika, Zadra, Siska! Oni su svoje učinili, a na nama je da ne pokvarimo njihovo djelo. Molimo danas Gospodina za njih, da im On udijeli vječnu nagradu na nebesima, ali molimo i za nas, da ih nikada ne zaboravimo, da se od njih učimo hrabrosti u borbi za istinu i pravdu, da nikada ne vjerujemo da nas neprijatelj može poraziti, pa bio on i 15 i 20 puta brojem veći. Nikada pobjeda nije samo rezultat matematičke jednadžbe. Da bi se pobijedilo, potrebno je boriti se – rekao je već sv. Augustin. Da bi se pobijedilo, uz ljudsku treba nam i Božja pomoć! Kao što kaže danas prorok Izaija u prvom čitanju: „Bog moj bijaše mi snaga." I zato je s Njime sve moguće.

Nedavno sam od jednog političara čuo izjavu: „Biskupe, mi smo dobili bitku, ali na žalost izgubili smo rat."- rekao je. Ja sam prosvjedovao: Ja u to ne vjerujem! Mi smo se borili za pravicu i ne smijemo tako razmišljati. Mi smo izborili slobodu, a to je činjenica. Kakva će nam ona biti, to ovisi o svima nama. Ali ne smijemo klonuti duhom, ako ima toliko kriminala – i to ne samo financijskog, nego na žalost još i više: političkog, moralnog i duhovnog, mi nećemo ići tim putem. Mi vjerujemo da je naša Domovina naš sretan dom koji želimo izgrađivati u istini i pravednosti, u poštenju, marljivim radom i svojom požrtvovnošću – a prije svega vođeni vjerom da je moguće da ta Lijepa naša domovina zaista bude „sretna"! Antun Mihanović – što je veoma zanimljivo – u svojem je prvotnom tekstu naše himne, tj. pjesme „Moja domovina" ispjevao želju: „da bi vazda časna bila!" Poslije je ta riječ „časna" zamijenjena riječju „sretna". No, pitamo se: može li jedna zajednica biti sretna, pa tako i naša lijepa Domovina Hrvatska, ne bude li ona prvo časna i poštena! A može li ona biti časna, ako u njoj ne žive i bore se za nju časni i pošteni ljudi?

Slušali smo danas Evanđelje u kojem nam je sv. Ivan apostol predstavio Isusovog preteču sv. Ivana Krstitelja. On je dobro znao tko je on, te jasno svima govorio: „Ja nisam Krist." I isticao razliku: „Ja vas krstim vodom, a on će vas krstiti Duhom Svetim." Znati svoje mjesto, svoje granice i priznati Drugoga višim od sebe, znak je istinitosti i, mogli bismo reći, poniznosti. Samo istinit i ponizan čovjek može spoznati Boga i drugima ga pokazati. Njegovo djelo bilo je pripremati put za Krista. I naš je to zadatak, dragi prijatelji: pokazati Spasitelja svojim životom, svojim iskrenim zalaganjem, svojom borbom za prave vrijednosti, svojom hrabrošću, tj. ustrajnošću u traženju pravednosti. Samo tako će Krist i nama doći. Samo tako ćemo ga biti sposobni i mi drugima pokazati. Možda mi i nismo svjesni, pa i ne trebamo to ni biti, da činimo nešto veliko kad se svakodnevno zalažemo za poštenje, pravednost, istinu, kad se ne umaramo u borbi za dobro, kad mislimo na svoje bližnje, kada smo se spremni žrtvovati za druge i za Domovinu.

Danas smo zabrinuti kako se naša zemlja institucionalno nedovoljno brine o svojim braniteljima koji su obranili Domovinu i kojima dugujemo što ona postoji. Pozivam vas sve, draga braćo i sestre, dragi branitelji i svi ljudi dobre volje: ne dopustimo da se dogodi zamjena teza, da se ne zna tko je napadač a tko žrtva, da se krvlju stečena sloboda iz dana u dan pažljivo čuva i brani! Pozivam vas sve, braćo i sestre, na molitvu za naše političke vođe da uvijek imaju na umu i nikada ne zaborave: da smo mi rod heroja, slobodoumnih i smjelih, ponosnih ljudi, kadri velikim srcem suprotstaviti se svakoj nepravdi i zlu, pa ne znam kako veliko ono bilo, jer znamo da ga svojom ljubavlju i hrabrošću možemo svladati i pobijediti.

Danas je velika odgovornost na svima nama. Najprije da ne dopustimo da se zaborave velikani naše prošlosti. Nadalje, da od njih neprestano učimo da je život borba, te da od Gos-

podina našega, koji je stalno uz nas ako činimo dobro, primamo hrabrost i snagu u borbi života za vrijednosti koje su vječne.

Zato molimo, braćo i sestre, za sebe i za sve naše, za naše političare, za naše muškarce i žene, za obitelji naše, za djecu i mlade naše, za djedove i bake, za radnike i umirovljenike, za sve koji žive u Domovini našoj da budu hrabri i časni u vršenju svojih obveza i svojih prava, da se ne pokolebaju nikakvim novim oblacima koji se ponovno u nekom obliku nadvijaju nad naš Dom, da hrabro kroče naprijed s velikim pouzdanjem u Boga, jedinog našeg vođu i spasitelja. Amen.

Neka je vječna slava junačkim braniteljima Gvozdanskog 1578. godine

Govor mr.sc. Ante Milinovića, Hrvatski bankovni muzej, Zagreb o 433. obljetnici Gvozdanskog 13. siječnja 2011. godine

Dragi hrvatski domoljubni prijatelji,

Došli smo danas na ovo sveto mjesto hrvatske povijesti da se poklonimo mučeničkoj žrtvi 300 hrvatskih branitelja zrinske ratne tvrđave Gvozdansko koji su prije 433 godine svjesno izabrali mučeničku smrt, umjesto da se predaju stotinu puta brojnijoj tursko-vlaškoj vojsci sultanovog vojskovođe Ferhad-šaše Sokolovića i tako sačuvaju svoj život.

Sada je kaštel Gvozdansko u ruševinama ali prije 433 godine je to bila moćna hrvatska tvrđava na posljednjoj crti tursko-kršćanske bojišnice, koju je tada osvajač uspio zauzeti tek nakon smrti i posljednjeg od 300 hrvatskih branitelja, ali zbog takve junačke obrane i svojih velikih žrtava osvajač u Hrvatskoj više nije mogao ništa trajno osvojiti Umjesto njih povremeno je bjesnilo vlaško-martološko ludilo koje je više puta ustajalo protiv hrvatskog naroda i njegove države, te zločibnački desetkovalo domicilni hrvatski puk, osobito 1941-45. i 1991-95., proglašavajući ovaj starodrevni središnji dio hrvatskog državnog korpusa svojom srpskom krajinom i dijelom Velike Srbije. Pri tom oni vrše zloporabu sramotne činjenice da su kao turski vojnici-graničari bili okupirali ovaj dio Hrvatskog Kraljevstva u trajanju od 1578. do 1686., dakle čak 110 godina, pa se mnogo njih tu udomaćilo i nakon oslobođenja od Turaka 1686. godine priklonilo novim, habsburškim gazdama u našoj Hrvatskoj Domovini, opet kao tuđinski graničari.

Danas je ovaj prekrasni dio naše drage Domovine opet u sličnoj opasnosti, jer se opet bude i jačaju velikosrpski apetiti na hrvatska ognjišta pod krinkom raznih jugonacionalističkih vampira i krvoločnih manijaka, pa i onih poraženih četničkih palikuća!

Posebno je sabotažom ugrožena zaštita hrvatske povijesne baštine u već odavno otuđivanoj Hrvatskoj Banovini, kao dokaza njenog sveukupnog hrvatskog povijesnog identiteta, pa i ove najvrijednije spomeničke baštine kao što je slavna tvrđava Gvozdansko, koja se zlonamjerno i podmuklo prepušta zubu vemena !

Umjesto da to slavno viteško razdoblje hrvatske obrane od turskih feudalnih osvajača prikazujemo poput Španjolaca u Valtorderi kao našu najveću povijesno-turističku atrakciju i bogato vrelo deviznih prihoda, redovito se služeći starim ili izvrsno obnovljenim izvornim povijesnim objektima, mi dopuštamo republičkim i lokalnim kočničarima i neznalicama da sve drže na mrtvoj točki i kukaju na tradicionalno nerazumijevanje zaštitara baštine, umjesto da prihvate rijeke turista u sjajno obnovljeni zamak-kaštel s prisustvom svečanom viteškom turniru s bogatim programom viteških dvoboja, kopljaničkih i konjaničkih natjecanja sličnih našoj sinjskoj alci, sve višestruko umnoženo bogatim scenarijem s mnogo mašte, scenografije i srednjovjekovnog ambijenta, što donosi desetine i stotine radnih mjesta za mlade ljude.

Treba još jednom naglasiti da je krvava kalvarija branitelja Gvozdanskog jedinstven primjer takvog junaštva u europskoj historiji, dok Židovi imaju svoj primjer Masade a sjevena Afrika Alkazar. Međutim, naši neprijatelji su onemogućili prodor te istine u javnost, u školske udžbenike, u sve medije, čineći to isto i danas, jer se zapravo nisu ni izmijenle stare političke, medijske i znanstvene jugonacionalističke «kadrovske» i mentalne strukture.

Ali – i tome JEDNOM IPAK MORA DOĆI KRAJ ! ?

Dokaze komunističkog zločina prema junačkim braniteljima Gvozdanskog lako možemo naći u povijesnim knjigama i enciklopedijama jugo-razdoblja koje epopeju Gvozdanskog u potpunosti prešućuju ili nedostatno vrednuju, jer joj se ne daje pravo mjesto u našoj i svjetskoj ratnoj povijesti, a više puta se iznose netočni i nepotpuni podaci. Osobito su eklatantni primjeri te ideološki bezočne i rasistički uvrjedljive ignorancije legendarne epopeje gvozdanskih junaka u Vojnoj enciklopediji SFRJ (Beograd 1960, III, str.497) i Enciklopediji Jugoslavije (Zagreb 1986, IV, 640) koje uopće nemaju natuknicu-odrednicu za Gvozdansko, pa se taj simbol naše ratne slave uopće i ne spominje u tih dvadesetak debelih knjižurina ! Slično je i sa većinom ostalih publikacija. Zato je i danas većini naših suvremenika nepoznato i povijesno značenje strašnog krvavog martirija ove utvrde kao i sama lokacija kaštela Gvozdanskog, jer smo tek u suverenoj hrvatskoj državi mogli objaviti zbornik radova o toj temi (Zrinski zbornik 2, Hrvatska Kostajnica 1998.) a zatim je dvije godine kasnije nakladnik AGM konačno objavio i epos «Gvozdansko» velikog hrvatskog pjesnika i povjesnika Ante Tresića Pavičića, koga je režim dugo skrivao u u mraku trezora NSB.

Poznata je i duboko istinita stara izreka da narod koji zaboravlja svoju prošlost nema ni svoje budućnosti i brzo nestaje u globalnoj asimilaciji, koju uvijek nameću osvajačke velesile, jer ide u njihovu korist. Zato je ogroman značaj suzbijanja svih oblika takvog perfidnog memoricida naše nacionalne duhovne i graditeljske baštine, uz priglupe priče o našoj plemenskoj zaostalosti i nacionalizmu kad pokušavamo obnoviti neke naše srednjovjekovne dvorce i utvrde. Međutim, te iste velesile mnogo više od nas drže do svojih povijesnih dvoraca, velikana i kulturnih tradicija, čak ih nameću drugim narodima, a većinu povijesnih objekata davno su raskošno obnovili i kontinuirano ulažu velika sredstva u održavanje njihovog punog povijesnog sjaja, kombinirajući pritom bez ikakvih restauratorskih predrasuda razne graditeljske povijesne stilove i namjenu objekata, za razliku od naših puritanskih monopolista-zaštitara koji nepomirljivo zastupaju samo izvornu restauraciju hrvatskog povijesnog tvrđavnog graditeljstva, «zaboravljajući» da je ono imalo niz različih razvojnih faza, kada su se i najljepši pogranični burgovi zbog ratnih potreba morali pretvoriti u jednostavne degradirane protutopničke kule i bedeme...

Umjesto da to slavno viteško razdoblje hrvatske obrane od turskih feudalnih osvajača prikazujemo poput Španjolaca u Valtorderi kao našu najveću povijesno-turističku atrakciju i bogato vrelo deviznih prihoda, redovito se služeći starim ali izvrsno obnovljenim izvornim povijesnim objektima, mi dopuštamo republičkim i lokalnim kočničarima i neznalicama da sve drže na mrtvoj točki i kukaju na tradicionalno nerazumijevanje zaštitara baštine, umjesto da prihvate rijeke turista u sjajno obnovljeni zamak-kaštel s prisustvom svečanom viteškom turniru s bogatim programom viteških dvoboja, kopljaničkih i konjaničkih natjecanja sličnih

našoj sinjskoj alci, sve višestruko umnoženo bogatim scenarijem s mnogo mašte, scenografije i srednjovjekovnog ambijenta, što donosi desetine i stotine radnih mjesta za mlade ljude.

U primjeru iz katalonskom prakse radi se o velikom i vrlo profitabilnom poslu, jer golemo gledalište-arena u zamku ili čak u "repliciranom kaštelu" u dolini, odjednom prima nekoliko tisuća inozemnih i domaćih turista, učenika i drugih posjetitelja, a taj "pogon" preko čitavog dana i do duboko u noć »radi kao švicarska urica« (po mjesecima unaprijed rezerviranom programu), pa se samo na fotografijama i dodatnom piću dnevno zaradi stotine tisuća eura, dok su u proizvodnju potrebne piletine, povrća i vina uključene sve farme pilića, vinarije i povrtnjaci u okolici...

Nažalost, Hrvati ni danas u svojoj suverenoj državi ne prakticiraju gotovo ništa od tog španjolsko-katalonskog iskustva, unatoč još većem broju starih utvrda i sličnoj a mnogo bogatijoj povijesti našeg zaustavljanja tursko-osmanskog prodora u Europu. Razlozi su nam dobro poznati: naši marksistički educirani povjesničari, konzervatori, restauratori i političari stare jugonacionaističke ili velikosrpske orijentacije i danas smatraju takve feudalno-dobne sadržaje nenarodnim, eksploatatorskim, čak bliskim klero-fašizmu, vrlo štetnom za razvoj bratstva-jedinstva, pa već desetljećima izbjegavaju obnovu utvrda, pozivajući se lukavo na vrlo stroge uvjete za pristup obnovi koji »ne dopuštaju improvizacije« i proglašavaju nedodirljivim svaki napola porušeni zid, ne dopuštajući njegovu rekonstrukciju ako ne postoji potpuna izvorna arhivsko-arheološka dokumentacija, tako da se često sve svodi na davnu romantičarsku teoriju pok. Gjure Szabe da su takve ruševine najromantičnije ako ih ljudska ruka ne dira. (?!)

Zbog te u osnovi vrlo štetne »politike«, devastacija Gvozdanskog i druge naše graditeljske baštine je, uz malobrojne iznimke, iz dana u dan sve veća, jer pokušaje obnove i edukacijsko-turističke uporabe starih kaštela uz »stručno« osporavanje tih istih starih birokratskih povjesnički struktura, onemogućavaju i naše teške financijske prilike. Zbog tih naših »slijepih gusaka u magli« mi danas nemamo ništa od onih korisnih efekata »a la Catalunya«, počev od edukacije mladih, preko turističkih atrakcija, do bogatog vrela deviznih prihoda ! A to je poznati začarani krug, circulus viciosus! Nije ni čudo za Gvozdansko, kad pametni ljudi nisu uspjeli s takvim planom ni posve blizu Zagreba, na Medvedgradu koji je već bio pretvoren u našu hrvatsku Valtorderu, jer su manijaci toliko ispolitizirali i kompromitirali i u svijetu nešto tako normalno kao što je Oltar Domovine, na tom idealnom mjestu za iskazivanje pijeteta našim palim junacima.

Moderna edukacija mora napokon pobijediti srpsko šovinističko laganje da su te naše slavne hrvatske povijesne tvrđave zapravo «ustaški bunjkeri» kako su nam decenijama lokalni šerifi zabranjivali pristup na Gvozdansko i Zrin, pa i 1971. godine kad smo s delegacijom KUD «Zrinski" iz Čakovca željeli postaviti lovorov spomen-vijenac na zidinama grada s hrvatskom trobojkom na spomen 300. obljetnice smrti Petra Zrinskog i Krste Frankopana (1671-1971), ali i svih zrinskih hrvatskih mučenika, pobijenih u borbi za slobodnu Hrvatsku.

Oni su tada željeli sakriti svoj genocid nah Hrvatima u Gvozdanskom i Zrinu u Drugom sjetskom ratu, 1943. godine, čije su kosti ostale do danas zatrpane obrušenim zidinama njihovih kuća, utvrda i crkava, kao dio sramne i sustavne dekroatizacije tog središnjeg hrvatskog prostora, s ciljem da se prikrije, obezvrijedi i devalvira grandiozni primjer legendarnog junaštva hrvatskih branitelja Gvozdanskog iz barem tri razloga: da se ne glorificira omrznuti hrvatski nacionalni ratnik, da se ne spomene krvava srpsko-vlaška participacija u turskom razaranju i porobljavanju hrvatskih zemalja i da se prikrije ponovljeni srbofašistički genocid nad hrvatskim pukom Gvozdanskog na katolički Božić 1941. godine i na Zrin na Malu Gospu 1943.

Zaboravlja se da je ljepota tih objekata upravo u najuspjelijim detaljima izvorne gradnje ali i kasnijih dogradnji, a ne u formama posljednje "bunkerske" etape! Tako se radilo a i danas se radi u dolini Rajne i Loare i diljem Europe, stavljajući težište na selekciju najvrijednijih razvojnih etapa tih gradova za nacionalnu povijest i kulturu. Samo je po sebi jasno da je to vrlo

složena zadaća i u slučaju obnove Gvozdanskog kaštela, jer se nakon svih njegovih razaranja i preinaka većina najdojmljivijih detalja tog renesansnog kaštela danas može naći jedino u stručnoj literaturi i očuvanim komparativnim objektima lombardijske fortifikacijske škole 15. stoljeća. Međutim, bez obnove takvog izvornog povijesnog sjaja, vrlo je upitna svaka "konzervatorska" restauracija ovog kaštela, jer bi to bila ustvari zaštitna konzervacija njegovog žalosnog zatečenog stanja.

Jedan od kulturnih zločina bivšeg režima je da unatoč postojanju državnih organa i zavoda za zaštitu spomenika kulture, u razdoblju od 1945. do 1990. godine nisu uložena ni najmanja sredstva u zaštitu Gvozdanskog, Zrina i drugih sličnih objekata, pa su mnogi i sasvim uništeni, ali se još uvijek mogu iskoristiti velike kreativne mogućnosti tvrđave Gvozdansko, grada Zrina kao i slavnog zrinskog kaštela u Hrvatskoj Kostajnici, ako se izvrše objektivna znanstvena istraživanja s hrvatskog a ne s nekog tuđinskog, često krajnje nedobronamjernog motrišta. Da bi se njima dao realni okvir, vrlo je bitno promicati i mogućnost goleme gospodarske koristi od zaštite, obnove i revitalizacije takvih kaštela za gospodarski razvoj općine i šire regije, bez čega je nemoguć opstanak u potrošačkom društvu.

Na temelju bogatog iskustva mediteranskih zemalja pomoću komparativne analize lokalnih mogućnosti turističke eksploatacije na planu vjersko-sakralnog, lovnog, rekreativnog, seoskog i školsko-edukativnog turizma može se potvrditi velika perspektiva Zrinskog Pounja u tako organiziranoj turističkoj ponudi, ali je potreban investitor i odgovarajući menedžment. Poznato je da je tako obnovljena graditeljska baština u svim mediteranskim i drugim europskim zemljama najunosniji kapital svake turističke zemlje! Međutim, o nestručnoj isključivosti i neznanju bivših režimlija govori i njihovo ismijavanje svake rekonstrukcije viteških turnira i hrvatskih povijesnih odora čak i na Oltaru domovine na Medvedgradu, iako ih imaju svi naši susjedi i druge europske zemlje!

Nema dvojbe da je i povijesno viteško gnijezdo u tvrđavi Gvozdansko zaslužilo ne samo najsvetiji Oltar Domovine, nego i najpotresniji križni put i nepresušnu rijeku tradicionalnih crkvenih hodočašća, školskih ekskurzija i turističkih posjeta, a još više redovita hodočašća mladih hrvatskih novaka-bojovnika na prisegu Domovini. Zato je u pravu veliki hrvatski domoljub, povjesnik i književnik Mato Marčinko kad je je lirski emotivno zaključio da je »Gvozdansko sveto mjesto naše boli i ponosa, golgotska postaja na putu hrvatskoga državnoga uskrsnuća, okrunjeno trostrukom trnovom krunom patnje i mučeništva.«

Njega je junačka epopeja Gvozdanskog asocirala na samožrtvovanje posade židovske Masade, a mi s punim pijetetom dodajemo usporedbu sa spartanskom obranom Termopilskog klanca i španjolsko-portugalsku obranu tvrđave Alkazar. Jedina razlika je u stupnju nezahvalnosti potomstva tim svojim palim div-junacima i braniteljima, jer dok su Masada i Alkazar svjetski poznati simbol samožrtvovanja, a vječiti spomen na termopilske junake čuva ogromni kameni lav s poznatom porukom na kamenoj ploči (Putniče, kad dođeš u Spartu, javi da smo hrabro pali za domovinu...) hrvatski narod još nije iznjedrio takvu snagu kojom bi nadvladao hrvatsko anacionalno birokratsko sljepilo, velikosrpski šovinistički otpor i jugonostalgičarske samoobmane, te gvozdanski kaštel pretvorio u simbol hrvatske i europske zahvalnosti braniteljima svoje opstojnosti. Sasvim je jasno tko je kriv za taj sramonti memento kome ne treba ništa više dodati u ovom apelu za spas i obnovu opasno ugroženog gvozdanskog kaštela, jer on bolno odzvanja u svakoj hrvatskoj duši u ritmu pjesničke poruke ili očajnog vapaja njegovog žalosnog ali i ponosnog domoljubivog srca:

» Putniče, kad dođeš u Gvozdansko podno Zrinske gore, popni se na razvaline grada i pokloni se sjenama mrtvih hrvatskih junaka, koji su radije poginuli no uzmakli pred napadačima.« Međutim, uz najdublju i naiskreniju zahvalnost našem dragom pjesniku, ne možemo zaboraviti da se ruševno stanje gvozdanskog, zrinskog, kostajničkog i drugih naših hrvatskih slavnih kaštela neće ni malo popraviti, bez velikog napora, upornosti i entuzijazma svih hrvat-

skih zaljubljenika u nacionalnu povijest i naše Burgenkunde, kako bi se stvorili uvjeti i sredstva za nacionalni program stvarne i učinkovite zaštite i obnove hrvatske kulturne baštine. Takva zaštita mora imati svoje uporne zagovornike, mecene, donatore i sponzore i u vlasti i izvan nje, u školstvu, javnim medijima, obrtništvu, svećenstvu, vojnici, svuda. Bez njihove upornosti teško će se sastaviti i odvažiti na rad specijalistički timovi, osobito za one velikim dijelom uništene ili sasvim zapuštene kaštele, iako su često baš oni izazov i struci i našem domoljubnom prkosu, koji ne treba nikad pristati na kapitulaciju pred barbarskim razaranjima naše baštine ! A ona bi se uz tuđinsku pomoć čak mogla »ozakoniti« ako bi njima naklonjeni strani čimbenici prihvatili velikosrpsku teoriju da je sve što ima hrvatski predznak zapravo prikriveni naci-fašizam i »velika opasnost za mir u svetu«.

Optimalno bi bilo uklopiti u izvodive programe revitalizacije najvažnijih kaštela i programe lovnog i rekreacijskog turizma, seoskog turizma i ponudu zdrave hrane, ekspedicijsko-avanturističkog i adrenalinskog turizma, obnovu starih crkvenih hodočašća na iznimna sveta mjesta naše crkvene i nacionalne povijesti. To moraju biti poslovno rentabilni projekti, pa je izvjesno da dolazi vrijeme da se na javnom natječaju dodjeljuju koncesije za obnovu, istraživanje i eksploataciju objekata baštine iako je zaštita primarno u funkciji državnog fizičkog očuvanja baštine, a kao potreba duhovne obnove iznad svih drugih prioriteta. Ti objekti moraju postati glavna okupljališta mladih i starih naraštaja, kako zbog suvremene evokacije svoga autohtonog povijesnog i religijskog identiteta, tako i zbog rekreacijsko-športskog sastajanja i druženja, što je osobito zavrijedila utvrda Gvozdansko, jer su njeni branitelji umrli za kršćansku Europu i svoju domovinu Hrvatsku, braneći svoj kaštel do zadnjeg daha svog zadnjeg živog branitelja. Tako su gvozdanski junaci stekli neumrlu slavu i ovaj kameni kaštel pretvorili u dokument-spomenik te slave, spomenik životnoj snazi hrvatskoga naroda. Dužnost je naših novih naraštaja da taj uzvišeni primjer pamte i oduže im se obnovom i uređenjem tvrđave Gvozdansko kao najsjajnijeg spomenika ljubavi i vjernosti svojoj Domovini Hrvatskoj. Bilo bi prirodno da taj projekt pomognu i fondovi Europske Unije, jer se radilo o presudnoj obrani zapadnoeuropske civilizacije, iako takvi nacionalni programi revitalizacije kulturne baštine danas često u svijetu dobijaju negativne nacionalističke etikete od pobornika kominternovske unitarne globalizacije.

To ni u kom slučaju nije nikakav opravdan razlog da hrvatski narod zaboravi svoje mučenike, junačke branitelje tvrđave Gvozdansko iz 1578. godine, već naprotiv – on mora pružiti energičan otpor bezbožnom nemoralu međunarodne mafije koja se nadahnjuje sotonizmom nekadašnje kominterne, pa bi rado čitavu Europsku Uniju pretvorila u novu kominternu. Da nije tako Europa ne bi sramotno zaboravila zasluge Hrvatske u obrani Europe od najezde turskih i drugih osvajača s drugih kontinenata, već bi širom Europe u školama i medijima pronosila neumrlu mučeničku slavu branitelja tvrđave Gvozdansko kao svoj ponos i slavu, na isti način na koji Židovi slave branitelje tvrđave Masada ili kako Španjolci slave obrnu tvrđave Alkazar a Amerikanci slave branitelje tvrđave Alamo !

Iako se obrana tvrđave Alkazar dogodila protiv istog napadača iste 1578. godine kao i naše Gvozdansko, Alkazar već stoljećima široko poznat sinonim najveće vojničke hrabrosti, svjesnog žrtvovanja za domovinu i junačkog otpora njene kršćanske portugalske posade napadaču do posljednjeg čovjeka, a naša obrana Gvozdanskog je ostala gotovo nepoznata, iako je bila još izrazitiji primjer sličnog junaštva hrvatskih vitezova koji su početkom te iste godine 1578. do posljednjeg izginuli braneći hrvatsku tvrđavu Gvozdansko kao važan dio glasovitog predziđa kršćanstva (Antemurale Christianitatis) u kome su svojim životima branili ostatke ostataka Hrvatskog Kraljevstva i opstanak kršćanske Europe. Na žalost, iz poznatih šovinističkih razloga, protuhrvatska jugonacionalistička historiografija nije dopuštala afirmaciju te veličanstvene junačke epopeje, pa čak ni njen spomen u debelim knjižurinama svoje Vojne enciklopedije i Enciklopedije Jugoslavije , a hrvatski domoljubni autori su za sam spomen epopeje dobijali etiketu ustaša ili u najboljem slučaju guslarskih nacionalista i emotivnih nestručnjaka.

Međutim, nema dvojbe da bi ta junačka epopeja branitelja Gvozdanskog morala biti svetinja za svakog Hrvata, iako su danas rijetki Hrvati koji poznaju tu epopeju, a još je manje onih koji su posjetili taj spomenik neumrle slave hrvatskog junaštva i domoljublja. Zbog toga se osjećamo obveznim reći da je to sveto mjesto naše povijesti, našeg stradanja i naše stare slave, koju svake godine treba obilježiti na što primjereniji način, počev od posebnih TV emisija i prigodnih napisa u našem tisku, preko školskih nastavnih i kulturnih programa do znanstvenih istraživanja, konzervatorskih akcija i memorijala na gradu Gvozdanskom kao mjestu besmrtne slave hrvatskih junaka. Krajnje je vrijeme da njegovu povijesnu i moralnu vrijednost konačno na pravi, hrvatski način valoriziraju naši nadležni organi i poduzmu odgovarajuće mjere, jer on više nikako ne smije biti prepušten zubu vremena i brzom propadanju, budući ga ubrzo neće ni biti...

Neka je vječna slava i hvala hrvatskim braniteljima ratne tvrđave Gvozdansko koji su nakon duge turske opsade, na dan 13. siječnja 1578. godine izginuli do posljednjeg čovjeka, bez hrane i carske habsburške pomoći koju su s pravom očekivali po važećem međudržavnom cetingradskom ugovoru iz 1527. godine između Hrvatske i Austrije.

Društvo prijatelja Zrina tiskalo je tri ZRINSKA ZBORNIKA sa člancima o toj slavnoj obrani, koji bi trebali poslužiti kao priručnik povijesti zavičaja za školski naraštaj i starije naraštaje, umjesto da naši neprijatelji kao «slučajno» unište veći dio naklade tih zbornika.

Ako bude hrvatske sloge i razuma, najnoviji ZRINSKI ZBORNIK broj 4. promovirat ćemo na ovogodišnjem hodočašću u Zrin na blagdan Male Gospe kao 68 obljetnicu genocidnog uništenja Zrina i 300 obljetnicu obnove župne crkve Našašća Svetog Križa u Zrinu 1711-2011.? U njemu će biti i najvažniji dio dugo zabranjivanog velikog i vrlo vrijednog epa «GVOZDANSKO» što ga je još 1942. godine dovršio hrvatski književnik Ante Tresić Pavičić.

Ako doista i u praksi budemo domoljubni i složni Hrvati – onda će nam u tome i Bog pomoći, po onoj staroj izreci da vrijednima i Bog pomaže!

Sjetimo se da u Evanđelju po Ivanu, 8.32.piše:

Tražite istinu, jer istina će vas osloboditi!

A i citata o pobjedi pravde iz poslanice sv.Pavla Korinćanima 1.3.16:

Tko razori hram Božji, i Bog će njega razoriti !

BOG i HRVATI !

IVANOVA MUKA I PORUKA HRVATSKOJ

Spomen-besjeda o 306. obljetnici mučeničke smrti Ivana Antuna Zrinskoga

Piše: Branimir Petener,
pročelnik HOR-a, Hrvatskog Obranbenog reda

I. UVOD

Častni združe Ivana Antuna Zrinskoga, združe Šubića Zrinskih i Frankopana! „U boj, u boj", poziva Zajčeva opera „Nikola Šubić Zrinski", i vazda se vjeran Hrvat odziva, spreman sebe dati, da obstane Dom. A sva je veličanstvena i tragična poviest Hrvata sažeta u stihovno-glasbenim vrhuncima: „Sad zbogom bud', Dome naš, oj zbogom! Od svud i svud na Te dušman ide priek i već u grob sveti trup sklada Tvoj, al' ne će: Za Te sin Tvoj u boj se kreće! Dome naš, Ti viekom stoj!" Na Svietu nema boljega prikaza duše i naravi vlastita naroda! I nema boljeg odgovora začuđenima, zašto Hrvatska – premda vazda zatirana – naviek od mrtvih ustaje.

A ipak, sam Ante Starčević kazivaše, da takav i još veći umjetnički spomenik Hrvatska duguje tragičnim zrinsko-frankopanskim urotnicima i njihovoj djeci – Jeleni, Juditi, Zorici, Adamu te Ivanu. Osobito mučeniku Ivanu Antunu Baltazaru Šubiću Zrinskomu, zadnjemu sinu zrinskih i frankopanskih veličanstvenih rodova združenih junačkom obranom Domovine, uzpostavom Ozaljske akademije i Načelima ozaljskoga jezično-kulturnoga kruga, te brakom i djecom Petra Zrinskog i Ane Katarine Frankopan. Premda Urotu zrinsko-frankopansku – unatoč tragičnomu slomu god. 1671. – doista valja vrjednovati više nego junačke smrti sigetskih branitelja i Nikole Šubića Zrinskoga god. 1566., Zajčev operni spomenik Sigetu stoji poput Vukovara zauviek. Naša je pak zadaća dograđivati duhovne spomenike praunucima sigetskoga junaka Nikoli i Petru te uz njih Franu Krsti Frankopanu i Ani Katarini Frankopan Zrinskoj, Jeleni Zrinskoj te inima, a nad svima Ivanu Antunu Zrinskomu, jer su s njime dne 11. studenoga 1703. umrle veličanstvene loze Šubića Zrinskih i Frankopana.

Spoznajući vriednosti Šubića Zrinskih i Frankopana, stoljećima većih od Europe, te štujući nadljudsku bol i muku Ivanovu, usudimo se reći, da velikan Matoš izriče tek djelić hrvatske narodne zahvalnosti stihovima „Mòre", kad uz ino veli: „Ta moja kob je hrvatsko groblje, rana i raka Petra Svačića, gudalo sliepca, gusle Kačića. U srdcu mi kuka Ivan Gnade, a Mòra hladno šapće: Keine Gnade! Grudi mi tište turski bastioni, bataljuni švabski, dužda galioni. Pastorak ja sam borbe svih giganta, guši me podlost lažljiva Bizanta, sofizam Beča, pohota Budima, labirint mračni katakombskoga Rima."

A što kazuje HOR – Hrvatski Obranbeni Red? To je bitno, jer HOR nije politička stranka, nego je Red. Nije vjersko-crkveni, nego je svjetovni red. HOR-u su korieni u srednjoškolskoj pa sveučilištno-radničkoj ustrojbi od Jadrana do Hercegovine, od Rieke, otoka i Like, do Korduna, Podravine, Slavonije i Zagreba, tajnoj ustrojbi davnih godina 1960-ih, koja je djelovala odgojno i promičbeno proti jugokomunističkoj državi. Od 1965. do 1971. robovasmo zato po udbaškim iztražnim uzama pa starogradiškome logoru, gdje upoznasmo prave velikane – branitelje Nezavisne Države Hrvatske i njihove vojne dušobrižnike, a s njima i mlađe, bezkrajno dugo zasužnjene nakonratne mučenike. U sužanjstvu spoznavasmo Put i Smisao pa stoga 1992. – mahom u Hrvatskoj vojsci – uzpostavismo Red za obranu hrvatske cjelovite slobode tada, sada te ubuduće. Što kazuje, dakle, HOR o dužnosti hrvatskoj iz baštine zrinsko-frankopanskoga mučeničtva? To kazuje redovnički zavjet HOR-a. Redovničtvo se, naime, zavjetuje i „... znamenu bolnu Reda našega, Ivanu Zrinskom, uzniku do smrti ..."! A na tragu je redovničkoga zavjeta i ovaj i svaki Hrvatski spomen-susret o Ivanu Zrinskome, jedincu sinu hrvatskoga bana Petra Zrinskoga i banice Ane Katarine Frankopan, sestre kneza krčkoga Frana Krste Frankopana.

Ivanovi roditelji, stric Nikola Zrinski (stariji Petrov brat i hrvatski ban do 1664., kada ga navodno ne usmrti habsburžka zasjeda, nego vepar u lovu) i ujak Fran Krsto Frankopan pokrenuše urotu proti hrvatskom i ugarskome kralju, a austrijskome caru Leopoldu I. Zašto? Zato što je taj tielom i duhom nakazni Habsburg sustavno kršio hrvatska i ugarska državna prava pa s Turcima 1664. sklopio Vašvarski mir na hrvatsku i ugarsku štetu, naseljavao turske Morlake u Hrvatsku vojnu krajinu i odvajao ih od banske vlasti, te nametao habsburžki centralizam i germanizaciju, dok je njegova carska vojska neprestance puštošila po Hrvatskoj i udarala nož u leđa zrinsko-frankopanskim braniteljima, koji neprestance jurišahu na višestruko brojniju tursku vojsku. Urota zrinsko-frankopanska proti Habsburgu bijaše stoga opravdana i zakonita po hrvatskom i ugarskome državnome pravu. Slomom Urote god. 1670. počinje zrinsko-frankopanska tragedija, jer onodobna habsburžka međunarodna zajednica sve do 1703. bez imalo milosti ubojstvima, progonima, zatvaranjem u samostane i tamnice sustavno izkorjenjivaše Zrinske i Frankopane. A zašto zapravo? Zato da moćnici onodobne Europe Hrvatsku lakše podvrgnu tadašnjim europskim uvjetima i standardima. Kad Ivanu Antunu Zrinskomu bijaše 15-ak životnih ljeta, odredi mu habsburžka Europa talačtvo pa prisilna boravišta, a onda tamnice do smrti, i to premda dječak Ivan doista nije znao za Urotu, jer ga roditelji, stric i ujak htjedoše čuvati od pogibli. Ivana ne ubiše zbog Urote, nego zbog zrinsko-frankopanskih nasljednih prava hrvatskih! Stoga za uvod u muku Ivanovu recimo koju o velikaškim lozama Šubića Zrinskih i Frankopana (podatke prenosimo iz 5. broja Hrvatske političke smotre RED od 31. prosinca 2002., iz naklade Hrvatskog Obranbenoga Reda):

Frankopani – knezovi krčki, cetinski, ozaljski, senjsko-modruški, slunjski, tržački, banovi te vojskovođe hrvatske! Od XIV. stoljeća velikaška loza, jedina uz Šubiće Zrinske stalno na čelu hrvatske obrane u sve težoj borbi za obstanak Domovine diljem XV. stoljeća nadalje, u trostoljetnome svjetskome ratu na hrvatskome tlu. Od Ivana u XIV. stoljeću do Nikole u XV., komu Sveti Otac dodieli grb, do njegovih devet sinova „banića", od Bernardina i sina mu Krste

u XV. i XVI. stoljeću, koji zauze cielu Furlansku u bojevima proti Mletčanima, koga zarobiše, zasužnjiše, koji nakon pet godina mletačke tamnice uspjede iz nje umaknuti pa nastaviti boj, od kaločkoga nadbiskupa Franje do bana Franje Slunjskoga u XVI. stoljeću, od bana Nikole Tržačkoga u XVI. i XVII. stoljeću – utemeljitelja zaklade „Frangepaneuma" za đake naroda „poglavito hrvatskog il' ilirskoga" – do karlovačkoga generala Vuka Krste Frankopana i sina mu Frana Krste Frankopana, vojskovođe i pjesnika, koga nam u Bečkome Novigradu (ili Bečkome Novome Mjestu po čudnu prievodu za Wiener Neustadt) ubiše smaknućem dne 30. travnja 1671. u dvadesetosmoj godini života, zajedno s banom hrvatskim Petrom Zrinskime u petdeset prvoj godini života, do banice Ane Katarine Frankopanke Zrinske, sestre Krstine i supruge Petrove, te njezine djece, posljednjih Zrinskih i Frankopana, koje nam sve odreda tuđinska vlast izkorieni zatvorom i umorstvom, da Hrvatska bez vođa ostane, da Hrvatsku razhrvate i u tuđinu prometnu. Ali Hrvatska na spomenu Zrinskih i Frankopana, neuništivih uzora i vođa u duhu, unatoč svekolikoj muci uviek iznova od mrtvih ustaje!

Šubići – jedno od dvanaest hrvatskih plemena, što se spominju još davne godine 1102. kao Bieli Hrvati iz arianske pradomovine. Tako Mrmonja Šubić, knez bribirski, u svezi s ugovorom Pacta conventa. U XIII. stoljeću ban Pavao Šubić gospodari Hrvatskom od Gvozda do Neretve, od Jadrana do rieke Bosne! Ugarsko-hrvatski kraljevi krše u XIV. stoljeću moć Šubića, knezova bribirskih, a Juraj Šubić uzpostavlja lozu Šubića Zrinskih, kada 1347. steknu tvrđu Zrin u zamjenu za Ostrožac-Bribir ... Šubići Zrinski izrastaju u vođe hrvatskoga naroda osobito nakon Mohačke bitke godine 1526. i ugarsko-hrvatskog ulazka u habsburžku državu 1527. s nadom i vjerom u obećan uspješniji zajednički odpor strahotnoj turskoj velevlasti ... Godine 1566. Nikola Šubić Zrinski brani do svojega veličanstvena poginuća Siget i tako lomi pohod Sulejmana sultana na Beč. Dotle carska vojska Maksimilijana Habsburga lienčari u blizini. Ne dolazi Sigetu u pomoć. Neka izginu Hrvati sa Zrinskime na čelu!

Uskoro se provodi dugoročna osnova habsburžkoga tuđinskoga vrhovničtva u Hrvatskoj: uništiti nositelje hrvatske državnosti, branitelje hrvatskoga državnoga prava, a to bijahu Šubići Zrinski i Frankopani. U „ostatku ostataka nekoć slavne hrvatske kraljevine", koju stoljetne turske najezde, neprestani strahotni ratovi, danak u krvi, odvođenje hrvatskoga svieta u robstvo na jugoiztok (u samo jednome turskome pohodu – 100.000 Hrvata!), tursko-morlačka pustošenja po graničnome pojasu – pomicanu na sjeverozapad tristogodišnjim svjetskim ratom u Hrvatskoj – u tom „ostatku ostataka" započe i sustavno izkorjenuće Šubića Zrinskih i Frankopana.

Tako Jurja, unuka Nikole Sigetskoga, otrovaše 1626. u Požunu, u dvadesetosmoj godini života. Njegovi sinovi Nikola i Petar, praunuci Nikole Šubića Zrinskoga Sigetskoga, nastaviše očajničku obranu „ostatka ostataka" Domovine. Nikola, hrvatski ban, veleuman/genialan vojskovođa, prvi u europskoj poviesti – davno prije Francuzke revolucije – daruje hrvatskim kmetovima slobodu, ukida kmetstvo, uvodi obću vojnu obvezu i na seljačkoj slobodi gradi hrvatsku narodnu vojsku ... Prelazi zaleđenu Dravu kod Varaždina te kroz Ugarsku prodire duboko u turske položaje i ruši tursko graditeljsko i stratežko čudo – vojne mostove na Dravi kod Osieka ... Istodobno na mađarskome piše junački spjev „Adrianskoga mora sirena" o junačtvu svojega pradjeda Nikole Sigetskoga. Taj spjev na hrvatski prevodi Nikolin mlađi brat Petar, koji zajedno s Franom Krstom Frankopanom i suprugom Katarinom Frankopankom Zrinskom okuplja hrvatske umjetnike, pisce i znanstvenike od Dubrovnika do Drave te na Ozlju uzpostavlja kulturno-jezični krug i hrvatsko znanstveno-umjetničko središte, zapravo tadašnju Maticu Hrvatsku i Hrvatsku akademiju, a u Čakovcu čak i hrvatsku tiskaru! Na Ozlju se tako na višemu stupnju zajedničtva triju glavnih narječja i triju govora rodiše i jezikoslovna Načela hrvatskoga književnoga jezika! U ono doba, kada noću pisahu knjige, a u zoru jurišahu na Turke! I ne zaboravimo: Ozaljska jezikoslovna načela uzkrsnuše nakon 200 godina u Zagrebačkoj jezikoslovnoj školi te njezinu korienskome pravopisu (tvorbenom, etimoložkome, morfonoložkome) pa

obraniše Hrvatsku od najezde vukovštine u XIX. i XX. stoljeću, a brane hrvatski jezik i danas od vukovskih sablasti! Stoga i HOR piše korienski.

Braća Nikola i Petar pobjeđuju Turke neviđenim junačtvom 1637., kada Petru tek 16 godina bijaše, ali moraju ratovati za habsburžku Europu i u 30-godišnjemu ratu proti švedskoj vojsci 1646.-47., opet porazuju Turke 1652. kod Kostajnice, 1654. u dalmatinskoj Hrvatskoj, 1655. kod Perušića, 1663. kod Jurjevih Stiena ... Petar poziva na dvoboj turskoga pašu, da „mješte bojovnika vođe ginu", znajući da u objema vojskama hrvatska čeljad stradava. Petar pobjeđuje, pa se vojske bez daljnjih poginuća razstaju. Živote im očuva i turski paša prihvatom takva dvoboja: Neka žive i njegovi Hrvati s obiju strana!

A sve bitke dobivahu braća Zrinska u bojevima proti četiri do deset puta brojnijoj „turskoj" vojsci, žaleći sve više što poglavito ginu katolički i muslimanski Hrvati. Europa se pak jalno divila Zrinskima, ali pomogla nije nikada.

Kad ono Habsburg poče davati posebna prava morlačkim prebjezima iz turske službe u Hrvatsku te ih tako u Vojnoj Krajini odvajati od hrvatske banske vlasti, započe i smrt hrvatskoga državno-poviestnoga prava. Znajući to braća Zrinska povedoše urotu proti Habsburgu, a za nezavisnu Hrvatsku. Zato se tuđinci pobrinuše, da Nikola 1664. u lovu čudno pogine. Urotu dalje vodi Petar sa šurjakom Franom Krstom Frankopanom i suprugom Katarinom Frankopankom Zrinskom ... Banica Katarina putuje u Mletke na pregovore s francuzkim izaslanikom, a na krilima narodnoga mita jaše sve do Poljske i natrag, ne bi li poljskoga kralja pridobila za savez proti Habsburgu ... Petar šalje svojega satnika Bukovačkoga 1669. u Carigrad sultanu na pregovore, kada se svi zapadni saveznici izjaloviše. Turci obećavahu, naime, Hrvatsku sjedinjenu od Jadrana do Mure, Drave i Drine pod Zrinskim kraljem, a uz godišnju daću sultanu, poput uvriežene hrvatske daće dubrovačke! Al' uhode na Porti javljahu sve Habsburgu ...

Godine 1670. pozvaše Petar, Fran i Katarina Hrvate na ustanak, ali Turska u dogovoru s Bečem pogazi obećanja, te habsburžka europska vojska s leđa udari na preostalu Hrvatsku. Tako napušteni, izdani, sami, dadoše se Zrinski s Frankopanom nagovoriti na odlazak u Beč, na pomirbu s Habsburgom, koji im preko zagrebačkoga biskupa Borkovića dade častnu carsku rieč. A sve hinba i klopka bijaše! Tko to znao, Hrvatsku i bana izdao!

Zrinskoga i Frankopana okovaše u tamnicu, u Bečkome Novigradu. Dotle habsburžka vojska pustoši gradove hrvatskih velikaša, razara i krade umjetnine, oružje i knjige ... Banicu Katarinu zločinci zatočiše s djetetom Zoricom u Gradac/Graz, oduzeše joj kćer i zatvoriše zauviek i bez traga u koruški samostan, a banicu zlostavljahu izgladnjivanjem i hladnoćom ... Petru Zrinskom i Franu Krsti Frankopanu odrubiše glave dne 30. travnja 1671. u Bečkome Novigradu , a Petrovu sinu Ivanu Antunu, koga od njegove petnaeste životne godine za taoca držahu, oduzeše Zrinsko prezime te nametnuše prezime „Gnade", što znači „Milost"! Zatim Ivana, koji u biedi življaše na prisilnu boravištu, zapravo u sužanjstvu od Praga i Požuna/Bratislave do Beča, okivahu do smrti u tamnicama sve do tirolske tvrđe Rattenburga i podzemnih okovnih samica-jama pod Schloßbergom pri Grad(a)cu/Grazu, da ne umakne u Hrvatsku i ne obnovi rod Šubića Zrinskih ...

Banica Katarina izmučena umire 1673., Zorici se gubi svaki trag u Koruškoj, a kći Sofija ostaje do smrti u zagrebačkome samostanu. Najstarija kći Jelena, udana Rákoczy pa Thököly, ne pokorava se, nego vodi mađarsko krilo Urote u sve nove bojeve proti Habsburgu, a kada se ustanak slomio, prelazi u Tursku, gdje joj Turci sve vojne počasti priznavahu ... Jelena, taj vojskovođa hrvatski, umire 1703. u Maloj Aziji, a Turci joj častna groba dadoše kraj Carigrada u crkvi sv. Benedikta. Umro je u Turskoj i Jelenin sin Franjo Rákoczy, a Mađarska je uz najveće počasti preniela njihove kosti godine 1906. u Košice (sada u Slovačkoj).

Dotle ubiše Habsburzi 1691. i Adama Zrinskoga, sina Nikolina, ubiše ga hitcem s leđa za juriša na Turke kod Slankamena u Sriemu. Ubiše ga, da ne nikne opet ni od njega slavna loza Šubića Zrinskih.

Pa ostade zadnji Šubić Zrinski, Ivan Antun, ostade u okovima, pod zemljom, u jami, pod zidinama moćnika tadašnje habsburžki integrirane Europe. Od svoje petnaeste godine talac-sužanj, a onda preko dva desetljeća sužanj u okovima, sam, bez nade, prebolno znajući da s njim umire srednjovjekovna Hrvatska. Mučenik Ivan umire pod brdskom utvrdom Schloßberg pri Grad(a)cu/Grazu, izmučena tiela i duše, u petdesetoj godini ovozemaljskoga života, dne 11. studenoga 1703. Doista bijaše izabranikom Božjim, što mukom svojom bezkrajnom do svetačke smrti uvećava ukupno Dobro u Hrvatâ pa tako izbavlja Domovinu od ukupnoga Zla, od kukavičko-nagodbenjačkih griehâ inoga hrvatskoga katoličkog i hrvatskog islamskoga plemstva, svećenstva i cieloga naroda hrvatskoga. A okovana Ivana zacielo diljem strahotnih robskih desetljeća razdiraše dvojba, nije li prije samih okova trebao napustiti svaku nadu u povratak svojih prava, u pravdu i poštenje tadašnje međunarodne zajednice, t.j. habsburžke Europe, pa se otvoreno odmetnuti u boj proti tomu vladavinskomu sustavu uza svoju sestru Jelenu.

U 241. godini nakon Ivanove smrti, a 274. godini nakon Ivanova prisilna odlazka iz Hrvatske u šestnaestoj godini života – Vitežki red Hrvatskoga Zmaja uspjede dne 26. veljače 1944., u doba Nezavisne Države Hrvatske, Ivanove kosti vratiti u Domovinu, u zagrebačku prvostolnicu. Svetčanu je misu zadušnicu služio bl. kardinal, tada nadbiskup Stepinac osobno. Tako stiže Ivan, kako kazuje ljetopisac Vitežkoga reda dr. Ante Cividini, „u stanak velikog otca Petra i junačkog ujaka Frana, gdje će čekati banicu majku Katarinu, da svi zajedno na Ozlju nađu stalno i vječno počivalište".

II. IVAN ANTUN ZRINSKI – ODGOJ I UČENJE

Ivan se rodio 1654. na Ozlju. Učitelji mu bijahu učeni svećenici Ivan Smoljanić iz Kostrene, koji 1665. odlazi za senjskoga biskupa, pa irski augustinac dr. Marko Forstal, što priprema Ivana za visoke dužnosti te ga vodi na učenje čak u Njemačku. Tako Ivan u dobi od petnaest godina, uz ino, zna i govori sedam jezika: hrvatski, latinski, njemački, mađarski, talijanski, francuzki te španjolski!

Ivan je, naravno, učio poviest svojih predaka – plemića Šubića Zrinskih i Frankopana. Uz to i poviest ivanovaca , uzornih viteza redovnika i njihovih poglavara, priora vranskih i banova hrvatskih, osobito Ivaniša Paližnika (... – 1391.), prvaka Hrvatskoga narodnoga pokreta i Ustaške vojske u 25-godišnjemu boju proti hrvatsko-ugarskoj kraljici Mariji te Žigmundu Luksemburžkome, te Petra Berislavića (1475. – 1520.), zbog čijega je samopriegorna junačtva u protuturskoj obrani Domovine papa Lav X. god. 1519. Hrvatsku proglasio predziđem kršćanstva.

Ivan je rastao i učio u ozračju Ozaljske akademije i Ozaljskoga jezično-kulturnoga kruga , u duhu spoznaje o višemu stupnju zajedničtva triju glavnih narječja i triju govora hrvatskoga književnoga jezika, u duhu Ozaljskih jezikoslovnih načela te, uz ino, jezikoslovlja šibenskoga barnabita Fausta Vrančića, pažkog isusovca Bartola Kašića, lepoglavskoga pavlina Ivana Belostenca i trsatskoga franjevca Franje Glavinića. Uz književno-prevoditeljska djela svoje majke, banice Ane Katarine Frankopan Zrinske (molitvenik „Putni tovaruš"), strica Nikole i otca Petra Zrinskoga (mađarsko-hrvatski spjev „Adrianskoga mora sirena"), ujaka Frana Krste Frankopana (zbirke pjesama „Gartlic ...", „Zganke", „Cvitje ...", s glasovitim stihom „Navik on živi, ki zgine pošteno" i prievodi Molièrea), uz knjige dubrovačkih i hvarskih, klasičnih i renesansnih pisaca – Ivan se blistavo školovao za vođu Hrvata. Ali, kobne 1670. roditelji mu Petar i Katarina te ujak Fran Krsto prihvatiše savjete i preporuke dr. Marka Forstala, Ivanova učitelja, i biskupa Martina Borkovića, povjerovaše u habsburžku častnu rieč, u propustnicu „salvus conductus" i pomirbu, pa odputiše dječaka Ivana poput jamca i taoca prema Beču i Pragu ...

III. IVAN ANTUN ZRINSKI – TALAC PA UZNIK DO SMRTI

Iz Beča pa Praga dječak Ivan piše hrvatskomu kralju, a austrijskomu caru Habsburgu, ištući milost za svoje roditelje, sestre i ujaka. Uzalud se ponizivao pismima. Piše i daleku rođaku Janku Šubiću Peranskomu, pouzdaniku saskoga kralja, moleći pomoć. Uzalud. Štoviše, habsburžki dvorski moćnici htjedoše već 1671. Ivana odpremiti u Španjolsku, što dalje od Hrvatske. U sedamnaestoj godini života Ivan se grčevito trudi ostati bliže Hrvatskoj i Grad(a)cu/Grazu, gdje mu zatočena umiraše i majka Katarina do godine 1673. Pa Ivana odpremiše u Prag, u nadziranu vojnu službu, zapravo u zatočeničtvo. Habsburžki ga dvor promaknu lukavo u pukovnika s prisilnim boravištem i šalje u bojeve proti ugarskoj vojsci urotnika, kojoj zapoviedahu sedmogradski knez Franjo/Ferenc Rákoczy i žena mu Jelena Zrinska, starija sestra Ivanova. Rákoczy umire 1676., a Jelena se 1682. udaje za velikaša Mirka/Emerika Thökölyja i s njime zapovieda urotničkom vojskom. Jelena do 1688. uspješno brani grad Mukačevo/Munkács, zatim je sedam godina zatočenica u austrijskome samostanu, a 1695. ju Thököly uspieva razmieniti za zarobljene Austrijance. Nakon Karlovačkoga mira 1699. Jelena mora u izbjegličtvo, a Turska joj uza sve vojne počasti daje utočište te 1703. i častan grob kraj Carigrada u crkvi sv. Benedikta, gdje sa sinom počivaše u miru do godine 1906. i povratka u Košice (sada u Slovačkoj).

Zašto habsburžki dvor nije ubio zarobljenu Jelenu? Zato što je samo Ivan imao nasljedna prava Šubića Zrinskih. A upravo to pravo i luda nada u habsburžku ljudskost i poštenje nisu Ivanu dopuštali prelazak na Jeleninu stranu. Nije Ivan po svojoj odgojnoj čistoći znao, što mu sprema podmukli bečki dvor! Habsburžki dvor šalje Ivana 1679. u posredničke pregovore s Thökölyjem i Jelenom, da mu lakše pripiše veleizdaju. Ivan se od obtužbe uspieva obraniti, a nato mu dvor god. 1681. dodjeljuje sirotinjsku „odpremninu" namjesto nasljednih prava. Zatim ga Habsburg 1683. šalje u drugu posredničko-pregovaračku klopku.

Ivan ostaje vjeran tuđinskomu hrvatskomu kralju Habsburgu. Očajnički se nada povratu svojih prava i poštenju habsburžke Europe. A za turske obsade Beča 1683. habsburžki dvor izkoristi prigodu pa Ivana – opet zbog tobožnje veleizdaje – baci u okovne tamnice od Oberhausea kod Passaua do Rattenburga u Tirolu i Schloßberga kod Grad(a)ca/Graza, sve do mučeničke smrti Ivanove 11. studenoga 1703. Tako veleum Ivan Antun Baltazar Zrinski mučenički umiraše, okovan, sam i ponižen, morajući – primjerice – moliti košulju i škarice za nokte u sadističkih habsburžkih tamničara.

Ivana potajno pokopaše u gradačkome dominikanskome samostanu, a povrh svega mu habsburžka međunarodna zajednica htjede zamesti svaki spomen upisom krivotvorenih imena Franjo i Nikola u matične knjige, što se slaže i s nametnutim prezimenom-rugalicom „Gnade", jer za Ivana ni nakon smrti ne bijaše milosti.

IV. MUKA I PORUKA IVANA ANTUNA ZRINSKOGA

Ivanove su muke bile nadljudske, jer je desetljećima umirao, znajući da s njime umiru loze Šubića Zrinskih i Frankopana, znajući da Hrvatska ostaje bez duhovnih, političkih i vojnih vođa, bez istinita hrvatskoga znanja, t.j. viedi , bez plemenitih baštinika viedi, t.j. vjedókâ. Ivan umiraše sam i nitko se ne zauze za njegov spas. Ni zavidno i uplašeno hrvatsko plemstvo, ni Sabor, ni Crkva razkoljena strahotnim europskim vjersko-političkim 30-godišnjim ratom pa još oslabljena odredbama o vrhovnosti država i međunarodnoga prava po Mirovnom ugovoru vestfalskom iz god. 1648. Ipak, a znakovito za budućnost, Gabro Mijakić, hrvatski grkokatolički biskup i pristaša zrinsko-frankopanskih urotnika umiraše u inoj habsburžkoj tamnici šestnaest godina ...

Rekosmo već, HOR se zavjetuje i „... znamenu bolnu Reda našega, Ivanu Zrinskom, uzniku do smrti ...". Zavjetujemo se učiti na zrinsko-frankopanskoj, a osobito na Ivanovoj muci. I na zrinsko-frankopanskim, a osobito na Ivanovim zabludama. Ne smijemo ih opetovati!

Zrinsko-frankopanski urotnici vjerovahu carsko-kraljevskoj častnoj rieči, pozivu na pomirbu, propustnici „salvus conductus" do Beča s povratkom u Hrvatsku. Zabluda! Urotnici god. 1670. vjerovahu habsburžkoj Europi pa izginuše mučenički. Predvodnici Nezavisne Države Hrvatske vjerovahu zapadno-demokratskoj i tobože kršćanskoj Europi, pa s Hrvatskom vojskom i Narodom izginuše mučenički 1945. Ivan Antun Zrinski, premda veleuman/genialan dječak pa mužkarac po znanju/viedi, bijaše sputan odgojem za vjernost Habsburgu i nadom u carsko-kraljevsku pravednost ili tek milost, a time preodređen za muku i smrt. Zar se ne opetuje Ivanova zabluda, primjerice, u hrvatskoj razornoj nadi u pravednost Daytona, Haaga i jugokomunista u polugama hrvatskih vlasti, u pravednost svjetske glavnice/kapitala, eurointegracije, globalizacije i tuđinske tzv. arbitraže o našemu tlu i moru?!

Ivan je – za razliku od svoje sestre Jelene – bio vojni junak, ali janje u vučjemu političkome svietu. Kao i sami urotnici, kada krenuše na pregovore s Habsburgom, ne znajući da je Vestfalski mirovni ugovor god. 1648. označio početak međunarodnoga prava, ali uzpostavio i vrhovnost/suverenost careva, kraljeva pa tako i Habsburga, a ne narodâ unutar države, što je zapravo sprječavalo inozemnu pomoć urotnicima. Isto tako, primjerice, ni zapovjednici Hrvatske vojske 1945. nisu znali za vučju politiku tadašnjeg i sadašnjega svjetskoga vladavinskoga sustava. Zato je neporažena Hrvatska vojska i krenula prema zapadno-demokratskoj zaštiti. Poput hrvatskih branitelja sada predanih na haažka te ina sudišta.

Stoga čujmo Ivanovu poruku: Hrvatski čovječe, uči, budi uman i veleuman, budi dobar i plemenit, budi vjeran i ne grieši, ali budi svjestan vučjeg okružja pa se bori za slobodu i ne čekaj tuđe milosti! Jer, ako se nisi spreman boriti, ne ćeš zaslužiti ni slobodu ni život. Neka Te moja muka na to stalno podsjeća!

Rekosmo već, mučeniku Ivanu nitko nije pomogao. Svi ga Hrvati ostaviše sama na mukama. A taj se hrvatski bieg od Ivana, ta se izdaja i sada zbiva. Zbog straha, sebičnosti, jala, zbog zla u Hrvata. Primjerice, tko unatoč sljepačko-podaničkoj politici hrvatskih vladajućih i oporbenih stranaka te svega nagodbenjačkoga Sabora ne ustrojava prieko potrebnu novu hrvatsku političku snagu za obranu Domovine, nego se nadomjestno razpamećuje preko međumreže/interneta ili tu i tamo na ulici, taj izdaje Ivana. Tko se nije spreman samopriegorno udružiti na djelu za Dom, bojeći se gubitka stajskoga mjesta na kakvim proračunskim jaslama, taj izdaje Ivana. Bezbrojne stranke prava, bezbrojne braniteljske udruge i razočarani pojedinci svojom jalovošću izdaju Ivana. Tko uručbu pobjedničkog alkarskog odličja s pravom oduze sramoti, ali slaboumno prepusti Habsburgu, taj izdaje Ivana. A i Ti, stari čovječe, te jednako i Ti, mladi čovječe, koji ni u čemu i ni za što nisi, koji se svega bojiš i ničega se odreći ne želiš i ne usuđuješ, i Ti izdaješ Ivana! Tko hodočasti na koje od bezbrojnih strahotnih grobišta Hrvata, ali se ipak umiljuje proračunskoj podpori pa se ne pridružuje Spomen-pohodima HOZ-a Jazovke na obljetnice tzv. antifašističkog ustanka od 22. lipnja 1941., kada započe jugokomunističko i četničko-partizansko zlo, taj izdaje Ivana. Premnogi „naši" predsjednički natjecatelji, što se ne daju svrstati uz jednoga, razpršuju prave hrvatske izborne glasove pa dovode na vlast opet sramotu. Svojom bolestnom taštinom ili po nalogu takvi opet izdaju Ivana. Tko poput predsjednikâ Države i Vlade, i zastupnikâ Hrvatskoga sabora (koji bezstidno sam sebi oduze državno ime) uporno tvrdi Narodu neistinu, kako Hrvatska za europsku integraciju i globalizaciju nema inačice/alternative ili kako je Hrvatska spremna sve učiniti za ulazak u Europu, pa Hrvatsku takvim vanjskopolitičkim samoubojstvom podvrgava sve novim i težim tuđinskim ucjenama, taj izdaje Ivana Antuna Zrinskoga. Nažalost, odveć je takvih izdajnih primjera.

V. SMISAO ŽRTVE

Ivan Antun Zrinski – izabranik Božji po muci bezkrajnoj. Ali, ima li takva i tolika muka smisla? Ako ga ima, mora ga biti čak i za Ivana! Ima smisla, jer svaka muka na djelu za Dom,

a pogotovu muka Ivanova, množi ukupno Dobro u Hrvata, da Dobro pretegne nad ukupnim Zlom, nad primjerice navedenim izdajama u Ivanovo i u naše doba. U poviestnim olujama obstaju Narodi s pretežitim Dobrom u sebi, dok inaki narodi nestaju. A hrvatski narod obstaje unatoč tuđinskim najezdama i domaćim izdajnim sijačima straha. Obstaje na Dobru iz muke Isusove, iz muke zrinsko-frankopanske te bezkrajne Ivanove, iz muke branitelja NDH, RH i RBiH, iz muke Tvoje, hrvatski čovječe, kada sebe daješ, da Dom obstane! A Ivan je taj smisao spoznao, i svi su ga mučenici spoznali najkasnije pri smrti tiela i odlazku duše u vječnost, iz koje s nebeskih visina bdiju nad Hrvatskom i nad nama, kada im se djelom za Dom pridružujemo.

Za HOR je Ivan Antun Zrinski – uz redovnike viteze ivanovce – poviestni uzor i bolan znamen. Ivanu se zavjetujemo. Po Ivanu – izabraniku Božjem i miljeniku Kristovu – spoznajemo, da je Smisao u Putu bez obzira na ionako varav i nepostiziv pravi uspjeh, postignuće i pobjedu. Zato kazujemo najvišu i najdublju spoznaju, koja nas brani od nutarnjega sloma i klonuća, spoznaju HOR-a po Ivanu, koja glasi: U Putu je Smisao, veća je i vrjednija Težnja od Uspjeha, a Dom je Red!

Urota pa tragedija zrinsko-frankopanska! Te se dvie plemenitaške loze sjediniše u braku Petrovu s Katarinom, da zablistaju nadljudskim djelom i hrvatskom prebolnom poviestnom ljepotom. Dadoše sve za Dom, namrieše nam našu diku i poviestnu bol, otiđoše u vječnost, da naviek budu zviezdama vodiljama hrvatskim. Stoga nam se njihova žrtva u trajnu poruku promeće, u poziv, u zapovied. Zapovieda nam vitez Frankopan, zapoviedaju nam Zrinski ban i Katarina banica: **Ustaj, rode hrvatski, ne daj Doma svojega!**

A Dom, od mrtvih opet ustao, zbori našim zavjetom:

Svietli Zrine, Ivane sine, Domovina Mati, što Ti Zrinsko ime vrati, naviek će Te mučenika sinkom prvim, najmilijim sinkom zvati! Neka Tvoje ime, Ivane Zrine, Domovine sine, nikdâr ne mîne!

****

Nastavak predavanja o 306. obljetnici

IVANOVA MUKA I PORUKA HRVATSKOJ

Spomen-besjeda o 307. obljetnici mučeničke smrti Ivana Antuna Zrinskoga

Piše: Branimir Petener,
pročelnik HOR-a – Hrvatskog Obranbenog Reda
U Zagrebu, dne 11. studenoga 2010.

Častni ljudi zdruga Ivanova! Spomen-besjeda o Ivanu Antunu Zrinskome nije završena prošlogodišnjim predavanjem o 306. obljetnici Ivanova mučeničkoga života i smrti. O Ivanu slovo hrvatsko naviek teče, pa postupno spoznajemo smisao muke zrinsko-frankopanske i svih žrtava hrvatskih – osobito onih poput Ivanove: samotnih, samopriegornih, nepoznatih i nenagrađenih. Po spoznaji se raste do viedi pa do častne dužnosti vjedoka. Vied nas vodi, a vjedok pronosi vied.

Vied nas iz muke i poruke Ivanove uči ovako:

Jedino Božja objava ne treba provjere i dokaza! Ljudi pak olako – osobito u politici – svoje nazore nastoje prometnuti u nedodirljivu istinu, u istinu samu po sebi, kojoj ne treba provjere, u dogmu. Tako je, primjerice, krvavo zabludio tzv. znanstveni ili dialektički marksizam. A znanost nije i ne može biti ono, što se ne potvrđuje životnim pokusima, što si ne dopušta provjeru i moguć pad na izpitu! Zato na djelu za Dom uviek skromno dopuštajmo provjeru svojih koraka, svoje nazorne točnosti pa vlastite sposobnosti, i to redom od prvoga kročaja napried, ne preskačući ni jedan u sliedu. Tko djelo za Dom započne, primjerice, petim umjesto prvim kročajem, slomit će noge vlastite i sljedbeničke.

Dom hrvatskoga naroda, a to je Država Hrvatska, sustavno nam razgrađuju. Tako bijaše kobne godine 1102., 1409., 1527., 1671., 1703., 1892., 1918., 1945., ... Tako se opet zbiva pod sustavnim duhovnim terorom nove dogme o „bratstvu i jedinstvu" europskome, koju nam nakon propale srboslavenske dogme diktatorski nameću podaničko-veleizdajne pristaše odustanka od nezavisnosti radi tzv. ulazka u Europu, u Europski savez ili uniju.

Razgrađuju nam gospodarstvenu, obranbeno-sigurnostnu i duhovnu nezavisnost. Kako onda, tako sada, tako uviek.

Zrinsko-frankopansko blago ukradoše nam po nacrtu bečkoga dvora, a sadašnje blago RH kradu nam po nacrtu svjetskih moćnika i njihovih služba poput UN-a i ES-a. Hrvatska bogatstva stalno kradu Mletčani, Habsburzi, Turci, Srbi, svjetski moćnici.

Zrinsko-frankopansku vojsku razoriše pa nametnuše habsburžku protuhrvatsku vojsku. Vojsku Nezavisne Države Hrvatske zvjerski ubiše pa nametnuše srbokomunističku, najgoru protuhrvatsku vojsku. Sada nam postupno razpuštaju Hrvatsku vojsku pa nameću paktovsku međunarodnu ... Hrvatski vojnik stalno gine za mletačke, habsburžke, turske, srbske, plutokratske vladavinske sustave.

Zrinsko-frankopansku Ozaljsku akademiju, onodobnu Maticu Hrvatsku i Ozaljska jezikoslovna načela ubiše pa nametnuše dva stoljeća grobne tišine, pa onda vukovštinu i južnoslavensku laž. Sada nam poput Šuvarove marksističke pošasti razaraju klasično školstvo i time obće znanje, čak i po tzv. Bologni, i to zato da zaboravimo poviestne pouke i poruke Ivanove, da izgubimo duhovnu nezavisnost u sadašnjosti pa zalutamo u još goru budućnost. Duh nam stalno ubijaju nehrvatskim jezicima – svojedobno latinskim, njemačkim, talijanskim, turskim, mađarskim, srbskim, sada englezkim – i protuhrvatskim dogmama, primjerice o tzv. zakonitoj mletačkoj kupovini diela jadranske Hrvatske god.1409., o nedodirljivosti apostolske habsburžke monarhije ili pak turske teokracije, o tobožnjoj znanstvenosti dialektičkoga materializma, o titoističkome „bratstvu i jedinstvu", a sada o demokraciji divljega kapitalizma i njezinoj najnakaznijoj daytonskoj protuhrvatskoj inačici u Herceg-Bosni, t.j. u RBiH.

U istome nam smislu Ivan poručuje:

Mene Hrvatska u dobroj vjeri u tuđu plemenitost za taoca pa uznika predala, ne bi li se izpunili uvjeti habsburžke tzv. međunarodne zajednice. Jednako je sada s Antom Gotovinom i mnogim braniteljima, ne bi li se izpunili uvjeti europske tzv. međunarodne zajednice.

Zrinsko-frankopanske osloboditeljske pobjede proti turskomu carstvu habsburžka je tzv. međunarodna zajednica poništila Vašvarskim ugovorom 1664. Sadašnja je europska i svjetska tzv. međunarodna zajednica jednako poništavala osloboditeljske pobjede HV-a i HVO-a primirjima, promatračima sladoledarima i odredbama propalih i krivotvorenih ugovora zvanih Z4, Washington, Dayton, Erdut, ...

Zrinsko-frankopansku Hrvatsku i mene izdadoše i uplašeni Sabor, i gradovi, i luthe-

ranskim razkolom i ratovima oslabjela Crkva – osim gkt. biskupa Gabre Mijakića! – a sada Hrvatsku izdaju i Sabor, i Vlada, i Predsjednik, i stranke, i bogatuni, i javna priobćila, i duhovno-politički umnici. To čine od preinake hrvatskoga grba i tzv. referendumskoga pitanja o nezavisnosti do prietvorbe i posebnje (privatizacije), do veličanja Josipa Broza i tzv. antifašista, četničko-partizanskih mirovina, neoslobađanja Banje Luke i dopuštanja velesrbske granice na Uni po Daytonu i do Erdutskoga tzv. sporazuma, od neproglašena rata i nezahtievanih odšteta (reparacija) do pristanka na tzv. arbitražu, do podpora četničkim sablastima u Srbu i Vukovaru, pa sve do knjiga proti hrvatskomu jeziku, do zabrana Thompsonu i promicanja četničko-balkanskih zabavljača. I tako dalje u bezkraj.

Zrinsko-frankopanski urotnici zalud u tamnicama dokazivahu zakonitost Urote po pravima hrvatskog i ugarskoga plemstva, t.j. cetingradskog ustavnog ugovora s izabranim kraljem Habsburgom. Dokazivah zalud i ja, Ivan Antun Zrinski, u tamnicama desetljećima, da u doba Urote bijah diete pa ne znadoh za Urotu i da stoga imam pravo na zrinsko-frankopansku baštinu. Mi, Zrinski Frankopani vjerovasmo, da naša ovisnost o zakonitosti Urote, o pravima urotnika i o mojoj nevinosti nema inačice. A pobjednička je inačica itekako bila u ratu na uskočki način! Tako i sada Hrvatima već preko deset godina podmeću i nameću novu zabludu, novu dogmu bez provjere i dokaza, novu ovisnost o tome, kako bezuvjetno moramo u ES (EU), jer navodno nema inačice ili alternative. A inačice i sada itekako ima! To je hrvatska gospodarstvena, obranbeno-sigurnostna i duhovna nespregnutost u vladavinske sustave po uzoru, primjerice, na hrvatski srednjovjekovni Dubrovnik, pa i na sadašnju Švicarsku i Norvežku.

Poučeni Ivanovim porukama spomenimo još u sažetku tragičnu južnoslavensku zabludu pojedinih predvodnika hrvatske politike u XIX. i XX. stoljeću, bleiburžku kob zbog izostale viedi u hrvatskoga državnoga vodstva 1945. i sadašnje političke nazore u tzv. državotvornih domoljuba hrvatskih.

Ovih dana rekoše hrvatski katolički biskupi, da nečastno ponašanje ili korupcija u hrvatskih političkih, gospodarstvenih i duhovnih moćnika potječe iz jugokomunističkih navika. Pri tome se olako zaboravlja, da HOR na tragu viedi, na tragu Ivanovih poruka već 19 godina pronosi takvu spoznaju, i to doslovce ovako: Pri kraju 1980-ih komunistički su moćnici u tajnim političkim policijama od KGB-a u Sovjetskome Savezu do Udbe u Jugoslaviji shvatili, da je marksizam, komunizam, boljševizam potrošen i nesposoban za daljnji obstanak na svjetskoj političkoj pozornici.

Znali su, da su na poviestnome razkrižju, t.j. da se mogu i dalje tvrdoglaviti na vlasti pa dočekati narodnu pobunu, ustanak, preokret ili revoluciju, koja će ih zbrisati ognjem i mačem, kako to već biva u preokretima (primjerice, Rumunjska i Ceauşescu), ili da mogu biti mudriji, lukaviji, pa dopustiti, štoviše provesti ionako neizbježiv prielaz iz komunističkoga totalitarizma u kapitalistički pluralizam.

Posebnost je u hrvatskome prielazu, što je Milošević izgubio pamet pa pokušao divljačkim ratom uzpostaviti četničku tzv. Veliku Srbiju. Tako hrvatski partijaši-udbaši izgubiše svoju zaštitničku državu Jugoslaviju i svjetski ideoložki plašt. Namajući kamo, sami sebi oprostiše veleizdajna zločinstva proti vlastitu narodu, prozvaše se antifašistima, pluralistima, kapitalistima i demokratima, pa se razporediše po vodstvima svih stranaka, poduzeća i banaka. Iz njih navire sve zlo i sva korupcija u RH, jer su svoje pokvarene jugokomunističke navike prenieli u hrvatsku državu. Štoviše, čak i kada žele što dobra učiniti, vlastita ih pokvarenost sprječava. Zato Hrvatska vapi za novom političkom snagom.

Ali najprije moramo shvatiti, što je politička snaga. To nisu i ne mogu biti razpršeni pojedinci jednakih ili sličnih nazora, i to koliko god bilo takvih osoba. Svaka se, pa i ta prieko potrebna nova hrvatska politička snaga može razviti jedino iz postrojena ljudstva, iz ljudi združenih u častan i svrhovit sustav, u Zdrug. Pisanje pak samo po sebi nije dostatno za takav razvoj. Čak i kada bi se suzbila poplava bolestnih i zlih drljotina po međumrežju (internetu), ne

bi se mogao nadomjestiti takav Zdrug. A još su štetniji brzopleti ulični prosvjedi bez postrojene političke snage, poput onih u Srbu i pred velesrbskim uredničtvom u Zagrebu. Tko krene petim korakom umjesto prvime, polomit će noge vlastite i sljedbeničke, a – što je još gore – opet razočarati Domovinu.

Uz to valja znati, da se ne može služiti Bogu i novcu. Ne valjaju osobe i udruge, koje svoju hrvatsku djelatnost podređuju zlim uvjetima za pripust do inozemne ili domaće, do državne, mjestne ili posebničke (privatne) novčane podpore. To znači, da se tek u punoj spremnosti na djela za Dom bez ikakvih podpora smije težiti častnim podporama.

U svima su pravaškim strankama i braniteljskim udrugama častni ljudi, ali njihovi prednjaci sprječavaju razvoj prieko potrebne hrvatske političke snage. Primjerice, tzv. autohtoni stekliši donedavna žestoko napadahu Đapića – s pravom, doduše – a sada s Đapićem u savezu jednako steklo ili biesno Ružu Tomašić, što zbunjuje svakoga. Prednjaci objektivno nastavljaju pravaške razkole u beskraj, što god pri tome možda subjektivno vjerovali.

Svjež primjer pogrješna početka petim ili petnaestim umjesto prvim kročajem jest i uzpostava političkoga pokreta i stranke HRAST, što se nakon trostruke odgode zbiva čudno slučajno upravo sada, istodobno s ovim našim učilištnim besjedištem ili tribinom o Ivanu Antunu Zrinskome. Ipak, HRAST-u želimo puno uspjeha, ali nam se čini, da najprije mora objasniti, ne osjećaju li se njegovi prednjaci Jurčević i Tuđman sukrivcima, što nakon Mesića imamo predsjednika Josipovića! Uz to je težko shvatiti, zašto HRAST svoje tiskovine piše izrazito vukovskim, novosadskim pravopisom? Ne mora HRAST poput HOR-a ili Zdruga pisati korienskim pravopisom, ali bi morao napustiti novosadski pravopis (nametnut 1954. – 1960., a odkazala ga Matica Hrvatska 1971.!) pa pisati barem Hrvatskim školskim pravopisom (Babić, Ham, Moguš).

Na kraju ovoga sažetka o primjeni Ivanovih poruka na sadašnje hrvatsko političko stanje opet iztičemo:

Za HOR je Ivan Antun Zrinski – uz redovnike viteze ivanovce – poviestni uzor i bolan znamen. Ivanu se zavjetujemo. Po Ivanu – izabraniku Božjem i miljeniku Kristovu – spoznajemo, da je Smisao u Putu bez obzira na ionako varav i nepostiziv pravi uspjeh, postignuće i pobjedu. Zato kazujemo najvišu i najdublju spoznaju, koja nas brani od nutarnjega sloma i klonuća, spoznaju HOR-a po Ivanu, koja glasi: U Putu je Smisao, veća je i vrjednija Težnja od Uspjeha, a Dom je Red!

Urota pa tragedija zrinsko-frankopanska! Te se dvie plemenitaške loze sjediniše u braku Petrovu s Katarinom, da zablistaju nadljudskim djelom i hrvatskom prebolnom poviestnom ljepotom. Dadoše sve za Dom, namrieše nam našu diku i poviestnu bol, otiđoše u vječnost, da naviek budu zviezdama vodiljama hrvatskim. Stoga nam se njihova žrtva u trajnu poruku promeće, u poziv, u zapovied. Zapovieda nam vitez Frankopan, zapoviedaju nam Zrinski ban i Katarina banica: **Ustaj, rode hrvatski, ne daj Doma svojega! A Dom, od mrtvih opet ustao, zbori našim zavjetom:**

Svietli Zrine, Ivane sine, Domovina Mati, što Ti Zrinsko ime vrati,
naviek će Te mučenika sinkom prvim, najmilijim sinkom zvati!
Neka Tvoje ime, Ivane Zrine, Domovine sine, nikdâr ne mîne!

Turci su zauzeli Gvozdanski kaštel tek kada je izginula sva posada od 300 Hrvata 13. siječnja 1578. godine

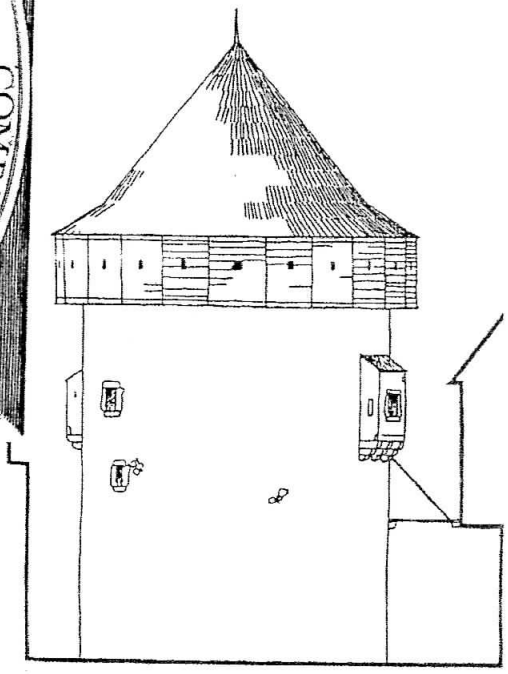

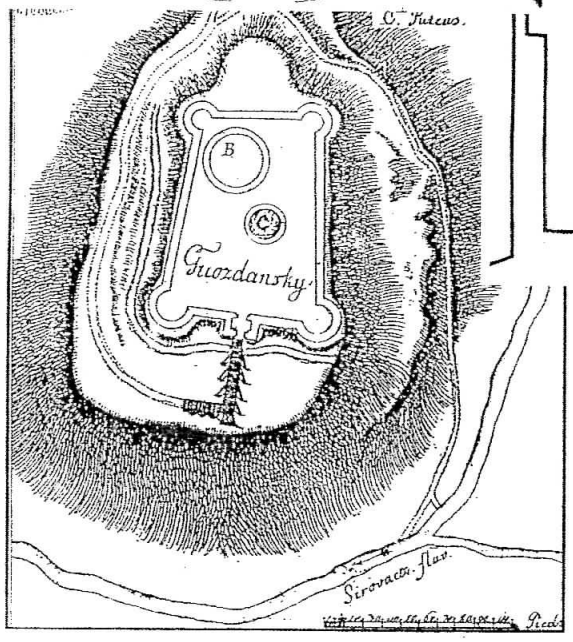

Knezovi Zrinski su oko 1480. godine sagradili ratnu tvrđavu Gvozdanski da bi zapriječili prodor Turaka dolinom Žirovca u Hrvatsku i Europu, dajući im sto godina junački otpor !

Hrvatski nacionalni program Ante Tresića Pavičića u epu «Gvozdansko»

Piše: mr.sc. Ante Milinović,
Hrvatski bankovni muzej, Zagreb

Hrvatski domoljubni književnik Ante Tresić Pavičić kao autor jedinog hrvatskog povijesnog epa «Gvozdansko», bio je svestrani, dugovječni i vrlo kreativni hrvatsko-dalmatinski pisac i publicist, koji je rođen 10. srpnja 1867. godine u mjestu Vrbanj na otoku Hvaru, glasovitom po crkvenim pjevačima o Kristovoj muci, a umro je u 82. godini života u Splitu, 26. travnja 1949. godine. Tijekom svog plodnog stvaralačkog rada on je uspješno popularizirao hrvatsku književnost, povijest i etiku, pišući ponajviše za tadašnje novine, časopise i zbornike svoju poeziju i prozu, eseje i putopise, ali i brojne dramske i publicističke radove. Međutim, zbog njegovih naglašenih starčevićanskih domoljubnih pogleda komunistički režim ga je nakon Drugog svjetskog rata stavio na svoj «slobodarski» inkvizicijski popis zabranjenih pisaca, pa je zbog toga do danas ostao gotovo sasvim nepoznat široj hrvatskoj javnosti. Zloglasna Udba je uništila veliki dio njegove rukopisne književne ostavštine, a njegova objavljena književna djela su režimski prikazivači morali ignorirati u svojim književno-kritičkim pregledima, čitankama i priručnicima. Nekim čudom je ipak ostao pošteđen od uništenja rukopis njegovog najobimnijeg književnog djela, neobjavljenog epa «Gvozdansko», zagubljen u zagrebačkom trezoru NSB, gdje je ravno 55 godina čekao da hrvatski narod konačno dobije svoju slobodu i tako ep stekne uvjete za objavljivanje u nakladi zagrebačkog AGM.

Tresićeva kritika hrvatske birokratizirane historiografije

Autor je svoj povijesni ep pisao neposredno prije i za vrijeme Drugog svjetskog rata, kao impozantnu deseteračku epsku formu u trideseti dva obimna pjevanja, koja zapravo ima dvije sadržajne cjeline, prvu o junačkoj obrani tvrđave Gvozdansko 1578. godine i drugu s interpolacijom opširnog pregleda hrvatske ratne povijesti do pada tvrđave Gvozdansko u poglavlji-

ma XII-XXIV. On je kao erudit vrlo dobro poznavao hrvatsku historiografiju, pa je s velikom sigurnošću u tim poglavljima kao i opširnom uvodi prikazivao uzroke i posljedice povijesnih zbivanja, dodajući im svoje brojne moralne pouke i povijesne poruke, koje su vrlo često bile oštar obračun s birokratskom hrvatskom historiografijom, a često i izdajnicima nacionalnih interesa hrvatskog naroda.

U tom pogledu su najgore prošli kao hrvatski jugonacionalionalisti Franjo Rački i Ferdo Šišić, ali i mnogi drugi ...

Zbog svega toga je autor imao mnogo ogorčenih ljevičarskih protivnika i kritičara, koji mu nisu priznavali ni autorsko pravo na njegovo domoljubno viđenje povijesti niti najobičnija prava pjesničke slobode, ali su zato drsko prisvojili čak i njegova autorska prava. U tom pogledu od starih režimskih komitetskih kritičara nisu daleko odmakli ni neki od priređivača ovog izdanja, jer ga uporno nazivaju romantičarskim idealistom i klerikalcem, amaterskim i neuspješnim piscem, iako je autor bio vrlo dugovječan, plodan i iskusan pisac, doktor znanosti i svestrani poznavatelj hrvatske historiografije !

Nema dvojbe da je Tresić Pavičić s pravom kritizirao većinu birokratiziranih hrvatskih povjesničara koji su najvećim dijelom radili tada profitabilne režimske teme i ignorirali veličanstvenu obranu tvrđave Gvozdansko u siječnju 1578. godine ili čak u cjelosti omalovažavali hrvatsku povijest kao deplasiranu mitomaniju. On je njima i hrvatskim književnicima oštro zamjerao što nisu ni znanstveno ni književno obradili svoju povijest, pa ni epopeju tvrđave Gvozdansko, kao što su postupili ostali kulturni narodi, posebno Grci, Portugalci, Finci, Germani i Britanci. To je za autora bilo tim sramotnije što je s pravom isticao iznimnu dužinu i težinu kalvarije hrvatskog naroda u višestoljetnom srazu s osmanskim osvajačima i njegove goleme zasluge za obranu Europe i kršćanstva.

Nema potrebe osporavati navode o romantičarskom prikazu hrvatske ratne prošlosti, ali je vrlo neozbiljno i posve anakrono zatijevati od Tresića Pavičića da u prvoj polovini 19. stoljeća primjenjuje modernu povijesno-umjetničku sintezu najnovijih znanstvenih dostignuća. Dobro je poznato da je hrvatski narod zbog tuđinske dominacije imao malo sreće sa svojim profesionalnim povjesničarima, koji su najčešće pisali po diktatu tih nehrvatskih režima ili su se u tolikoj mjeri birokratizirali, da su se često ponašali kao bahati fah-idioti i zato bili jalovi «specijalisti», stvarajući tek mali broj šablonski pisanih uradaka «hladne glave», zapravo bez nacionalnog duha i emocija, s izrazito potcjenjivačkom tendencijom prema hrvatskom domoljublju i pozitivnom komparativnom vrednovanju.

Na žalost, s obnovom Hrvatske Države nije došlo do obnove hrvatskog duha u većem dijelu tih režimskih komunističkih struktura, pa se ni do danas to kroatofobno stanje nije ni moglo bitno promijeniti, jer u njemu i dalje preovlađuje stari «dijalektički objektivni» kriticizam a zapravo ljevičarski jugonacionalistički pristup, koji svuda nalazi hrvatske nacionalističke mitove i «romantizam», zaostalost, jad i čemer feudalnih i drugih «narodnih neprijtelja»., po šablonima Nade Klaić, Ive Godsteina i sličnih.

Časne pozitivne iznimke u starijim epohama su bili Tade Smičiklas, Vjekoslav Klaić i dr. a danas su to Mile Bogović, Zorislav Horvat, Anto Orlovac i drugi.

Tijek opsade i sadržaj epa Gvozdansko

Poznato je da je cijelo šesnaesto stoljeće bilo u znaku osmanskog porobljavanja europskih zemalja, osobito onih koje su bile u sklopu Ugarsko-hrvatskog Kraljevstva. Osmansko Carstvo je bilo u usponu, zbog čega je bilo vrlo teško dati učinkovit otpor njegovoj osvajačkoj najezdi, ali je ipak ustrojen obrambeni sustav hrvatskih tvrđava u kojem je važna uloga pripala moćnoj ratnoj tvrđavi Gvozdansko. Nju su izgradili knezovi Zrinski u vrijeme nakon pada Bosne 1463. godine, kako bi zapriječili bošnjačko-vlaške upade na svoje posjede i prodore njihovih

pljačkaša dolinom Žirovnice u dubinu Hrvatskog Kraljevstva, Štajerske i dalje sve do Beča. Lokacija trvđave je bila znalački odabrana na strateški vrlo povoljnom brijegu iznad te važne vojne ceste, a činili su je moćni trapezoidni bedemi, četiri visoke okrugle ugaone kule, sjajno branjena ulazna kula i zastrašujuća okrugla medvjed -kula kao nedobitni petokatni "donžon" na najvišoj koti gradskog brda. Bila je slična europskim renesansnim utvrdama, jer su njeni gospodari, moćni hrvatski velikaši Zrinski, prigodom gradnje zahtijevali od graditelja primjenu najboljih stranih i domaćih uzora u izgradnji fortifikacija. Zbog toga su tijekom stotinu godina duge turske najezde na Hrvatsko Pounje, tursko-bosanske vojske bezbroj puta polomile svoje osvajačke zube na njenim moćnim bedemima, ali nisu mogli osvojiti ovu moćnu tvrđavu. To je zahvalna tema za neku buduću tv-seriju ili filmski spektakl...

U najveću opasnost došla je tvrđava Gvozdansko godine 1556. nakon pada hrvatske tvrđave Novi na Uni na utoku Žirovnice u rijeku Unu, jer je stari vojni put na zapad dolinom Žirovnice tada bio nebranjen, otvoren za turske provalne vojske. Najopasnije su bile dvije opsade zloglasnog poturice Malkoč-bega u godini 1561., kao i dva pokušaja bosanskog sandžakbega Ferhad-paše Sokolovića da 1574. i 1576. godine zauzme ovu neosvojivu tvrđavu. Svaki put se njena posada srčano branila i odbijala napade dok u pomoć nije stigla hrvatska banska vojska i deblokirala tvrđavu. Međutim, fatalna je bila treća, neusporedivo temeljitije pripremljena Ferhad-pašina opsada Gvozdanskog u jesen i zimu 1577. godine. Već je tijekom ljeta turska vojska sagradila most preko Une kod Novigrada, a njihova vlaška komora prevezla u Novigrad mnogo ratne spreme i potrebne opskrbe, kao i sedam velikih topova za rušenje tvrđavskih bedema, pa je 3. listopada 1577. godine Ferhad-paša postavio opsadu oko Gvozdanskog pod zapovjedništvom svoga kapidžibaše. Da bi onemogućio pomoć iz Karlovca, on je blokirao pravce kojim je mogla stići u pomoć hrvatska vojska, a zatim navalio na tvrđavu Zrin, osvojivši je 20. listopada te godine. Zahvaljujući svojem teškom topništvu osvojio je potom Kladušu, Pećigrad, Podvizd i ostale još neosvojene susjedne hrvatske tvrđave, pa se tek onda vratio s glavninom vojske pod tvrđavu Gvozdansko, koju je branilo svega 300 branitelja, većinom rudara iz podgrađa Jame, te nešto hrvatskih haramija, stalnih tvrđavskih stražara i kranjskih puškara. Obranom su skladno zapovijedala i održavala visoki borbeni moral četvorica hrabrih kapetana: Nikola Ožegović, Andrija Stepšić, Gvozdanović i Doktorović. Posada je odbijala sve pozive na predaju, čak i na sam katolički Božić 25.prosinca 1577. godine kada se oko grada već bilo utaborilo preko 5.000 bosanskih "Turaka" i njihovih vlaško-srpskih slugu martoloza, dok su na prilaznim smjerovima imali još dva puta toliko vojske. Iako je topničkom vatrom jako prorijeđena posada bila bez hrane i ogrijeva, ponosno je odbila turski ultimatum, a glad je blažila tako što je jela jednog po jednog svog tvrđavskog psa-čuvara.

Kada je 9. siječnja 1578. godine posada sasvim ostala bez hrane, jer su napadači strijelama ubacili u tvrđavu otrovano meso i njime otrovali posljednja dva psa, Ferhad ih je ponovo pozvao na predaju, a oni su ponovo odbili taj put sramne izdaje, očekujući spasonosni dolazak kršćanske vojske. Tada je bijesni Osmanlija 10. siječnja 1578. godine zapovijedio opći juriš na tvrđavu, ali junačka posada i dalje neustrašivo odbija sve tursko-vlaške napade, iako je ostalo samo tridesetak živih branitelja, ali u ranama, izmučenih glađu i velikom hladnoćom. Kad je osmanlijska vojska četvrtog dana počela jutarnju topničku pripremu, a zatim krenula na juriš i bez otpora provalila vrata tvrđave, u gradu punom ruševina našla je samo mrtva tijela junaka, jer su svi branitelji već bili podlegli ranama, zimskoj studeni i topničkoj vatri. Tim prizorom bio je potresen i sam sultanov vojskovođa, koji je naredio da se hrvatski vitezovi časno pokopaju po katoličkom obredu. Bio je to pouzdan znak osvajaču da će ga Hrvati zaustaviti u njegovu prodoru na zapad bez obzira na cijenu. To je kršćanska strana dokazala već u kolovozu iste godine kada je dobro opremljena velika hrvatsko-kranjska vojska oslobodila Gvozdansko, Zrin, Novigrad i sve ostale hrvatske utvrde zapadno od Une a Ferhad-pašu i njegovu razbijenu vojsku pretjerala preko Une. Na nesreću taj uspjeh je ubrzo obezvrijedila epidemija kolere koja je do-

vela do rasula kršćanske vojske i ponovnog osvajačkog upada Ferhadbegove vojske u Hrvatsko Pounje.

Neuništiva hrabrost hrvatskog puka sjajno je potvrđena u slavnoj prelomnoj pobjedi hrvatsko-kranjske vojske nad tursko-vlaškom osvajačima kod Siska 20. lipnja 1594. godine, od koje se poturice nisu više nikad oporavili. Uskoro je i Gvozdansko definitivno oslobođeno i vraćeno domovini.

Junački slobodaski duh branitelja Gvozdanskog potvrdila je krajem prosinca 1941. godine viteška hrvatska obrana naselja i tvrđave od dvadeset puta brojnijeg vlaško-srpskog napadača pod "komandom" poznatog predratnog kriminalca Vasilja Gaćeše. Seoska straža od 60 ljudi je četiri dana suzbijala napade 1.200 srpskih kukavnih "junaka" i gotovo sva izginula u borbi do posljednjeg metka, a nakon toga uslijedio je stravični srpski genocid nad hrvatskim pukom tog sela, tijekom koga su zvjerski ubijali zarobljene hrvatske žene, djecu i starce, a hrvatske kuće i crkvu spalili. Dio preživjelih gvozdanskih Hrvata i njihovih potomaka pobili su njihovi srpski susjedi tijekom nove četničke agresije na Republiku Hrvatsku 1991-1995. godine, dokazavši staru istinu da "vuk dlaku mijenja, ali zvjersku ćud nikada" !

Tresićev epski prikaz hrvatske povijesti

Piše: mr.sci. Ante Milinović,
Hrvatski bankovni muzej, Zagreb

Neki jugonacionalistički kritičari iz HAZU (JAZU) i drugih državnih hrvatskih institucija s podsmijehom i očitom namjerom da ga ponize, osramote i uvrijede, nazivali su plodnog hrvatskog književnika Antu Tresića Pavičića iz Supetra s otoka Brača «amaterskim piscem», a njegov prikaz hrvatske povijesti u epu «Gvozdansko» guslarskim romantizmom, iako je on po zvanju bio doktor znanosti, a po znanju tisuću puta veći erudit od tih kritičara, koji je kroz sedamdeset godina s ljubavlju proučavao hrvatsku povijest i objavio o njoj stotine radova.

Kritičari nisu imali ništa od toga – ni znanja, ni domoljublja, ni tolikih rezultata mukotrpnog rada, ali su imali obilje jugonacionalističkog primitivizma, otrovne ljubomore i zavisti, pa su zahtijevali od jednog književnog autora Tresića da u svom književnom djelu-epu «prezentira znanstvene sinteze» hrvatske povijesti, (i to one orjunaške) što je udbaška drskost i nedotupavo neznanje. Tu ima logike, jer su ti isti drugovi to opasno književno djelo držali 55 godina u mraku nekog tajnog udbaškog inkvizijskog podruma, a sami nikad nisu ni pokušali napisati nešto slično, jer su znali da bi i oni u svim varijantama dobili istu «zločinačku» etiketu hrvatskog nacionaliste, koja je za taj šovinistički mentalitet stoput teža od etikete četničkog fašiste, hitlerovog naciste ili staljinovog masovnog ubojice.

A zapravo, taj domoljubni književnik je napisao samo ono što oni nisu smjeli i nisu znali, a to je bio književno-epski prikaz naše hrvatski povijesti, kao znanstvena a ne kao pjesnička forma! Zbog tuđinske reresije hrvatska kultura je i dalje bila bez nacionalnog povijesnog epa, osim nekih parcijalnih tema.

Zato se pred drugi svjetski rat te zadaće prihvatio Ante Tresić Pavičić i sjajno je kreirao, s mnogo pjesničke imaginacije i emocionalnosti, ali mu «kritičari» baš to zamjeraju, iako na to nemaju ni najmanje prava, čak ni ona policijska, jer je udbaški režim propao, samo se još drže njegovi doušnici i suradnici i vjeruju u povratak Udbe!

Kratki prilaz sadržaja po poglavljima-pjevanjima

U Prvom pjevanju (*Proluzija*) autor daje uvodne napomene o svom cilju da stvori nacionalni povijesni ep sa simboličnim značenjem nacionalne afirmacije, smatrajući da to hrvatska nacija odavno zaslužuje i prioritetno treba.

U Drugom pjevanju (*Junaci u suknjama*) autor opisuje tvrđavu Gvozdansko i noćnu stražu mladog Jurana, njegov razgovor sa zapovjednikom Damjanom Doktorovićem o napadu Ferhad-pašine vojske, kao i njegov pokušaj ratne varke s ubacivanjem napadača koji su bili preobučeni u ženske haljine.

U Trećem pjevanju (*Vučje jame*) kapetan Damjan hrabri posadu tvrđave pred prvi žestoki napad Turaka, koji je odbijen. Naglašava tragiku bratoubilačkog (vjerskog) rata, koji vode islamizirani Hrvati protiv kršćanske braće.

U Četvtom pjevanju (*Barjaci na preslicama*) dominira humoristički opis nadmudrivanja posade s napadačima i prijetnje Ferhad-paše krvavom osvetom.

U Petom pjevanju (*Dvoboj blizanaca*) autor oslikava simbolični dvoboj dvaju blizanaca koje je razdvojila islamizacija.

U Šestom pjevanju (Vihor jada) prikazuje se mučenje zarobljenih civila, kao i sumnju branitelja daće im Habzburzi poslati pomoć, iako su obavezbi po međudržavnom ugovoru iz Cetingrada 1537. godine.

U Sedmom pjevanju (*Bez bana i bez Sabora*) Ferhad-paša ide s vojskom osvojiti Zrin, koji pada jer car ne šalje potrebnu pomoć, niti postavlja bana.

U Osmom pjevanju (*Kobno pismo*) mlada kneginja Dora Zrinski šalje iz Gvozdanskog pismo svome zaručniku knezu Blažu Blagajskom o teškoj situaciji u osjednutoj tvrđavi.

U Devetom pjevanju (*Živi štitovi; Badnjak na Gvozdanskom*) opisuje se napad Ferhad-pašinog ljubomornog brata Ali-paše na tvrđavu, te ohrabrujuću župnikovu propovijed na Badnjak 1577. godine.

U Desetom pjevanju (*Krvava Krajina*) se opisuje Badnjak u Gvozdansko i kroz guslarsku pjesmu teško stanje u napadnutom Hrvatskom Kraljevstvu.

U Jedanaestom pjevanju (*Damjanova molitva*) se opisuje Božić u tvrđavi i posada koja moli zapovjednika da joj pripovijeda o hrvatskoj ratnoj povijesti, jer je privremeno prestala opsada, pa kroz slijedećih 14 pjevanja traje epska priča o povijesti hrvatskog naroda: o podrijetlu i doseljenju Hrvata (XII); o ratovima u 8. i 9. stoljeću(XIII); o širenju Hrvatske početkom 9. st. (XIV); o slavi za vrijeme kralja Tomislava (XV); o našim građanskim ratovima u 10.st. (XVI); o sukobima s Venecijom (XVII); o otporu latinašima u 11. st. (XVIII); o tragičnoj neslozi i paktu iz 1102. godine (XIX); o trodiobi Hrvatske i mongolskoj najezdi (XX); o borbama Hrvata protiv Mongola (XXI); o ishodu bitke na Grobniku (XXII); o povijesti Hrvata u 14. st. (XXIII); o najezdi Turaka do bitke za Siget (XXIV); o habsburškoj izdaji Hrvatske u 16. st. (XXV).

U Dvadesetšestom pjevanju (*Crne slutnje*) se govori o o padu Zrina 1577. godine i tuzi kneginje Dore Zrinske, a zatim nastavlja opis opsade tvrđave Gvozdansko.

U Dvadesetsedmom pjevanju (*Damjanova apostrofa nebesima*) se govori o novoj turskoj opsadi i smislu žrtvovanja gvozdanskih, zrinskih i drugih hrvatskih branitelja.

U Dvadesetosmom pjevanju (*Umno mačevanje*) opisuju se bezuspješni pregovori turskih osvajača s hrvatskim braniteljima, koji odbijaju biti izdajnicima svoga naroda.

U Dvadesetdevetom pjevanju (*Svi spremni za polet u višnju slobodu*) desetkovani branitelji Gvozdanskog složno odlučuju braniti tvrđavu do zadnjeg čovjeka.

U Tridesetom pjevanju (*Otkupiteljica*) opisuje se dolazak sa svih strana sultanove bosanske vojske, koja silovito napada tvrđavu, a svećenik ohrabruje posadu na borbu do zadnjeg daha.

U Tridesetprvom pjevanju (*Zrinski na Gvozdanskom*) se branitelji pripremaju za mirnu smrt u sjedinjenju s Bogom, a vizija sigetskog mučenika Nikole Šubića Zrinskog pojavljuje se u noći kao duh pravednika, koji zove hrvatske junake k sebi.

U Tridesetdrugom pjevanju (*Posljednja Damjanova posjeta*) opisuje se tužaljka zapovjednikove supruge zbog muževljeve smrti te ulazak Turaka u tvrđavu u kojoj nalaze samo mrtve branitelje. Ferhad-paša im odaje počast i dopušta kršćanski pokop.

Završna simbolika epa «Gvozdansko» Ante Tresića Pavičića

U tom potresnom stradanju autor naglašava završnu simbolika obrane Gvozdanskog čiji su hrvatski branitelji svojom junačkom žrtvom u toj kršćanskoj tvrđavi postavili krajnju granicu islamskih osvajanja. Autor osuđuje surovost i besmislenost ratnog klanja između istokrvne braće koje je razdvojila islamizacija, ali naglašava i potrebu njihovog izmirenja i međusobne tolerancije.

Međutim, taj veličanstveni podvig, jedinstven u povijesti Europe, po ocjeni hrvatskih režimskih povjesničara i drugih jugonacionalista nije zaslužio čak ni najkraću natuknicu u jugoenciklopedijama. Tu sramotnu veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa oni su potvrdili ponavljanjem istog takvog ignoriranja povijesnog Zrina i njegovog genocidnog uništenja na Malu Gospu 1943. godine u režiji potomaka tih istih osmalijskih vlaških martolosa, kao tobožnjih nasljednika turskog-vlaškog «prava» na okupaciju i zloglasnu Garašaninovu «amputaciju» većine povijesnih zemalja Hrvatskog Kraljevstva.

In memoriam umjetniku Ivici Bednjancu

Istaknuti hrvatski umjetnik crteža i znameniti strip-autor Ivica Bednjanec preminuo je 15. veljače 2011. u Zagrebu u 77. godini. Rodio se u Zagrebu 1934. godine, a diplomirao je na višoj Grafičkoj školi 1962. godine. Prve je stripove objavio 1952. godine. Bavio se i grafičkim dizajnom, a prvu nagradu dobio je 1957. godine za strip »Crveni se šuma«. On je bio klasik hrvatskoga stripa, omiljen kod poslijeratnih generacija, a najpopularniji su mu bili stripovi "Jasna i osmoškolci", "Durica", "Genije", "Nježni sport". Od 1967. godine, puna tri desetljeća, objavljivao je popularnog "Lastana" i serijal "Osmoškolci i genije" u školskom časopisu »Modroj lasti«, a u seriji strip-albuma "Nikad robom" broj 51 objavljen mu je i strip "Heroji Gvozdanskog"!!!

Zrin su barbari spalili na Malu Gospu 1943

Novi, duži oblik kolaž-recitala AK Radoholičari

(Prvi dio:)

Banovino moja, ti zemaljski raju,
Rodna grudo moja, mili zavičaju !

U krilu je tvome i moj dragi Zrin,
Kom je život zatro vlaški dušmanin.
U krvavom rujnu četrdeset treće
Silan ološ vlaški tad na Zrin se kreće!
Palio je, klao, al naši se brane,
Dočekasmo tada ponajteže dane.

Spališe nam kuće naše drage rodne,
Oteše nam njive i voćnjake plodne,
Lažući da nama on slobodu nosi,
Rafalima svojim on mnoge pokosi !
Opljačkaše kuće zrinskih neimara
Ti gladni pljačkaši kao kuga stara!

Preživjeli narod rasuše po svijetu,
Da tuđina služi za nadnicu kletu !
Pusto je ostalo prelijepo Selišće,
Pitomi Sastavci, zeleno Šenčišće!
Zagadiše našu i Zrinčicu rijeku
U koju izvori i potoci teku.
Vlaški cilj je bio zatrt ime zrinsko,
Da nam vječno bude hladno doba zimsko!

Mržnja na Hrvate oguba im lica,
Našu Zrinsku goru zovu Šamarica!

Ostade nam tuga i spomen o Zrinu,
Da sjećanja bolna nikad ne uminu.

Refren: Gospodin je pastir moj,
Ni u čem ja ne oskudijevam!
Na poljanama zelenim
On mi daje odmora,
Na vrutke me tihane vodi
I krijepi dušu moju!

Oh zašto, Zrine, meni dano nije
Iz srca nit zasukat i vijenac ti splesti,
S kojega neće vrijeme lišće stresti?
Pa da te ono zauvijek ovije?
Oh, zašto nemam krilo sokolovo,
U letu brzom da visini stignem,
Oh, zašto nemam krilo labudovo,
Da himnom slave do tebe se dignem,
Makar mi ta pjesma i posljednja bila ??

(Drugi dio:)
Ali - strašna priča / ovdje se nastavlja,
Dušman svoje klanje / i pljačku nastavlja,
Al Zrin hrabro brane / sinovi Hrvati,
Neće Zrinsku goru / Šamaricom zvati!
Crveno je nebo / od plamena bilo,
Te se noći mnogo / zrinske krvi lilo!

Spališe nam crkve, bezbožnici kleti,
Za zločine takve Božja kazna slijedi!

Od strave i tuge plako je i kamen,
Mališani zrinski nisu plakat smjeli,
Skriveni u mraku od vlaških koljača,
Bogu se moleći da im dade spasa.

Mnogi izgorješe u požaru kuća,
U zemlji su svuda sad koščice dječje,
Pa se Vlasi plaše tu sagradit svoje,
Da ih kazna stigne za zločine strašne.

Tako pastir neki svjedoči putniku,
koji nađe samo opustjelo selo,
ni traga od onog kneževskoga grada.

Četnici su znali da se Hrvat vraća,
Korijeni su bili tu starih Hrvata
A Vlasi će natrag kući preko Drine...

Refren: Gospodin je pastir moj...

(Treći dio:)
Rasula je banda zarobljene ljude,
Ognjište im ote i sva ljudska prava,
Al im srce nikat svezat nije mogla!

Ne ludujte, Vlasi, tko pravicu želi,
Imaće je makar dugo očajava!
Sputan korak za tri druga vrijedi,
Dok nas bude Zrin neće umrijeti,
Okovi su krila da se brže leti!
Zrin nas uvijek kao feniks prima,
Ne dopušta zaboravu krila,
Budne drži naše suzne vjeđe,
Čekali smo pravdu Božju iz visina,
Neku zoru novu hrvatskoga Zrina!

Refren: Gospodin je pastir moj..

Slobodna je sada Naša Domovina
I zavičaj dragi, divna Banovina,
Božja kazna stigla / vlaškog tiranina,
Oluja je ološ / zbrisala sa Zrina!

Stijeg se opet vije / na vrh kule zrinske,
podižu su opet / zidine starinske,
uzalud ih četnik / stalno ruši, gazi,
Hrvati su zrinski / na uzlaznoj stazi!

Oni hodočaste / svome slavnom Zrinu,
I dozivlju cijelu / našu Domovinu,
Da poništi sramne / presude četnika
I povrati zemlju / zrinskih mučenika!

Neugasla nada, / vjerna ljubav sina
Obnovit će život / starodrevnog Zrina,
Molit će se zrinska / Hrvatica mati,
Sve potomke zrinske / na povratak zvati,
Da zaore Hrvat / opet Zrinsko polje,
Zrinjani su vazda / znali to najbolje,
Da obnove crkve / i svoja svetišta,
Da opet ožive / djedovska ognjišta!
Uzalud mafija / osvajače brani,
jer je pravda Božja / na hrvatskoj strani!

Za svoj Dom smo spremni / goniti dušmane!
Zato njima vazda / naša himna smeta,
Naša čvrsta vjera, / šahovnica sveta!

(Četvrti dio:)

Obnova je Zrina / našeg sad sve bliže,
Potomaka Zrina / sve više mu stiže,
Uskoro će zemlju vratiti Hrvati,
Zapjevaće opet naši zrinski svati !

Slavit ćemo dane povratka i slavlja,
Veseli i orni, puni sreće, zdravlja !
Platili smo krvlju /slavnu povijest Zrina,
Da ne bude nikad / vlaška «Otadžbina» !

A kad me pitaju / što mi taj Zrin znači,
Ja im tada kažem – što i Zvijezda sjajna,
Što i poj slavuja / u zelenom lugu,
Što je žednoj zemlji /ljetna topla kiša
Ili što je suhoj travi / svježa kaplja rose !

(Završni pozdrav:)

Dragi naši gosti, prijatelji zrinski,
Pozdrav svima vama / hrvatski, starinski:
Dobra sreća uvijek / nek vas svuda prati,
Sretno svatko od vas /nek se kući vrati !

Od srca vam svima / naša topla hvala,
Naša Mala Gospa / opet vas pozvala,
A zrinske potomke / u još većem broju,
Da obnove slavnu / djedovinu svoju!
Tu lovni turizam / može da procvate,
Samo da se mladi / tog posla prihvate!
Obnovljena tvrđa / navrh brda zrinskog
Može biti meta / znanja domovinskog !
Za šport u prirodi / Zrin je kao stvoren,
Al tu mora biti / sav smještaj otvoren,
Kemping i bazeni / za ugodne dane,
Naročito kada / toplo sunce grane !

Da Raskrižje zrinsko / ponovo oživi,
Da se zrinska slava / opet svijetom širi !

PRIČA O ZRINU

Prvi recital o Zrinu
Amaterskog kazališta «Radoholičari» - Dvor
Po tekstu Zrinjanke Marije Kristić

BANOVINO MOJA TI ZEMALJSKI RAJU
RODNA GRUDO MOJA, MILI ZAVIČAJU.

U KRILU JE TVOME I MOJ DRAGI ZRIN
GDJE PRESTADE ŽIVOT KAD OTIĆI SILOM MORALI SMO MI...
KUĆA MOJA RODNA, KOJE NEMA VIŠE I MOJE OGNJIŠTE
MOJA POLJA PLODNA...SASTAVCI, SELIŠĆE, ŠENČIŠĆE.

PJEVAJUĆI PJESMU
NAŠEM GRADU ZRINU
OSJEĆAJ JE SNAŽAN,
SJEĆANJA NAVIRU.

SJEĆANJA NAVIRU, KO UVIJEK DO SADA
NA SVE ŠTO JE ZRINSO,
NA ZRINČICU RIJEKU;
KOJA JE TEKLA BISTRA, KO ŠTO SUZE TEKU...
ROĐENA SAM U TVOM KRILU PROŽIVJELA I DJETINJSTVO
DOK OSVAJAČ NIJE NAVRO

S CILJEM - ZATRT IME ZRINSKO!
U KRVAVOM RUJNU ČETRDESET TREĆE
BIJEDNI KOMUNISTI – BANDA NA ZRIN KREĆE,

POKOLJ, PALJEVINE... SINOVI TE BRANE
DOČEKASMO TADA PONAJTEŽE DANE

MRZEĆI HRVATE, VLAŠKA GUBA STARA
OPLJAČKAŠE KUĆE VRIJEDNIH NEIMARA!
HTJEDOŠE TE ZBRISAT SA ZEMALJSKOG LICA
TVOJU ZRINSKU GORU ZOVU ŠAMARICA.

OH, ZAŠTO ZRINU, MENI DANO NIJE
IZ SRCA NIT ZASUKAT, VIJENAC SPLESTI
S KOJEGA NEĆE VRIJEME LIŠĆE STRESTI
PA DA TE ONO ZAUVIJEK OVIJE.

GOSPODIN JE PASTIR MOJ,
NI U ĆEM JA NE OSKUDJEVAM,

NA POLJANAMA ZELENIM, ON MI DAJE ODMORA.
NA VRUTKE ME TIHANE VODI...
I KRIJEPI DUŠU MOJU.

1

OH, ZAŠTO NEMAM KRILO SOKOLOVO
U LETU NAGLOM DA VISINI STIGNEM,
ZAŠTO NEMAM KRILO LABUDOVO
DA HIMNOM SLAVNOM DO TEBE SE DIGNEM,
PA TA MI PJESMA I POSLJEDNJA BILA.

OPET TUŽNA PRIČA OVDJE SE NASTAVLJA
DUŠMAN SVOJE KLANJE I PLJAČKU NASTAVLJA,
U OBRANU STAŠE SINOVI HRVATI
ŠAMARICOM NEĆE ZRINSKU GORU ZVATI!
CRVENO JE NEBO BILO I VISOK VATRE PLAMEN,
PUNO KRVI,

PUNO KRVI TE SE NOĆI LILO
OD STRAVE I TUGE PLAKO JE I KAMEN.
MI NI PLAKAT NISMO SMJELI
DA NE ČUJU NAM GLAS!
NI SPAVALI NIT ŠTO JELI
OH, BOŽE MISLIŠ LI NA NAS?

SVEZALI NAM DUŠU, JER TAKO SU HTJELI;
MISLILI SU SRCU, SRCE OTET PRAVO.

NE LUDUJTE LJUDI, TKO PRAVICU ŽELI;
IMAT ĆE JE MAKAR GLADOM OČAJAVO.
SPUTAN KORAK ZA TRI DRUGA VRIJEDI
DOK NAS BUDE, LJUDSTVO NEĆE MRIJETI,
OKOVI SU KRILA DA SE BRŽE LETI!

JEDNOM JE JEDAN ČOVJK DOŠAO U ZRIN I NIJE NAŠAO NITI JEDNU KUĆU
PITAO JE NEKOG PASTIRA, KAKO TO DA NEMA STANOVNIKA I ZAŠTO SE NE GRADE KUĆE I OBRAĐUJU POLJA. PASTIR MU JE OVAKO ODGOVORIO: PA TKO ĆE OVDJE GRADITI KUĆE , GDJE GOD ZAČEPRKAŠ NAIĐEŠ NA DJEČJE KOŠČICE.

TI SI IZGORIJELO MOJE SELO BIJELO
ČAĐ ZIDINA TVOJIH UZDIŽE I LIJEĆI;
KADA DOĐEM U TE,
DOČEKAŠ ME TOPLO, SA SMJEŠKOM, BEZ RIJEČI...
PREKO UNE PREMA BOSNI,

NISU ČEKALI PETAK POSNI
USTAROME NAŠEM ZRINU,

ČETNIK SNIVO OTAĐBINU.
NIJE HTIO TO DA SHVAĆA
DA SE TAMO HRVAT VRAĆA,
KORIJENI SU TU HRVATA
IZ POVIJSTI PROŠLIH RATA.

2

VIJEĐE MOJE BUDNE DRŽIŠ, BOŽE MOJ
POTRESENA SAM NE MOGU GOVORIT
MISLIM NA DREVNE DANE,
I SJEĆAM SE DAVNIH GODINA
KAD GROM SE SPUSTI IZ NEBESKIH VISINA
ZASJAT ĆE ZORA HRVATSKOGA ZRINA

IZ PEPELA ĆEŠ NIKNUT KAO FENIKS PTICA
TVOJA ĆE SVJETLOST OBASJAT NAM LICA

NEUGASLA VJERA, SILNA LJUBAV SINA
OBNOVIT ĆE POVIJEST STARODNEVNOG ZRINA.
MOLIT ĆE SE DIČNA HRVATICA MATI
SINOVE ĆE SVOJE NA POVRATAK ZVATI!

ZAORAT ĆE HRVAT PLODNO ZRINSKO POLJE
ZRINČICA ĆE RUKA NATOPIT GA BOLJE
OTAC SVOM ĆE SINU REĆI:

SINE PAZI; I NEDAJ ČETNIKU DA NAM ZEMLJU GAZI!

A ZRINJANKE MAJKE SVETE MUČENICE
UZORNE SU VIJEKOM BILE HRVATICE.
UZ KOLIJVKU SVOM ĆE ISPRIČATI SINU
KAKO TREBA BRANIT ZNAČAJ GRADA ZRINA

SLOBODNA JE DOMOVINA NAŠA
I ZAVČAJ MOJ- LIJEPA BANOVINA
STIJEG SE VIJE NA VRH KULE ZRINSKIH
A NA STIJEGU HRVATSKA ZNAMENJA!

POLAKO, AL SAD SIGURNO
ZRINE GRADU SVE SI BLIŽE
OBILJEŽIT ŠESTESET ŠESTO STRADALAČKO LJETO
VELIKA OBITELJ TVOJIH ZRINJANA STIŽE!

TI MI SE OSTVARUJU SNOVI
I JOŠ SAMO DA SE ZRIN OBNOVI!

DA NASELE NJEGOVI POTOMCI;

DA NASTAVE GDJE SU STALI OCI.

DA RAĐAJU MALE NAM HRVATE,

DA PRIPREME PRAVE ZRINSKE SVATE.

3

SLAVIT ĆEMO DANE POVRATKA I SLAVLJA
VESELI I ORNI, PUNI SREĆE, ZDRAVLJA!

PLATILI SMO KRIVLJU ČAST I POVIJEST ZRINA,
ZA DOM SPREMNI VIJEKOM...

ZAVIJET KĆERI, SINA!
O ZRINJANI, ŠTO DOĐOSTE
SVIMA VAMA HVALA
MALA GOSPA, SVE VAS JE POZVALA!

PITAJU ME ONI ŠTO NE ZNAJU; ŠTO JE MENI ZRIN?
ŠTO JE ZVIJZDA TAMNOJ NOĆI,
ŠTO JE TRAVI KAPLJA ROSE, ZELEN LUGU POJ SLAVUJA
ŠTO SU ŽEDNOJ ZEMLJI LJETNE KIŠE
A DRVEĆU INJE – TO JE MENI ZRIN!

OJ ZRINJANI, ZRINSKI PRIJATELJI
VRATITE SE ZRIN TO OD VAS ŽELI
DA RASKRIŽJE PONOVO OŽIVI...

DA SE ZRINSKA PJESMA ŠIRI!

4

Mr. Ante Milinović

Srpski genocid nad Hrvatima Zrinskoga Pounja u drugom svjetskom ratu

Bankovni muzej, Zagreb, Republika Hivatska

Ovaj se rad bavi ekstremnim demografskim gubicima hrvatskog pučanstva u tijeku drugog svjetskog rata u ondašnjem kotaru Dvor na Uni, koji je gotovo identičan s povijesnim područjem Zrinskoga Pounja. Bivši jugosrpski režim je iz niskih pobuda zabranjivao istraživanje ove tematike, prikrivajući jedan od najvećih genocidnih zločina nad hrvatskim narodom, što su ga 1941. započeli srbočetnici, nastavili srbopartizani a do stravične kulminacije dovele nakon kraja rata Ozna, Knoj i JNA. Nazivi su različiti, ali se obično radilo o istim srpskim mrziteljima i uništavačima svega što je hrvatsko.

Na temelju dostupne arhivske građe, relevantne literature i statističkog anketiranja preživjelih sudionika ratnih zbivanja u toj subregiji utvrđene su zapanjujuće srazmjere zločina nad Hrvatima u devet starohrvatskih naselja Zrinskoga Pounja, opisani su motivi, izvršitelji i posljedice masakra. U rezimeu rada objašnjeni su razlozi znakovitoga jugounitarističkog ignoriranja ispitivane demografske probtematike u kontekstu velikosrpskih aspiracija na hrvatski povijesni etnički prostor a osobito na sadašnje područje Republike Hrvatske.

Proslov

Zadaća je ovog rada da po prvi put cjelovito prikaže slabo poznati velikosrpski gnocidni atak na hrvatsko pučanstvo Zrinskoga Pounja tijekom drugog svjetskog rata i skrene pozornost na potresne oblike i razmjere jednog od najtežih srpskih zločina nad Hrvatima u njihovoj hrvatskoj domovini, prozirno zakamufliranog partizanskom borbom protiv tzv. "glavnih uporišta" navodnog hrvatskog fašizma. Njime se želi pokazati tipičnost takvih bizantsko-srpskih lažnih optužbi protiv domicilnog hrvatskog naroda, jer tada niti viteški Zrin niti devet miroljubivih hrvatskih sela u Zrinskom Pounju *nisu imali niti jednu domicilnu postrojbu redovite hrvatske vojske i niti jednog domicilnoga organiziranog pripadnika ustaškog nacionalističkog (a ne: fašističkog!) pokreta,* već

su ih vrlo srčano i učinkovito branili od srbočetničkih nasrtaja isključivo slabo naoružani i još slabije opskrbljeni ali dobro motivirani domoljubni pripadnici civilnih straža HSZ - Hrvatske seljačke zaštite, popularni "**zaštitari** ", koje je osnovala Mačekova HSS. Kada je zbog poznatog razlaza dr. Mačeka s dr. Pavelićem formalno odumro taj naziv lokalne samozaštite, de facto se ništa nije izmijenila nasušna potreba za njenom temeljnom funkcijom, kao što se ništa nije suštinski izmijenilo ni kasnijim uvođenjem novog (partizanskog) imena srbočetničkih pobunjenika protiv njima *uvijek vrlo mrske ideje stvaranja ili obnove samostalne hrvatske države.* Unatoč slatkorječivim partizanskim parolama o bratstvu i pravdi, deset, dvadeset pa i više puta brojnije *udružene* srpske četničko-partizanske snage već za katolički Božić 1941. *spalile su* prastaro hrvatsko naselje **Gvozdansko** i zvjerski izmasakrirale **18,75 %** njegovih stanovnika, a na Malu Gospu 1943. godine *vandalski su razorili do temelja* povijesno hrvatsko naselje Zrin, slavni domicil knezova Zrinskih, *okrutno uništavajući* **41,74 %** njegove populacije. U žrtve masovnog pokolja, uz hrvatske težake iz seljačke samozaštite, uključuju i *malenu djecu, žene i bolesne starce,* kao opasne ustaše i fašiste, pokazujući da nisu ništa zaboravili od svoje višestoljetne janjičarsko-martološke prakse bezobzirnog **iskorijenjivanja hrvatskopa naroda** za svoj račun i račun svojih tursko-osmanlijskih gospodara.[1]

To je bio tek početak tragične kalvarije pounjskih Hrvata, jer su tijekom rata a osobito nakon njegova završetka planski i bez milosti pobili još toliko Hrvata iz preostalih sedam hrvatskih sela, dostigavši krvavi *opći prosjek od 27 % genocida* nad hrvatskim žiteljima Zrinskoga Pounja, od kojih je tek svaki jedanaesti bio hrvatski vojnik (u svojoj, hrvatskoj državi), a svi ostali civili.

Najtežu optužbu za smišljeni srpski genocid nad "bratskim" hrvatskim narodom predstavlja stravičan "viteški" podatak da je od svih žrtava u tih sedam sela čak 66,3 % ubjeno nakon završetka rata, bez oružja, kukavički, na krvavom "križnom putu" ili nakon dolaska kući u zavičaj, usred mira, "slobode" i demilitarizacije. Nije mnogo lakša ni optužba protiv srpskih "junaka" što je i prilikom uništavanja Gvozdanskog i Zrina u prvoj etapi genocida među ukupno 348 tada pobijenih Hrvata vrlo malo bilo vojnika - samo 21 (dvadeset i jedan) ili 6 %! Eto pravih parametara toliko samoreklamiranog srpskog "junaštva"! Usporedbe radi, svi takvi pokazatelji za srpske demografske gubitke na istome području su proporcionalno pet puta manji, jer iznose ukupno 5,3 % od srpske populacije, i to po **njihovom** prvom i najvjerodostojnijem popisu ratnih žrtava iz 1946. godine, jer su ih kasnije zbog sustavne sotonizacije hrvatskog naroda i zbog boračkih mirovina i povlastica lažno udvostručili ili utrostručili!!![2]

1. Pedeset godina šutnje o srpskom genocidu

Navršilo se točno pol stoljeća otkako su partizanske jedinice i Ozna u suradnji s lokalnim Srbima u samo nekoliko mjeseci nakon završetka drugoga svjetskog rata poubijali i izmasakrirali više pounjskih Hrvata nego za četiri ratne godine. Bio je to krvavi srpski *lov na ljude iz susjedstva samo zato što su bili Hrvati* i što nisu išli u njihovu srbočetničku, već u svoju hrvatsku vojsku, a hajkači su bili prvi srpski susjedi, seoske babe i dječurlija, krvoždno otkrivajući Ozni gdje su se sklonili oni mučenici koji su nekako preživjeli hrvatsku Kalvariju na "križnom putu" i stigli u zavičaj, Ozna ih je odmah odvodila na taj-

na stratišta. Od tog vremena je po nalogu režima taj strahoviti genocidni zločin bio prekriven šutnjom, imena pobijenih Hrvata nisu se smjela spominjati, mnoge iskorijenjene hrvatske obitelji su čak i zaboravljene, njihova ognjišta i grobišta uništena, dok je poginulim Srbima na svakom koraku bio podignut neki spomenik, obilježje, spomen-ploča, a da se i ne spominje mnoštvo tiskanih publikacija, filmova i emisija, koje su brojne srbočetničke ubojice promicale u čovjekoljubive i plemenite heroje...

Hrvatskom je narodu novi jugounitaristički režim sustavno nametao **kompleks kolektivne krivice** zbog legitimnog otpora veleizdajničkoj srpskoj pobuni protiv hrvatske države, a njene zvjerski pobijene građane proglasio je fašističkim izdajnicima o kojima se nije smjelo ni govoriti. Hrvatima je bilo zabranjeno sjećati se svojih dragih i bližnjih, koji su "nestali" u ratu, bilo je zabranjeno pitati gdje su im grobovi, u kojim su zatvorima i logorima mučki ubijeni, u koje su jame bačena njihova mučenička tijela...Krvavi srpski kroatofobi su bili svjesni strahote svojih zločina nad nevinim Hrvatima, pa su taj užasni oblik memoricida primijenili kao svoju srbočetničku "samozaštitu" od suda povijesti, naivno vjerujući da se neće nikad saznati istina o njihovim zlodjelima.

Najveći dio takvih suvremenih hrvatskih mučenika poubijan je nakon rata bez *ikakvog suđenja i dokazivanja* krivnje, **tajno**, jer im nisu ni imali što dokazati. Verojatno su te ubojice bile preopterećene svojim krvavim poslom oko likvidacije desetina tisuća Hrvata pa nisu ni htjeli gubiti vrijeme na takve "formalnosti". Uz one srbočetničke zločince poput Milana Baste i Dušana Koraća koji ne priznaju masovna ubojstva prigodom "oslobađanja" hrvatskih sela ili na "križnom putu", (iako se u svjedočenjima očevidaca i u arhivskoj zbirci ZAVNOH-a čuva bogata dokumentacija o njihovim protuhrvatskim zločinima), bilo je i iskrenih hrvatoždera poput Sime Dubajića koji je detaljno opisao novinarima kako je zapovijedao srpskim partizanima koji su vršili masovni pokolj hrvatskih zarobljenika na povratku iz Bleiburga. Ako je bilo nekog "postupka", onda je bila dovoljna i zlobna napomena neke pripite srpske babe da je među hrvatskim vojnicima "vidjela" ili "prepoznala" te i te hrvatske mladiće. Tada bi ih jednostavno jugosrpska Ozna "negdje" odvela da se nikad više ne vrate, da "nestanu" **kao da nikad nisu ni postojali.**[3]

Šutnja o srpskom zločinu nad Hrvatima bila je još sramotnija zato što je istovremeno bila popraćena srpskom gebelsovskom kamuflažnom halabukom o izmišljenim milijunima pobijenih pripadnika srpske manjine u Jasenovcu i drugdje po Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Tako su srpski šampioni minhauzenovskih "naučnih" falsifikata dr. Srboljub Živanović, dr. Smilja Avramov i dr. Radomir Bulatović besramno i suludo uporno "dokazivali" da je samo u Jasenovcu ubijeno preko 1.110.000 Srba i stalnim ponavljanjem te besmislice uspjeli je nametnuti kao istinu većini svojih zemljaka. Ništa im nije smetala činjenica što je demografska znanost bila komisijskim terenskim radom stručnjaka utvrdila u lipnju 1964.godine deset do dvadeset puta manje pokazatelje tih gubitaka i time maksimalan broj jasenovačkih žrtava ograničila na 50.000, dok su se svi ozbiljniji istraživači ovog pitanja usuglasili da najveći mogući ukupan broj svih srpskih ratnih gubitaka u cijeloj tadašnjoj državi ne prelazi 530.000[4]

O barbarskom uništenju Zrina i Gvozdanskog te progonu nad pounjskim Hrvatima licemjerno su šutjela i najreprezentativnija državna leksikografska izdanja - enciklopedije JLZ koje ili "nemaju takve odrednice" ili prešućuju tragediju tih hrvatskih naselja. To nije začudno kada se zna da je glavnu ulogu u svim takvim pitanjima imala srbijanska redakcija JLZ i nametala kao vrhovni sudac svoj velikosrpski nacionalni interes u prikazivanju

povijesti hrvatskog i drugih naroda. Zar je onda čudno što su mnogi dobronamjerni Hrvati morali šutjeti zbog mira i budućnosti svoje djece, pa je podmetnuta i puno puta ponavljana prijesna srpska laž vremenom i kod znatnog dijela hrvatske mladeži prerasla u poluistinu. Bila je to priprava za **srbizaciju Hrvatske** i za moralno podrivanje njene legitimne obrane, ali je ta srpska zavjera na vrijeme raskrinkana zahvaljujući istraživanjima dr. Franje Tuđmana, dr. Vladimira Stipetića, Vladimira Žerjavića i drugih hrvatskih znanstvenika. Slijedeći njihov primjer svaki svjedok ove kalvarije što prije i što sustavnije treba svjedočiti o zločinima počinjenim nad nedužnim hrvatskim pukom zbog izmišljene ili podmetnute krivice, tako da svako hrvatsko naselje dobije što točniju sliku o svojim demografskim gubicima, dokumentiranu izvorima podataka, imenima i prezimenima, detaljnim podacima i opisom zločina. Zahvaljujući takvim istraživanjima sada se zna da su većinu "nestalih" Hrvata u svibnju, lipnju i srpnju 1945. godine zapravo svirepo likvidirali OZNA i KNOJ u močvarnim posavskim blatištima *na području istog tog Jasenovca,* da bi zatim uništavanjem logorskog kompleksa pokušali uništiti tragove svojih zločina i sve grobnice pripisati srpskoj populaciji. Srpska protuhrvatska propaganda i dalje nameće svjetskoj javnosti svoju lažnu priču o Jasenovcu, i dalje njome sustavno truje svoj narod, osobito preko ekstremnog klera SPC, pa su ova istraživanja ne samo dug prema povijesnoj istini i našim hrvatskim mučenicima, već i preduvjet normalizaciju odnosa sa srpskom manjinom ali i za našu duhovnu i gospodarsku obnovu, za našu sretniju budućnost, za razbijanje mita o srpskim "oslobodiocima" i za skidanje lažno nametnute hipoteke genocidnosti i fašizma sa hrvatskog naroda, kod nas i u svijetu.[5]

2. Ciljevi ovog istraživanja

Kao prvi cjeloviti prikaz hrvatskih žrtava rata na području Hrvatskog Pounja od 1941. do 1945. godine ovo istraživanje želi utvrditi uzroke, razmjere i posljedice pogubnog velikosrpskog nasrtaja na hrvatski domicilni puk Zrinskoga Pounja i njegov geopolitički vrlo značajan središnji teritorij u hrvatskom povijesnom etničkom prostoru. Bio je to podmukli smrtonosni **udar u srce hrvatskog državnog korpusa,** koji je hrvatskom narodu zaprijetio rasulom i uništenjem, olakšanim dotadašnjim strašnim zabludama o sretnom suživotu sa svojim likvidatorima, koji su Hrvatima otimali nacionalni teritorij i *osporavali čak i nacionalnu posebnost* a svoju *nasilno stvorenu tuđinsku dijasporu* bestidno uzdizali na razinu pobjedničkog, oslobodilačkog pa čak i "nebeskog naroda".

Vrlo je važno argumentirano pokazati *urbi et orbi,* nama samima i cijelom svijetu, da su Srbi, zlorabeći svoju patološku sklonost megalomanskoj dominaciji nad drugim "bratskim" narodima u bivšoj Jugoslaviji, perfidno i sustavno krivotvorili povijesnu istinu o sudbini hrvatskog naroda u drugom svjetskom ratu i po Goebelsovom receptu nametali svjetskoj javnosti klasičnu podvalu "zamjene teza", pripisujući Hrvatima svoju agresiju na hrvatsku zemlju i svoje genocidne sklonosti, postupke i ciljeve, zlorabeći povijesne prilike 1941. godine kada Hrvati, obnavljajući svoju samostalnu državu, nisu imali mogućnost boljega izbora i morali stupiti u neželjeni savez s Njemačkom, u kojem je već ranije Beograd bio dio sprege na fašističkoj "osovini" Berlin - Rim - Beograd. Razotkrivanjem te drzovite srpske podvale hrvatska znanstveno-povijesna publicistika suprotstavlja se srpskim perfidnim krivotvorinama Vasilija Krestića i Veselina Đuretića i na pravi način zamjenjuje

dosadašnju prisilnu "hrvatsku šutnju" energičnim, dobro argumentiranim i multimedijski plasiranim dokazima da su upravo Srbi počinili fašistički genocid nad Hrvatima, koji su se prvi u Europi suprotstavili (talijanskom) fašizmu u Istri još 1921. godine i zdušno rušili Stojadinovićevu profašističku vladu u Beogradu i samu diktaturu profašističkih Karađorđevića.

Samo na taj način, koristeći prijevode takvih publikacija na strane jezike, svjetska javnost će upoznati srpsku manipulaciju pojmovima "ugroženosti" i "genocida" na štetu Hrvata, kada joj se empirijski dokaže da je hrvatski a ne srpski narod bio potlačen i ponižen, a Hrvati ubijani, progonjeni, zatvarani i mučeni od strane svojih jugosrpskih "gazda" tijekom svih sedamdeset godina trajanja te zlosretne i samo za neupućene strance i, dakako, za Srbe - "idealne države" Jugoslavije. Međutim, takvo otkrivanje povijesne istine o kalvariji hrvatskog naroda potrebno je i mnogim Hrvatima koji su još uvijek zavedeni farizejskom jugosrpskom politikom, jer je ta srpska zarazna indoktrinacija trajala sedam dugih desetljeća i mnogima oslabila hrvatski nacionalni identitet. Oni su izgubili samopouzdanje i osjećaju se izgubljeno bez srušenih jugoiluzija, kao ovisnici bez droge. Može im pomoći samo istina o povijesnoj sudbini naroda kome pripadaju i iskreni odgovori o uzrocima njegovih patnji kao temelj povratka svojim korijenima i vlastite duhovne obnove.[6]

3. *Metodologija rada*

a) Razrada kategorijalnog aparata

Specifičnost istraživane problematike zahtijevao je i specifičnu razradu i prilagodbu kategorijalnog aparata glede vojnog ili civilnog statusa žrtava a osobito glede njihovog spola, starosti, zdravstvenog stanja, mjesta i vremena pogibije. Takva na prvi pogled morbidna preciznost vrlo je bitna za sagledavanje prave istine o istrebljivačkom velikosrpskom odnosu prema hrvatskom narodu na njegovoj djedovini, jer su njihove zločinačke bande pored muškaraca ubijali i žene, djecu i bolesnike, s ciljem da zatru cjelokupnu hrvatsku populaciju i preotmu njihova ognjišta, posjede i povijesna prava. Djelimično je zastupljena u srodnim istraživanjima o genocidu nad Hrvatima u Španovici i hercegovačkim župama. [7]

Kada se radi o likvidaciji vojnosposobnih muškaraca onda je za svaku časnu vojsku na svijetu vrlo bitan njihov vojni status, osim za srpske pobunjeničke bande koje su s patološkom surovošću ubijale sve zarobljene Hrvate, imali oni oružje, vojnu odoru i vojne oznake ili ne, radili na svojim poljima kao težaci ili čuvali "blago" kao pastiri. Najteže demografske gubitke za hrvatski narod, uništavanje vitalne supstance muške populacije, izazvalo je srpsko nepoštivanje elementarnog ratnog prava koje zabranjuje mučke likvidacije razoružanih i demobiliziranih vojnika, jer su tada na kukavički i svakog prezira dostojan način najviše pobili golorukih hrvatskih mladića, mada je rat bio završen i proglašena amnestija i povratak kućama. Zbog toga uz klasičnu kategoriju "poginuli vojnici" uvodimo i pet podkategorija:

1) *Poginuli članovi seoske straže,* točnije Hrvatske seljačke samozaštite (HSZ), kao poluvojne lokalne obrambene milicije, bez većine atributa redovite hrvatske vojske, pa je tako niti možemo kategorizirati,

2) *Pobijeni težaci na težačkim poslovima,* u polju, šumi, na pašnjaku, što su četničko-partizanski "borci" redovito prakticirali ako su bili u većini i bolje naoružani, a stari razbojnički specijalitet im je bilo postavljanje zasjeda hrvatskim težacima pri povratku s poljskih radova u selo,
3) *Pobijeni hrvatski težaci u selu,* prigodom srpskih napada na naselja, kada bezobzirno tukli po težačkim kućama, sokacima i gospodarskim objektima,
4) *Pobijeni Hrvati na "križnome putu"* po završetku rata 1945. godine, jer se radilo o civilima i razoružanim i demobiliziranim hrvatskim vojnicima,
5) *Ubijeni Hrvati nakon završetka rata u zavičaju,* užem ili širem, kada su odvođeni u zatvore, konc-logore ili na provizorna gubilišta u jarugama i tu bez suda, tajno likvidirani, ostavljajući obitelji eufemizam "nestali".

b) Izvori i lieratura

Do osamostaljenja Republike Hrvatske većina relevantnih izvora za ovu tematiku bila je planski uništavana, što potvrđuju svjedoci, ili prebačena u Arhiv Vojno-historijskog instituta u Beogradu, gdje mi je uvid bio vrlo otežan. Na sreću u Hrvatskom državnom arhivu sačuvani su bitni fondovi MUP-a Federalne Republike Hrvatske o žrtvama rata i "ratnim zločincima" iz aspekta OZNE ali s dragocjenim podacima za ova istraživanja, a ponešto je sačuvano i u privatnim zbirkama. U pogledu datuma, imena i druge faktografije od koristi su i objavljene zbirke " Zbornici dokumenata iz NOR-a" VII Beograd, mada su priređeni s protuhrvatskim nakanama.[8]

Vrlo je brojna kroatofobna literatura o drugom svjetskom ratu koja uopće ne spominje hrvatske demografske gubitke a kamoli genocid nad Hrvatima (kroatocid). Takav je i zbornik "Dvor na Uni" (Beograd 1991.) upravo u pogledu ove tematike, dok je starija hrvatska povijest korektno prikazana. Časni zaokret predstavlja knjiga Vladimira Žerjavića "Gubici stanovništva Jugoslavije u drugom svjetskom ratu", Zagreb 1989., zbornik Ante Belje "YU-genocid", Zagreb 1990. i mnogo izvrsnih članaka u ČASOPISU ZA SUVREMENU POVIJEST Instituta za suvremenu povijest u Zagrebu, dok je specijalno za Hrvatsko Pounje vrlo značajno pisanje hrvatskih iseljeničkih i emigrantskih publikacija a osobito prvo, kanadsko izdanje knjige Gvozdančanina Martina Grabarevića " Kalvarija jednoga hrvatskog vojnika", Toronto 1982. te dragocjena serija hrvatskih knjiga i periodičkih publikacija vlč. Krešimira Bulića, profesora Juraja Lončarevića i profesora Ivana Vrpoljca-Kranjčevića, kao što su sakralni vodič kroz Hrvatsku Kostajnicu, zbornik ZRIN - HRVATSKA KOSTAJNICA, časopis ZRIN i dr.[9]

c) Dragocjeni svjedoci i vrijedni suradnici

Polustoljetna "zavjera šutnje" pala je nakon najnovije srpske genocidne agresije na Hrvatsku Banovinu u srpnju 1991. godine, kada su se preživjeli svjedoci našli u relativnoj sigurnosti i zaštiti hrvatske države, mada u privremenom progonstvu, otkrivši nam svoje dugo skrivane tajne o kalvariji Zrina, Gvozdanskog i ostalih hrvatskih sela u tom dijelu Pounja. Njihova smo potresna svjedočenja većim dijelom detaljno zabilježili i objavili u časopisu ZRIN, a zatim smo po preciznom anketnom upitniku anketirali sve preživjele svjedoke i potomke, te dobili statističke operate po naseljima.[10]

Anketiranje i prikupljanje svjedočenja kvalitetno je izvršeno zahvaljujući DRUŠTVU PRIJATELJA ZRINA i čitavom roju od dvadesetak izvrsnih suradnika koji su s velikim domoljubnim marom radili na tom mukotrpnom poslu, pokušavajući sastaviti davno razbi-

jen i rasut mozaik zavičajne tragedije hrvatskog puka u Zrinskom Pounju. U tom naporu osobito su se istakli:

1. **Stanko Bartolović,** za Zamlaču i Zrin,
2. **Mijo Budak,** za Unčane, Kuljane i organizaciju ankete,
3. **Marija Krupić-Račić,** za Zrin,
4. **Ivan** (Jakova) **Vrpoljac,** za Unčane,
5. **Kata Augustinović,** za Kuljane,
6. **Nikola Mlađenović,** za Golubovac,
7. **Tomo Vuković,** za Strugu, 8. Ivo Paležac, za Gvozdansko,
9. **Ivo Bunjevac,** za Zrin,
10. **Ana Kovačević,** rođ. Labudić, za Zrin,
11. **Mato Brajčinović,** za Zrin i Pounje,
12. **Ivan Vrpoljac-Kranjčević,** za Zrin i Pounje,
13. **Antun Ivanković** - Mico, za Divušu,
14. **Štefo Radić, Mile** i **Pajo Babić,** za Kozibrod,
15. **Martin Grabarević,** za Gvozdansko i šire Pounje,
16. **Ivanka Brkić,** za Dvor na Uni,
17. **Jakov Ikić,** za Zrin,
18. **Roza Lukić,** rođ. **Maraković,** za Zrin.

Izvrsni suradnici omogućili su nam izradu pomoćnih studijskih materijala, kao što su popisi svih kućanstava po naseljima u razdoblju drugog svjetskog rata, skice naselja, pomoćne statističke tabele i dr. Zbog značaja i pijeteta prema uništenom junačkom gnijezdu ZRINU prilažemo rekonstrukciju POPISA KUĆANSTAVA U NASELJU ZRIN 1943. godine.[11]

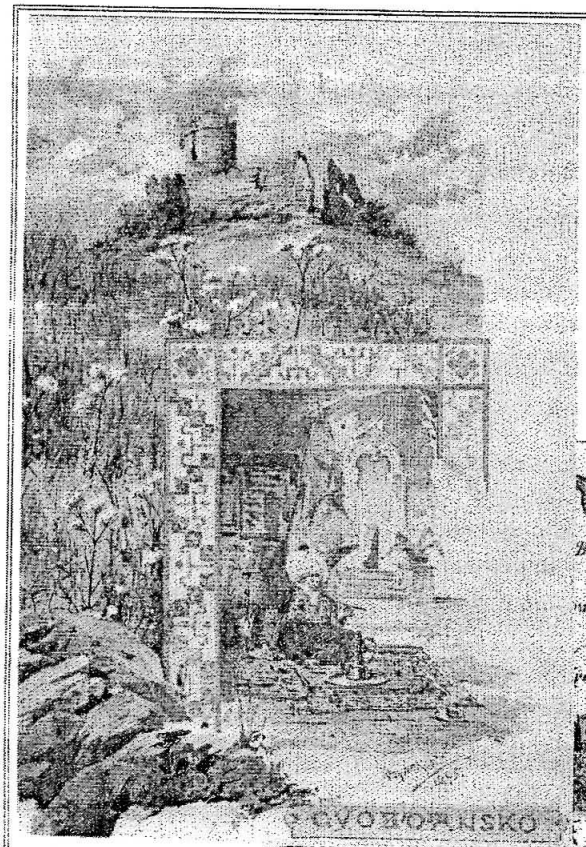

Srebrni groš kneza Nikole Zrinskog 1535.

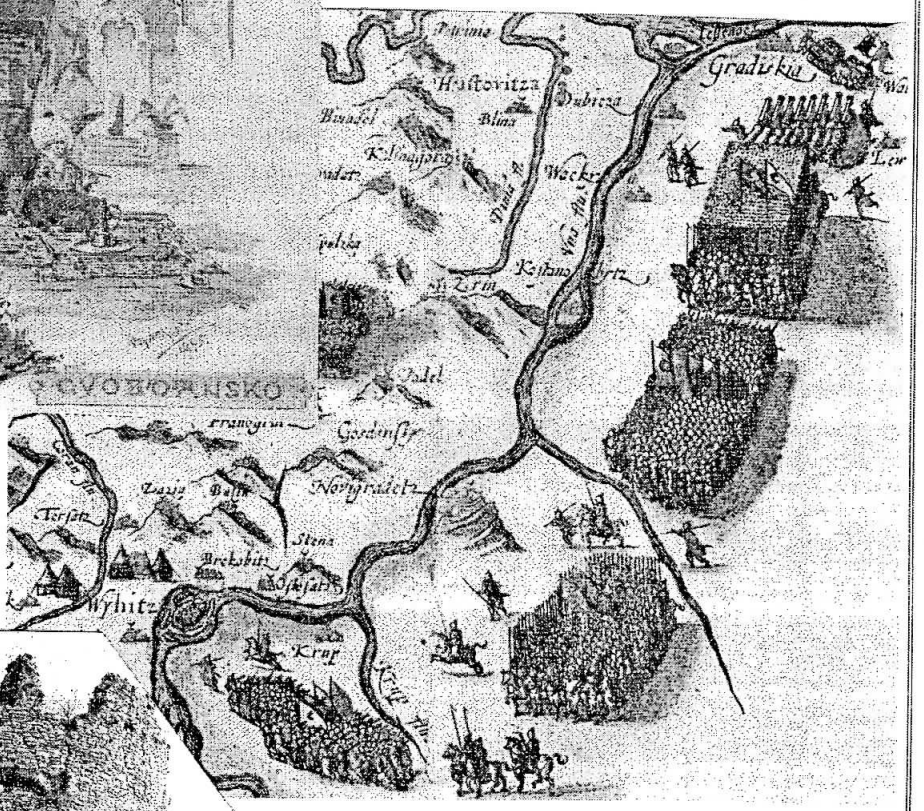

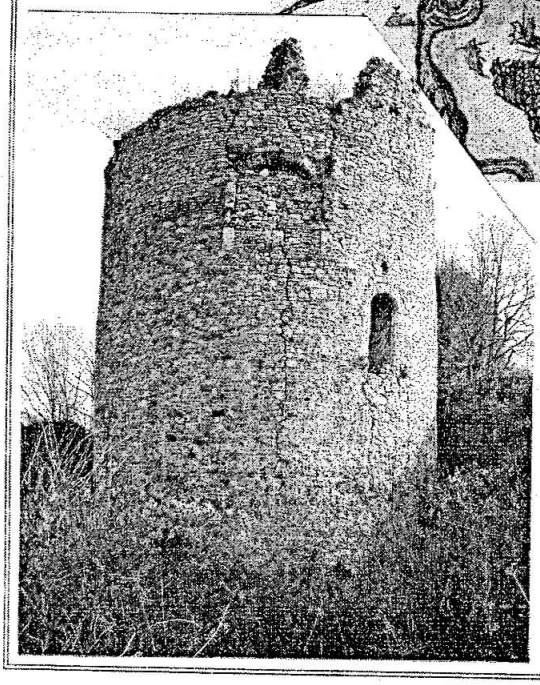

LIJEPA NAŠA DOMOVINO,
OJ JUNAČKA ZEMLJO MILA,
svoje si gvozdanske div-junake
sramotno zaboravila...

Struktura obitelji i kućanstava u Zrinu

TEŠKOĆE ZBOG ISTIH PREZIMENA

Statistička istraživanja u velikoj mjeri otešćavaju brojne zrinske obitelji sa istim prezimenima, jer su često živjele u istom kućanstvu sa još ponekom srodničkom obitelji, a imena članova obitelji često su imala vrlo jednoličan, zapravo tradicijski repertoar: Ivan, Petar, Jure, Mato, Antun, Stjepan - Stipe, Marija, Kata... Takve su zrinske obitelji:

1. **BABIĆI** - 11 kućanstava (kućnih brojeva), uključujući 1 Kormašovih i 6 Juričinovih, dok je stvarni broj obitelji još veći.
2. **BJELOBRK** - 3 kućanstva,
3. **BUNJEVAC** - 7 kućanstava, uključujući Matijeviće (2)
4. **DEMBIĆI** - 6 kućanstava,
5. **ĐAIĆI** - 4 kućanstva,
6. **FEKETIĆI** - 3 kućanstva,
7. **GAŠIĆI** - 4 kućanstva, zajedno s Mutavdžijama (1),
8. **GRGIĆI** - 4 kućanstva,
9. **IKIĆI** - 5 kućanstava,
10. **JUKIĆI** - 8 kućanstava,
11. **KRISTIĆI** - 7 kućanstava,
12. **KRIVOŠIĆI** - 6 kućanstava,
13. **LABUDIĆI** - 3 kućanstva,
14. **LIKIĆI** - 6 kućanstava,
15. **MARAKOVIĆI** - 4 kućanstva,
16. **MAŽIĆI** - 3 kućanstva,
17. **PETANJAK** - 5 kućanstava,
18. **REMETE** - 6 kućanstava,
19. **STIPIĆI** (Krakani) - 4 kućanstva,
20. **SUŠIĆI** - 5 kućanstava
21. **ZORBAZI** - 4 kućanstva.

To 21 obiteljsko prezime ima ukupno 108 kućanstava!! A obitelji ??

Ostalih 12 obiteljskih prezimena imaju 1 ili 2 kućanstva (kućna broja):

1. **BEGOVIĆI** - 2
2. **BLINIĆI** - 1,
3. **BRAJČINOVIĆI** - 2,
4. **BRKIĆI** - 2,
5. **JAKOVAC** - 1,
6. **JURKOVIĆI** - 1,
7. **KARLOVIĆI** - 1,
8. **KOMUŽIĆI** - 1,
9. **KOVAČEV(IĆI)** - 1,
10. **MLAĐENOVIĆI** - 1,

11. **PANDŽA** - 1,
12. **VIDOVIĆI** - 1.

POPIS KUĆA U HRVATSKOM NASELJU ZRIN GODINE 1943.

Rekonstrukcija kućnih brojeva po sjećanju gđe Ane Labudić udate Kovačević iz Velike Gorice

1, 2	Slovići
3	Karlovići
4	Slovići
5	Kovačevi(ći)
6	Labudići
7-10	Kristići
11	Komužići
12	Stipići-Krakani
13-14	Remete
15	Stipić-Krakani
16	Blinići
17-20	Babići-Juričinovi
21-24	Likići
25	Zorbazovi
26-27	Đaići
28	Babići
29-31	Slovići
32-34	Sušići
35-36	Đaići
37-38	Remete
39	Stipići-Krakani
40	Labudići
41-43	Bjelobrk
44	Gašić-Mutavdžijia
45-47	Gašići
48-50	Krivošići
51	škola
52	Marakovići
53	Babići-Kormašovi
54	Dembići
55-57	Mažići
58-59	Bunjevac
60-61	Feketići
62	Labudići
63-64	Grgići
65	Bunjevac
66-70	Jukići

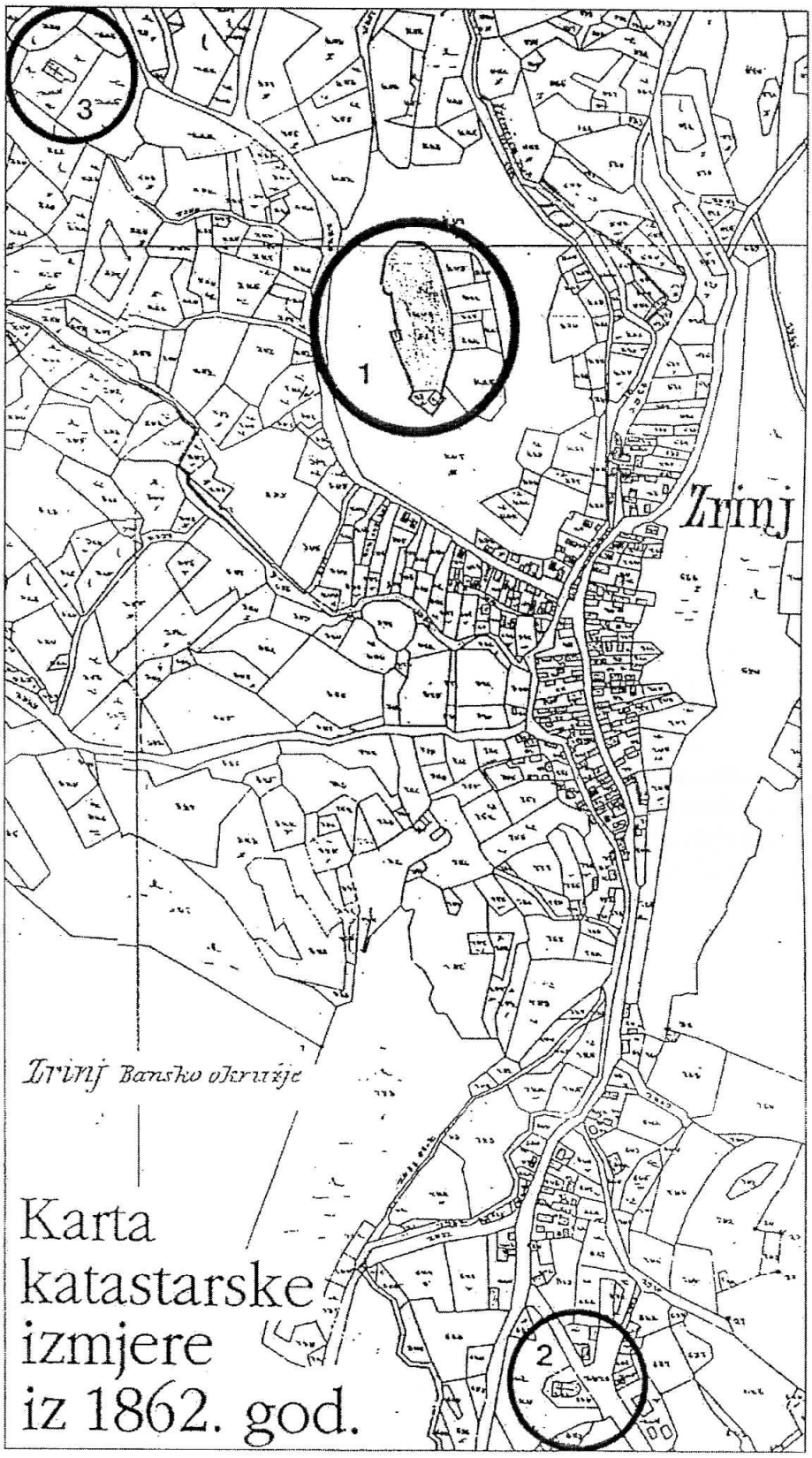

Katastarski plan naselja Zrin iz 1862. god.
1. Tvrđava, 2. Sv. Križ, Sv. Margareta

71	Pandže
72-73	Zorbazi
74-75	Brkići
76-80	Dembići
81-83	Ikići
84-86	Petanjak
87-89	Babić
90-91	Grgići
92-94	Marakovići
95	Jurkovići
96	Bunjevac-Matijević
97	Feketići
98	Krivošići
99	Sušići
100	Brajčinovići
101	Ikići
102	Petanjak
103	Babići-Juričinovi
104	Likići
105	Babići-Juričinovi
106	Likići
107	Bunjevci-Matijevići
108	Krivošići
109-110	Bunjevci
111	Remete
112-113	Puškarići
114	Vidovići
115	Petanjak
116	općina
117	Sušić
118	Puškarići
119	Remete
120	Ikići
12I	Jakovac
122	Hrvatski dom
123-125	Kristići
126-127	Begovići
128	Zorbazi
129	Mlađenovići
130	Krivošići
131	Stipići
132-134	Jukići
135	
136	škola
137	župni ured
138	crkva Sv. Križa

I
GENEZA SRPSKE GENOCIDNE KROATOFOBIJE U HRVATSKOME POUNJU

1. Sustavno krivotvorenje povijesne istine

Pred sam početak srpske agresije na Hrvatsku u Beogradu je pod čudnovatim okolnostima tiskan (tri godine pripreman) monografski zbornik općine Dvor na Uni na preko 700 stranica velikog formata. U poglavljima o starijoj povijesti Zrinskog Pounja ovaj zbornik donosi niz izvrsnih znanstveno-istraživačkih radova petnaestak uglednih hrvatskih autora s jasnom hrvatskom prosudbenom optikom, ali je zato novija povijest te subregije u cjelini povjerena anonimnim velikosrpskim propagandistima i partizanskim agitpropovcima, što je omogućilo još jednu lavinu protuhrvatskih kvazipovijesnih podvala o ratnoj i poratnoj tragičnoj sudbi hrvatskog naroda i njegove vjekovne težnje ka samostalnoj državi. Ostat će upitna i zagonetna prava nakana nakladnika ovog zbornika s čudnom kombinacijom hrvatske znanstvene čestitosti i srpskih politkomesarskih podvala, jer je njegov sadržaj nedvojbeno potvrdio hrvatsku povijesnu pripadnost Pounja. Kako se uopće moglo desiti da jedna ortodoksna velikosrpska sredina pozove tolike hrvatske znanstvenike da daju svoje priloge za takav zbornik? Čini nam se najvjerojatnijom pretpostavka da je glavni urednik Mile Joka, nekadašnji đak pariške Sorbone, time htio posvjedočiti svoju europsku širinu i toleranciju, s težištem na "vlastitoj odgovornosti autora" za svaki objavljeni tekst, kako sam piše na strani 691. tog zbornika.

Međutim, autori tih "istraživanja" naše najnovije povijesti ne ostavljaju ni najmanju sumnju u svoje perfidne obmanjivačke namjere, osobito Đuro Ostojić, Andrija Đermanović, Adam Dupalo, Ljuban Đurić, Gojko Vezmar, Dušan Smoljenović i Đuro Zatezalo, jer su kao akteri mnogih događaja iz prošlog rata na području Zrinskog Pounja svim silama nastojali u svojim člancima stvoriti "dokumentaciju" o genocidnim grijesima hrvatskog naroda i time mu *osporiti nacionalno i moralno ravo na samostalnu državu* zbog navodne političke "nezrelosti". Svojim jednostranim prizivanjem ratnih strahota i ljudskih gubitaka samo na srpskoj strani oni pokazuju jasnu nakanu da prikriju trostruko veće proporcije srpskog genocida nad hrvatskim narodom Zrinskog Pounja i svoju patološku kroatofobiju kojom je nabijen svaki njihov članak. Radi se o nastavku poznate velikosrpske politike stalnog "ispiranja mozga" ponavljanjem laži o fašizmu i genocidnosti hrvatskog naroda, koja je kod Srba urodila otrovnim plodovima mržnje prema hrvatskom narodu, a kod brojnih Hrvata kompleksom krivice i manje vrijednosti. Cilj te srpske vještine stvaranja hegemonije laži nad istinom i nametanja brojnih tabu-tema je da se zamaskiraju njihova genocidna zlodjela nad hrvatskim narodom, isto onako kako su petokrakom zvijezdom mnogi od njih zamaskirali svoju četničku kokardu.

Pobjeda demokracije u nezavisnoj Republici Hrvatskoj omogućila nam je da uz pomoć brojne suradničke skupine i preživjelih svjedoka srpskog genocida nad pounjskim Hrvatima otkrijemo i rekonstruiramo punu istinu o jednom od najtežih slučajeva zatiranja hrvatskog naroda. Pomozite nam u tom plemenitom poslu utvrđivanja povijesne istine o

Banovina Hrvatska iz 1939. g.

našim mučenicima, čija imena pedeset godina mnogi nisu smjeli ni spominjati, a i sad se boje srpskih progona. Ne bojte se, Hrvati, došlo je vrijeme, hvala Bogu, da glasno i jasno nazovemo stvari pravim imenom, od srpskog genocida do najmanjeg komada otete hrvatske zemlje, spaljene kuće, porušene crkve. Ne smijemo više šutjeti niti prikrivati zločin nad našim očevima i djedovima palim za Hrvatsku, jer oni nisu tuđe osvajali već branili svoju djedovinu. Oni koji su nam prišili kompleks genocidne i fašistoidne nacije i bezbrojne izmišljene genocidne "zločine" nad Srbima ustvari su frojdovski projicirali na hrvatski narod svoju genocidnu i osvajačku fašistoidnu podsvijest u pokušaju da spriječe otkrivanje istine o sebi. U tome su se nemilice služili svim medijima, školstvom, politikom, kulturom, ali upravo ova jubilarna obljetnica sloma hitlerovske velikonjemačke imperijalne paranoje mora nama Hrvatima dati snage i ohrabrenja za pobjedonosni obračun sa vrlo srodnim velikosrpskim imperijalnim ludilom i njegovom kanibalskom ostrvljenosti na teritorije, povijesna prava i slobodu hrvatskog naroda.

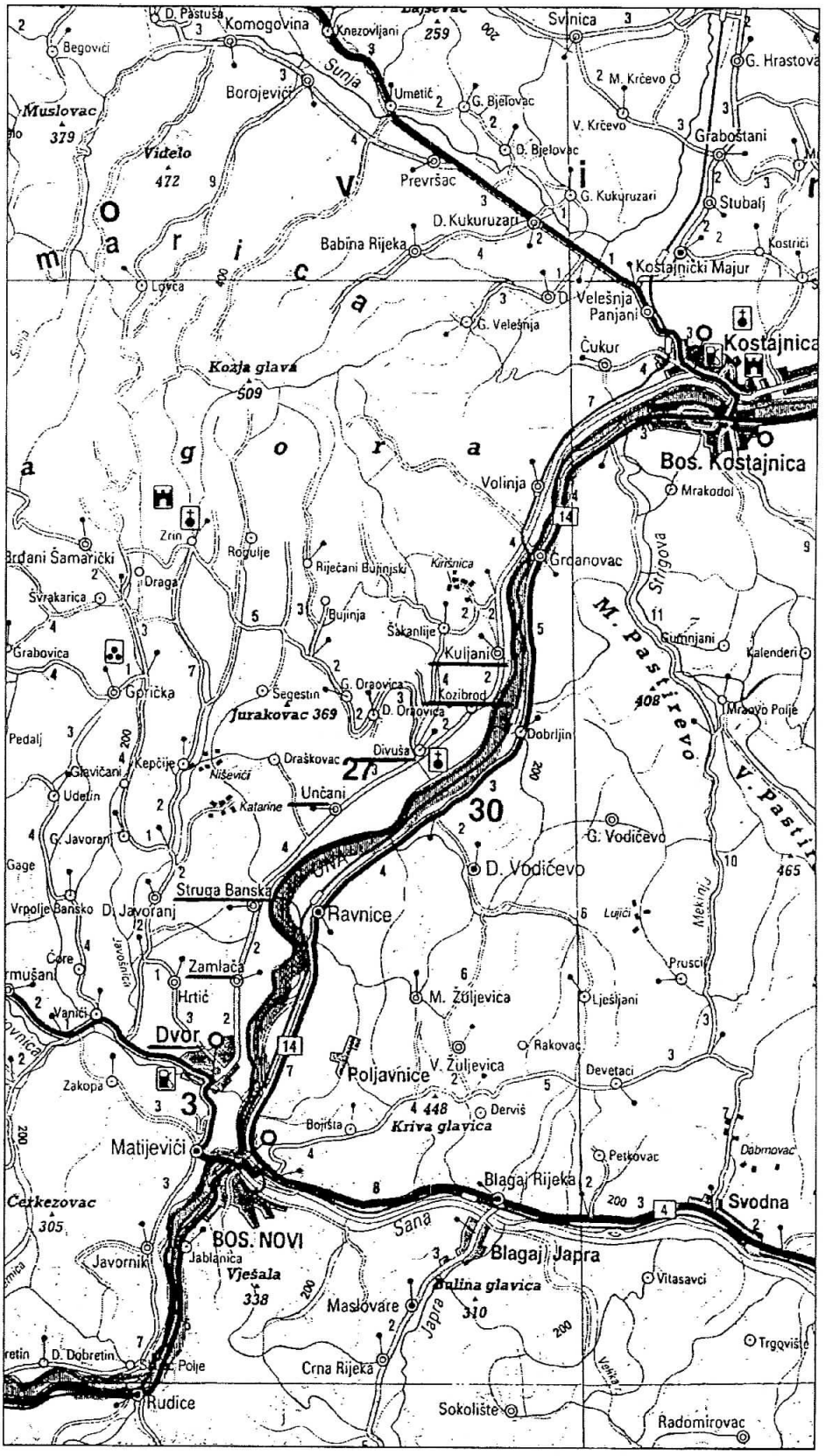

Zemljovid naselja Zrinskog Pounja danas

2. Protuhrvatska konstanta velikosrpske politike u Hrvatskoj

Vrlo je upadljiva velika sličnost u raspirivanju protuhrvatske velikosrpske histerije koja je prethodila u oba slučaja genocidnog srpskog nasrtanja na hrvatski narod 1941. i 1991. godine:

1) Srpsko osporavanje i samog prava hrvatskog naroda na svoju nezavisnu državu, uz negiranje hrvatske državotvornosti i državnopravne opstojnosti.

2) Eskalacija srpskih imperijalističkih teritorijalnih pretenzija na hrvatski povijesni etnički prostor, pa i na same "ostatke ostataka" tog prostora, uz istovremeno ekstremno krivotvorenje državotvorne i oslobodilačke uloge svoje nacije i pozive na "sveti rat" za Veliku Srbiju i "obranu ugroženog srpstva" a zapravo za novu etapu pomicanja granica pravoslavlja na zapad, na štetu katoličkog hrvatskog naroda i zapadnoeuropske civilizacije.

3) Sotonizacija hrvatskog naroda kao genocidnog i vjerski netolerantnog, osobito u odnosu na pravoslavne Srbe, a takođe kao izdajničke fanatične sljedbenike germanskih naroda, iako su se baš srpski prebjezi iz turske vojske uvukli u Hrvatsku kao plaćenici habsburškog imperatora.

Pogoršanju međunacionalnih odnosa u Zrinskom Pounju doprinijelo je u velikoj mjeri ubojstvo hrvatskih zastupnika u beogradskom parlamentu i zavođenje protuhrvatske monarhofašističke diktature srpske dinastije Karađorđevića, a osobito pripajanje ovog starohrvatskog kraja velikosrpskoj Vrbaskoj banovini 1929. godine. Znakovito je da je u zborniku "Dvor na Uni" toj tematici dat veliki prostor (222-245) ali autor Milan Vukmanović u svojoj nacionalnoj pristrasnosti daje taj prikaz u duhu velikosrpske lakirovke, bez osvrta na nepravdu učinjenu hrvatskom narodu i njegovim državno-povijesnim pravima, kao budući bumerang koji će se vratiti srpskim osvajačima sa istoka. Negirajući hrvatska prava na svoju djedovinu, taj srbijanski doseljenik iz Preševa likuje zbog privremenog uspjeha SPC i srpske monarhije da dio svoje izbjegličke dijaspore u Hrvatskom Pounju poveže preko "srpske Bosne" sa maticom Srbijom u "srpsku otadžbinu" - Veliku Srbiju, jer su s tom imperijalnom idejom i ušli 1919. godine u zajedničku državu, izigravši želju hrvatskog i drugih naroda o ustroju federalne odnosno konfederalne republike Južnih Slavena.

Ta velika podvala srpske politike bila je tek najava kontinuirane porobljivačke hegemonije prema hrvatskom narodu, koja se u Zrinskom Pounju iskazala u općoj marginalizaciji hrvatskih starosjedilaca, srbizaciji svih državnih struktura i neprekidnom zlostavljanju Hrvata u svakoj "zgodnoj" prilici, od poljskih šteta do izbornih kampanja. Kruna srpskog nacionalizma bilo je stvaranje masovne četničke "rodoljubne" organizacije s ciljem zastrašivanja nacionalno svjesnih Hrvata i onemogućavanja njihove borbe za hrvatsku državu. Protuhrvatska histerija u Zrinskom Pounju kulminirala je nakon atentata u Marseju na omrznutog srpskog diktatora kralja Aleksandra, kada je većina Hrvata u državnoj službi ili kod srpskih poslodavatelja dobila otkaze, a svaki hrvatski domoljubni rad progonjen i zabranjivan. Praktično sve javne funkcije došle su isključivo u ruke velikosrpskih eksponenata pobješnjelog karađorđevićevskog režima, koji je javno negirao posebnost hrvatskog etnikuma i surovim terorom i mnogobrojnim ubojstvima pokušavao ugušiti proteste i prkos hrvatske oporbe.

3. Srpski subverzivni "ustanak" protiv obnove hrvatske države

Bila je to tek uvertira u teška stradanja koja su predstojala hrvatskom narodu. Za razliku od radničkog Siska i drugih industrijskih središta gdje je dio hrvatske Ijevice pokrenuo hrvatski antifašistički ustanak protiv Pavelićevog savezništva sa silama Osovine i njihove dominacije u Hrvatskoj, na prostoru Hrvatske Banovine bila je to neprikrivena subverzivna pobuna srpskih nacionalista (četničkih monarhista i ostataka kraljevske vojske) protiv obnovljene samostalne hrvatske države i zato u suštini petokolonaška veleizdaja s ciljem da se Hrvatskoj otkine što veći teritorij i pripoji Velikoj Srbiji ili formira tzv. Srpska Unska Republika. Četnički karakter "ustanka" na području kotara Dvor na Uni bio je dominantan sve do polovice 1942.godine kada su se četnici udružili s komunistima, o čemu, je više puta javno svjedočio pukovnik Stanko Lončarević iz Kosne, osuđujući masovnu podjelu partizanskih spomenica i boračkih mirovina prononsiranim četničkim koljačima i kriminalcima s područja Hrvatskog Pounja.

Takva koalicija i postupna boljševizacija srpskih nacionalista nikada nije anulirala njihovu velikosrpsku protuhrvatsku dominantu, te se stoga s pravom može za "banijske partizane" rabiti daleko točnija definicija "četničko-komunističkih terorista" ili srbočetničke paravojne partizanije koja se bitno razlikovala od Hebrangove antifašističke vojske u drugim krajevima Hrvatske koja se borila za slobodnu hrvatsku nacionalnu državu i uključila hrvatski narod u antihitlerovsku koaliciju. Tu temeljnu razliku NOP-a u Zrinskom Pounju od ideja ZAVNOH-a potvrdili su mnogo puta genocidni nasrtaji "banijskih partizana" na hrvatska naselja i zvjersko uništavanje hrvatskog civilnog pučanstva s namjerom da se etnički očisti ovaj dio Hrvatske od Hrvata kako bi lakše postao plijenom srpskog imperijalizma. Te srpske paravojne

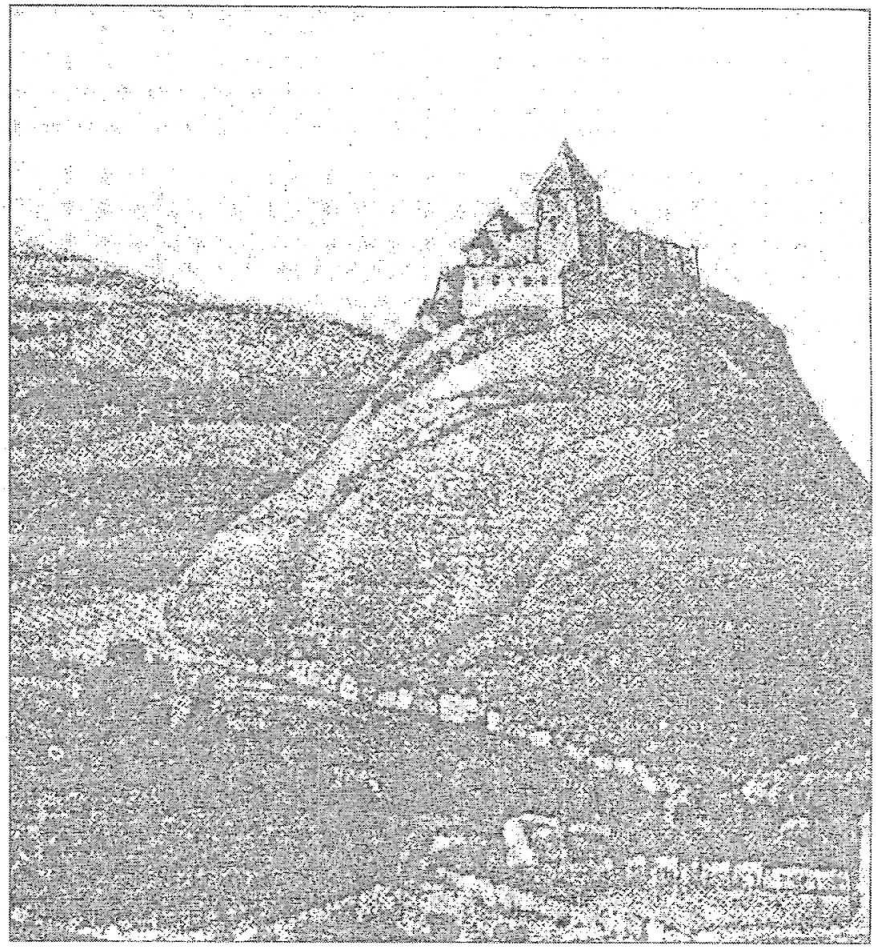

Izgled tvrđave Zrin sredinom 18. st.

snage na riječima su bile "narodnooslobodilačke" i "slobodarske" ali su u praksi nastupale prema hrvatskom narodu i njegovim ljudskim i povijesnim pravima *izrazito fašistički*, što i jeste bila osnova velikosrpske ideje - nemilosrdnim nasiljem proširiti srpski životni prostor na uštrb susjednih manjih i slabijih naroda, uzvisiti srpsku naciju kao rasno superiornog gospodara Velike Srbije pod geslom: "Jedan narod - jedna država - jedan vođa" baš kao i Hitlerovo "Ein Volk, ein Staat, ein Führer". One su u brdovitim šumskim predjelima "srpskih zemalja" uključivo Banovinu, imale unaprijed spremljene baze četničke organizacije i starojugoslavenske kraljevske vojske, objedinjene pod zapovjedništvom generala Draže Mihajlovića. Unatoč njihovom povezivanju s partizanima i prividnoj prokomunističkoj transformaciji, te su srbočetničke snage koristile svaku prigodu za subverzivni napad na hrvatsku državu i *genocidne zločine* nad hrvatskim narodom, što su u Hrvatskom Pounju *nedvojbeno dokazale* fašističkim uništavanjem hrvatskog pučanstva u Zrinu, Gvozdanskom i drugim hrvatskim pounjskim selima. Uostalom, to je bio samo intenzivirani nastavak one srpske agresije na hrvatski narod koja je već stoljećima trajala u suradnji sa stranim silama, počevši od Bizanta i Turske, do Rusije i Engleske. Eskalirale su i "odlike" njihove fašističke agresije - okrutnost, razaranje, bešćutnost i svirepost s proračunatim ciljem da prognanom hrvatskom puku nikada ne padne na um da se vrati na svoja ognjišta, s kojih su ga iskorijenili nekadašnji turski prebjezi iz Bosne u Hrvatsku.

4. Velikosrpska politika zatiranja hrvatskoga puka

Vrlo su duboki i stari korijeni antagonizma između vlaško-srpskog nomadsko-ruralnog mentaliteta i civilizirano-urbaniziranog mentalnog sklopa hrvatskog naroda, uz sve jezičke i genetske sličnosti, jer je prve snažno poticala njihova militantna nacionalna srpskopravoslavna crkva na osvajanja u cilju širenja "Dušanovog carstva" i svoga pravovjerja, a druge je univerzalna Rimokatolička crkva educirala europskoj toleranciji, uljudbi i pacifizmu. U takvim je sučeljavanjima početna prednost uvijek na strani surovijeg i okrutnijeg napadača, koji redovito svojim razaranjima i zvjerstvima pokušava prikriti svoju inferiornost i frustriranost primitivca u njemu nedostižnoj civilizaciji. Zbog toga Srbi već šest stoljeća sustavno čine genocidni zločin nad hrvatskim narodom, pokušavajući mu preoteti njegove teritorije i sa njih izbrisati sve tragove tisućljetne Hrvatske, a za razliku od Srba, hrvatski narod nije na prostore zapadno od Drine došao početkom 16 stoljeća sa turskim osvajačima, već je bio autohtoni elemenat na tim teritorijima i o tome ostavio bezbroj arheoloških i drugih povijesnih dokaza, dok starijoj srpskoj kulturno-povijesnoj baštini nema ni traga. Međutim, velikosrpski propagandisti to obilato nadoknađuju mnoštvom falsifikata i "znanstvenih" podvala iz svoje čuvene tvornice laži, a poseban im je specijalitet - pripisivanje svojih genocidnih zločina upravo žrtvi!

Hrvatski je narod doselio u Pounje još u vrijeme velike seobe naroda, da bi tu opstao do naših dana unatoč raznim agresijama i nevoljama, često pribjegavajući privremenim reverzibilnim migracijama, kakve su osobito bile česte u vrijeme desetak teških austro-turskih ratova u Pounju, kad su Hrvati iz Potkozarja morali više puta seliti s jedne na drugu obalu Une, da bi ipak opstao znatan broj starinačkih obitelji sa tradicionalnim prezimenima. To se posebno odnosi na Zrinjane, Gvozdančane i Hrvate u dolini Une s prezimenima Ikić, Slović, Stipić, Blinić, Kristić, Jukić, Vuković, Mikičić. Budak i Krivošić, dok je drugi

dio sadašnje hrvatske populacije doselio prije tri stotine godina iz unutrašnjosti Bosne i Like. Nasuprot tome, današnji banovinski Srbi imaju vlaško-cincarsku etnogenezu s bastardnim nacionalnim entitetom koji je više rezultat primitivne srbizacije kroz još primitivniju pravoslavnu (ispolitiziranu) religiju. Sama Banovina, Kordun, Lika i Kninska krajina *nikada u povijesti* nisu bile dijelom bilo kakve srpske države, dapače, od Srbije su udaljene više stotina kilometara ... Unatoč podmukloj postupnoj srpskoj infiltraciji u te starinske hrvatske zemlje, oni kao useljenici u tuđu državu mogu imati samo ljudska prava prebjega-izbjeglica iz Srbije i Crne Gore, odnosno recipročna prava onima koje oni daju stranim useljenicima prebjezima u Srbiju i Crnu Goru. Služenje stranim gospodarima u Pounju također ne daje nikakav pravni osnov za prisvajanje tuđih teritorija, već prava adekvatna pravima plaćenika u nekoj legiji stranaca.

Velikosrpski uljezi u hrvatske starodrevne zemlje Banovinu, Liku, Slavoniju, Srijem ili Dalmaciju to jako dobro znaju i zbog toga su njihovi zločini još bezočniji i još svirepiji, kao oni nad hrvatskim naseljima Zrin i Gvozdansko.

II
BOŽIĆNI POKOLJ HRVATA SELA GVOZDANSKOG 1941. GODINE

Onaj koji prešuti, koji pokrije zaboravom, koji krivca zakrije - i sam postaje sukrivac, kako za već počinjeni zločin, tako i za onaj koji će biti olakšan tim grijehom propusta, ili čak "jatakovanja"

Zločinačkom uništenju starohrvatskog junačkog gnijezda Zrina prethodila je znakovita i ne manje krvoločna "priprava" - jezivi genocidni srpski pokolj Hrvata u selu Gvozdanskom na katolički Božić 1941. godine.

Lokalni srpski "ustanici", zapravo etnički čisti *srpski pobunjenici protiv tek obnovljene hrvatske države,* zaluđeni svojim patološkim kompleksom "gospodara" nad hrvatskim narodom i monarhističkom protuhrvatskom propagandom, uz obilatu pomoć bosanskih, glinskih i ličkih četničkih postrojbi koje su u svom sastavu imale prokušane srpske koljače i palikuće, na sve načine su nastojali pridobiti srpske težake za krvavu *veleizdajničku pobunu* protiv svoje legalne hrvatske domovine i "osokoliti" ih da su jaki i nepobjedivi. Kroz "junačke" zajedničke napade više udruženih pobunjeničkih bandi na male postrojbe hrvatske vojske ili seoske straže HSS uspijevali su neuke srpske seljake uvjeriti da "nisu sami" u borbi protiv države Hrvatske te da nikad neće biti zasluženo kažnjeni za svoje zločine. Ta kukavička pobunjenička praksa sastojala se od brojnih napada na manje skupine hrvatskih civila i vojnika, najčešće na opskrbna kola, oružničke patrole i postaje, općinske urede, školsko osoblje, poštansku službu i druge hrvatske dužnosnike, po pravilu uz zvjersko klanje i palež, dok su ispred malo većih postrojbi hrvatske ili njemačke vojske kukavički bježali podvijena repa i redovito ostavljali na cjedilu svoje logističke baze u pobunjeničkim selima i svoju "goloruku srpsku nejač". Nema sumnje da su njihovi krvoločni zločini nad hrvatskim pukom i lojalnim Srbima bili *u funkciji namjernog trovanja međuetničkih odnosa,* provociranja hrvatskih obrambenih akcija (tzv. represalija u kojima vojska lako prekorači ovlašćenja...) i dalje eskalacije njihove pobune, kao jedinog načina za omasovljenje svoje pobunjeničke paravojske..

Među takvim četničko-partizanskim zločinima se po svojoj poživinčenoj svireposti i nedvojbenom protuhrvatskom usmjerenju posebno izdvaja ***srpski božićni pokolj Hrvata u selu Gvozdansko*** od 25. do 29. prosinca 1941.godine, kojom prilikom je zvjerski ubijeno 50 (pedeset) od ukupno 304 (tristotine četiri)

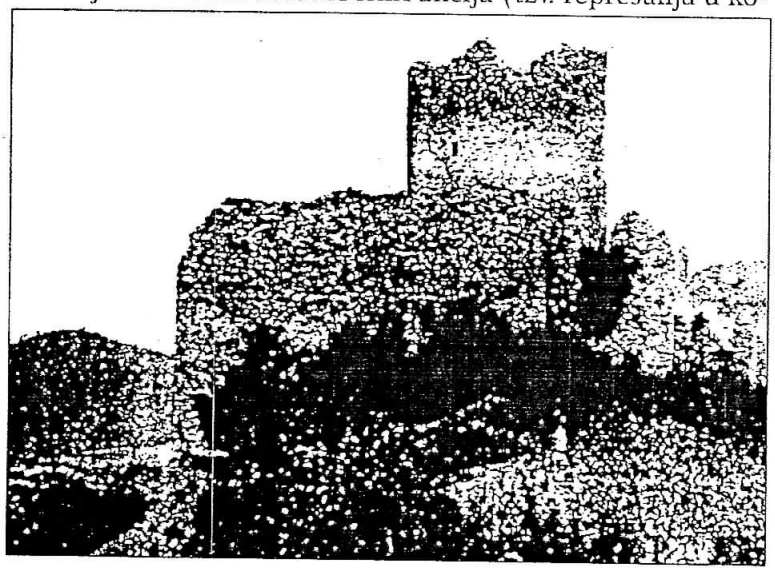

Gvozdanski kaštel oko god. 1900. (snimka E. Laszowskog)

hrvatska žitelja. Gvozdanskog što je svaki šesti stanovnik sela ili gotovo *17 posto gvozdanskih Hrvata.*

Mada su se te palikuće i krvoloci već tada početi slabo zakrabuljeno prikazivati kao partizanski antifašisti, "narodni oslobodioci" iz "banijskog NOP odreda", vrijeme i cilj napada, te bestijalno kasapljenje civilnog hrvatskog pučanstva - težaka, žena, djece i staraca prigodom tog božićnog srpskog progona nad svojim susjedima Hrvatima u njihovoj hrvatskoj državi jasno su *otkrili protuhrvatski genocidni karakter borbe "banijskih partizana".* Bilo je jasno da su opći napad na Hrvatsku poveli ekstremni srpski nacionalisti, predvođeni srbočetničkim šovinistima i nezasitnim osvajačkim apetitima SPC, koji su se prijetvorno proglasili antifašističkim ustanicima, mada su u praksi bili prononsirani pobornici velikosrpske fašističke diktature nad ostalim jugoslavenskim narodima, pokušavajući je preko svog kralja ostvariti pod geslom o jednom troplemenskom (srpskom) narodu sa unitarnim režimom po volji "najvećeg, najviteškijeg, najdržavotvornijeg (srpskog) naroda".

Kukavička strategija srbo-četničkih zločinaca

Napad na hrvatsko selo Gvozdansko izveden je *na sam rimokatolički Božić,* 25. prosinca 1941. u 13,00 sati u vrijeme svete mise u seoskoj crkvi, po vrlo staroj taktici i iskušanoj strategiji vlaško-srpskih palikuća i pljačkaša da se žrtva napadne s višestruko nadmoćnim snagama, često deset ili dvadeset puta brojnijim, blokiraju sve okolne ceste i samo naselje opkoli u smrtonosni obruč, a onda polako, "na miru" pljačkaju i spaljuju kuće, sadistički siluju djevojke i žene, zvjerski muči i uništava pučanstvo. Tu tragediju doživjelo je i hrvatsko Gvozdansko.

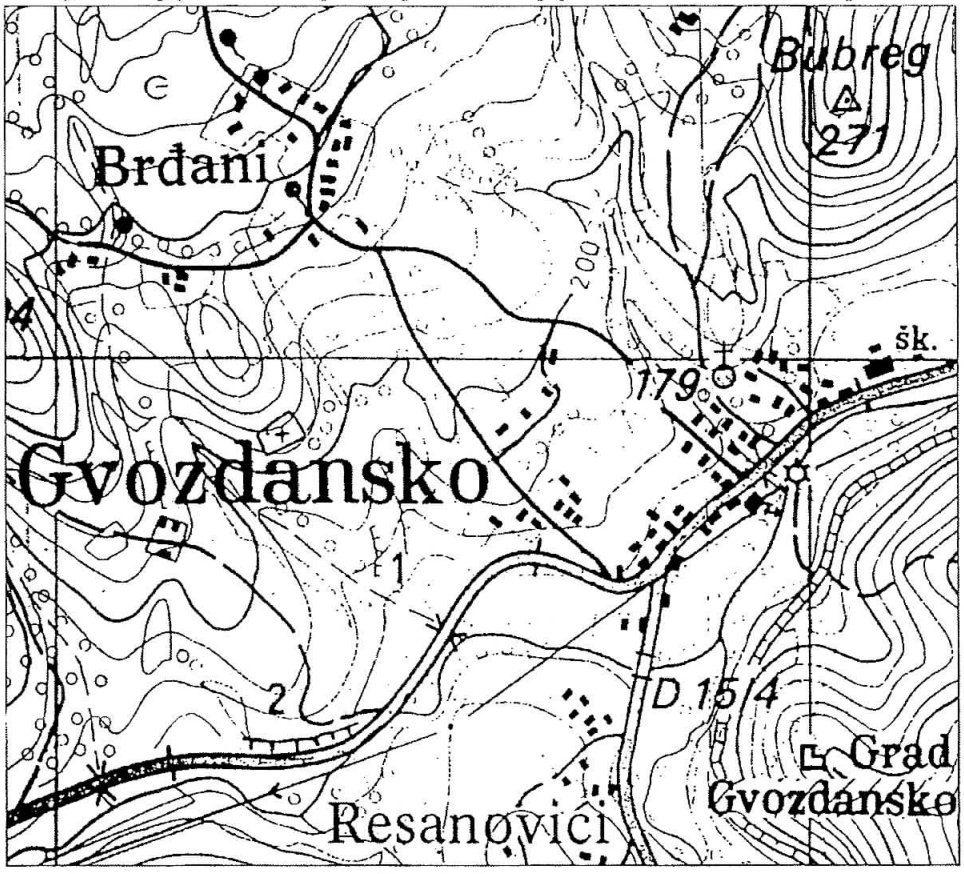

Topografska karta Gvozdanskog 1941. godine

Prema posljednjem predratnom popisu to naselje je imalo 481 stanovnika, od kojih 304 rimokatolička Hrvata u starodrevnoj rkt župi sv. Filipa Jakova iz 15. stoljeća kada su slivove rijeka Kupe, Une i Vrbasa naseljavali isključivo Hrvati, bez i najmanjeg traga srpsko-vlaškoj infiltraciji na taj starohrvatski povijesni etnički prostor. Iznad naselja dominirala je impozantna i relativno dobro očuvana Gradina, moćne zidine i kule starog feudalnog grada knezova Zrinskih istog imena, a u samom selu isticala se crkva sa župnim stanom i školom, te skupinom kuća obitelji Vukorep. Već od kolovoza 1941. godine zbog sve češćih odmetničkih napada na sve što je bilo hrvatsko, u selu su redovno držane straže civilne samozaštite, u civilnoj odjeći i obući, s tridesetak pušaka oduzetih od starojugoslavenskih vojnika, da bi im se tjedan dana prije fatalnog napada pridružilo tridesetak hrvatskih vojnika iz 16. satnije hrvatske vojske satnika Lovinčića. On je vojnički vješto razradio plan obrane, zapovjedio izradu bunkera i rovova, te rasporedio snage obrane na Gradinu i raskrižje glavnih cesta, u bunkere i zidane objekte škole, crkve, župnog stana i Vukorepovih kuća, tako da su se mogle međusobno štititi vatrom i onemogućiti ubacivanje napadača u selo.

Na krvave srpske božićne čestitke "bratskom hrvatskom narodu" u selu Gvozdansko prethodnih dana se u okolnim vlaškim selima prikupio sav lokalni protuhrvatski ološ, sabran u tzv. Čerkezovački (četničko-partizanski) odred iz šuma i jaruga Trgovske gore, pojačan pljačkašima i palikućama poznatog kriminalca Vasilja Gaćeše (tzv. "Banijski NOP odred"), glinskog bataljona i bosanskim četnicima iz tzv. Prvog krajiškog NOP odreda - ukupno preko 1.200 (tisuću dvijestotine) srbočetničkih ili "partizanskih" napadača, željnih pljačke, silovanja i uništavanja svega što je hrvatsko. Veći dio odmetnika čvrsto je blokirao sve prilaze usamljenom hrvatskom selu, kako bi zapriječio dolazak hrvatske vojske u pomoć, a "odabrani srpski junaci" krenuli su u napad, vjerujući u brzu i laku pobjedu nad brojčano dvadeset puta slabijim Hrvatima, kako bi odmah zatim produžili svoj pobjednički pohod na ostala naselja u dolini Žirovnice i samo sjedište kotara - Dvor na Uni.

Međutim, unatoč takvoj brojčanoj nadmoći, srpski napadači su već prvog dana bitke doživjeli težak poraz od malobrojne ali junačke hrvatske obrane, koja ih je vještom križnom vatrom razbila i pod Gradinom (bosanske Srbe), i na glavnom cestovnom križišću (čerkezovačke odmetnike) i u rajonu Vukorepovih kuća, crkve i škole (glinske četnike), te su se podvita repa morali povući na polazne položaje i zatražiti pojačanja u Ijudstvu i teškim strojnicama iz svoje baze u selu Gređani kraj Gline. Napad je obnovljen slijedećeg dana i potrajao sve do 28. prosinca, kada je ponestalo streljiva malobrojnoj ali junačkoj hrvatskoj obrani sela, koja je uz pomoć žena, staraca i djece, besprimjernom hrabrošću branila svoja domaća ognjišta od četničkih izroda. Šta više, dijelovi hrvatske obrane su se pod zaštitom dragovoljno žrtvovane skupine hrvatskih vitezova ostavljene kao zaštitnica u školi uspjeli probiti pored potoka Žirovnice, i u surovim zimskim uvjetima stići do Bešlinca. Pod borbom su pošli po pomoć prema Dvoru na Uni, ali ih je neusporedivo brojnija četnička banda napala kod Banskog Vrpolja, opkolila u koritu potoka Dabrovnice 28. prosinca i poslije herojskog otpora tijekom tog dana i stijedeće noći najprije uspjela potopiti u vještački napravljeno jezero, a zatim promrzle pohvatati i zvjerski poklati svih devet hrvatskih junaka zastavnika Mirkuta iz Bešlinca i dijela posade Gvozdanskog. Jedino se uspjela probiti zaobilaznim šumskim stazama skupina Đure Brkljačića iz Rujevca u dolinu Une a zatim po pomoć u Dvor, ali je za pomoć uz toliku brojčanu premoć Srba već bilo prekasno. Znatan prinos hrvatskoj tragediji u dolini Žirovnice dalo je *civilno srpsko-vlaško pučanstvo*

Gvozdanskog i okolnih sela svojom suradnjom s odmetnicima a *osobito izdajnički prijelaz do tada lojalnih Srbâ* u oružničkim postajama na stranu srpskih terorista, kao još jedna pouka iz naše povijesti.

Ubijeni hrvatski težaci - branitelji Gvozdanskog

U tijeku herojske obrane Gvozdanskog i neposredno nakon nje srbočetnički napadači ubili su 15 (petnaest) hrvatskih težaka branitelja svoga sela koji nisu bili nikakva redovita vojska, a ponajmanje dobro izvježbane i organizirane ustaše, kako ih redovito naziva četničko-partizanski agitprop, već pripadnici *hrvatske seljačke samozaštite,* nastale iz Mačekovih "zaštitara", gotovo bez ikakve ratne opreme i opskrbe, u svemu "o svom ruhu i kruhu", što sasvim demantira krupne srpske laži i podvale o "strašnim ustašama". To su:

1. **Grabarević Ivo** - Bunikar (36), ubijen u seoskoj samozaštiti Gvozdanskog 27.12.1941.
2. **Grabarević Pavao**, Matin, (60), kao pod br.1.
3. **Grabarević Luka,** Pavlov, (36), izvukao se iz pokolja, ali je uhvaćen i zaklan nakon pokušaja bijega iz konc-logora za Hrvate u Prolomu 1945.godine,
4. **Paležac Jure** - Juranga (59), kao pod br.1.
5. **Grabarević Pajo,** Perin, (41), vlasnik mljekare, kao pod br. 1.
6. **Vukorep Nikola,** Jelin, (39), rudar, ubio ga rudar-četnik Dragan Šesto pred kućom kao pod broj 1.
7. **Vukorep Filip**, Ivin, (41), kao pod br.1.
8. **Vukorep Ivo,** Josipov, (43), kao pod br. 1.
9. **Turujlija Pero,** Milkačin, (31), lugar, ubijen u Ključu 1942.
10. **Borić Pero,** Lovrin, (29), ubio ga 1943. zbog preotimanja nekretnina (kuće), četnik Ljuban Šesto,
11. **Grabarević Pajo,** Ive Karakušine, (22), retardiran, ubijen u Srijemskoj Kamenici 1944.g.
12. **Gračner Pero,** (33), stolarski obrtnik u Bešlincu, ubijen 1942. u Bešlincu,
13. **Brkljačić Luka,** Milin, (21), težak iz Trgova, ubijen 1942. godine u Kosni,
14. **Brkljačić Đuro,** Milin, (31), mesar iz Trgova, ubijen 1942. u Trgovima,
15. **Brkljačić Jakov,** Lukin, (20), težak iz Trgova, ubijen 1942. u Trgovima.

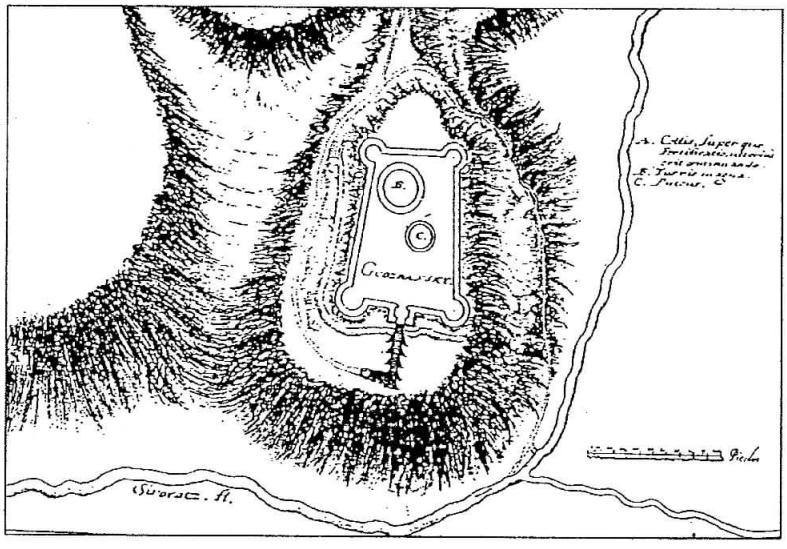

Tlocrt Gvozdanskog kaštela (conte Marsigli, 1700.)

Sadistička srbočetnička zvjerstva nad zarobljenim Gvozdančanima

Neusporedivo strašniji je popis 38 (trideset osam) zvjerski pobijenih zarobljenih Hrvata nakon pada Gvozdanskog jer svjedoče o bestijalnoj rasističko-fašistoidnoj mrlji znatnog dijela srpskog naroda u Hrvatskoj prema svojim hrvatskim gostoprimljivim domaćinima koje su "u znak zahvalnosti" spremni sadistički masakrirati do kanibalskog primitivizma, ne pošteđujući ni djecu, starce i žene. Takva svirepa nezahvalnost može se objasniti jedino frojdovskom projekcijom svojih suludih zločinačkih nakana na nevine hrvatske žrtve koje su za njih ustaše i samo ustaše, a zapravo *hrvatski mučenici za sva vremena!*

1. **BORIĆ MATO,** zv. Amerikanac, (41), zajedno sa sinom Petrom hrabro je branio rodno selo, dok je imao streljiva, a tad su ga zarobili Srbi i *zvjerski mučili,* što je on junački podnosio i prkosno klicao "Za dom spremni!" Zbog toga su ga u sadističkom bijesu tako izmasakriranog zakopali u obrambeni rov pred njegovom kućom sa desnom rukom vani ispruženom na pozdrav i u nju stavili natpis:

"ZA DOM SPREMNI, GOSPODINE TABORNIČE, STANJE U SELU JE REDOVNO, SMJENU SAM DOBIO ALI OD PRAVE VOJSKE,A JA SAM DOBIO VJEČITI ODMOR, IZVOLITE PREGLEDATI SVU VOJSKU KOJU STE SA MNOM ZAJEDNO POSLALI NA VJEČITI ODMOR !"

Bio je to psihopatski oblik kukavički nečasnog ponižavanja mrtvog protivnika, koji je i u životu i u borbi u svakom pogledu bio nadmašio te razbojničke kanibale i bijedne čopore srbočetničkih kukavica i ništarija..

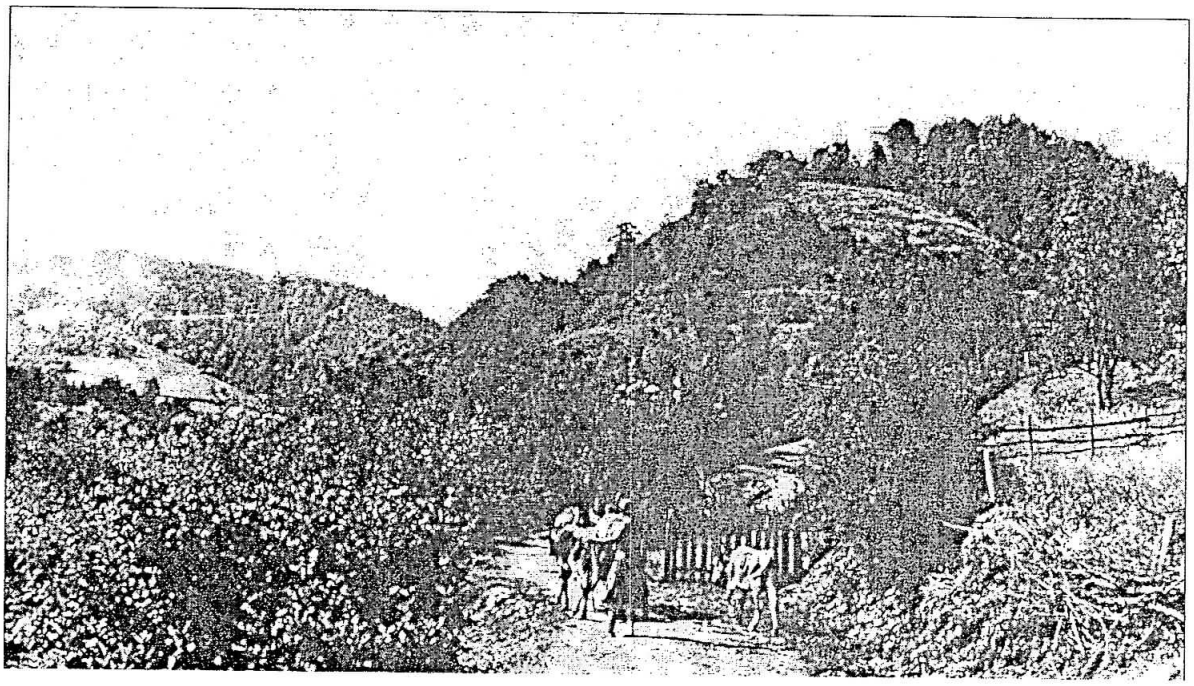

Gvozdansko - put za Stari grad

2. **BORIĆ PETAR, zv. PERO,** Matin, (19), borio se zajedno s ocem i doživio isti umobolničko-sadistički masakr srpskih barbara - prije i poslije krvožednog pogubljenja ovoga mladog hrvatskoga junaka.
3. **VUKOREP MILAN,** Petrov, (18), kad je ostao bez streljiva zarobljen je u svojoj kući iz koje je četnicima blokirao pristup grobljanskim potokom prema crkvi i među ostalim zlikovcima odstrijelio i četničkog komesara Voju Strineku zv. Crljenica, zbog čega su ga srpski "oslobodioci" podvrgli najsvirepijim mukama, postupnim kasapljenjem njegovog tijela i stavljanjem soli u te otvorene rane, održavajući ga pri svijesti povremenim polijevanjem ledenom vodom.
4. **GRABAREVIĆ MATE,** zv. Čupo, (62), koga su četnici, bolesnog i tijekom njihovog napada ranjenog u vrat, izvukli iz postelje i pred svim ukućanim sjekirom mu odsjekli glavu na njegovom kućnom pragu, a mlađeg sina Jakova (17) prisilili da ga veže žicom, odvuče u njihov bunker i tamo postavi "za smotru hrvatske vojske i raport taborniku". Morao je prenijeti i očevu glavu, koju je sjekirom odsjekao srbočetnički krvolok Stojan Radojčić, na vječitu diku i slavu "NOP".
5. **GRABAREVIĆ MARIJA** zv. Mare, (58), supruga Pavla, majka šestoro djece, koju su srpski zločinci prvo teško ranili, a zatim potrpali slamom i *živu spalili* u dvorištu njene kuće, u znak vječite srpske ljubavi prema hrvatskim majkama, zar ne, g. Horvat ???
6. **VUKOREP ANTONIJA** zv. Tonka, (40), pod optužbom da je kuhala za hrvatske branitelje sela, Srbi su je ubili maljem pred njenom kućom i spalili zajedno sa njenom kućom.
7. **GRABAREVIĆ JOSIP,** zv. Joso, Matin, (33), na zvjerski način hiberniran i zaklan u smrznutom jezeru na potoku Dabrovnica kod Banskog Vrpolja.
8. **TURUJLIJA IVO,** Milkačin, (35), preživio prvi pokolj, sakriven kod sinovca Milana, ali su ga četnički zlikovci otkrili tjedan dana kasnije i priredili nad njim užasne *sadističke orgije* koje je mogao zamisliti samo zlikovački um turskih koljača martoloza. Kasapljenjem hrvatskog mučenika zapovijedao je četnički zločinac, srpski kraljevski žandar Pajo Berić Tican, a krvoloci-izvršitelji bili su Ivini srpski susjedi Milan Janjanin, Mile Slavulj, zvani Špirov, Dragan Resanović Cukin i Jovan Đurić. Oni su ga pred članovima obitelji zvjerski sakatiti u kući Pere Bunjevca (donjeg), odrezavši mu nos, i oba uha, te otkidali komade mesa s njegovog tijela. Kada su mu počeli odsijecati prste na rukama i soliti mu otvorene rane, on im se istrgao iz ruku i onako gol dotrčao do rijeke Žirovnice te je preplivao i izgubio se u noći. Srpski Ijudožderi su nastavili piti i terevenčiti, a drugi dan su malodobni sinovi Ivini našli njegovo smrznuto tijelo na šumskoj pruzi i po snijegu ga dovukli na seosko groblje i pokopali. Svi srpski krvoloci dobili su partizanske spomenice i boračke mirovine na teret hrvatskog naroda...
9. **GRABAREVIĆ IVO,** Matin, (30), suprotstavio se "oslobodiocima" kada su mu htjeli zapaliti štalu pod izgovorom da se sa nje davao otpor napadačima, pa su ga oni ubili. Krvoločna srbo-partizanska prostitutka Vukosava Ostojić iz Žirovca svukla ga je do gola i sadistički se iživljavala nad mrtvim tijelom, te mu na čelo urezala slovo U.
10. **TURUJLIJA ANKA,** supruga Josina, (32), vrsna krojačica, po jednom svjedočenju ubijena je 27. prosinca 1941. u svom dvorištu pred svoje dvije malodobne kćerke,

Vjerojatno je istina o ovom srpskom krvološtvu u kombinaciji oba svjedočenja.

15. **VUKOREP PETAR,** Jelin, (39); otac petero djece, nakon pada Gvozdanskog u ruke četnika sakrio se s Adamom Palešcem kod susjeda Srba, Adama i Rade Putnika. iznad katoličkog groblja, ***ali su ih oni izdali,*** *svezali žicom i predali četnicima,* koji su ih odveli u šumu iznad Beka i tamo ih zvjerski mrcvarili, dok im se nije "smilovao" srpski koljač-čovekoljubac Nikola Kovačević iz Ljeskovca i poklao ih svojom četničkom kamom. Svi ti četnici su poslije rata dobili partizanske spomenice i boračke mirovine.

Pripadnici hrvatskih pukovnija ili hrvatski lovci u francuskoj vojsci (1810.)

16. **PALEŽAC ADAM,** Petrov, (37), prošao istu kalvariju kao mučenik pod br. 15.
17. **ARLOV STOJAN,** zvani Natak, jedan od rijetkih lojalnih Srba iz Gvozdanskog koji su bili lojalni svojoj matičnoj državi Hrvatskoj, na jednak način zaklan kao i žrtve srpskog fašizma pod br. 15. i 16. upravo s tog razloga, istog dana 29.prosinca 1941.
18. **BRKLJAČIĆ ALEKSANDAR** zvani Šandor, (42), trgovac i logornik u Bešlincu, zvjerski mučen i zaklan u potoku kraj Tadića kuće, 9. travnja 1942. godine. Izvršitelj tog zločina je partizanski spomeničar Ž. V., koji danas živi u središtu hrvatskog glavnog grada Zagreba.
19. **BUNJEVAC PETAR,** sin Mate, (39), zbog "zločina" što ga je hrvatska vlast postavila za nadzornika šumske pruge Bešlinac - Majdan umjesto dotadašnjeg privilegiranog Srbina Crljenice iz Ljubine, osuđen je na smrt od krvoloka Paje Berića. zv. Tican i likvidiran 27. prosinca 1941. tako što je poslan preko rijeke Žirovnice na "obilazak pruge" a zatim gađan kao živi cilj na strelištu uz sadističko iživljavanje četnika.
20. **GRABAREVIĆ KATARINA,** zv. Kata, (85), gotovo slijepa i gluha, ubijena četničkim maljem u vlastitoj kući-čardaku, koju su srpski "oslobodioci" zapalili, tako da je starica u njoj izgorjela.
21. **GRABAREVIĆ IVO,** zvani Ićo, (55), slabo pokretan teški invalid, ubijen prilikom srbočetničkog upada u selo, bez obzira na njegovu bespomoćnost kao opasan "ustaša".
22. **PALEŽAC IVO,** Martinov, (1,5 godina) kao beba na rukama majke Roze koju nisu htjeli ubiti, izmasakriran srbočetničkom kamom tako da su mu rasjekli utrobu. Majka je pokušala vratiti unutrašnje organe svog djeteta u trbušnu šupljinu, ali joj

pokušavajući da zaštiti muža od ubojica, a po drugom svjedoku ubijena je u ljeto 1942. na kostajničkom području, nakon lažne optužbe trgovca Milana Bašića.

11. **TURUJLIJA JOSIP,** zv. Joso, (33), remenar, iznimo pošten i vrijedan majstor za izradu konjske opreme, ubijen 27.12.1941. kao branitelj iz seoske samozaštite.
12. **TURUJLIJA JELKA,** Josipova, (18), po jednom svjedočenju poginula u Turujlića sokaku kada je u pregači nosila streljivo hrvatskim braniteljima koji su bili na položaju u crkvi, a po drugom svjedoku zarobili su je i odveli srpski četnici i ubili na nepoznat (vjerojatno i najgori ?) način.
13. **FLORIJAN MILAN,** (30), učitelj i tabornik Gvozdanskog, zarobljen kad je obrani ponestalo streljiva, a zatim na krajnje nečovječan, nečastan i sadistički način mučen do smrti, s namjerom da se nanese što veća uvreda i poniženje cijelom hrvatskom narodu, čime se i danas hvale njegovi likvidatori i srbočetnički mrzitelji svega što hrvatsko ime nosi, kako svjedoči lažni partizanski prvoborac Rade Cvjetojević iz Dvora na Uni i srpski agitpropovci u zborniku "Dvor na Uni". Kada su četnici zvjerski pobili zarobljene branitelje iz seoske samozaštite Gvozdanskog, izveli su sramotnu cirkusijadu s mrtvim hrvatskim junacima tako što su njihova tijela zatrpali u obrambene rovove i bunkere sa uzdignutom rukom na pozdrav svom taborniku, kojega su pijani krvoloci po režiji zločinca Pavla Berića - Ticana prisiljavali da "vrši smotru" i "prima raport" svoje mrtve vojske. Velikosrpski monstrumi su na sve moguće načine ponižavali tog nesretnog čovjeka, "junački" ga tukli i zlostavljali onako vezanog, golog i bosog, pred suprugom i tri malodobna sina, a zatim vodili po selu od bunkera do bunkera da "vrši smotru" i ponavlja Ticanove riječi. Sve to nije srpskim krvolocima bilo dovoljno, već su tog mučenika tjerali kroz srpska sela po najvećoj hladnoći, izmasakriranog, bosog i golog, slaveći svoj kukavički ljudožderski trijumf - " veliku junačku pobjedu" 1.200 (tisuću dvijestotine) srpskih četnika nad šezdesetak branitelja malog hrvatskog naselja ali svetog mjesta *velike i neumrle junačke slave* još od vremena bezbrojnih pobjeda nad tursko-vlaškim osvajačkim hordama u 16. stoljeću.Osobito je diljem Europe poznata posljednja obrana tvrđave Gvozdansko 1577. godine, koja je izginula do posljednjeg čovjeka, odbijajući tursko-vlaške navale.
Svatko normalan morao bi umrijeti od stida zbog takve kukavičke "pobjede" i nečuvenih zvjerstava nad domicilnim hrvatskim pučanstvom koje je nekad u svoju sredinu gostoljubivo primilo bijedne srpske izbjeglice iz turske Srbije i Bosne, da bi im ti uljezi "zahvalili" beskrajnom mržnjom i krvoločnim genocidom.
14. **BUNJEVAC MARIJA,** supruga Petrova, (30), po jednom svjedočenju se pokušala nakon svete mise i početka četničkog napada iz crkve skloniti kod prijateljice u srpsko selo Ljeskovac, gdje je i likvidirana, a po drugom svjedočenju to se desilo prije napada, tj. da je pala u četničku zasjedu u okolici Gvozdanskog četiri dana prije božićnog napada odmetnika, koji su je odvukli u šumu kod sela Beke, gdje su je strahovito mučili i masakrirali, ali im je *bilo žao trošiti metke na nju,* pa su odredili Živka Vujičića iz Kosne *da je zakolje.* On to nije mogao pa ga je rado zamijenio koljač Nikola Kovačević iz Ljeskovca i tako učinio koljačku "malu uslugu" svom kolegi. Vujičić i danas živi u boračkom stanu usred Zagreba, (naoružan do zuba i vrlo opasan), pravdajući se našem svjedoku: "Nijesam je zakla, majke mi, nijesam je *moga zaklati,* već je zakla Nikola Kovačević".

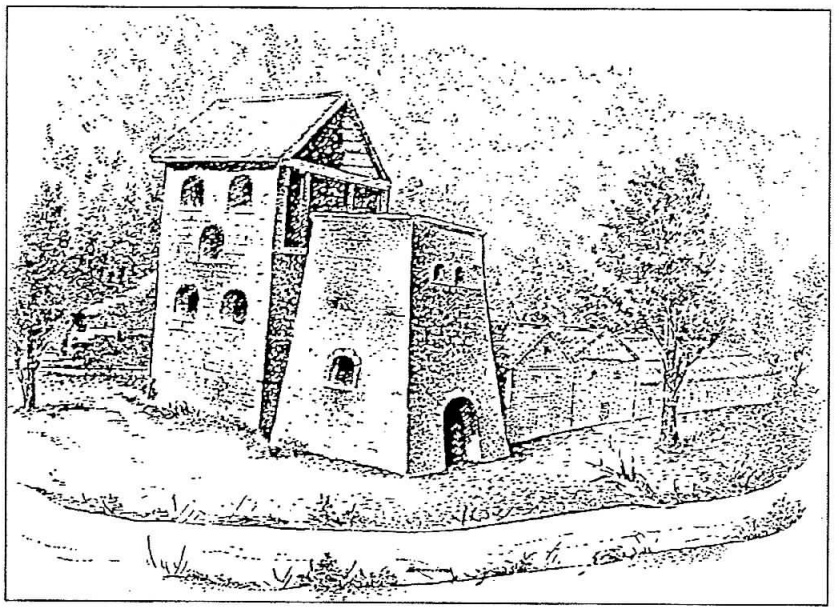

Stara talionica u Bešlincu (Ž. Kljaković)

je beba uz sadistički smijeh srpskih susjeda-četnika izdahnula na rukama 27. 12.1941., kojima je prioritetni cilj bio da zastraše svojom svirepošću hrvatsko pučanstvo, kako bi se ono razbježalo i *izgubilo volju da se ikad vrati u to "oduvek sr sko" naselje.*

Poginuli Gvozdančani u Hrvatskoj vojsci

Već prije srpskog božićnog pogroma u Gvozdanskom priličan broj mladih Hrvata iz Gvozdanskog stupio je iz domoljubnih razloga u Hrvatsku vojsku i sa njenim postrojbama bio disperziran širom domovine, tako da je teško prikupiti i utvrditi cjelovite podatke o njihovoj ratnoj kalvariji. Prema do sad sabranim nepotpunim podacima, u tim postrojbama je izgubilo život četrnaest (14) Gvozdančana i to:

1. **Sigur Petar,** zv. Pero, Jurangin, (27), rudar, poginuo 1942. kao hrvatski oružnik.
2. **Borić Milan,** Matin, (22), težak, zarobljen i strijeljan kao hrvatski vojnik 1942. godine u Rujevcu po srpskim odmetnicima.
3. **Vukorep Mijo,** zvani Miško, Jurin, (22), ubijen kao hrv. vojnik na Čukur-brdu kod Hrvatske Kostajnice 1945. godine.
4. **Paležac Ivo,** Jurangin, (19), poginuo kao hrvatski vojnik 1942. u Turopolju.
5. **Grabarević Jakov,** Matin, (19), preživio pogrom u Gvozdanskom, mada ranjen u ruku i pristupio hrvatskoj vojsci, te poginuo u Lici 1942. godine.
6. **Bunjevac Pavle, zv. Pajo,** (18), poginuo kao hrvatski vojnik 1942. godine.
7. **Božić Josip, zv. Joso,** (35), mlinar iz Bešlinca, zaklan 27. prosinca 1941. u Bešlincu.
8. **Vukorep Dragan - Karlo,** Jurin, (26), poginuo kao hrvatski vojnik od mine na pruzi Blagaj - Bosanski Novi 1944. godine.
9. **Grabarević Antun zv. Tone,** Pavlov, (21), poginuo kao hrvatski vojnik. 1942. godine.
10. **Borić Josip,** zvani Joso, Martinov, (17), poginuo kao hrvatski vojnik 1943. godine.
11. **Borić Mijo,** sin Martinov, poginuo kao hrvatski vojnik 1943. godine u Bosni (?)
12. **Borić Mile,** sin, Ive Barišinog, (23), poginuo 1943. negdje u Bosni.
13. **Hibernik Janez,** (45), muž Marice Turujlije, ubijen 26. prosinca 1941. godine.
14. **Mirkut,** zastavnik, iz Bešlinca, zaklan prilikom proboja iz Gvozdanskog 29. prosinca 1941. kod Banskog Vrpolja, u četničkom okruženju sa još devet vojnika.

Pobijeni gvozdanski Hrvati na "križnom putu" i nakon njega (kao civili)

Prema za sada nepotpunim podacima devet gvozdanskih Hrvata izgubilo je život u srpskom genocidu nad Hrvatima *na križnom putu* i nakon njega, kada su već bili demobilizirani civili. To su:

1. **Bunjevac Petar,** zv. Pero, (35), ml., suprug Marijin, hrvatski oružnik.
2. **Bunjevac Pavle,** zv. Pajo, Petrov, (25)
3. **Vukorep Josip,** sin Ive, (25),
4. **Vukorep Pavle,** zv. Pajo, Petrov, (25)
5. **Paležac Martin,** sin Petrov, zv. Rade,(40), ubijen 1946. u petrinjskoj šumi Kotar.
6. **Turujlija Filip,** sin Katuše, (31), oružnik u Bosanskom Novom kod B.M., ubijen 1945. godine po zlikovcima iz OZNE u Krnjaić-potoku, u Dvoru na Uni.
7. **Borić Milan,** sin Jelke, (26), stolar, hrvatski oružnik, ubijen 1945. po OZNI u Hrvatskoj Kostajnici.
8. **Borić Pavle,** zv. Pajo, sin Bariše, (54), bio u seoskoj samozaštiti, preživio Bleiburg, ali ga je koncem 1964. ubila UDBA na ulazu u njegov stan u Chichagu , USA, kada je doselio iz Argentine i bio voditelj Hrvatskog krugovala.
9. **Regović Mile,** Adamov, (25), zaklali ga Srbi iz OZNE 1945. godine u Krnjaić potoku.

Srpski zločin nad Srbima lojalnim državi Hrvatskoj

Postupak skupine od osam uglednih Srba, koji su 9. travnja 1942. godine kao slobodni ljudi išli na pregovore u Dvor sa hrvatskim vlastima o lojalnoj suradnji njihovih sela s legalnim državnim organima toliko je razbjesnio srbočetničke paravojne razbojnike da su ih sačekali u selu Trgovi i zvjerski poklali u dvorištu Nikole Borojevića, bez suda i istrage. Taj zločin govori rječitije od svih lažnih partizanskih proglasa o slobodi i pravdi, jer su likvidirani miroljubivi i čestiti ljudi, protivnici pobune protiv hrvatske države:

1. **Dragišić Bogdan,** učitelj u Rujevcu; zastupao je Rujevac i Preradoviće,
2. **Stambolija Stojša,** tvornički radnik iz Trgova,
3. **Meničanin Nikola,** poljoprivrednik iz Dupala,
4. **Milinković Đuro,** težak iz Stupnice,
5. **Gagić Stevan,** težak iz Gaga,
6. **Radojčić Marko,** težak iz Kosne,
7. **Miličević Stevo,** težak iz Ljubne,
8. **Vujičić Ljuban,** iz Bešlinca, zastupao Radišiće i Bešlinac.

S njima je bio došao i župnik iz Gvozdanskoga, Osvald Toth, koji je produžio iz Dvora u Zagreb.

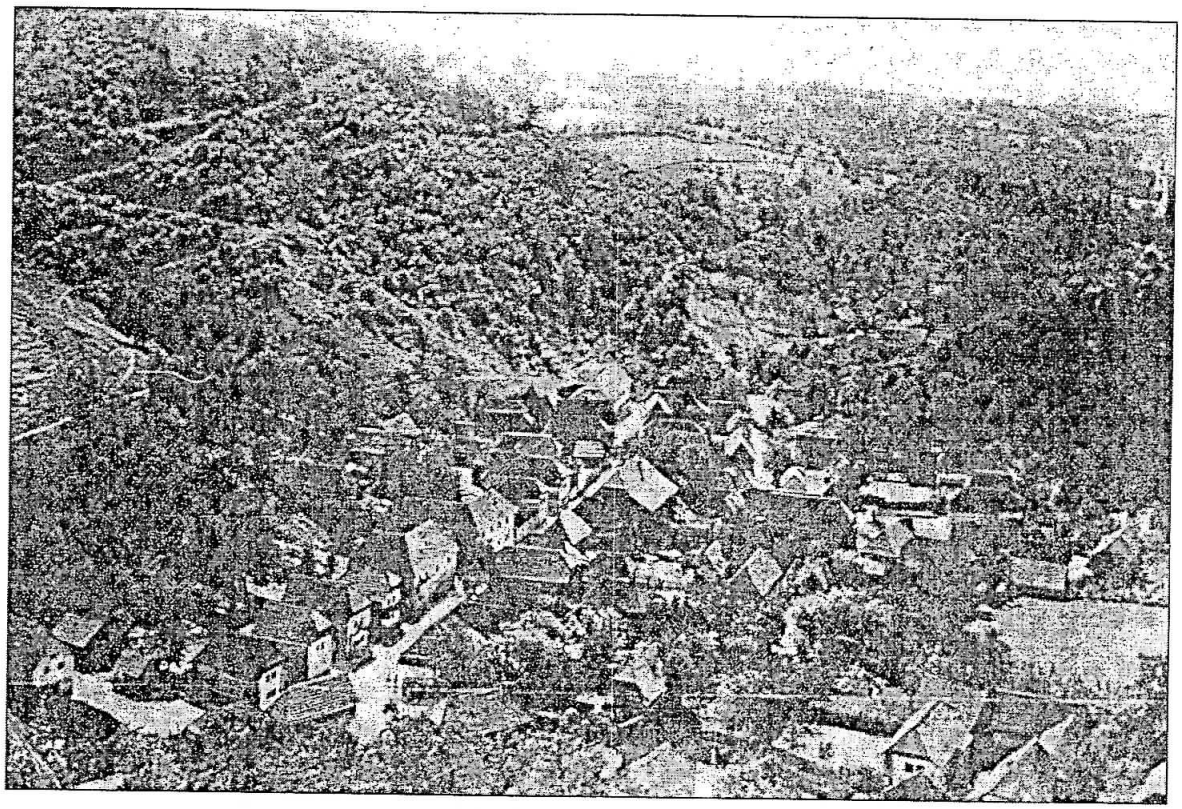

Panorama hrvatskog Zrina prije napada srpskih palikuća

Pokolj u Trgovima kod raskrižja za Stupnicu organizirao je četnički koljač Vasilj Gaćeša, koji je dočekao u zasjedi te dobre Ljude, povezao ih žicom i natjerao da iskopaju sebi grob, a zatim dao poklati uz sudjelovanje 15-godišnjeg sina učitelja Dragišića, koji je kao "parizanski komesar" tražio za oca i ostale "izdajnike" smrtnu kaznu, jer su se usprotivili "NOB-i", zapravo - srpskoj *veleizdaji protiv hrvatske države.*

III.
STRAVIČNI SRPSKI ZLOČINI NAD HRVATIMA SELA ZRIN

Velikosrpska pobuna protiv netom obnovljene hrvatske države najotvorenije je pokazala svoje prave protuhrvatske genocidne nakane u tijeku priprava i krvave realizacije totalnog uništenja starohrvatskog naselja ZRIN u kotaru Dvor na Uni znamenitom po neprolaznoj slavi svojih knezova Zrinskih i njihovih hrvatskih vitezova, a također i po ostacima monumentalnog srednjovjekovnog grada Zrina s tvrdom glavnom kulom, obnovljenom godine 1925. po uzoritoj i slavnoj domoljubnoj udruzi "Braća hrvatskog zmaja".

Te činjenice su bile od velikog značenja i za srpske veleizdajničke "ustanike" (jer im je takvo hrvatsko viteško gnijezdo bilo trn u oku), i za usamljeno hrvatsko naselje okruženo s dvadeset neprijateljskih vlaških sela, jer su braniteljima davale nadljudsku snagu, hrabrost i izdržljivost u borbi za svoj opstanak na rodnoj hrvatskoj grudi.

Već od prvih dana jeseni 1941. godine "dobri i nedužni" srpski susjedi zatvorili su oko hrvatskog naroda u selu Zrin smrtonosni obruč blokade, uz učestale krvoločne prepade, zasjede i napade, njih pedesetak u tijeku dvije godine opsade, koji su odnijeli pedeset i dva ljudska života u ovoj hrvatskoj enklavi, a među njima je najviše bilo djece i staraca. To su velikim dijelom bili kukavički napadi brojnih četničkih naoružanih bandi na goloruke pastire i težake u okolici sela u prvo vrijeme bez partizanske krinke, da bi zatim kao "narodnooslobodilački borci" još krvoločnije masakrirali svoju nenaoružanu "hrvatsku braću", jer je javni i tajni cilj tih vječnih kompleksaških mrzitelja svega što je hrvatsko, bio i ostao isti: uništiti hrvatski narod na što većem dijelu hrvatskog povijesnog prostora i pripojiti ga pravoslavnoj "majčici" Velikoj Srbiji. (Ima i danas dosta hrvatskih a pogotovu zapadnoeuropskih slijepaca koji ne vide tu tisuću puta potvrđenu životno-povijesnu istinu!!)

Srpski "rat" protiv hrvatskog civilnog pučanstva

Naselje Zrin ni po čemu nije ugrožavalo deset puta brojniju srpsku populaciju u kotaru Dvor na Uni, a osobito ne po nekoj agresivnoj vojnoj sili, jer nikada u tijeku II svjetskog rata nije imalo neku postrojbu regularne vojske. Valjda se smatralo da je lokalna samozaštita dovoljna da, uz korištenje i pomoć stare kamene tvrđave, zaštiti malo naselje dok u pomoć ne stigne vojnička pomoć iz najbližih vojarni u Hrvatskoj Kostajnici, Petrinji i Dvoru na Uni. Zbog toga na prvi pogled izgleda besmislena i kontraproduktivna bestijalna surovost srpskih napadača na civilno hrvatsko pučanstvo u "mišolovku" uhvaćenog hrvatskog Zrina, ali se taj besprimjerni krvoločni genocid mora promatrati u ozračju dugoročnog programa velikosrpske politike penetracije na zapad i prisjetiti da je kanibalski tursko-vlaški teror nad hrvatskim pukom davao "dobre rezultate" na planu etničkog čišćenja još u doba turskih pohoda na zapad.

Sukladno tome, strateški cilj Ijudožderskog terora "bratskih" srpsko-partizansko-četničkih "oslobodilaca" uz fizičko istrebljenje Hrvata bio je trajni psihološki šok nad "rešenošću srpskog naroda" da na hrvatski račun proširi svoje za sva vremena prokleto razboj-

ničko "carstvo", što je, prevedeno na jezik srpske sile, ekvivalent za spremnost na najmonstruoznije genocidne zločine da bi se postigao svetosavski cilj širenja "jedino bogougodnog" Pravoslavlja i Svesrpstva...

U tom cilju je srpska četničko-komunistička koalicija aktivirala svoju poznatu tvornicu laži, bestidno izvrćući istinu o hrvatskoj državi, hrvatskom narodu i njegovim težnjama, *pripisujući mu svoju fašistoidnost i genocidnost* i uz velike napore da iskoristi svaku mogućnost za što veće trovanje hrvatsko-srpskih odnosa, a osobito da zatruje i polarizira odnose unutar korpusa hrvatskog naroda između njegove ljevice, desnice i centra, uspjela je da kao neupitnu istinu mnogima nametne ***perfidnu laž o Zrinu*** kao vratima pakla i naselju krvoločnih vampira, do zuba naoružane soldateske i većih fašista od Hitlera.

Hrvatski husar u francuskoj vojsci (1813.)

Istina je bila dijametralno suprotna i na vječnu sramotu onim autorima takvih podvala o Zrinu koje u duhu zloglasne crno-bijele "partizanštine" na bezbroj mjesta ponavljaju u svojim protuhrvatskim člancima u zborniku "Dvor na Uni", kao krivotvoritelji povijesnih činjenica o jednoj od najtragičnijih i za sve Hrvate najsvetijih i najinspirativnijih ***velikih epopeja*** hrvatskog naroda.

Zrinjani su bili čestiti i ponosni hrvatski domoljubi

Povijesnu istinu o Zrinu i Zrinjanima lako je argumentirati znanstvenim dokazima iz kapitalnih arhivskih fondova, ali su neke srpske laži o tom hrvatskom Alkazaru toliko prozirne i priglupe, da je šteta gubiti vrijeme na njihovo demantiranje. Takav je slučaj sa četničkom tvrdnjom da su malobrojni Zrinjani "ugrožavali nedužni srpski narod" oko Zrina i u čitavom kotaru Dvor na Uni, a također i prijesna laž o tvrdokornom ustaštvu te graničarske populacije, jer nema ni jednog dokaza da je itko od Zrinjana prije ustroja NDH bio u bilo kakvom kontaktu sa hrvatskom desnicom (ustašama), koliko zbog žestine velikosrpske policijske represije prema takvim političkim aktivnostima, toliko i zbog tradicionalnog hrvatskog mentaliteta u znaku opće tolerancije i odanosti postulatima Rimokatoličke crkve. Ta optužba kao i cjelokupna montaža srpskih opravdanja za uništenje Zrina je ***veliki bumerang*** velikosrpskom imperijalizmu, jer osvjetljava svu dubinu moralno-etičkog i civilizacijskog diskontinuiteta između višestoljetne zapadnoeuropskle kulture hrvatske sta-

rosjedilačke populacije i vlaško-nomadskih primitivnih i poludivljih doseljenika iz balkanskih gudura. Taj sindrom je bio kristalno jasno vidljiv i u vlaško-srpskom okruženju Zrina, do paroksizma pojačan protuhrvatskom četničkom indoktrinacijom, jer se njihova bezbožna naklonost zločinu, pljački i svakom nasilju otela svakoj kontroli i pretvorila u kontinuirano zločinačko ubijanje i uništavanje svega što je bilo hrvatsko, uključujući i djecu i starce i crkve i groblja...

Nije mnogo teže demantirati ni infantilnu srpsku laž o Zrinu kao nekom prvorazrednom "ustaškom uporištu" jer *u njemu nije bilo nikakvih regularnih* vojnih snaga pa ni ustaških, što nedvojbeno potvrđuje i dokumenat broj VI-1289 od 30. ožujka 1943. godine iz fonda MCTP NDH u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu, koji u cjelosti donosimo u faksimilu i prijepisu:

ZAPISNIK

spisan u Predsjedničtvu Vlade, dne 30. ožujka 1943. Ured ministra Tortića

P.p.

Pristupaju nepozvani: Antun Babić, načelnik iz Zrina, te Roko Remeta, tabornik iz Zrina, Pavao Marković, seljak, i Mijo Krivošić, seljak iz Zrina, kao predstavnici iz Obćine Zrinja, te izjavljuju sliedeće:

Od postanka Nezavisne Države Hrvatske mi se stalno borimo s oružjem u ruci protiv četnika i partizana, te dosada nam je uvijek uspjelo braniti se, premda je Zrin bio napadnut 36 puta. Tek povremeno i na kratko vrieme dolazila nam je pomoć vojske. U tim borbama od naših je drugova što ubijeno, što na poljima dok su radili, zarobljeno 46 ljudi. Od oružja imamo 80 pušaka, što smo ih sami oteli u prvim borbama od četnika, a od tih pušaka jedna trećina jest neizpravna. Za civilne puške nemamo streljiva. Imali smo i dvije težke strojnice, koje smo također sami oteli od četnika, ali nam je te strojnice oduzela vojska. Slabo smo obučeni, a napose nam manjka obuća, pa i to otešćava naš položaj a da i ne govorimo o oskudici na hrani, jer polja nismo mogli obraditi, a odsječeni smo od svieta, pa nam ni od kuda hrana ne može stizavati. Međutim, sve te nevolje mi bismo strpljivo podnosili ukoliko bi bili sigurni da možemo i dalje uspješno braniti svoje živote i svoje selo. Vojska koja je ovuda prolazila u svrhu čišćenja od odmetnika samo je dielimično izvršila taj posao, jer su odmah iza njihovog odlazka veće i manje skupine partizana počele uznemiravati Zrinj i ostala hrvatska sela dvorskog kotara. Našu odpornu snagu slabi i to što smo mi prisiljeni obrađivati svoja polja, pa nas u prvom redu pojedince na poljima, koja su udaljena i razštrkana u okolici 4 km lako mogu uhvatiti i svladati, a dok se mi nalazimo na polju, mjesto nam je posve nezaštićeno.

Iz tih razloga, da odklonimo neposrednu opasnost, koja nam prema obaviestima naših pouzdanika prieti, potrebno je da u Zrinj dodje barem jedan vod domobrana sa strojnicom težkom i lakom i to čim prije, kako bi s jedne strane bio osiguran Zrinj, a s druge strane da mi možemo mirno obradjivati svoja polja. Nadalje bi bilo potrebno da nam se izda 134 doznake za obuću, jer toliko nas imade, koji izmjenično vršimo stražu dakle vršimo stalno čisto vojničku službu.

Z A P I S N I K

Spisan u Predsjedništvu vlade, dne 30.ožujka 1943. Ured ministra T o r t i ć a.

P.P.

Pristupaju nepozvani, Antun Babić, načelnik iz Zrinja, te Roko Remeta, tabornik iz Zrinja, Pavao Marković, seljak i Mijo Krivošić, seljak iz Zrinja, kao predstavnici iz Obćine Zrinja, te izjavljujo sliedeće:

Od postanka Nezavisne Države Hrvatske, mi se stalno borimo oružjem u ruci protiv četnika, partizana te dosada nam je uvjek uspjelo braniti se premda je Zrinj bio napadnut 36. puta. Tek povremeno i kratko vrieme dolazila nam je pomoć vojske. U tim borbama kod naših je drugova što ubijeno, što na poljima dok su radili zarobljeno 46 ljudi. Od oružja imamo 80 pušaka, što smo ih sami oteli u prvim borbama od četnika, a od tih pušaka jedna trećina jest neizpravna. Za civilne puške nemamo streljiva. Imali smo i dvije težke strojnice, koje smo također sami oteli od četnika, ali nam je te strojnice oduzela vojska. Slabo smo obučeni, a napose nam manjka obuća, pa i to otešćava naš položaj a da i ne govorimo o oskudici na hrani, jer polja nismo mogli obraditi, a odsječeni smo od svieta, pa nam od nikuda ne može hrana stizavati. Medjutim sve te nevolje mi bi strpljivo podnosili u koliko bi bili sigurni da možemo i dalje uspješno braniti svoje živote i svoje selo. Vojska, koja je ovuda prolazila u svrhu čišćenja od odmetnika samo je djelomično izvršila taj posao, jer su se odmah iza njihovog odlazka veće i manje skupine partizana počele uznemirivati Zrinj i ostala hrvatska sela Dvorskog kotara. Našu otpornu snagu slabi i to što smo mi prisiljeni obraditi svoja polja, pa nas u prvom redu pojedince na poljima, koja su udaljena [illegible] u okolici 4 km., lako mogu uhvatiti i svladati, a dok se mi nalazimo na polju, mjesto nam posve nezaštićeno.

Iz tih razloga, da otklonimo neposrednu opasnost, koja nam prema obavieštima naših pouzdanika prieti potrebno je da u Zrinj dodje barem jedan vod domobrana sa strojnicom težkom i lakom i to čim prije, kako bi s jedne strane bio osiguran Zrinj, a s druge strane da mi možemo mirno obradjivati svoja polja. Nadalje bi bilo potrebno da nam se izda 134 doznake za obuću, jer toliko nas imade, koji izmjenično vršimo straži dakle vršimo stalno čisto vojničku službu.

Gore spomenuti i dolje podpisani predstavnici obćine Zrinj mole ministra Tortića, da ovaj zapisnik i priloženu predstavku sa preporukom bojnika Čičeka dostavi POGLAVNIKU s molbom, da on odmah izda potrebne odredbe.

Zaključeno i podpisano.

Antun Babić
Roko Remeta
Pavao Marković
Mijo Krivošić

HRVATSKI DRŽAVNI ARHIV ZAGREB
MUP
(289-290)

Faksimil zapisnika iz 1943. g.

Grof Petar Zrinski 1666. g.

Gore spomenuti i dolje podpisani predstavnici obćine Zrinj mole ministra Tortića, da ovaj zapisnik i priloženu predstavku sa preporukom bojnika Čičaka dostavi POGLAVNIKU s molbom, da on odmah izda potrebne odredbe.

Zaključeno i podpisano.

Roko Remeta
Pavao Marković
Mijo Krivošić
Antun Babić

Svako domoljubno hrvatsko srce mora biti tronuto nepotkupljivom skromnošću i junačkom jednostavnošću naših novovjekih zrinskih vitezova koji od državnog poglavara ne traže nikakve časti ni privilegije već nešto obuće i suradnju jednog voda domobrana, kako bi mogli obrađivati svoja polja i prehraniti svoje obitelji...Bezbrojne borbe s četnicima i velike ljudske gubitke primaju kao svoj dug prema slobodnoj domovini, jednako kao što bez panike primaju i srpsku izdaju prema zajedničkoj hrvatskoj domovini, svjesni da je njihova "otadžbina" uvijek bila "tamo daleko" preko sudbinske granice na rijeci Drini.

Međutim, ti skromni i ponosni zrinski Hrvati bili su pune dvije godine u krajnje opasnom neprijateljskom okruženju, kojeg su mogli suzbijati jedino svojom nepokolebljivom srčanošću, jedinim protusredstvom u borbi sa brojno premoćnijim ali kukavičkim neprijateljima. Streljivo i sve druge potrepštine morali su dopremati pod borbom u sklopu opskrbnih konvoja, ali tako su činili stari Zrinjani još u vrijeme beskrajno duge tursko-vlaške opsade hrvatskog Jajca (1463-1528), pa je to bio svaki put jedan junački ispit hrabrosti više. Mnogo teže im je padala srpska blokada zbog nemogućnosti evakuacije težih ranjenika i bolesnika, osobito djece u smrtnoj opasnosti. Umirući od straha pred takvom "fašističkom ustaškom posadom Zrina" koju su činila 134 hrvatska težaka u sklopu "strašne" seoske samozaštite, deset puta brojniji srpski "antifašisti" vodili su *izrazito fašistički* genocidni rat protiv hrvatskih civila u naselju bez vojnih postrojbi, iživljavajući se na bolesnoj djeci, ženama i starcima, i tako za sva vremena stekli sramotno zvanje *ratnih zločinaca*. Ta se istina u srbokomunističkoj Jugoslaviji nije smjela ni spomenuti punih 45 godina, osim u onoj lažnoj agitpropovskoj varijanti, koja je srpske zločine pripisivala Hrvatima, ali je dobro znana i puno puta provjerena istina da je pravda spora ali dostižna, jer su se velikosrpski fašisti još jednom legitimirali u najnovijoj agresiji na Hrvatsku 1991.godine kao svjetski šampioni u zločinačkim "disciplinama" zastrašujućih naziva: genocid, urbocid, kulturocid, rasizam, nacionalšovinizam, neofašizam.... S povijesnog motrišta i uvida u tra-

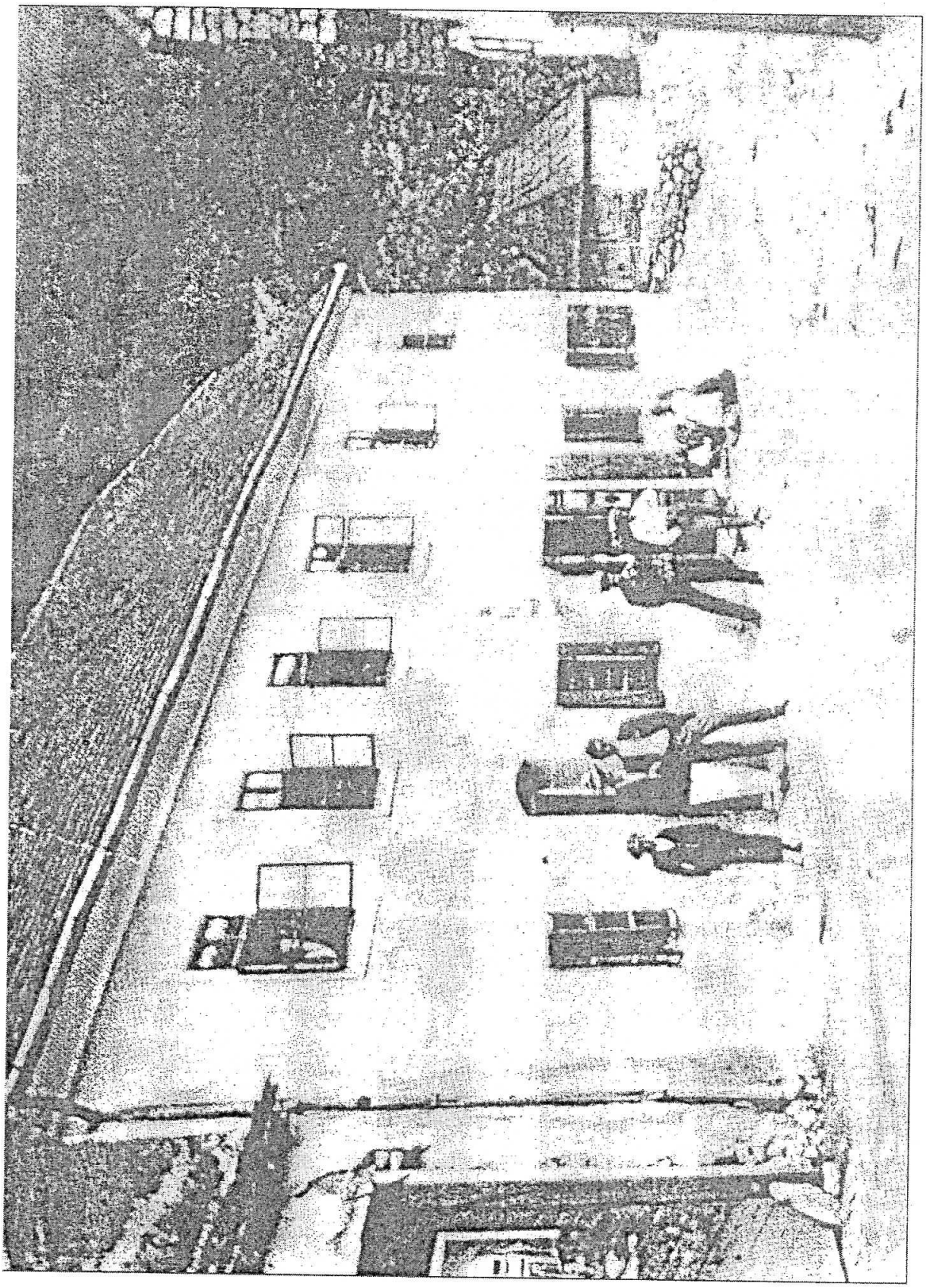

Glavna ulica i trgovina F. Jakovca u Zrinu 1925. godine

gičnu epopeju naselja Zrin taj velikosrpski "uzlet" u zločinačke sfere ni najmanje ne iznenađuje, jer sve te svetosavske atribute srpske "plemenitosti" u velikoj mjeri pokazali prigodom uništenja Zrina i Gvozdanskog, kao i pogroma nad hrvatskim narodom u Pounju.

Stara ali ubitačna "tehnologia" srpskog genocida nad Hrvatima

Prve manifestacije "bratskih" srpskih osjećanja prema zrinskim Hrvatima počele su davno prije tzv. ustanka, osobito poslije pripojenja dvorskog kotara Vrbaskoj banovini 1929. godine i zavođenja srpske monarhofašističke diktature, sa još jačim intenzitetom 1934. godine poslije marsejskog atentata na omrznutog srpskog kralja-diktatora, kada su srpski četnički ekstremisti koristili svaku priliku da pretuku hrvatske pastire i prolaznike kroz srpska sela, otisnu niz strminu brijega veliko kamenje na hrvatske kuće u zrinskoj udolini, načine poljske štete etc. Pravu "revitalizaciju" svoje vjekovima *stare specijaliziranosti za uništavanje hrvatskog pučanstva i njegovih naselja,* tako dugo usavršavanu u kooperaciji s turskim zavojevačima u vrijeme svog sluganskog dodvoravanja svom rođaku sultanu, zrinski srpski susjedi priredili su u jesen 1941.godine postavljanjem *blokade oko Zrina.* Počelo je iznuravanje mještana glađu i oskudicom u cilju onemogućavanja normalnog života, poznato iz tursko-vlaškog haranja po hrvatskim zemljama od Srijema i Podravine do Duklje i Boke Kotorske. Blokada prometa mogla se probiti samo oružanom silom. Opskrba je u Zrin stizala jedino uz pratnju njemačkih, domobranskih ili ustaških vojnih postrojbi, koje su se uz borbu a često i ljudske gubitke probijale kroz srpsko-vlaška sela. Zar je za takvu odmetničku "dobrodošlicu" bio neočekivan odgovor u formi žestokih represalija - kaznenih ekspedicija, kada je vjerovatno bilo i nedužnih žrtava na srpskoj strani??

Sredinom listopada 1941. godine počeli su četnički a poslije združeni četničko-partizanski napadi na Zrin. Zbog surovog uništenja naselja i gotovo polovice njegove populacije vrlo je teško sačiniti cjelovitu rekonstrukciju tih barbarskih zločina "narodnih oslobodilaca" s neprikosnovenim krvničkim pedigreom iz svih povijesnih epoha od desetog stoljeća do danas, ali su uz pomoć preživjelih Zrinjana do sada utvrđena 55 (pedeset i pet) zločinačkih ubojstava, od kojih samo 18 (osamnaest) otpada na branitelje sela iz redova civilne samozaštite, a gotovo dvostruko više (37) na ubojstva nenaoružanih civila, djece, žena i staraca. Među tim civilima sedmoro je ubijeno na putu, četvoro u samom selu a čak 26 (dvadeset šet) su hrvatski težaci ubijeni prilikom obavljanja raznih poslova na njivi, pašnjaku ili u šumi.

Poginuli u obrani Zrina kao samozaštita od Srba do 9.9.1943.

1. **Babić Pavle** Juričinov, ml. (14), pog. 24.9.42. kod Zobišća u napadu četnika
2. **Babić Pavle** Juričinov, st. (33), pog. 1943. u napadu partizana na Zrin (2 djece)
3. **Bunjevac Antun** Matin, ml. (17), pog. 1943. u napadu partizana na Zrin
4. **Bunjevac Ivo,** (16), ranjen u napadu četnika na Zrin 1943. i umro od rane
5. **Feketić Antun,** (45), ubili ga četnici u napadu na Zrin 1943. (3 djece)
6. **Ikić Mato** - Matan, (31), ubijen od četnika 2.2.42. u obrani Kule (3 djece)
7. **Kristić Jandro,** (40), ubijen u rovu 1943. u obrani Kule od Srba (8 djece)

8. **Kristić Mato,** (31), pog.1942. u napadu četnika u rovu uz Babića kuću (6 dj.)
9. **Krivošić Juro,** (22), teško ranjen 1943. u obrani sela i umro od sepse
10. **Krivošić Pavle,** ml. (21), ubijen u obrani sela 1943.
11. **Maraković Mićo,** (62), ubijen 1943. u srpskom napadu na Zrin
12. **Maraković Pero,** ml. (27), ubijen 1943. u srpskom napadu na Zrin (2 djece)
13. **Mažić Jandro,** (40), pog. u borbi 1943. na Medića Brdu
14. **Puškarić Pero,** (23), pog. 1943. u obrani Kule od napada partizana
15. **Remeta Mato** Rokin, (40), pog. 1943. pod Kulom u borbi s četnicima
16. **Remeta Mile** Rokin, (33),pog. 1943. pod Kulom u borbi s partizanima
17. **Remeta Stanko,** (48), pog. 1943. u obrani sela on napada partizana (6 djece)
18. **Sušić Nikola Niko,** Mijin, (30), pog. 1943. u obrani Kule od Srba (4 djeteta).

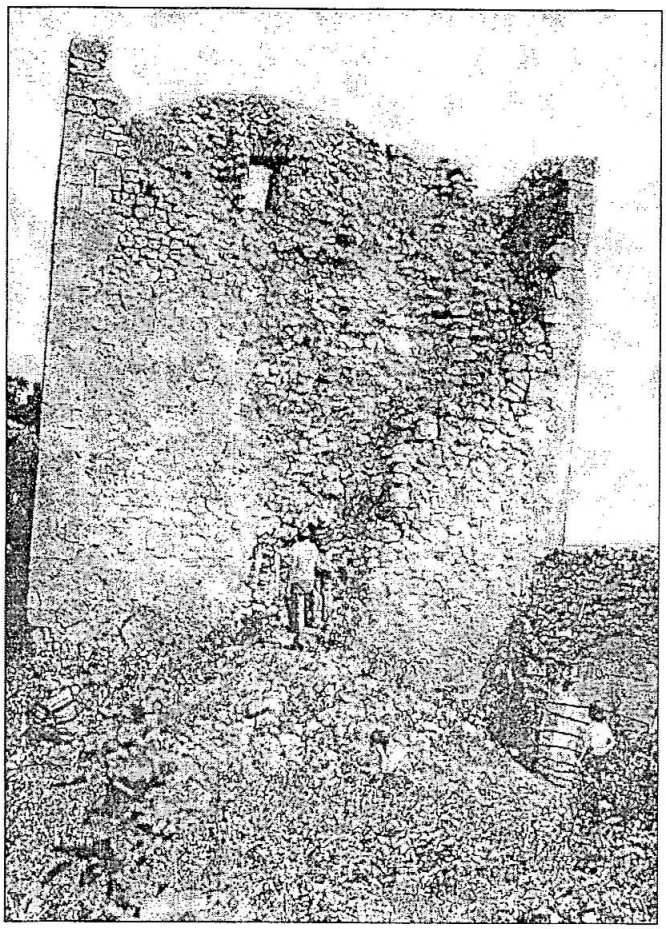

Ostaci glavne kule tvrđave Zrin nakon srpskog rušenja 1943. god.

UBIJENI HRVATSKI TEŽACI U SVOM SELU DO 9.9.1943.

1. **Maraković Petar, st.** (89), ubijen 1943. u partizanskom napadu na Zrin
2. **Petanjak Jura,** (55), zaklali ga Srbi 1942. bolesnog u krevetu, gluhog
3. **Remeta Bara,** (78), ubijena 1943. pod Kulom u napadu partizana
4. **Zorbaz Marija,** (14), teško ranjena u srpskom napadu 1943. i umrla.

KRVOLOČNI LOV NA ZRINSKE HRVATE U SRPSKIM SELIMA

Srpski četničko-komunistički komesari, čelnici i agitpropovci su za kratko vrijeme toliko uspjeli zaluditi protuhrvatskom histerijom svoje "borce za bratstvo i jedinstvo naših naroda" da su ti zatrovani ljudi sprovodili ubilačku blokadu Zrina i u svojim udaljenim selima, hvatajući i svirepo masakrirajući svakog zrinskog težaka koji bi se zbog neke potrebe kretao cestom prema Divuši ili Dvoru na Uni pa je morao proći kroz krvoločna vlaška

Knez Petar Zrinski 1667. g.

sela. Urođena prepotencija poništavala im je i minimalnu dozu opreza pred mogućom odmazdom hrvatske vojske za počinjene zločine, jer su danomice očekivali slom hrvatske države pred naletom njihovih moćnih "saveznika" na usamljenu Hrvatsku koja je postala zarobljenik krivih procjena hrvatske desnice i Hitlerove dominacije na Balkanu, točnije - čitavog spleta povijesnih okolnosti. Nažalost, ta su se predviđanja i ostvarila ali ne tako brzo kako su zakleti mrzitelji hrvatske države željeli, već nakon pune četiri godine očajničkog otpora agresoru, koji se uspaničio i u cilju da što prije izvrši *srbizaciju hrvatskih teritorija* prešao na otvoreno genocidno istrebljenje hrvatskog starosjedilačkog pučanstva u Pounju. Već u vrijeme srpanjskog "ustanka" tj. terorističke veleizdaje prema hrvatskoj državi, brutalno je ***etnički "očišćeno" (pobijeno ili protjerano) kompletno hrvatsko pučanstvo*** Dobrljina, Vodičeva i Lješljana na desnoj obali Une (preko dvije tisuće Hrvata i još tisuću drugih katolika), pa su taj razbojnički plan željeli sprovesti i na lijevoj obali rijeke. Srpski pokolj zapriječila je ili barem odložila lokalna samozaštita u hrvatskim selima Zrinskog Pounja, pa su se krvožedni "borci za narodna prava" morali zadovoljiti kukavičkim lovom na pojedine hrvatske težake u prolazu kroz srpska sela i njihovu sadističku likvidaciju s ciljem da ostali hrvatski puk zastraše brutalnim terorom i prisile na iseljenje iz zavičaja.

U periodu od "ustanka" do uništenja Zrina 9.9. 1943. na taj zločinački način su "nedužni srpski civili" oduzeli život slijedećim opasnim "ustašama" iz Zrina, mada se radilo o nenaoružanim hrvatskim težacima:

1. **Bjelobrk Ignac - Naco,** (40), koji je u proljeće 1943. na povratku iz Hrvatske Kostajnice zarobljen i sadistički ubijen u susjednom selu Orahovici od tamošnjih svetosavskih "čovekoljubaca".
2. **Ivo Cvetković - Begović,** (23), na povratku iz njemačkog zarobljeništva 1941. zarobili su ga četnički zlikovci u selu Orahovici i sadistički pogubili. Kad su njegovi Zrinjani za to čuli, pod oružjem su došli u to četničko selo i prisili četnike da iskopaju i predaju im tijelo nesretnog mladića čija je jedina ali smrtna krivica bila što je bio Hrvat.
3. **Maraković Martin,** (45), u proljeće 1943. četnici ga zarobili u Orahovici na povratku sa sajma iz Hrvatske Kostajnice i sadistički likvidirali kao "ustašu".
4. **Mažić Mato,** (32), vodio je u siječnju 1942. svoju bolesnu kći Ankicu k liječniku u Divušu, ali su ih uhvatili i zarobili srpski "junaci" u zloglasnom četničkom selu Šegestinu i oca odmah ubili, dok je dijete spasila hrvatska vojna potjera i odvela je u Dvor na Uni.

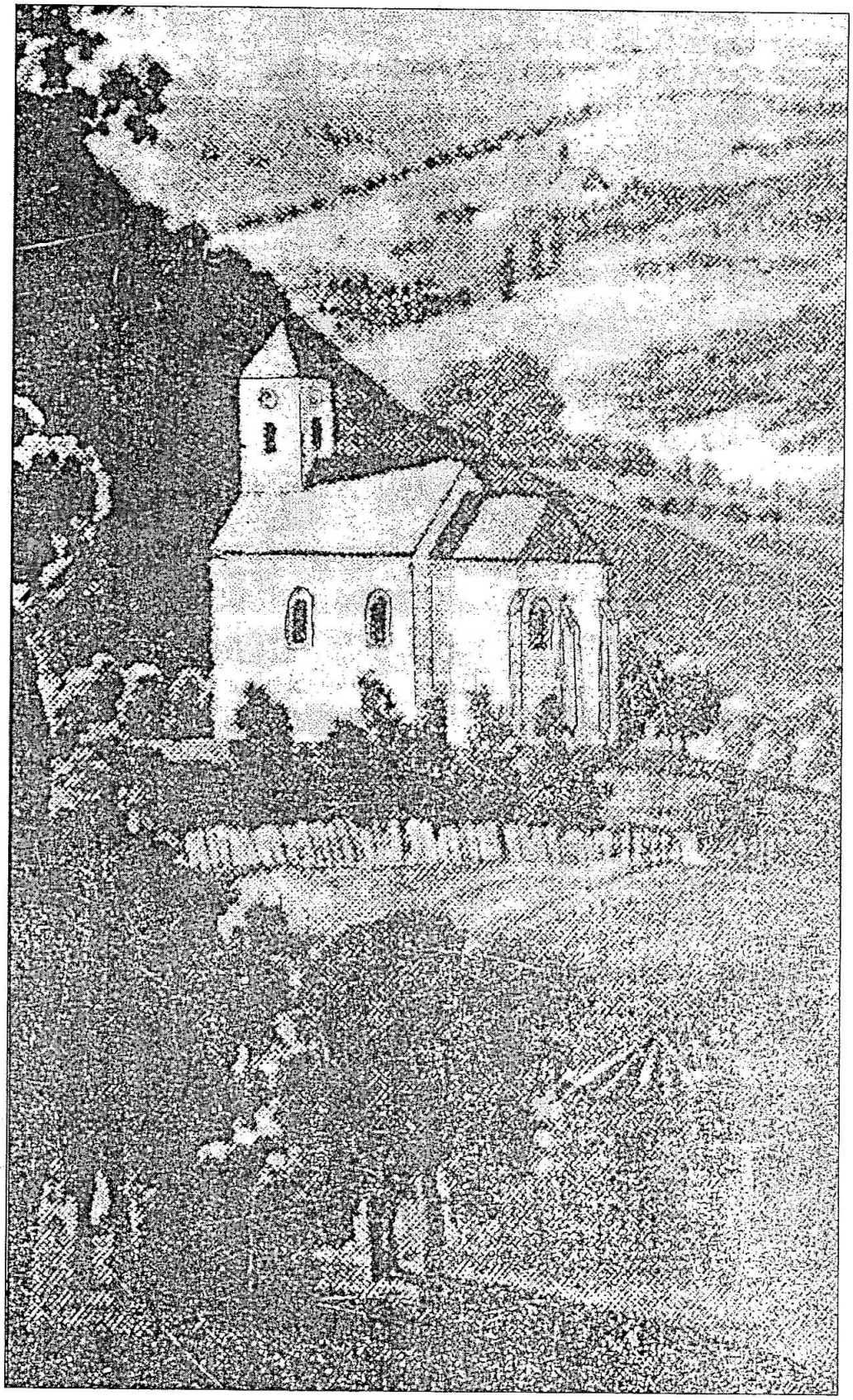

Župna crkva Sv. Križa u Zrinu prije sprskog spaljivanja 1943. i raskopavanja 1950. g.

Serežan (hrvatski pandur)

5. **Stipić Ivica,** (30), u siječnju 1942. zarobili ga četnici u Šegestinu i nakon okrutnog mučenja ubili.
6. **Ikić Stevo, st.** (34), šuster, zarobljen od četnika u proljeće 1942. prigodom njegovog dolaska na dopust iz hrvatske vojske kad je već bio blizu rodnog sela; četnici su mu kao "ustaši" odrezali nos i uši i kamom iskopali oči. Umro je mučeničkom smrću, izmasakriran do bestijalnosti od srpskih krvnika.
7. **Brkić Luka,** (30), u proljeće 1943. uhvatili ga srbočetnici u Orahovici na povratku iz Hrvatske Kostajnice i ubili uz sadističko mučenje.

UBIJANJE ZRINSKIH HRVATA NA TEŽAČKIM POSLOVIMA

Protuhrvatskom mržnjom indoktrinirani srpski teroristi bili su mnogo uspješniji u svom krvoločnom lovu na Hrvate iz Zrina kada su, gonjeni nevoljom i potrebom, izlazili na svoje njive, pašnjake ili u šume da svrše barem dio težačkih poslova. Oni su tada bili lak plijen četničko-partizanskih razbojnika jer seoska samozaštita nije imala dovoljno oružja ni za stražarska mjesta na Kuli i okolo sela, ali njihove ubojice zbog toga nisu prema njima bili ništa manje nemilosrdni, zapravo patološki okrutni. Bestijalnost srpskih zločinaca može se objasniti jedino višestoljetnim protuhrvatskim odgojem u njihovom vlaškoplemenskom primitivnom nomadskom ustroju, a osobito dominacijom ortodoksne protukatoličke Srpske pravoslavne crkve, koja je sve katolike proklela i osudila kao heretičke otpadnike od "poštenog sveta", te ih se slobodno moglo ubijati.

Na taj krajnje kukavički način velikosrpski otpadnici od reda i zakona civiliziranog društva uništili su 26 (dvadeset i šest) dragocjenih ljudskih života iz ove male ali viteške hrvatske enklave, ali su ujedno i nepovratno pokazali i dokazali svoje shvatanje antifašističke borbe i internacionalističkih ideala hrvatske ljevice koja je u tom primitivnom tribalističkom mentalitetu greškom tražila partnera u borbi protiv hrvatskih nacionalista i antistaljinista. To je krvava opomena hrvatskom narodu da u sučeljavanju sa svojim istrebljivačima mora biti jedinstven a ne polariziran na suprotstavljene stranke u raznim odorama.

Stravičan je popis i opis sadističkih zlodjela četničko-partizanskih koljača iz okolnih srpskih sela, a osobito iz Rogulja, Lovče i Šegestina.

1. **Babić Antun - Juričinov,** (65), srbočetnici iz zloglasnog razbojničkog gnijezda u selu Lovči uhvatili su ga 30. svibnja 1943. godine dok je čuvao stoku u šumi Ljutije sa još dvojicom staraca, sve ih otjerali u Lovču i tamo ubili nakon sadističkog mučenja.

2. **Bunjevac Antun, st.** (64), kao pod br. 1.
3. **Bunjevac Zeda,** (59), kao pod br. 1.
4. **Blinić Leopold,** (48), uhvaćen kao pastir uz stoku na pašnjaku Zobišće sa još trojicom starijih ljudi i okrutno likvidiran od strane srbočetnika maskiranih partizanskom crvenom zvijezdom: iskopali su im oči i sasjekli ih na komade.
5. **Brajčinović Juro,** (47), kao pod br. 4.

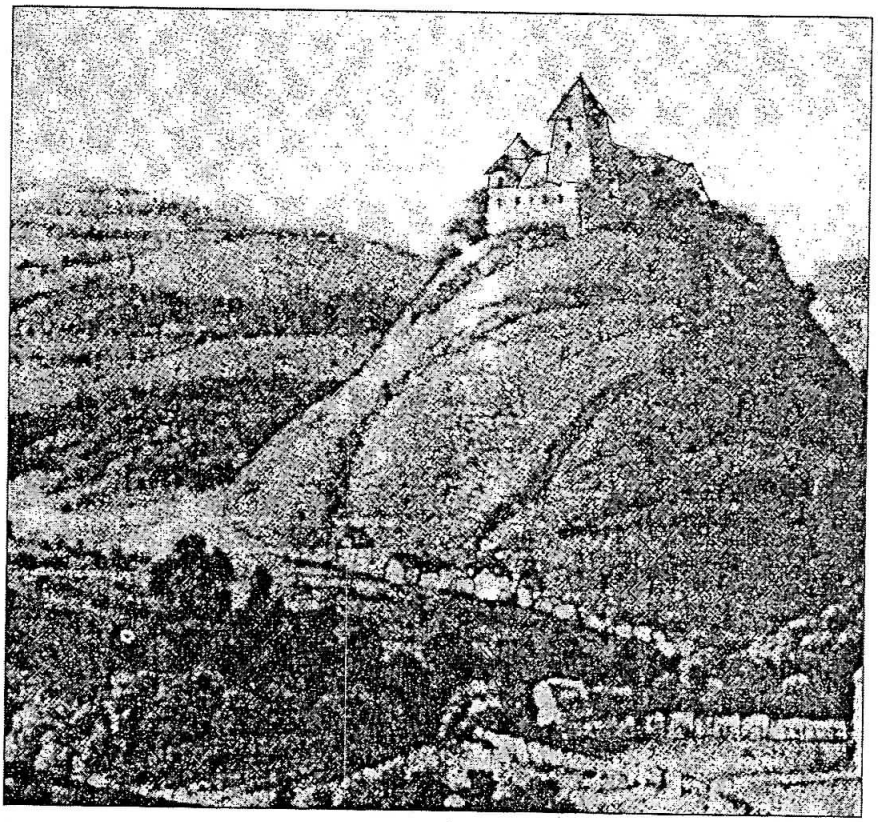

Izgled grada Zrina prije razaranja

6. **Remeta Gajo, Lovrin,** (45), kao pod br. 4.
7. **Stipić Petar, st.** (45), kao pod br. 4.
8. **Bunjevac Ivica** (Perendinov), (26), u šumi Plavičevac kod Zrina uhvatili ih 24.9.42. na Ravnom putu srpski četnici iz Lovče zajedno sa još devet Zrinjana koji su sa zapregama išli po ogrjevno drvo, odveli ih u Lovču i okrutno umorili. Tri dječaka koji su bili s njima uspjeli su pobjeći (Kristić Franjo 11, Sušić Niko 13 i Zorbaz Tona 16 godina)
9. **Bunjevac Mićo,** (55), kao pod br. 7.
10. **Dembić Lovre,** (30), kao pod br. 7.
11. **Jukić Mato,** (30), kao pod br. 7.
12. **Kristić Antun,** (64), kao pod br. 7.
13. **Krivošić August,** (60), kao pod br.7.
14. **Zorbaz Grga,** (46), kao pod br. 7.
15. **Zorbaz Nikola,** (48), kao pod br. 7.
16. **Sušić Luka,** (40), kao pod. br. 7.
17. **Krivošić Juro zv. Jurković,** (21), kao pod br. 7.
18. Mažić Mato, Jandrin, (18), četnici ga okrutno ubili u jesen 1942. pred Zrinom dok je vozio ogrijevno drvo.
19. **Ikić Stevo, ml.** (22), kao pod br. 18.
20. **Kristić Ivo,** (21), kao pod br.18.

21. **Slović Petar,** (27), ubili ga četnici u ljeto 1942. u selu Lovča kada je išao u šumu dovesti ogrijevno drvo.
22. **Zorbaz Mato,** (29), četnici ga zarobili u proljeće 1942. na njivi i okrutno umorili u četničkom selu Brđani Zrinski
23. **Maraković Juro,** Martinov, (18), kao pod br. 22.
24. **Kovačević Mijo,** (16), četnici ga zarobili 1943. prigodom sječe drva i ubili kod Zrina u šumi
25. **Pandža Ana,** (45), četnici je zarobili 3.9.1943. na pašnjaku uz stoku u Otačkim barama i okrutno ubili u Brđanima Zrinskim.
26. **Zorbas Barbara - Bara,** (42) kao pod br. 25.

SRPSKI FAŠIZAM JE 1943. GODINE SPALIO HRVATSKO SELO ZRIN

Teroristički napadi velikosrpskih ubojica na hrvatska naselja i pojedine težake na njihovim njivama i pašnjacima dostigli su svoju kulminaciju u združenom jurišu svih srbočetničkih i srbokomunističkih postrojbi s područja Hrvatske Banovine (sada već i organi-

Mještani Zrina pod gradskim brdom 1916. godine

zacijski objedinjenih i zakrabuljenih nazivima partizanskih antifašističkih brigada, ali su u njima i dalje dominirali velikosrpski monarhisti) na hrvatsko selo Zrin s neskrivenom nakanom ***da biološki unište*** slobodoljubive zrinske Hrvate i tako uklone najveću zapreku ***potpunoj srbizaciji*** Hrvatskog Pounja i ubrzaju sustavno etničko čišćenje Hrvata iz njihove nekad središnje starohrvatske pokrajine. Bit će da je srpskim harambašama konačno postalo jasno da prikrivenim genocidom neće postići cilj, jer se hrabri Zrinjani nisu dali zaplašiti pojedinačnim ubojstvima u zasjedama i prepadima, pa ni tri veća kordinirana napada srpskih odmetnika koji su neslavno i uz njihove velike gubitke završili porazima napadača.

Pod prozirnim izgovorom da malo hrvatsko naselje smrtno ugrožava šezdesetak srpskih vrlo militantnih sela, partizanski "oslobodioci" nastavili su sramotni kontinuitet svog beščašća i 9. rujna 1943. godine sa *tridesetak* puta brojnijim snagama i topništvom napali su na *130 skromnih ali istinskih vitezova zrinske, samozaštite.* U napad su pošle tri partizanske brigade (Prva, Druga i Sedma banijska) s više od 4.500 vojnika, lukavo raspoređivši njihove bataljone po svim prilaznim pravcima, kako bi spriječili dolazak pomoći opkoljenom naselju. Bio je to *vrhunski kukavičluk* i moralna bijeda srpskih napadača, tako spremnih da se hvale svojim junaštvom i kosovskim viteštvom, uključivo i ovim genocidom, jer ga srpski agitprop-falsifikatori Dušan Smoljenović u zborniku DVOR na UNI (str. 341) i Dragan Studen u zborniku SEDMA BANIJSKA DIVIZIJA (str. 196) lažno prikazuju i ubrajaju u velike srpske vojničke pobjede!! Samo se vojnici bez ikakvog osjećaja časti mogu hvaliti pobjedom u kojoj su srpskim topovima išli protiv hrvatskih pušaka, u kojoj je ***trideset Srba išlo na jednog Hrvata ...***

Ta strašna neravnopravna borba trajala je ipak gotovo 16 sati i završila totalnim uništenjem hrvatskog starodrevnog povijesnog naselja Zrin: sve težačke kuće, obje crkve, škole i općina su opljačkane, spaljene i sravnjene sa zemljom, a gotovo polovina puka pobijena, dok su ostali deportirani u druga naselja sa *zabranom povratka* u Zrin "za vječita vremena". Ta surova fašističko-rasistička presuda nedužnoj djeci i drugim civilima samo je blagi odraz zvjerskog obračuna krvožednih "oslobodilaca" Zrina sa svim Hrvatima koji su im pali u ruke. Tom su prigodom srpski fašisti pobili preko 150 **(stotinu pedeset)** hrvatskih civila u samoobrani ili bolesničkoj postelji, te mnogo žena, staraca i djece. Pogrom bi bio bez preživjelih da mu se nisu suprotstavili neki hrvatski partizani koji su pristigli u Zrin. Srpski šampioni podvale znaju taj fašistički pogrom pretvoriti u pobjedu slobode nad "hrvatskim fašistima" u Zrinu, ali *ne postoji* falsifikatorski način da se *fašištički epitet* skine sa srpskog trajnog uništenja cjelovitog ***hrvatskog naselja*** (urbicid), spaljivanja crkava i škola (kulturocid) i razaranja hrvatskih grobalja kao materijalnih dokaza kome Pounje povijesno pripada, a to su Srbi učinili sa katoličkim crkvama i grobljima u Gvozdanskom i Zrinu...

To je bio i bit će za sva vremena ***vrhunski srbofašistički ratni zločin,*** osobito važan zbog utvrđivanja **istine** o četničkoj protuhrvatskoj orijentaciji srpskih "partizana" u Hrvatskoj Banovini, koji su nastavljali dugu tradiciju neprijateljskog petokolonaškog ponašanja prema domocilnim Hrvatima i od reda bili petokrakom zamaskirani četnici-velikosrpski monarhisti. Potpuno je isključeno da bi se u slučaju Zrina jednako ponašala ljevičarska partizanska postrojba Andrije Hebranga ili Većeslava Holjevca, ali bi četnici činili s uživanjem iste zločine. Kao što je dvogodišnja obrana Zrina od četničkih napada bila velika hrvatska epopeja, tako je posljednja bitka Zrinjana bila potresna kalvarija tih hrabrih ljudi

koji su se borili do zadnjeg daha i bili okrutno pogubljeni jer su se usudili da u inat doseljenim Srbima budu i ostanu Hrvati, da brane svoje selo i svoja ognjišta.

Za takav ishod ove neravnopravne bitke fatalan je bio pad Kule, razorene partizanskim topovima i minobacačima. Obrani su usrdno pomagale djevojke i žene, pa i mnoga djeca, ali ih je kosila nesmiljena smrt. Najduže su branile odstup civila i dijela branitelja sela posade ostavljenih mrtvih straža u crkvi i školi i svi izginuli. Prema zarobljenim starcima i bolesnicima nije bilo milosti a skupina srpskih četnikuša pljačkala je sve moguće stvari, uključujući i odjeću sa zarobljenih Hrvatica, na djelu potvrdujući svoju humanost i žensku plemenitost prema bratskom hrvatskom narodu. Iz spaljenog sela preživjele žene i djecu vodio je križni put do hrvatskih pounjskih sela i Kostajnice, da bi 1946. i odatle bili prognani u Drenje i Slatinik kod Đakova.

UBIJENI ZRINSKI TEŽACI IZ CIVILNE SAMOZAŠTITE

1. **Babić Antun,**Ive, (35)
2. **Babić Antun - Tona,** Jure, (23)
3. **Babić Antun** - Kormašov, (55)
4. **Babić Ivo,** (45)
5. **Babić Jandro** - Kormašov, (63)
6. **Babić Jandro,** Stankov, (23), poginuo s braniteljima škole (2 djece)
7. **Babić Juro, ml.** (40)
8. **Babić Marko,** Jure, (25)
9. **Babić Marko** - Juričinov, (63), poginuo u obrani Kule,
10. **Babić Mato** - Kormašov, (30)
11. **Babić Mijo,** (37), ubijen pred svojom kućom u Zrinu,
12. **Babić Mijo** - Berberov, (45),
13. **Babić Pavle, st.** (28)
14. **Babić Petar,** Jure, (25)
15. **Babić Pero** - Juričinov, (55), poginuo u obrani Kule,
16. **Babić Stanko,** Antunov, (50), (3 djece)
17. **Babić Stevo** - Juričinov, (19)
18. **Babić Toma** - Juričinov, (23), (2 djece)
19. **Bjelobrk Jure,** (21)
20. **Blinić Jure,** (43)(3 djece)
21. **Brajčinović Blaž,** (31), poginuo na Feketića graovišću,
22. **Brkić Antun,** (35)
23. **Brkić Pavle,** (25)
24. **Bunjevac Antun, st.,** (60)
25. **Bunjevac Ivica** - Matijević, (27)
26. **Bunjevac Josip** - Matijević, (28)
27. **Bunjevac Marko** - Matijević, (28)
28. **Bunjevac Markica** - Matijević, (35), pog. pred bunkerom kod škole,
29. **Bunjevac Zeda,** (54)
30. **Cvetković Franjo,** (40)
31. **Cvetković Ivo,** (23)

32. **Cvetković Marko,** (25), teško ranjen i umro
33. **Cvetković - Jurić Mato, ml.,** (28)
34. **Cvetković - Jurić Mato, st.** , (56)
35. **Cvetković Mića,** (35)
36. **Cvetković Nikola,** (18)
37. **Cvetković Petar,** (55)
38. **Cvetković - Jurić Šimun,** (58)
39. **Dembić Antun,** (34)
40. **Dembić Ivo,** (22)
41. **Dembić Jandro,** (40)
42. **Dembić Alojz - Lojzo,** (25)
43. **Dembić Mile,** (28)
44. **Đaić Ivo,** (?)
45. **Đaić Mato,** ml., (28)
46. **Gašić - Mutavdžija** Jura, (40)
47. **Gašić - Mutavdžija** Stjepan, (36)
48. **Ikić Đuka,** (38)
49. **Ikić Ivo,** (30)
50. **Ikić Ivo,** ml., (28)
51. **Ikić Lovro,** (27), 2 djece
52. **Ikić Marko,** (40)
53. **Ikić Mićo,** (60), 4 djece
54. **Ikić Stevo,** (20)
55. **Jukić Franjo,** (30)
56. **Jukić Gajo,** (37), 2 djece
57. **Jukić Mato,** (35)
58. **Jukić Ignac** - Naco, (37), 4 djece, zarobljen, mučen i zaklan u Akicima
59. **Kristić Ivo,** (50)
60. **Kristić Ivo,** (25)
61. **Kristić Jandro,** st., zv. Pinter, (45), teško ranjen u Kuli, zaklan u kući
62. **Kristić Jandro,** ml., (28), 3 djece
63. **Kristić Pavle,** (40), 5 djece
64. **Krivošić Antun,** (32)
65. **Krivošić August,** (38)
66. **Krivošić Dušan,** (35)
67. **Krivošić Ivo,** st., (63)
68. **Krivošić Ivo,** ml., (47), lugar, 4 djece
69. **Krivošić Mato,** ml., (18)
70. **Krivošić Mato,** st., (34), poginuo kod crkve Sv.Križa
71. **Krivošić Mijo,** (40)
72. **Krivošić Pavle,** ml., (20)
73. **Krivošić Pavle,** st., (53)
74. **Krivošić Aleksandar** - Šander, (47)
75. **Labudić Joso,** Ivin, (31), lugar, 4 djece, mučen i ubijen na Medića Brdu
76. **Likić Antun,** (19)

77. **Likić Marko,** (30)
78. **Likić Pavle,** (53)
79. **Likić Pajica,** (27)
80. **Likić Aleksandar** - Šander, (52)
81. **Maraković August,** ml., (28)
82. **Maraković Josip,** (22)
83. **Maraković Mato,** (42)
84. **Maraković Marko,** (37)
85. **Mažić Aleksandar** - Šander, (26)
86. **Mlađenović Antun,** (60), krznar
87. **Mlađenović Karlo,** (27), krznar, 2 djece
88. **Mutavdžija Marko,** (30)
89. **Pandža Josip,** (48), opančar
90. **Petanjak Josip,** (48)
91. **Petanjak Mato,** (35)
92. **Petanjak Ignac** - Naco, (28)
93. **Petanjak Stjepan,** (25)
94. **Puškarić Ivo,** (18)
95. **Puškarić Juro,** (50)
96. **Remeta Mato,** (18)
97. **Remeta Pavle,** st., (40)
98. **Remeta Rok,** (50), 3 djece, nije se povlačio, već je iz crkve branio odstupnicu ostalima, zvjerski mučen i ubijen

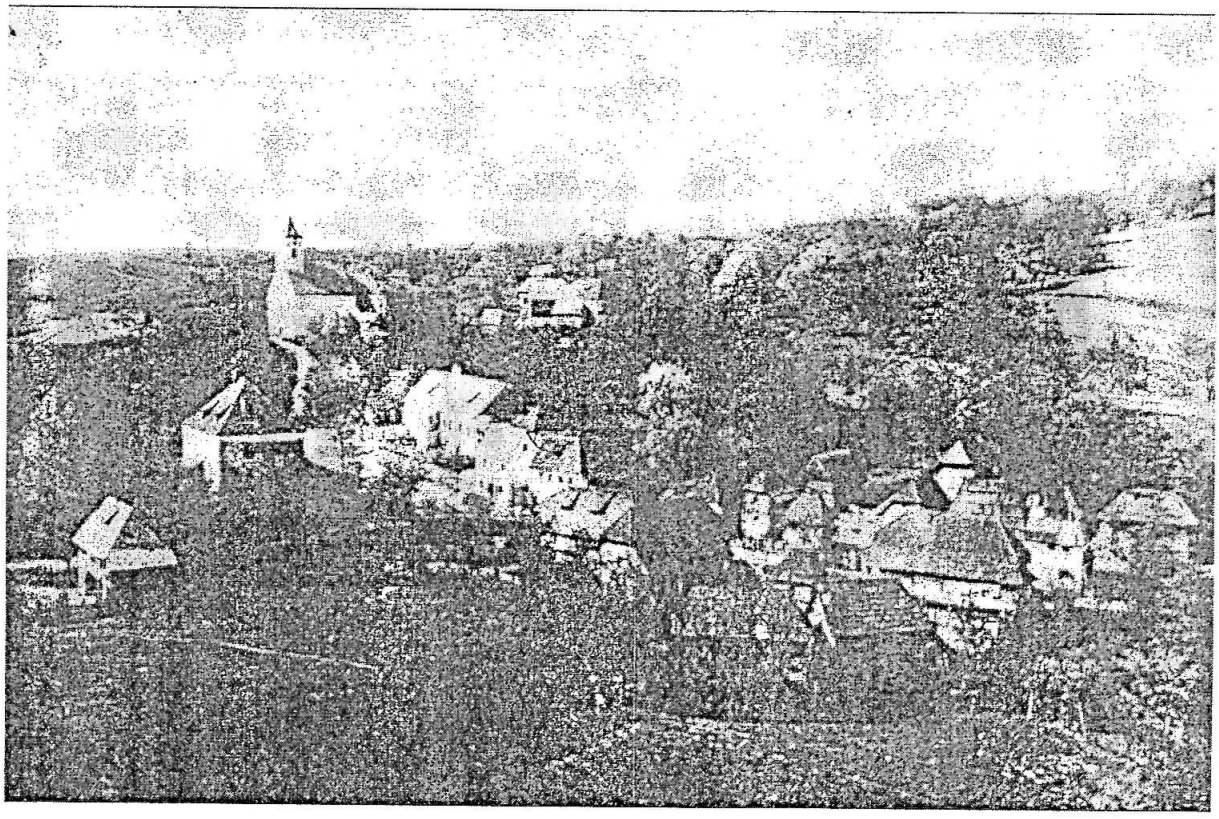

Pogled na južni dio Zrina, 1910. godina.

99. **Slović Lazar,** (33), 3 djece
100. **Stipić Franjo,** (30) 101. Stipić Ivica, (35)
102. **Stipić Marko,** (37)
103. **Stipić Mijo,** (30), poginuo u Kuli grada Zrina
104. **Stipić Petar,** (40)
105. **Sušić Luka,** (60), ubijen u šumi nakon pada Zrina
106. **Zorbaz Antun** - Tona, ml., (19)
107. **Zorbaz August,** ml., (24)
108. **Zorbaz August,** st., (65)
109. **Zorbaz Jakov,** ml., (18) 110. Zorbaz Jakov, st., (48)
111. **Zorbaz Nikola,** (45)
112. **Zorbaz Stevo,** (27), invalid u pratnji majke, ali su ga napadači odveli u Akike, mučili i zaklali

Popis ovih pobijenih hrvatskioh težaka mučenika čija je jedina krivica bila što su od srpskih koljača branili svoje rodno selo, nije lako kompletirati poslije pola stoljeća zabrane i samog spomena ove kalvarije.

Posebnu teškoću čine ista imena i prezimena u dvije ili tri generacije, kao i dvojna prezimena odnosno nadimci koji su u životnoj praksi bili potisnuli prava prezimena. Svi mi živi Hrvati iz Pounja imamo veliku obvezu KOMPLETIRATI taj popis naših novovjekih mučenika i vitezova, kroz daljnje prikupljanje podataka o svim pojedinostima zrinske drame i njenih svetih žrtava koje se nikada ne smiju zaboraviti.

Zločin srbočetničke "narodnooslobodilačke" vojske nad zrinskim Hrvatima nije time okončan, jer slijedi (opet nepotpuni) popis preko četrdeset ubijenih civila u istom "junačkom napadu na ustaše" koji to nikako nisu mogli biti iz jednostavnog razloga što su bili djeca (12), žene (19) ili starci (11)

"OSLOBODIOCI" SU UBIJALI ZRINSKU DJECU I STARCE

1. **Babić Jakov,** ml., (10), ubijen dok je išao svom tati Petru na položaj na Grabištu, noseći mu streljivo
2. **Babić Jelka** - Kormašova, (5 mjeseci stara !)
3. **Bunjevac Antun,** ml., (16), poginuo u crkvi Sv. Križa među braniteljima koji se nisu povlačili već štitili proboj ostalih iz četničkog obruča,
4. **Bunjevac Katica,** (3 mjeseca stara !) ubijena četničkom bombom ,
5. **Ikić Pavle,** (14)
6. **Krivošić Mato,** (14), teško ranjen u donjoj školi, zaklan u svojoj kući
7. **Remeta Katarina - Kata,** (16),
8. **Sušić Nikola - Niko,** Lukin, (14)
9. **Remeta Nikola,** Stankov, (14)
10. **Remeta Sofija,** (16)
11. **Stipić Stipe,** (16)
12. **Zorbaz Tona,** (14), pobjegao 24.9.42. sa likvidacije iz Lovče, ubijen pri padu Zrina.
13. **Babić Juro,** st., (71), 8 djece
14. **Bjelobrk Mićo,** (85) 15. Bjelobrk Juro, (75)
16. **Gašić Nikola,** (84), trgovac

17. **Ikić Ivo**, st., (77)
18. **Mlađenović Mijo**, (65), krznar, zarobljen, mučen i zaklan u Akicima
19. **Puškarić Marko**, st., (80)
20. **Remeta Mato**, st., (65)
21. **Remeta Lovre**, Stankov, (80), ubijen pod Kulom,
22. **Stipić Mijo**, (80),
23. **Zorbaz Mato**, st., (65)
24. **Krivošić Ana**, (15 dana stara)

KUKAVIČKI ZLOČIN NAD ZRINSKIM ŽENAMA

1. **Bunjevac Ana**, (20)
2. **Babić Katarina - Kata**, (48)
3. **Babić Jelka - Kormašova**, (43)
4. **Brajčinović Manda**, (30)
5. **Brkić Marija**, (33)
6. **Kristić Katarina - Kata**, Jandrina, (20)
7. **Krivošić Marija**, (30)
8. **Likić Mande**, (30)
9. **Remeta Ane**, Gajina, (19)
10. **Remeta Marija - Mare**, Gajina, (18)
11. **Remeta Mare**, Lovrina, (39), ubijena pod Kulom, 3 djece 12. Remeta Milka, (20)
13. **Puškarić Marija - Mara**, (22), ubijena pod Kulom,
14. **Zorbaz Eva**, (19)
15. **Zorbaz Terezija**, (53)
16. **Zorbaz Tonka**, (43)

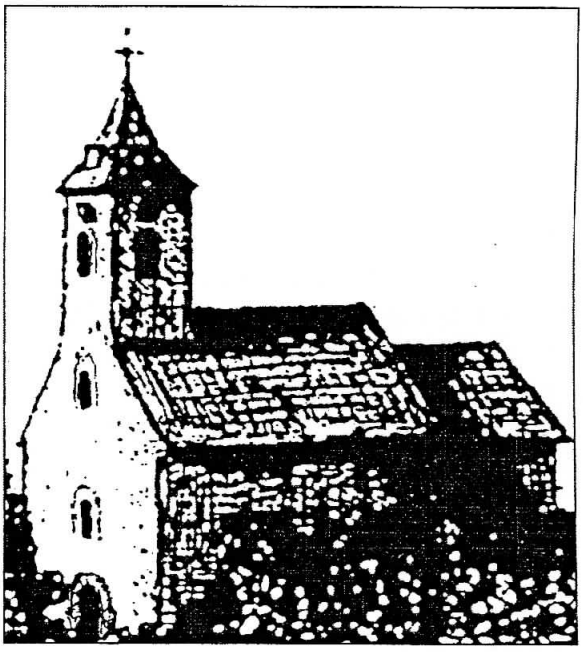

Zrin - rimokatolička župna crkva sv. Križa, srušena u drugom svjetskom ratu 1943. god. od strane srbokomunista i četnika

SMRT ZRINSKIH PROGNANIKA DO "KRIŽNOG PUTA"

Preživjelo pučanstvo Zrina rasulo se po hrvatskim pounskim selima kod prijatelja i rodbine, ali ih je ponajviše bilo u Hrvatskoj Kostajnici, gdje su imali i oblike organiziranog smještaja, prehrane i odgoja, a muškarci mlađi od 33 godine bili su uključeni u postrojbe Četvrtog gorskog zdruga i to u Treću i Četvrtu bojnu. Većina je bila u 3. satniji Treće bojne, koja je bila na rasporedu u Hrvatskoj Kostajnici, poglavito na čuvanju volinjskih tunela i mostova. Stariji muškarci nisu bili obvezni biti u vojnim postrojbama, ali su išli na noćne (pojačane) straže. Srpska protuhrvatska propaganda im je to čuvanje narodnih dobara uzela za zlo i proglasila ih "ustaškim zločincima" koje je čekala samo smrtna kazna.

Prema nepotpunim podacima u toj su etapi (između uništenja Zrina i Križnog puta) izgubili život ovi Zrinjani:

1. **Babić Lovre,** (2o)
2. **Đaić Nikola,** (18), kao ranjenika partizani ga našli u bolnici u Hrvatskoj Kostajnici i likvidirali,
3. **Krivošić Nikola,** (19), poginuo poslije pada Zrina kod Kostajnice,
4. **Krivošić Ivo,** st., (53)
5. **Krivošić Katarina - Kate,** (38)
6. **Krivošić Mile** (17)
7. **Krivošić Rok,** (23)
8. **Mutavdžija Antun,** (18)
9. **Remeta Mato,** ml., (18), partizani ga ubili kao ranjenika u bolnici u Hrvatskoj Kostajnici

ZAVRŠNICA ZLOČINA NAD ZRINJANIMA NA KRIŽNOM PUTU

Strašna kalvarija zrinskih Hrvata imala je svoju krvavu završnicu u ***smišljenom masovnom zločinu*** srpsko-četničkih "osvetnika" nakon završetka rata, nakon fatalnog Bleiburga, kada je na prevarnom "povratku kućama" surovo likvidirano još preko 70 žitelja ovog nesretnog i prenesretnog hrvatskog otoka u moru vlaško-srpskih prebjega iz Bosne. Režiseri pokolja Zrinjana i drugih pounjskih Hrvata bili su zloglasni hrvatožder, partizanski potpukovnik iz Like Milan Basta i poludjeli velikosrpski koljač Simo Dubajić sa sebi sličnim Ijudskim šljamom, koji su zapovjedili i realizirali selekciju hrvatskih zarobljenika po kriteriju opasnosti za njihov staljinističko-unitaristički poredak, među kojima je bilo fatalno i ravno smrtnoj presudi mjesto rođenja Zrin, Divuša, Gvozdansko i druga hrvatska sela u Pounju. Na taj besprimjerni genocidni način Dubajićevi koljači su poklali i bacili u jame Kočevskog Roga i druge preko 40 do tada preživjelih Zrinjana, dok je još skoro toliko ubijeno u Petrinji, Jasenovcu, Dugom Selu i Dvoru na Uni. Nesretni Ijudi, prevareni podlim obećanjem o "slobodnom povratku u zavičaj" bili su izdvajani iz *kolona smrti* i ubijani tajno i surovo, bez istrage, dokaza o krivnji i presude, s jedinim ciljem da se biološki *uništi* najvitalnija demografska supstanca hrvatskog naroda i najuporniji borci za hrvatski nacionalni identitet i državno-povijesne pravice.

Stroga tajnost podataka o tim masovnim ubojstvima najkompromitantniji je dokaz planiranja i beskrupuloznih protuhrvatskih nakana tog genocidnog zločina, jer su likvidacije vršene bez pisanih tragova o njima, bez sudjelovanja javnosti i bilo kakvog obilježavanja grobova pobijenih Hrvata, što u velikoj mjeri otežava rekonstrukciju tragičnog kraja mučeničke kalvarije ovih zrinskih stradalnika. Ipak, zna se za pojedine skupine ubijenih i njihove ubojice, a nadati se da će u slobodnoj hrvatskoj državi progovoriti i mnogi do šada zaplašeni svjedoci i naći način da nam dojave svoja saznanja kao dopunske podatke za istinu o Zrinu. Više svjedoka je u Dugom Selu vidjelo četničkog zločinca Mićana Bukaricu kad je sprovodio skupinu zarobljenih Zrinjana na povratku sa križnoga puta, a još veću skupinu je otjerala zloglasna OZNA u to vrijeme iz Sunje i sunjske Grede u Petrinju i tamo likvidirala bez suda i istrage. Veća grupa povratnika u zavičaj uhvaćena je u samom Zrinskom Pounju i zločinački likvidirana usred četničkog uporišta Dvora na Uni, u Krnjaić-jarku, opet bez istrage i presude.

Postoje živi svjedoci o uništavanju postojeće sudske arhive o tim likvidacijama i to po nalogu najviših sudskih instanci iz Beograda 1988. godine, što svjedoči o *neposrednoj povezanosti masovnih ubojica* i *vojno-državnih i sudskih organa* bivše jugosrpske države, ali je dio te dokumentacije sačuvan i čeka sustavna znanstvena istraživanja.

Na tom tragičnom hrvatskom križnom putu ubijeni su ovi Hrvati iz Zrina:

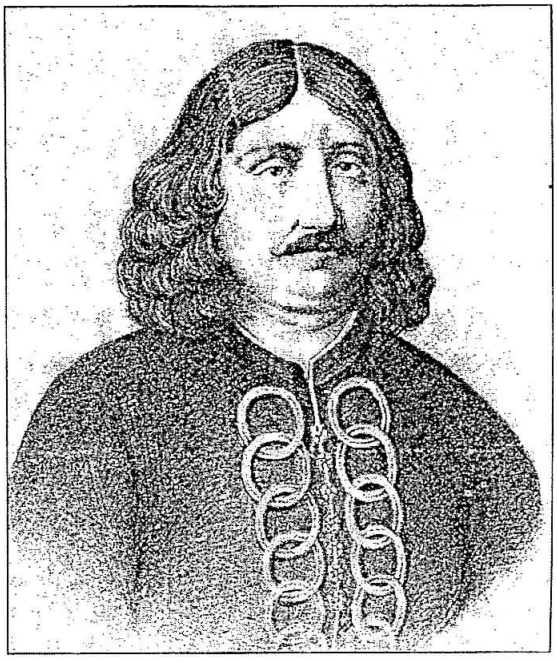

Grof Petar Zrinski 1670. god.

Pobijeni Hrvati iz Zrina na "križnom putu"

1. **Babić Ivo,** Jurin, (42),1 dijete,
2. **Babić Maćan-Mato,** zv. Kormašov, Jurin, (31), kovač, 3 djece
3. **Mabić Mijo,** Kormašov, (35)
4. **Babić Pavle,** Juričinov, (34)
5. **Brajčinović Šimun,** (35)
6. **Bjelobrk Ivo,** (21)
7. **Bjelobrk Marko,** (34)
8. **Bjelobrk Rok, zv. Roka** (22)
9. **Brkić Martin,** (30)
10. **Bunjevac Mato, zv. Matijević,** (39), 4 djece
11. **Cvetković Ivica, zv. Jurić,** (25)
12. **Cvetković Milan, zv. Mića,** (35)
13. **Cvetković Nikola,** (23)
14. **Dembić Jandro, ml.** (25)
15. **Dembić Mile,** (30), hrvatski oružnik,
16. **Đaić Antun,** (20)
17. **Đaić Pavle,** (20)
18. **Đaić Petar, zv. Pero,**(27)
19. **Ikić Lovre,** (31)
20. **Ikić Ivo,** st., (77)
21. **Jukić Ilija,** (31), 2 djece
22. **Kovačević Mijo,** (21)
23. **Kristić Ivo,** ml., (31)
24. **Kristić Jandro,** (44)
25. **Kristić Mato,** Jandrin, (20)
26. **Kristić Milan, zv. Mića,** Jandrin, (21)
27. **Kristić Pavle,** (46)
28. **Krivošić Joso, zv. Bugar,** st., (24)
29. **Krivošić Joso,** ml., (18)
30. **Krivošić Milan,** zv. Mića, (18)

31. Krivošić Stjepan, zv. Stevo, (35)
32. Labudić Rok, zv. Roka, (22)
33. Likić Marko, (34)
34. Likić Petar, zv. Pero, (36)
35. Maraković August, (33), kovač
36. Maraković Ivo, (17)
37. Maraković Josip, zv. Joso, (17)
38. Mutavdžija Stjepan, (37)
39. Puškarić Ivo, Jurin, (20)
40. Puškarić Marko, ml., (30), šnajder
41. Remeta Mato, (21)
42. Remeta Milan, zv. Mile, (19)
43. Sušić Nikola, st., (40)
44. Zorbaz Ivica, (29), 1 dijete
45. Zorbaz Petar, zv. Pero, (21)
46. Zorbaz Stjepan, (25)
47. Zorbaz Antun, zv. Tona, st.

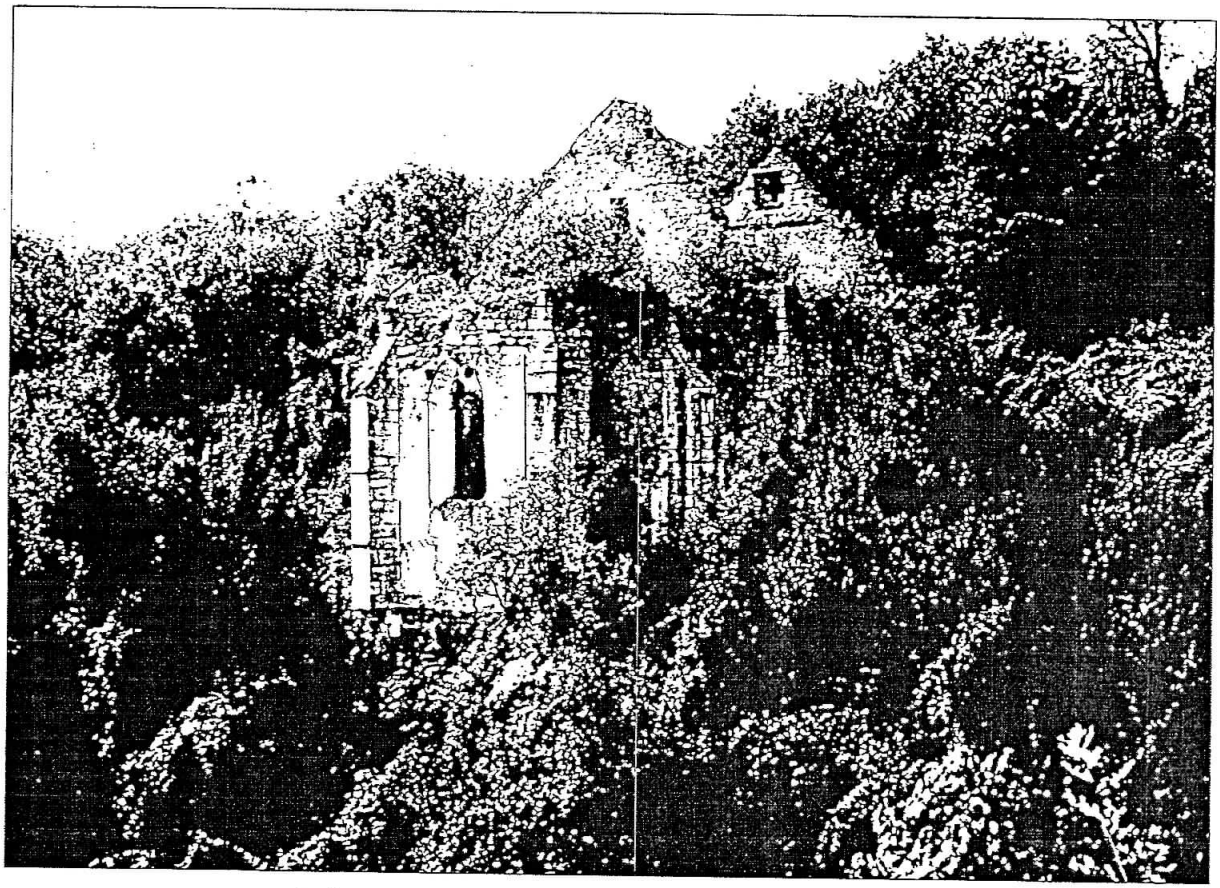

Ruševine crkve sv. Marije Magdalene u Zrinu 1970. god.

Pobijeni Hrvati iz Zrina nakon završetka rata

1. **Babić Antun**, st., (44), na povratku iz Bleiburga OZNA ga uhvatila u Sunji i ubila u petrinjskoj šumi Kotar, gubilištu za domoljubne Hrvate,
2. **Babić Ivo**, st., (46), likvidiran od srpske OZNE na isti način kao pod 1.
3. **Babić Juro**, Juričinov, (46), brico, ubila ga OZNA na isti način kao pod 1.
4. **Babić Mato**, Kormašov, st., (42), ubijen od Srba u Dvoru u Krnjaić jarku, nakon sretnog povratka s križnog puta,
5. **Babić Pavle**, Jurin, ml., (32), ubili ga Srbi na isti način kao pod brojem 1.
6. **Babić Petar**, Jurin, (28), ubila ga OZNA na isti način kao pod brojem 1.
7. **Bunjevac August**, (30), kolar,1 dijete, ubijen na isti način kao pod br. 1.
8. **Bunjevac Joso**, Antunov, (24),1 dijete, ubijen nakon križnog puta u konclogoru za Hrvate u Petrinji,
9. **Bunjevac Mato, zv. Maćan**, (60), uhvaćen u Sunji na povratku iz Bleiburga, odveden u konc-logor Petrinja i ubijen,
10. **Bunjevac Marko, zv. Mako**, Antunov, (Mutavdžija), (35), ubijen u Dugom Selu, a srpski ubojica je bio Mićan Bukarica,
11. **Dembić Antun**, (61), ubijen u Krnjaić jarku nakon "oslobođenja",
12. **Dembić Jandro**, st., (46), šuster, 3 djece, ubijen u srpskoj klaonici u Krnjaićpotoku, po povratku s križnog puta,
13. **Đaić Ivo**, ml., (34), uhitila ga OZNA u Sunji, na povratku s križnog puta, odvela u logor Petrinja i tamo likvidirala,
14. **Đaić Ivo, zv. Karlović**, st., (65), ubijen na isti način kao pod brojem 13.
15. Feketić Mato, (45), načelnik općine Zrin, zidar i tišler, ubijen u Petrinji, nakon povratka s križnog puta,
16. **Jakovac Franjo, zv Franc**, (46),3 djece, ubijen u logoru Petrinja, kao pod 1.
17. **Kovačev(ić) Mato**, Augustinov, (30), 3 djece, ubijen kao pod 1,
18. **Kristić Ivo**, st., (55), ubijen na isti način kao pod br. 1.
19. **Labudić Jerko**, Markov, (62), kožušar, krznar,
20. **Maraković Mato**, (45), po povratku s križnog puta, ubijen u Dugom Selu,
21. **Maraković Pavle**, (27), ubijen u Petrinji nakon uhidbe u Sunji na "sretnom povratku" s križnog puta i ubijen u Petrinji,
22. **Maraković Pavle**, st., (43), na temelju lažnog svjedočenja strijeljan u Petrinji po povratku s križnog puta,
23. **Mutavdžija Juro**, (40), uhićen po povratku s križnog puta i ubijen u Dugom Selu,
24. **Petanjak Joso**, (45), 2 djece, uhitila ga nakon sloma OZNA u Sunji i likvidirala u Petrinji,
25. **Slović Mato**, (41), 2 djece, poštar, ubijen u konc-logoru za Hrvate u Petrinji, nakon povratka s križnoga puta,
26. **Stipić Đuka**, (31), kao Hrvat i općinski službenik ubijen u Krnjaića jarku u Dvoru na Uni nakon križnoga puta,
27. **Vidović Petar**, (45), ubijen u Petrinji, nakon povratka s križnog puta,
28. **Zorbaz Mato**, (24), uhićen nakon "krvavog puta" od Bleiburga i ubijen u Krnjaić jarku u Dvoru na Uni.

IV
KRVAVI SRPSKI GENOCID NAD HRVATIMA U HRVATSKIM POUNJSKIM SELIMA 1941-45. GODINE

Tko razara hram Božji, i njega će Bog razoriti !
Apostol Pavao, Poslanica Korinćanima 1, 3,16

Nisu svi banovinski Srbi odobravali genocidnu srpsku subverziju protiv hrvatskog naroda i hrvatske države, ali takvo opredjeljenje velike većine njihove populacije dokazalo je njihovo genocidno ponašanje u tijeku agresije, počevši od histerične šovinističke euforije i masovnog sudjelovanja u oružanim formacijama do totalne pljačke i razaranja svega što je hrvatsko.

Usprkos toj strašnoj, krvavoj srpskoj pouci za sve "hrvatske guske u magli" o ljudožderskom uništavanju hrvatskog "bratskog" naroda, koja se ponavlja, utvrđuje i potvrđuje već gotovo pet stoljeća, mnogi naivni Hrvati još uvijek tuguju za "dobrim prošlim vremenima" i za sve zlo optužuju pojedine ekstremiste, ignorirajući višestruko masovno izjašnjavanje hrvatskih Srba protiv svoje hrvatske domovine a za majčicu (Veliku) Srbiju, masovnu pljačku, razaranje svega hrvatskog, masovne zločine, masovnu protuhrvatsku histeriju. Svemu tome nas je nedvojbeno učila naša starija i novija povijest, a osobito opisane naše velike žrtve u drugom svjetskom ratu, ali smo opet bili prevareni maglom srpskih slatkih priča o bratskoj ljubavi i ponovno postali žrtve njihovog bolesnog sna o srpskoj imperiji, carstvu i gospodstvu.

Povijesnu sljepoću naših "hrvatskih gusaka u magli" tim je teže oprostiti što Srbi cijelo vrijeme nisu krili te svoje animozitete prema Hrvatskoj kao samostalnoj državi a niti želju za secesionističkim otimanjem veće polovice njenog teritorija sa dijelom doseljenog srpskog pučanstva. Nije im ni padalo na um da bi bilo daleko logičnije, sad kad nema "Turaka" u njihovoj matičnoj zemlji, iz koje su, navodno, hrabro "bežali" k nama u našu hrvatsku zemlju, a oni je ne prihvaćaju kao svoju domovinu, da zahvale hrvatskom narodu na gostoprimstvu i vrate se u svoju matičnu zemlju.[5]

Umjesto takvoga poštenog odnosa, hrvatski Srbi su desetljećima detaljno razrađivali i pripremali stvaranje iredentističke srpske paradržave "Unske krajine" ili "Zapadne Srbije" i sustavno radili na etničkom čišćenju tog prostora nekadašnje Hrvatske vojne krajine od Hrvata, otvoreno lažući da su ga Srbi oslobodili od Turaka, te imaju pravo na njega, mada je istina dijametralno suprotna - oni su ga za račun sultana opljačkali i oteli od Hrvatske, a oslobodile su ga hrvatske čete Marka Mesića i Luke Ibrišimovića!!! Propagator te protuhrvatske ideje bio je kontroverzni Svetozar Pribičević, srpski lider iz sela Glavičani u dvorskom kotaru, anticipirajući stvaranje Zapadne Srbije (tzv. RSK) od otetih dijelova Hrvatske i Bosne.[6]

Istraženi genocidni zločini nad hrvatskim pukom u Zrinskom Pounju utvrđuju potrebu definitivnog odbacivanja jugonostalgičarskih iluzija, razorenih očiglednim postojanjem čvrstog srpskog ***opredjeljena za model najbezobzirnijeg genocida nad Hrvatima*** na njihovim djedovskim ognjištima da bi se preotele te prastare hrvatske zemlje u korist velikosrpske ekspanzije. Oni već stotinama godina primjenjuju ***model totalnog genocida*** prema nesrbima, osobito nakon 1804. godine kada su počeli i učinkovito dovršiti totalni ge-

nocid nad muslimanima u Srbiji, ne poštedjevši od više tisuća ni jednu džamiju, ni jedan muslimanski grob, ni jednog muslimana. To je bio njihov generalni pokus za model totalnog razaranja hrvatske kulturne baštine i drugih čimbenika povijesne memorije uništenog domicilnog pučanstva - njihove crkve, groblja, kulturne objekte, spomenike, matične knjige, narodnu tradiciju, čak i mjesne nazive. Velika područja hrvatskog etničkog prostora na takav način devastiraju vlaško-srpski doseljenici već blizu pet stoljeća, a završni kolaps doživjela su poput Zrina i Gvozdanskog upravo tijekom drugog svjetskog rata. Iza srpskih pokolja, deportacija i razora cjelokupne materijalne kulture na tom prostoru gotovo i nema tragova tisućljetnog života hrvatskih starosjedilaca. Statistika ljudskih gubitaka koju smo upravo prezentirali i prethodno data povijesna retrospektiva Pounja govori na još potresniji način o *višestoljetnom krvavom kontinuitetu* srpskog uništavanja hrvatsko naroda i njegove države.

Uz pripomenu da ovo preliminarno istraživanje zbog ograničavajućih uvjeta najnovije srpske agresije na Hrvatsku, uništene dokumentacije i velike disperzije preživjelih svjedoka nije obuhvatilo oko 20 % likvidirane hrvatske populacije, glavni sumarni pokazatelji su slijedeći:

PREGLED ŽRTAVA SRPSKOG GENOCIDA
nad Hrvatima Zrinskoga Pounja

	ukupan broj žrtava	civila	vojnika	križni put	nakon njega
ZRIN	291	207	9	47	28
DIVUŠA	34	5	2	13	14
STRUGA	57	6	6	32	13
UNČANI	72	25	10	23	14
GOLUBOVAC	37	11	5	20	1
KULJANI I VOLINJA	44	6	3	23	12
KOZIBROD	27	4	6	11	6
ZAMLAČA	25	9	6	5	5
GVOZDANSKO i dr.	57	37	12	4	4
DVOR	16	0	1	7	8
UKUPNO:	**660**	**310**	**60**	**185**	**105**

Ukupan broj ubijenih hrvatskih žitelja Zrinskog Pounja prema nedovršenim istraživanjima iznosi 660 (šeststotina i šezdeset), što čini **27 %** od ukupne hrvatske predratne populacije, koja je u siječnju 1940. brojala 2.441 stanovnika[2] bez doseljenih "gastarbajtera" iz Slovenije i Austrije, koji su se zbog "ustanka" vratili u zavičaj.

U usporedbi s popisom ratnih gubitaka ("ŽFT") srpske populacije na istom području iz 1946. godine, koji iskazuje 1.277 žrtava od ukupno 23.981 stanovnika srpske nacionalnosti ili 5,3 % to je *pet puta teži genocid,* osobito zbog činjenice da su Srbi bili agresori, a *Hrvati da su branili svoju* državu od njihove genocidne pobune, tako da se njihovi gubici, osobito vojni, ne mogu ni kategorizirati kao žrtve genocida, već kao žrtve zločinačkog srpskog napada na hrvatsku državu i njen od tih istih Srba ugnjetavan narod.

Ukupan broj poginulih hrvatskih vojnika iz Zrinskog Pounja iznosi svega 60 ili 9 % od pobijene populacije, iako je broj vojno-mobiliziranih muškaraca bio mnogo veći; oni su velikim dijelom pobijeni **kao civili** nakon demobilizacije i završetka rata (290), točnije ti-

jekom povratka u zavičaj na tzv. "križnom putu" (186) ili čak nakon samog dolaska svojim kućama, kada ih je krvoločna OZNA odvodila "na razgovor", "prijavu boravka" i likvidirala ih tajno, "po kratkom postupku", jer je to redovito bio hrvatski mučenički put bez povratka.

U tutalnom uništenju hrvatskih naselja Zrin i Gvozdansko krajem 1941. i sredinom 1943. godine pobijeno je u zločinačkim napadima 327 hrvatskih žitelja tih naselja, a nakon toga još 21 Hrvat, što ukupno čini 348 Hrvata ili 14,26 % ukupne hrvatske populacije ili 52,7 % pobijenih pounjskih Hrvata. Počinitelji tog užasnog ratnog zločina (koji ne zastarijeva) uzalud su falsificirali sve podatke o "opravdanim razlozima" za svoje razbojničko "ratovanje" mimo svih pravila, *jer takav srpski zločin za normalne ljude nema opravdanja*, ma koliko to pokušavali neki partizanski autori u zborniku "Dvor na Uni", osporavajući u svom hrvatožderstvu zrinskim Hrvatima pravo na seosku samozaštitnu stražu od stalnih razbojničkih napada i krvave srpske blokade tog usamljenog hrvatskog sela i proglašavajući zbog te straže sve Hrvate "ustašama".[3] Posebno su stravični podaci o srbočetničkoj ("partizanskoj") likvidaciji djece, žena i bolesnika u tijeku te "slavne oslobodilačke akcije" domaćih srpskih razbojnika i njihovih pomoćnika sa strane. Zar je moguće da ih nikad nije zapekla savjest što su tada ubili 23 djece i staraca,19 žena i 37 težaka na obavljanju redovitih težačkih poslova ??? Naprotiv, oni su se u svojim pisanim krivotvorinama drsko hvalili tim zločinom nad civilima kao vojnom pobjedom!

Ukupan broj pobijenih Hrvata nakon rata samo u Zrinskome Pounju iznosi 290 ili **11,88 %** od hrvatske populacije, odnosno **44,9 %** od pobijenog pučanstva i **najteže** od svih pokazatelja ovog genocida **optužuje za zločin** krvavu diktaturu jugosrpskog režima bivše države, koja je pogazila sve međunarodne konvencije i etičke norme ratnog prava, pristupivši planskom uništavanju najvitalnijeg (vojnosposobnog) dijela hrvatskog naroda, upra-

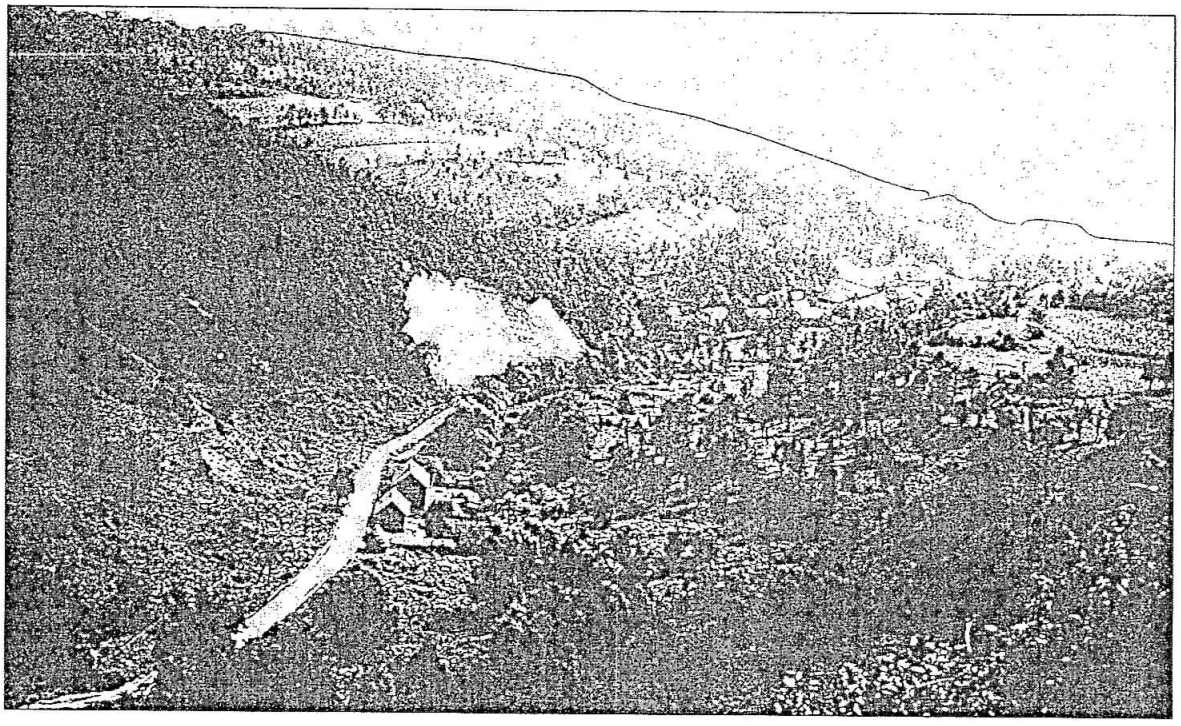

Pogled na pustu dolinu Zrinčice gdje je bio Zrin

vo onda kada je licemjerno proglasio međunacionalno pomirenje i prestanak svih neprijateljstava.

Tu oporu ali istinitu **"pouku"** za hrvatske srbofile morali bi konačno shvatiti svi naivni Hrvati i okončati svoje beskrajno lutanje poput glasovitih Radićevih "hrvatskih gusaka u magli", jer i za najtvrdoglavije jugonostalgičare moralo bi biti dovoljno desetine puta opetovano tragično hrvatsko iskustvo sa srpskim **psihopatskim sindromom,** tako tipičnim za sve zarobljenike sulude opsesivne ideje o obnovi lažnog "Carstva" lažnog "cara" Dušana, kao stoljećima njegovane masovne srpske megalomanske samoobmane.

Zar srpski počinitelji tih sramnih zločina nisu osjetili da je ta kap prelila čašu? Nije im bilo dosta što su u vrijeme rata razorili domove, groblja i crkve Hrvata, pobili tolike ljude, žene i djecu, a sad to nastavljaju i u miru ?

Zar nisu pomislili da bi ih mogla stići zaslužena kazna koju je navijestio apostol Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima:

"Ne znate li da ste (vi građani-vjernici) hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti..."[4]

Razbojnici nisu vjerovali ni u šta, osim u svoje lažno Dušanovo "carstvo" i svoje sveto pravo da ubijaju Hrvate i hrvatske zemlje pretvore u srpske zemlje.

Ali, pravda, Božja i ljudska, spora je, ali dostižna!

SRPSKI GENOCID NAD HRVATSKIM TEŽACIMA IZ DIVUŠE

Među hrvatskim naseljima u Pounju osobito se isticala pobožnošću svojih žitelja, gostoprimstvom i ekumenskom tolerancijom **Divuša na Uni.** U tom malom selu s 45 kućanstava do prvog svjetskog rata gotovo i nije bilo nehrvatskog pučanstva, ali je u njemu od davnina njegovan kult međuvjerske snošljivosti, vezan za zavjetnu crkvu sv. Katarine u Divuši i crkveni zbor na Veliku Gospu, dobro posjećen od svih konfesija.. Zbog toga je sasvim logično što su domicilni Hrvati tijekom rata zaštitili doseljene Srbe, ukupno pet-šest obitelji, da im nije falila vlas s glave, ali je crnu nezahvalnost pokazala u ratu a osobito nakon rata upravo ta zaštićena srpska strana, ne učinivši ništa da spriječi zločinačku likvidaciju 34 (trideset i četiri) divuška Hrvata, čija je jedina krivica bila hrvatsko domoljublje i lojalnost svojoj hrvatskoj državi.

Tko je onda u Pounju bio ugrožen i neravnopravan???

Progoni Hrvata u Divuši počeli su odmah po stvaranju jugosrpske kraljevine, jer su Hrvatima branili pjevati stare hrvatske pjesme i priječili glasati na izborima za svoje stranke, a nisu dopustili ni gradnju hrvatskog kulturno-prosvjetnog doma..

U drugom svjetskom ratu divuški Hrvati kao i drugi Pounjci ili su bili domobrani - časni branitelji hrvatskog naroda ili su bili u stražama seoske samozaštite koje srpska propaganda uporno naziva "ustaškim bojnama" i fašističkim uporištima, jer su puno puta odbili srbopartizanske napade. Kada su 1943. godine ti "junaci" osvojili veći dio Pounja, pobili su i poklali po kućama i skloništima stare ljude bez oružja koje su također nazivali "opasnim ustašama". Gola je istina da su srpski ubojice i rušitelji hrvatske države proglasili svaki oblik hrvatskog otpora njihovom krvavom teroru - fašizmom, ali se ta istina i danas teško probija u javne medije zatrovane srpskom propagandom. Tu istinu dokazuje i struktura hrvatskih žrtava, među kojima je najmanje vojnika, svega dvojica, a svih ostalih 32 su civili i demobilizirani domobrani, pa su ipak bili nemilosrdno poubijani od srbopartizanskih "oslobodilaca"!

Ubijeni hrvatski težaci iz Divuše prije Bleiburga

1. **Marija Ivanković,** (17), ubijena 1943. u srpskom napadu na Divušu,
2. **Ana Ivanković,** Imbrina, (56), ubijena 1945. u srpskom napadu na Divušu,
3. **Ana Ivanković,** Josina, (35), ubijena 1945. srpskom granatom iz Bosne,
4. **Mavro Jarić,** (77), ubijen 1944. godine u Divuši,
5. **Jura Ivanković,** (63), poginuo 1945. u srpskom napadu na Divušu.

Poginuli hrvatski vojnici iz Divuše prije križnog puta

1. **Stjepan - Štefo Stanković,** (20), poginuo kao hrvatski vojnik,
2. **Drago Stanković,** (22), ubijen 1945. kao hrvatski vojnik.

Divuški Hrvati pobijeni na križnom putu nakon završetka rata

Najsuroviji genocidni obračun sa domoljubnim Hrvatima započeli su srbočetnici (kao lukavi "korisnici" ratne pobjede antihitlerovske koalicije) nakon završetka rata, na povratku iz Bleiburga, kada su beskrajne kolone demobiliziranih hrvatskih vojnika postale kolone srpskog masakra hrvatske mladeži kroz svakodnevno decimiranje po slobodnoj procjeni partizanskih sprovodnika, dojučerašnjih četnika, koji su od tih mučenika sami odabirali one za odstrel zbog iscrpljenosti ili kao "opasne ustaše", po uputama svojih zapovjednika. U tom zločinu im je zdušno pomagala razularena masa u mnogim srpskim naseljima kroz koje su kolone hrvatskih mučenika namjerno vodene sve do Banata, Srbije i Makedonije. Takvo sramotno masovno divljaštvo prema našoj hrvatskoj, na temelju srpsko-engleske prevare o slobodnom povratku kućama, zarobljenoj mladosti nikad se ne može i ne smije zaboraviti!!

Na toj kalvariji svirepo su pobijeni najvrsniji hrvatski mladići iz Divuše:

1. **Ivica Ivanković,** Tomin, (23)
2. **Stjepan zv. Stevica** Ivanković, (21)
3. **Karlo Ivanković,** (27)
4. **Marijan Ivanković,** (24)
5. **Ivica Ivanković,** Mandin, (27)
6. **Niko Buić,** Stipin, (30)
7. **Antun zv. Tunja** Ivanković, (40)
8. **Stjepan zv. Stipe** Ivanković, (32)
9. **Mirko Buić,** (32)
10. **Antun zv. Tunja** Stanković, (36)
11. **Toma Ivanković,** Mijin, (40)
12. **Petar Ivanković,** (35)
13. **Nikola zv. Nikica** Jugović, (34)

Žrtve srpskog genocida u Divuši nakon završetka rata

Još teža optužba protiv takvih krvoločnih srpskih "osloboditelja" Hrvatskog Pounja je (do sad utvrđenih) četrnaest zločinačkih tajnih likvidacija divuških Hrvata nakon završet-

ka rata i povratka u zavičaj. Tada su najbolji ljudi u selu pozivani "u kotar" u Dvor, "da se prijave" i tu netragom nestajali, mada su svi znali za samrtne noćne krike iz Ozninog gubilišta u Krnjaić-potoku u sred Dvora, gdje su srpski "islednici" zvjerski ubijali svakog Hrvata koji im je "bio sumnjiv" ili izgledao "opasan". Stvarnu opasnost donosilo je rodbini svako raspitivanje za sudbinu "nestalih" ili optuživanje "narodnih vlasti" za taj nestanak, budući su preko noći i sami dolazili pod udar srpskog terora kao "narodni neprijatelji", "ustaše" i sl. te im je često jedini spas bio u iseljavanju iz takve "slobodne domovine" u daleki svijet.

Na takav, za sva vremena neoprostiv način, likvidirani su ovi divuški Hrvati:

1. **Drago Buić,** (20), nakon križnog puta "odveden u Dvor i nije se vratio kući", zapravo tajno ubijen u Krnjaić jarku,
2. **Marko Ivanković,** (41), doživio isto takvu tajnu likvidaciju,
3. **Antun zv. Tunja Buić,** Stipin, (33), doživio isto takvu zlosretnu sudbinu,
4. **Milan Ivanković,** (32), "otišao u Dvor da se prijavi i više se nije vratio",
5. **Mišo Ivanković,** (39), na vrijeme se sakrio pred srpskim ubojicama, ali je uhvaćen 1946. godine i triumfalno vođen po srpskim selima uz sadističko iživljavanje "nebeskog srpskog naroda, da bi ga dotukli u selu Kuljani Banski,
6. **Iva Ivanković,** (40), doživjela zajedno s njim isti ljudožderski način istrage srpskog "narodnog suda" i podlegla mrcvarenju 1946.god. u selu Kuljani Banski,
7. **Marko Jugović,** (53), po sretnom povratku s križnog puta u zavičaj, odveden u Dvor u OZNU 1945. i "nestao" u Krnjaić jarku,
8. **Slavko Jarić,** (41), koji je 1942. otišao na rad u Njemačku, vratio se kući nakon završetka rata i "nestao" uz pomoć krvnika OZN,
9. **Imbro Ivanković,** (56), po povratku š križnog puta Oznini agenti su ga odveli u Dvor i tajno ga likvidirali na svom gubilištu za Hrvate, srpskom tajnomkono-logoru u Krnjaić-potoku,
10. **Tomo Ivanković,** (48), doživio istu sudbinu kao prethodnik,
11. **Dragan Knežić,** (40), ubijen u Petrinji 1945. godine u konc-logoru za Hrvate,
12. **Imbro Buić,** (40), općinski načelnik, ubijen na isti način u Petrinji 1945.god.,
13. **Pavle zv. Pajo Buić,** Stipin, (38), ubijen na isti način u Petrinji u šumi Kotar,
14. **Ivo Buić,** Milin, (22), ubijen na isti način 1945. godine u Petrinji.

SRPSKI GENOCID NAD HRVATIMA U SELU KULJANI BANSKI

Selo Kuljani Banski imalo je pred drugi svjetski rat sedamdesetak hrvatskih kućanstava sa oko 300 stanovnika, da bi isto bilo nakon tog rata prepolovljeno usljed jugosrpskog genocida i iseljavanja zbog terora nad Hrvatima. Zbog toga je teško izvesti cjelovitu rekonstrukciju statističkih podataka o tim zločinima, ali nedavno otkrivena autentična dokumentacija iz koje objavljujemo jedan faksimil (broj ZK-23298-2), daju nam nadu da ćemo naskoro upotpuniti ove podatke.

U tom se spisu petrinjske Okružne komisije za utvrđivanje "zločina okupatora i njihovih pomagača" podlačkom zamjenom uloga i izvrtanjem istine proglašavaju zločincima

svi Hrvati koji su domoljubno branili svoju domovinu Hrvatsku od masovne srpske zločinačke pobune koju oni perfidno imenuju antifašističkim ustankom, kao da su Hrvati odgovorni za stvaranje Hitlerove države i njegov "Drang nach Osten", s kojim je, uostalom, **znatno ranije** javno paktirala srpska kraljevska vlada u Beogradu, a zatim tijekom cijelog rata i njihova matična zemlja, Nedićeva Srbija. Samo tim jednim aktom i priloženim odlukama proglašena su 74 Hrvata ratnim zločincima zbog toga što su pružili otpor krvavom srpskom napadu na hrvatsku državu, ubijanju njenih vojnika i građana te spaljivanju njenog gospodarstva!!!

To su pravna logika jugosrpske pravde, istine i južnoslavenske "bratske ljubavi" !?

Jedino takva zločinačka "logika" može objasniti s kojim su to pravom srpski došljaci nekažnjeno izvršili do sad utvrđenih 45 (četdesetpet) zločinačkih ubojstava nad domicilnim hrvatskim pučanstvom samo u Kuljanima Banskim, u njihovoj hrvatskoj državi, nastojeći im nametnuti svoju jugosrpsku tiraniju.

Poginuli hrvatski vojnici iz Kuljana

1. **Mato Pejanić**, (23), ubijen u srpskom napadu na Volinju 1943.godine,
2. **Franjo Obućina**, (27), poginuo 1945. u Dvoru na Uni,
3. **Tomo Gregurić**, (55), iz Volinje, Srbi ga odveli 1942. u Žirovac i zaklali.

Pobijeni hrvatski civili iz Kuljana

1. **Antun Obućina**, (39), ubili ga Srbi na cesti u Volinji 1943. godine,
2. **Mile Juranović**, (22), ubili ga Srbi na cesti za Kostajnicu 1944.godine,
3. **Ilija Obućina**, (26), ubili ga Srbi u šumi kod Matijevića 1942. godine,
4. **Franjo Augustinović**, (47), ubili ga Srbi na kostajničkoj cesti 1944. godine,
5. **Mile Pejanić**, Nikolin, (30), ubijen u partizanskom napadu na selo 1942.,
6. **Mile Pavlović**, (27), smrtno ranjen na cesti u Kuljanima 1944. godina prilikom srpskog napada na selo.

Srpski genocid nad Hrvatima iz Kuljana na "križnom putu" 1945. odine

1. **Stjepan zv. Stevo** Augustinović, Perin, (33)
2. **Nikola Augustinović**, (20)
3. **Ilija Augustinović**, (23)
4. **Nikola Juranović**, (23)
5. **Mile Juranović**, Lukin, (23)
6. **Jure Gavranović**, (55)
7. **Dragan Obućina**, Nikolin, (25)
8. **Antun Kranjac, Tunjo, zv. Štanglin**, (35)
9. **Murić Gavran (ović)**, (27)

Središnji dio Hrvatskog Pounja

10. **Augustinović**, stariji
11. **Mile Augustinović**, mlađi, (21)
12. **Joso Pejanić**, Mićin, (40)
13. **Mato Gavranović**, (37)
14. **Nikola Gavranović**, (31)
15. **Stevo Obućina**, (40)
16. **Franjo Obućina**, (24)
17. **Nikola Pavlović**, Ilijin, (25)
18. **Marko Pejanić**, (35)
19. **Jure Pejanić**, (21)
20. **Ivo Pavlović**, (17)
21. **Milan Kranjac**, (39)
22. **Milan Pavlović**, Markov, (47)
23. **Jure Juranović**, (36)

Srpski zločini nad Hrvatima u Kuljanima nakon "oslobođenja"

1. **Aleksandar Gavranović**, (33), ubijen u Dvoru, na gubilištu u Krnjaić jarku,
2. **Milan Gavranović, zv. Mićo**, Jakovljev, (30), ubijen po OZNI u Petrinji,
3. **Ilija Obućina**, (51), Srbi ga ubili u Dvoru u Krnjaić jarku 1945.godine,
4. **Mato Obućina**, Ilijin, (26), ubila ga OZNA u Petrinji u Kotar-šumi,
5. **Ilija Obućina**, mlađi, (23), ubijen u Petrinji 1945. u konc-logoru za Hrvate,
6. **Ilija Juranović**, Josin, (36), podlegao mučenju u bolnici u Sisku 1945.,
7. **Luka Pavlović**, Imbrin, (32), ubila ga OZNA u konc-logoru u Petrinji,
8. **Milan Obućina, zv. Mićo**, Ilijin, (30), ubila ga srpska OZNA u Petrinji,
9. **Mićo Gavran(ović)**, Jakovljev, (27), ubile ga srpske ubojice u Petrinji,
10. **Desetnik Ilija**, (34), ubila ga OZNA u Petrinji 1945. godine,
11. **Gregurić Herman**, Tomin, (23), iz Volinje, ubijen u Petrinji 1946.godine,
12. **Gregurić Zvonko**, Tomin, (25)iz Volinje, ubijen u Petrinji 1946.godine,
13. **Gregurić Tomo**, Tomin, (22), iz Volinje, ubijen 1946. u Petrinji.

SRPSKI GENOCID NAD HRVATIMA U SELU UNČANI

Mržnja prema hrvatskom narodu kao dominanta srbopartizanske pobune protiv hrvatske države očitovala se na izrazito genocidan način u obračunu sa hrvatskim selom Unčani, gdje je svirepo likvidirano preko 70 (sedamdeset) hrvatskih stanovnika sela, a njihova imanja obično konfiscirana i data srpskim doseljenicima, često uprav tim likvidatorima.

Neumoljiva statistika pokazuje da **vojni gubici** u Unčanima iznose svega 10 ljudi ili **14 %** od pobijene hrvatske populacije, a da su čak 86 % poginulih bili civili (25) ili demobilizirani hrvatski vojnici ubijeni na križnom putu (23), odnosno nakon te kalvarije i sretnog povratka u zavičaj (14), tako da te brojke otkrivaju ***krvave genocidne namjere*** pobjednika da likvidira sve Hrvate koji su se u tijeku rata odupirali srbočetničkim ili tzv. partizanskim napadima na to hrvatsko selo. Likvidacije Hrvata vršili su dželati zloglasne OZNE

i lokalni Srbi i uz pomoć izdajnika u samom selu, na zloglasnom općinskom stratištu Krnjaić potoku u Dvoru na Uni ili u Petrinji, Sisku i Sunji, a redovito su izvođene na podmukao način i tajno, bez suda i dokaznog postupka. Zbog toga se za mnoge od tih žrtava ni danas ne zna mnogo o njihovim ubojicama, mjestu likvidacije i grobu mučenika, ali je naš dug prema njima da otkrijemo punu **istinu** o njihovom stradanju, ma koliko su se srpski zločinci trudili da sakriju ili unište tragove svojih zločina.

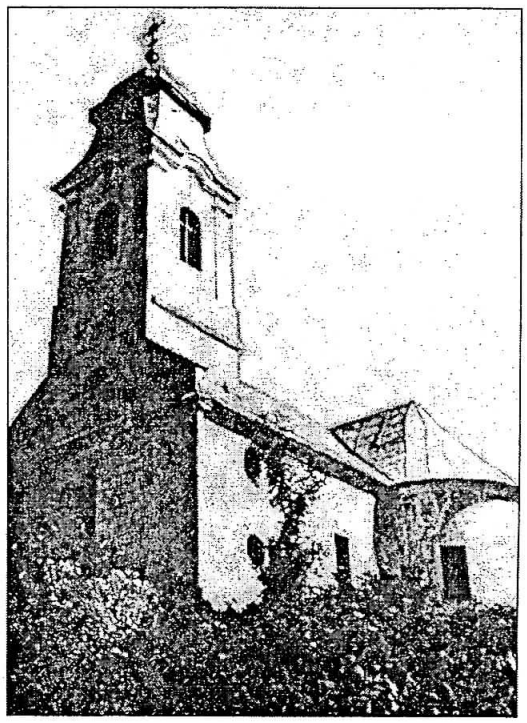

Divuša, crkva sv. Katarine

Poginuli hrvatski vojnici i oružnici iz Unčana

1. **Pavle Pajo Barić,** (19), poginuo u napadu Srba na Kozibrod 1944. godine
2. **Ivica Feketić,** (20), poginuo u Gospiću 1944.godine,
3. **Ivo Knežević,** (29), oružnik, poginuo u borbi sa srbočetnicima 1943. u Bosni,
4. **Mijo Kostelac,** (17), poginuo 1945. u Slavoniji,
5. **Ivica Maraković,** (27), oružnik, poginuo 1945. godine,
6. **Jure Mutavdžija,** (23), poginuo 1943. godine,
7. **Ivica Vlahović,** (23), poginuo u Petrinji 1945. godine,
8. **Franjo Vlahović,** (28), poginuo u Koprivnici 1943. godine,
9. **Stanko Vrpoljac,** (25), poginuo 1945. godine,
10. **Dragan Menićanin,** (26), poginuo kao lojalni Srbin, oružnik, u Bosni 1944.,

Pobijeni hrvatski civili iz sela Unčani

Srpski su pobunjenici tijekom rata na svirep način pobili unčanske civile Hrvate:

1. **Petar Abramović,** (54), ubijen na cesti za Draškovac 1944. godine,
2. **Mile Abramović,** (30), ubijen 1943. u Matijevićima,
3. **Jakov Abramović,** (50), ubijen od Srba 1942. u Javorniku,
4. **Mile Barić,** (45), ubijen u srpskom napadu 25.11.1942. iznad Unčana ,
5. **Stipe Drndelić,** (31), ubijen 1944. u Bešlincu kao srpski zarobljenik,
6. **Matija Vratan,** (22), sam se ubio 1944. da ne bude zarobljen i masakriran,
7. **Marko Vratan,** (35), zarobljen i ubijen od Srba u Bešlincu 1944. godine
8. **Milan Kostelac,** (43), zarobljen i ubijen u Bešlincu 1944. godine,
9. **Joso Idžaković,** (12), ubijen pred kućom 1942. godine tijekom srpskog napada,
10. **Mijo Mutavdžija,** (45), ubijen u Bešlincu 1943. godine kao srpski zarobljenik,

11. **Mile Mudrovčić**, (31), odveden u Javoranj i ubijen od Srba 1944. godine,
12. **Soka Marčinković**, (39), ubijena u svojoj kući 1944. godine,
13. **Franjo Mutavdžija**, (52), odveden 1943. u Bešlinac i ubijen;
14. **Ivo Mudrovčić**, (46), smrtno ranjen na volinjskoj cesti 1944. godine,
15. **Jandrija Vuković**, (37), ubijen 25. 1 l. 1942. od srbočetnika u svojoj kući,
16. **Milan Vuković**, (38), ubijen 25. 11. 1942. od "partizana" u svojoj kući;
17. **Miholjica Vuković**, (33), ubijen pred svojom kućom 1942. godine,
18. **Kate Vrpoljac**, (26), ubijena od srbočetnika u svojoj kući 1944. godine,
19. **Mato Vlahović**, (46), ubijen u srpskom napadu 1944. pred svojom kućom,
20. **Nikola Vuković**, (32), poginuo u Divuši kod Sv.Kate 1944.godine,
21. **Mijo Marčinković**, (50), ubili ga srbopartizani 25.1 l.1942. iznad Unčana,
22. **Marko Bodlović**, (50), poginuo od srpske mine na cesti kod Struge 1944.,
23. **Mile Janković**, (30), poginuo u srpskom napadu na Unčane 1944.godine,
24. **Dragan Janković**, (26), lojalni Srbin, poginuo u hrvatskoj radnoj bojni,
25. **Dragan Janković**, (30), poginuo u srpskom napadu na Unčane 1944.godine,

Pobijeni Hrvati iz Unčana na "križnom putu"

Nakon završetka rata, protivno mirovnom sporazumu i svim ratnim konvencijama, na povratku svojim kućama u Pounju, srbopartizani su zvjerski pobili slijedeće mlade Hrvate iz ovoga sela, koji su pred nasrtajem staljinizma pošli u izbjegništvo, ali je za njihove srpske ubojice bilo jednako smrtnoj presudi na "preventivnu likvidaciju" po jamama i jarcima to što su mladi Hrvati iz Hrvatskog Pounja:

1. **Mićo Abramović**, (27)
2. **Jure Abramović**, (27)
3. **Mato Barić**, (18)
4. **Mirko Budak**, (51)
5. **Ivo Barić**, (25)
6. **Mile Jurin Barić**, (23)
7. **Pero Vrpoljac**, (32)
8. **Stipica Marčinković**, (28)
9. **Jure Franjin Mutavdžija**, (21)
10. **Petar Špicnagl**, (32)
11. **Nikola Mutavdžija**, (21)
12. **Ilija Solomun**, (32)
13. **Mato Brdarić**, (27)
14. **Nikola Marčinković**, (27)
15. **Antun Elčija**, (29)
16. **Slavko Elčija**, (28)
17. **Milan Vratan**, (47)
18. **Mišo Vratan**, (22)
19. **Petar Mutavdžija**, (21)
20. **Dragan Vuković**, (27)
21. **Mile Vuković**, (21)

22. **Slavko Vuković**, (18)
23. **Mirko Brdarić**, (42)

Pobijeni Hrvati iz Unčana nakon "križnog puta"

U skupinu onih hrvatskih težaka iz Unčana koji su nekako uspjeli izbjeći etapnu krvavu srbopartizansku "trijažu" i domoći se rodnog kraja, ali su na prevaru došli u Dvor, Sisak ili Petrinju "na prijavak" te bili svirepo pobijeni u tamnicama, tajnim stratištima, jaračama i srbopartizanskim konc-logorima, spadaju:

1. **Petar Barić**, (27), ubijen od srpskih "oslobodilaca" u Dvoru u Krnjaić-potoku 1945.
2. **Franjo Barić**, (23), ubijen od Srba u istom Krnjaić-potoku 1945.godine,
3. **Đuro Jukić**, (43), "sudski" pogubljen u Sisku 1945.godine,
4. **Petar Jukić**, (32), ubijen od srpske OZNE 1948. "u bijegu",
5. **Pajo Kneževuć**, (37), ubijen u sisačkom partizanskom konc-logoru 1945.godine,
6. **Jure Knežević**, (29), ubijen 1945. u Sisku, u istom konc-logoru za Hrvate,
7. **Antun Knežević**, (17), ubijen u istom konc-logoru u Sisku 1945.godine,
8. **Imbro Kostelac**, (35), ubijen u istom konc-logoru za Hrvate,
9. **Petar Mutavdžija**, (46), ubijen 1945. u Dvoru, u Krnjaić jarku,
10. **Luka Mutavdžija**, (42), ubijen (umro od batina) u konc-logoru u Lepoglavi,
11. **Mile Knežević**, (47), ubijen u Sunji 1945. po povratku iz Bleiburga,
12. **Petar Knežević**, (45), ubijen u sisačkom konc-logoru za Hrvate 1945.godine,
13. **Mato Lončar**, (34), umro od zlostavljanja u logoru Lepoglava 1947.godine,
14. **Ivan Lotina**, (35), ubijen u sisačkom konc-logoru za Hrvate 1945.godine.

ZLOČINI NAD HRVATSKIM TEŽACIMA U MIROLJUBIVOM SELU ZAMLAČI

Srpska veleizdajnička pobuna protiv samostalne hrvatske države 1941.-45. godine ubrala je svoj krvavi genocidni danak čak i u miroljubivom pounjskom selu Zamlača, nekad čisto hrvatskom, a do tada već trećim dijelom naseljeno srpskim doseljenicima i bili kroz brojne mješovite brakove u značajnoj mjeri integrirani sa hrvatskim starosjediocima. Iz Zamlače je život izgubilo 25 hrvatskih težaka, od kojih su samo šestorica poginula kao vojnici, dok je civila i demobiliziranih vojnika ubijeno 19 ili gotovo trostruko više.

Zbog mješovitog sastava pučanstva i srbopartizanskih doušnika selo je bilo lak plijen pobunjenika, zbog čega su se miroljubivi hrvatski težaci klonili politike, ali mnogima ni to nije pomoglo, jer su ih srpski ubojice ubijali na cesti, u polju, pa čak i na bolesničkoj postelji.

Ubijeni kao hrvatski vojnici

Samozvani srpski "krojači" sudbine hrvatskog naroda uspjeli su ubiti "samo" šest hrvatskih vojnika (trojicu u zavičaju i trojicu na drugim hrvatskim bojištima), i to:

1. **Mikičić Peru,** Tominog, (21), ubiše 1943. kao hrvatskog domobrana u Žažini,
2. **Begić Josipa,** Stankovog, (23), ubiše srbopartizanski zlikovci istom prilikom,
3. **Mikičić Milu,** Franjinog, (20), ubijen u Lici 1943. kao hrvatski legionar,
4. **Mikičić Stjepana,** Petrovog, (30), ubiše ga Srbi na cesti kod Zamlače 26.11.42.
5. **Begić Peru,** Milinog, (23),
6. **Begić Milu,** Markovog, (32), zaklali su u zasjedi Srbi na cesti u Stublovima 15.8.1944., a srbopartizanski koljač je bio Milan Kovačević, Srbin iz Zamlače.

Pobijeni hrvatski civili-težaci iz Zamlače

1. **Bartolović Mate,** Petrov, (52), ubili ga Srbi 25.11.1942. u njegovoj kući,
2. **Lucić Franjo,** (28), ubili ga srbopartizani 30.11.1942. na zvjerski način kao civilnog zarobljenika u Žirovcu,
3. **Tkalčević Slavko,** Antin, (16), zarobljenog dječaka Srbi odveli 25.11.1942. i ubili u svom razbojničkom brlogu u Žirovcu,
4. **Slijepčević Anđa,** Petrova, (32), smrtno ranjena prilikom srpskog napada na selo 25.11.1942.
5. **Bartolović Mato,** Josin, (77), ubili ga Srbi 1944. u njegovoj kući,
6. **Lucić Vera,** Josipova, (33), ubili je partizani 1945. prilikom napada na selo,
7. **Tkalčević Mile,** Pavlov, (36), ubili ga Srbi na cesti kod Zamlače 26.11.1942.
8. **Mikičić Mile,** Petrov, (46), ubijen u logoru,
9. **Mikičić Nikola,** (72), ubijen u logoru zbog ucjene srpskih pobunjenika.

Ubijeni Hrvati iz Zamlače nakon završetka rata

Najbrojnija skupina hrvatskih težaka iz Zamlače likvidirana je u duhu srpske kroatocidne politike nakon završetka rata, na povratku iz Slovenije kućama (5), ali i nakon povratka kući (još 5), u osvetničkoj želji pobjednika da istrijebi Hrvate.

1. **Begić Pero,** Ivin, (29), ubijen kao demobilizirani domobran na križnom putu,
2. **Begić Matija,** Stankov, (26), ubijen na križnom putu u Sloveniji,
3. **Koričić Dragan,** Petrov, (26), ubijen na križnom putu,
4. **Halamić Josip,** (24), ubijen na križnom putu,
5. **Eror Dušan,** Ilijin, (32) lojalni Srbin, domobran, ubijen na križnom putu,
6. **Slijepčević Milan,** Petrov, (32), ubila ga OZNA u šumi Kotar, Petrinja 1945.,
7. **Slijepčević Josip,** Petrov, (34), ubila ga OZNA istom prilikom kao pod 6.,
8. **Bartolović Mijo,** Stjepanov, (25), smrtno ranjen na križnom putu kod Pakraca,
9. **Mikičić Tomo,** Pavlov, (55), ubili ga Srbi 1945. u Krnjaić-potoku, u Dvoru,
10. **Mikičić Mato,** Josin, (54), ubila ga OZNA 1945. u Krnjaić-potoku.

STRADANJE HRVATA U DVORU NA UNI

Prema zadnjem predratnom popisu stanovništva kotarsko središte Dvor na Uni imalo je svega 1152 stanovnika, od kojih je 175 bilo Hrvata, ali je zbog ratnih stradanja i pos-

lijeratnih srpskih progona u Dvoru ostao tek simboličan broj hrvatskog pučanstva, tako da je teško izvršiti preciznu rekonstrukciju obima provedenog genocida nad hrvatskim domicilnim narodom.

Prema preliminarnim istraživanjima od dvorljanskih Hrvata u ratu je poginuo samo jedan žitelj, ali ih je 14 (četrnaest) pobijeno u genocidnoj srpskoj histeriji nakon završetka rata!! Ubijani su po grabama i potocima, noću, tajno, daleko od očiju pravde i javnosti, tako da ni obitelj često ne zna gdje im je grob:

1. **Brkić Ivica,** (21), ubijen 1942. godine,
2. **Peričević Ivo,** (42), ubijen u Petrinji 1945. godine,

3. **Maraković Mirko,** ubijen 1945. gdine,
4. **Katičić Jakov,** ubijen 1945. godine,
5. **Tomljenović Nedo,** ubijen 1945. godine,
6. **Bunjevac Matija,** ubijen 1945. godine
7. **Bunjevac Nikola,** (42), ubijen u konc-logoru za Hrvate u Sisku 1945. godine,
8. **Bunjevac Milan - Mile,** (48), ubila ga srpska OZNA u Petrinji 1945. godine,
9. **Bunjevac Jure,** Josin, (26), ubili ga srbopartizani 1945. god. na križnom putu,
10. **Grgić Marko,** ubijen 1945. godine,
11. **Turujlija Jure,** (49), ubijen 1945. godine u Dvoru, u Krnjaić jarku,

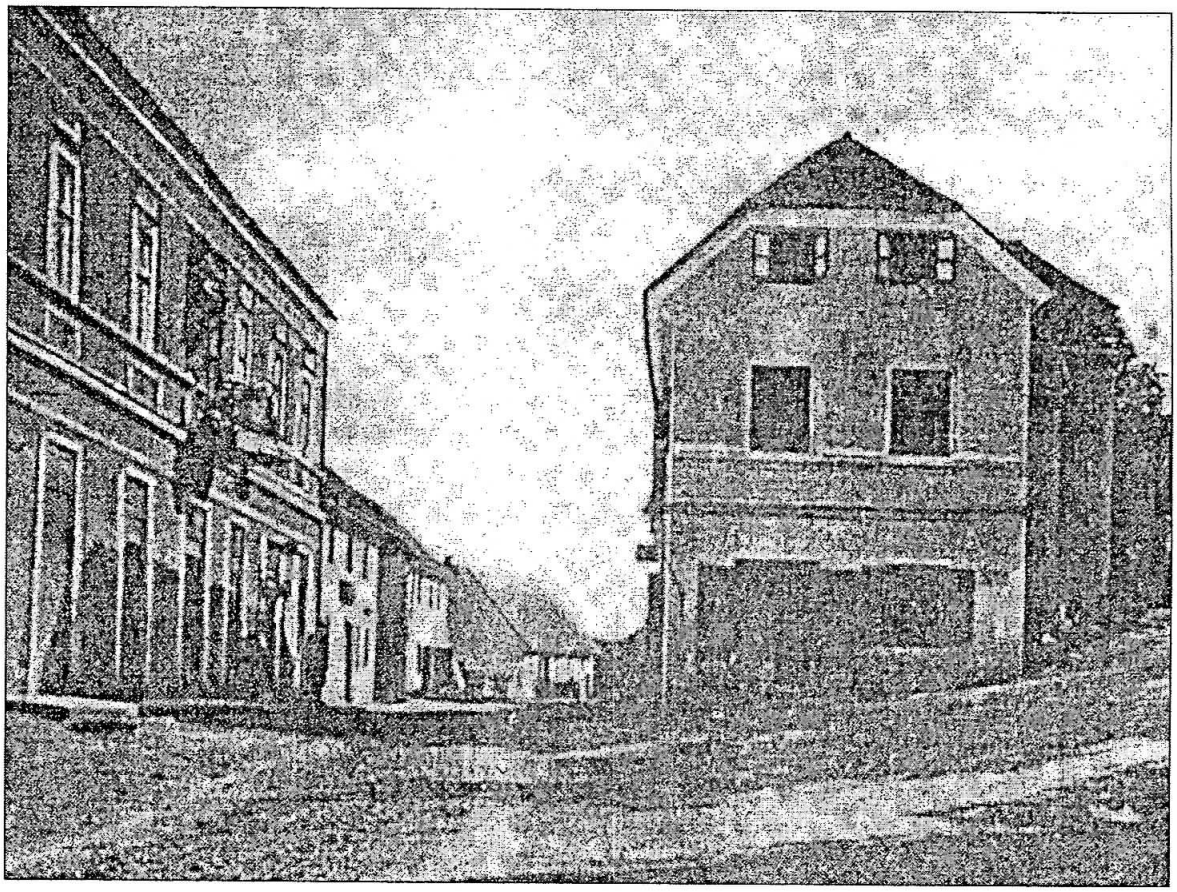

Dvor na Uni, 1940. god.

12. **Baburak Antun,** ubijen 1945. godine,
13. **Blažević Antun,** (36), Ličanin, ubijen 1945. god u Krnjaić jarku,
14. **Bunjevac Vlado,** (27), ubijen 1945. na križnom putu,
15. **Zorbas Mile,** (33), ubijen 1945. na križnom putu.
16. **Bunjevac Vinko** (28), ubijen 1945.

Srpska OZNA pobila je i veći broj Srba koji su bili lojalni legalnoj hrvatskoj državi, a takav je slučaju bio i sa ruskim emigrantom, koji je u dva maha bio ratni kotarski predstojnik:

1. **Mrkobrada Vaso,** (30), ubijen 1945. u Petrinji,
2. **Đenić Jandrija,** kovač, ubijen 1945. godine u Krnjaić-potoku,
3. **Beronja Đorđe,** (35), ubijen 1944. godine,
4. **Kriun Vladimir,** (49), kotarski predstojnik, ubio ga 1945. na obali Une srpski zlikovac Dragan Ćulibrk.

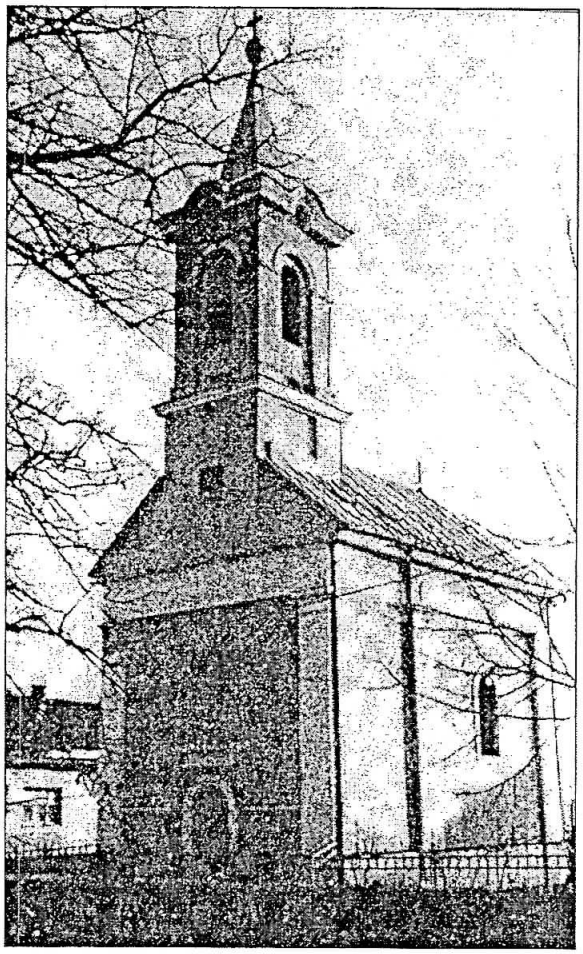

Dvor, crkva sv. Petra i Pavla

ŽRTVE SRPSKOG GENOCIDA NAD HRVATIMA U SELU GOLUBOVAC DIVUŠKI

Hrvatsko selo Golubovac je prije drugog svjetskog rata imalo 190 stanovnika, da bi u ratu imalo 16 žrtava, od kojih dvostruko više civila nego vojnika (11:5), a da zatim nakon završetka rata doživi pravu kalvariju na križnom putu i nakon njega, jer su srbopartizanski "oslobodioci" po svom kroatocidnom zločinačkom receptu pobili još 21 (dvadeset i jednog) Hrvata u najboljoj životnoj dobi, što čini ukupno 37 žrtava ili **20 % ukupnog pučanstva.**

Poginuli hrvatski vojnici iz Golubovca

1. **Stjepan Drndelić,** Nikolin, (23), poginuo u Lici 1945. godine,
2. **Ivo Idžaković,** Nikolin, (22), poginuo u Bosni 1944. godine,
3. **Ivo Vuković,** Nikolin, (35), poginuo 1943. u Bosni kao oružnik,
4. **Milan Radić,** Ivanov, (20), poginuo 1943. godine,
5. **Mita Radić,** Ivanov, (18), poginuo 1943. godine.

Civilne žrtve srpskih ubojica u Golubovcu

1. **Andrija Drndelić**, Ivanov, (37), zarobljen i izmasakriran u srpskom napadu na Golubovac Divuški 1942.godine,
2. **Ilija Drndelić**, Matin, (57), izmasakriran od srbopartizana istom prilikom,
3. **Martin Drndelić**, Matin, (59), izmasakriran od srboparizana istom prilikom,
4. **Miloš Radišić**, (40), lojalni Srbin, izmasakriran istom prilikom,
5. **Dragan Rađenović**, Jankov, (24), lojalni Srbin, izmasakriran istom prilikom,
6. **Stipa Drndelić**, Matin, (56), izmasakriran od srbopartizana 1943.godine,
7. **Marko Pavlović**, Matin, (31), poginuo pri napadu partizana na Dvor 1945.,
8. **Petar Likić**, Andrijin, (40), uhvaćen u gaju od Srba i izmasakriran 1945.,
9. **Luka Radić**, (37), poginuo u srpskom napadu na Divušu 1943. godine.
10. **Milan Ivković**, Petrov, (29), poginuo u srbopartizanskom napadu 1943.,
11. **Ivo Drndelić**, Nikolin, (20), poginuo u srbočetničkom napadu 1941. godine.

Pobijeni Hrvati iz Golubovca nakon završetka rata

Srpski su likvidatori iskoristili završetak rata da pobiju što više vojno sposobnih Hrvata prilikom povratka njihovim kućama iz Slovenije u Pounje ili nakon prijave "novoj vlasti":

1. **Slavko Butić**, Matijin, (24), ubijen 1945. godine na križnom putu,
2. **Marko Mladenović**, Pavlov, (33), ubijen istom prilikom,
3. **Milan Mlađenović**, Pavlov, (27), ubijen istom prilikom,
4. **Marko Butić**, Josipov, (45), ubila ga OZNA u Petrinji nakon "oslobodenja",
5. **Josip Vuković**, Nikolin, (35), ubijen 1945. godine na križnom putu,
6. **Ivo Drndelić**, (45), ubijen istom prilikom,
7. **Franjo Drndelić**, Ivanov, ubijen istom prilikom,
8. **Ivan Drndelić**, Petrov, (24), ubijen isto prilikom,
9. **Matoš Drndelić**, Petrov, (33), ubijen istom prilikom,
10. **Juraj Knežić**, (40), ubijen istom prilikom,
11. **Mile Mlađenović**, (40), ubijen istom prilikom,
12. **Ivo Pavlović**, Andrijin, (32), ubijen istom prilikom,
13. **Rudolf Pavlović**, Matin, (37), ubijen istom prilikom,
14. **Blaž Pavlović**, (37), ubijen istom prilikom, od istih ubojica,
15. **Nikola Pavlović**, (33), ubijen istom prilikom,
16. **Mato Pavlović**, (31), ubijen istom prilikom,
17. **Mirko Mutavdžija**, Josin, (23), ubijen istom prilikom, od istih ubojica,
18. **Milan Mutavdžija**, Josin, (30), ubijen istom prilikom,
19. **Pavao Radić**, (32), ubijen istom prilikom, od istih ubojica,
20. **Mirko Sigur**, Terezijin, (33), ubijen istom prilikom,
21. **Joso Drndelić**, Matin, (39), ubijen istom prilikom.

SRPSKI ZLOČIN NAD HRVATSKIM TEŽACIMA IZ KOZIBRODA

Nekompletni podaci o srpskom genocidu nad Hrvatima u Kozibrodu pokazuju slične odnose između pobijenih civila i poginulih vojnika, jer su na povratku u rodni kraj bez milosti pobijeni mnogi Kozibrođani samo zato što su bili Hrvati iz "ustaškog kraja" što je bila i ostala do danas srbočetnička etiketa za sve Hrvate koji su bili domoljubi i tražili svoja povijesna prava.

Ukupno je pobijeno 27 hrvatskih težaka, od kojih samo 6 vojnika.

Pripadnici pukovnije hrvatskih graničara 1810. god.

Poginuli hrvatski vojnici iz Kozibroda

1. **Milan Dunger,** (23), poginuo na ruskoj fronti 1943.godine,
2. **Milan Solomun,** (24), poginuo u hrvatskoj vojsci 1943. godine,
3. **Stjepan Stipić,** (46), poginuo na seoskoj straži u Kozibrodu 1943. godine,
4. **Pero Stanić,** (28), ubijen 1942. prilikom napada Srba na Kozibrod,
5. **Mile Stanić,** (22), ubijen u Petrinji 1945. godine,
6. **Pero Žilajković,** (19), smrtno ranjen 1943. godine kod Rijeke.

Ubijeni hrvatski težaci iz Kozibroda tijekom rata

1. **Antun Radić,** (29), ubili ga Srbi u Volinji 1943. godine,
2. **Ivan Radić,** (33), ubijen istom prilikom,
3. **Stjepan Solomun,** (16), poginuo 1943. godine,
4. **Matija Stanić,** (50), ubijen 1944. godine.

Pobijeni Hrvati iz Kozibroda na križnom putu

1. **Stjepan Babić,** (35)
2. **Pavle Babić,** (33),
3. **Martin Dunger,** (27)
4. **Mato Babić,** (16)
5. **Nikola Babić,** (18)
6. **Stanko Solomun,** (21)
7. **Milan Žilajković,** (45)
8. **Josip Žilajković,** (25)

9. **Matija Žilajković,** (27)
10. **Milan Žilajković,** (18)
11. **Nikola Žilaković,** (42)

Pobijeni Hrvati iz Kozibroda nakon povratka u zavičaj

1. **Dragan Babić,** Franjin, (48), streljan od OZNE u Petrinji 1945. godine,
2. **Mirko Dunger,** (40), streljan od OZNE 1945. godine,
3. **Ivan Stipić,** (26), ubijen u konc-logoru u Lepoglavi 1946. godine,
4. **Ivan Solomun,** (24), ubijen 1945. u konc-logoru za Hrvate zvanom Prokop,
5. **Franjo Žilajković,** (34), ubili ga Srbi u Krnjaić-potoku u Dvoru 1945.godine,
6. **Tomo Žilajković,** (33), ubili ga Srbi u Krnjaić-potoku u Dvoru 1945.godine.

NEPOBJEDIVI BRANITELJI "HRVATSKIH TERMOPILA" U BANSKOJ STRUGI

Hrvatsko je Pounje u drugom svjetskom ratu dobilo još jednu blistavu i neporecivu potvrdu superiorne hrabrosti i junaštva hrvatskih vitezova - branitelja sela Banska Struga. To je neveliko naselje imalo svega 72 kućanstva, ali se uspjelo oduprijeti vlaško-srpskoj najezdi i ostati u cjelosti hrvatsko, osim jedne jedine pravoslavne obitelji Čučković. Stružani su vojnički vješto organizirali seosku samozaštitu i pri tom vrlo lucidno koristili specifičnu zemljišnu konfiguraciju, jer je selo samim svojim smještajem uz cestu u uskom prolazu ("strugi") između rijeke Une i strmog brda obrasla šumom, pružalo dobre mogućnosti za uspješnu obranu. Zbog toga su partizanski srbo-četnici mnogo puta polomili zube pokušavajući "osloboditi" (čitaj: poklati i spaliti kao i Zrin!!) to hrvatsko graničarsko naselje, iako su po svom srbo-kukavičkom običaju redovito napadali sa deset do dvadeset puta jačim snagama.

Da bi opravdali svoje poraze na prilazima tom naselju, srpski agitprop je pedeset godina širio laži o velikim "ustaškim" vojnim bazama tzv. uporištima i regularnim postrojbama u Banskoj Strugi i svim hrvatskim selima u Pounju, mada je istina, kao i u slučaju Zrina i Gvozdanskog, bila dijametralno suprotna, jer su Strugu viteški branili slabo naoružani i još slabije opskrbljeni **domaći težaci,** rijetko kad ojačani nekom manjom postrojbom hrvatske vojske, ali ih je nosilo junačko srce, zavičajna motivacija i dobro ustrojstvo same obrane s više dobro razmještenih i ukopanih obrambenih položaja - bunkera. Na taj način su uspješno branili Strugu sve do 3. svibnja 1945. godine, pet dana nakon pada Berlina!! Oni su svaki put razbili srpske napadače, nanoseći im velike gubitke, a sami tijekom cijelog rata nisu imali gubitaka u selu, dok su u hrvatskoj vojsci na bojišnicama širom Hrvatske imali šest poginulih vojnika i još toliko poginulih civila.

Ta činjenica se mora istaknuti zbog strašnih razmjera zvjerske osvete srpskih "oslobodilaca" *nakon završetka rata;* amnestije i demobilizacije, kada su srbopartizani kukavički i na prijevaru pobili 55 (pedeset i pet) hrabrih Stružana, od kojih 32 na "povratku kućama" a 13 nakon tog krvavog " križnog puta". To je jedan od najsramnijih i najočiglednijih dokaza *planiranog srpskog genocida* nad pounjskim Hrvatima nakon završetka rata, a *to je onda dvostruki zločin* ma koliko pred tom istinom zapadna demokracija zatvarala oči.

Tijekom rata kao hrvatski vojnici poginuli su:

1. **Pavao** Juraja **Vuković,** (35), smrtno ranjen u napadu Srba na Dobrljin 1944.
2. **Pavao** Adama **Blažević,** (24), poginuo 1944. kod Bosanske Krupe,
3. **Milan** Ferde **Knežević,** (22), poginuo 1944. kao domobran u Lici,
4. **Ivan** Ivana **Knežević,** (27), poginuo u borbi sa Srbima na Uni 1942. godine,
5. **Tomo** Nikole **Knežević,** (19), poginuo u Vrbovskom 1944. godine,
6. **Petar Jurjević,** (35), poginuo 1945. kod Velike Kladuše

Isto toliko poginulo je i Hrvata civila

1. **Milan Anić,** (32), kovač, smrtno ranjen od Srba na svojoj njivi 1942. godine ,
2. **Petar Anić,** (24), uhvaćen na njivi i masakriran od Srba u Javornju 1942.,
3. **Pavao Antolović,** (47), ubijen 1942. pred svojom kućom,
4. **Petar** Matije **Blažević,** (19), poginuo od nagazne mine 1944.,
5. **Nikola** Nikole **Knežević,** (11), poginuo od nagazne mine 1944.,
6. **Petar** Josipa **Vuković,** (34), ubijen 1942. u Kraljevčanima iz zasjede.

Pobijeni Hrvati iz Struge nakon kraja rata

Najviše je Stružana likvidirala srbopartizanska (doskora četnička) vojska na podmukao i zvjerski način nakon završetka rata i kapitulacije NDH u Bleiburgu, unatoč Titovom prihvatanju međunarodnih konvencija, proglasu amnestije i jamstva slobodnog povratka kućama. Temeljni kroatocidni "kriteriji" u srpskoj praksi za surovu likvidaciju te hrvatske mladosti bili su njihova sposobnost za vojsku (i kad nisu bili vojnici, već civili ili seoska samozaštita!), njihova hrvatska etnička pripadnost i "ustaško" mjesto rođenja kao što su Struga, Zrin i dr.). Tako su na prevaru pobijeni Stružani:

1. **Milan** Luke **Anić,** (30)
2. **Josip Anić,** (28)
3. **Tomo Anić,** (28)
4. **Milan** Pavla **Antolović,** (35)
5. **Juraj** Pavla **Antolović,** (23)
6. **Petar Blažević,** (35)
7. **Milan** Pavla **Blažević,** (23)
8. **Ivan - Ivica Bobsić,** (29)
9. **Dragan** Antuna **Jurjević,** (24)
10. **Petar** Josipa **Knežević,** (35)
11. **Antun** Milana **Knežević,** (32)
12. **Slavko** Stanka **Knežević,** (34)
13. **Zvonimir** Juraja **Knežević,** (23)
14. **Ivica Knežević,** (31)
15. **Stanko Knežević,** (36)
16. **Milan** Petra **Knežević,** (29)

Župna crkva sv. Kate u Divuši

17. **Petar** Tome **Knežević**, (34)
18. **Matija** Jerka **Knežević**, (23)
19. **Dragan** Jerka **Knežević**, (21)
20. **Milan** Milana **Knežević**, (34)
21. **Stjepan** Milana **Knežević**, (27)
22. **Ivan Filipović**, (31)
23. **Petar Filipović**, (35)
24. **Pavao Filipović**, (29)
25. **Nikola** Ivana **Sigur**, (24)
26. **Rudolf** Juraja **Sigur**, (21)
27. **Petar** Mije **Vuković**, (34)
28. **Ivan** Mije **Vuković**, (32)
29. **Nikola** Petra **Žigmunić**, (33)
30. **Pavao** Petra **Žigmunić**, (43)
31. **Petar** Pavla **Žigmunić**, (23)
32. **Ivica Žuljevac**, (28)

Pobijeni težaci iz Struge nakon "križnog puta"

Još teži zločin prema mladim hrvatskim težacima iz Banske Struge počinili su srpski "oslobodioci" nakon "križnog puta", kada su u lovu na hrvatsku mladež na prevaru uhvatili i bez ikakvog suda pobili 13 (trinaest) Stružana. Sud tih ubojica se i inače svodio na čisto formalni "ubrzani postupak" s jednim lažnim svjedokom iz redova OZNE i redovito završavao smrtnom presudom. Tako su pobijeni Stružani:

1. **Ilija** Marka **Anić**, (30), ubijen u lipnju 1945. po povratku iz Njemačke,
2. **Ivan** Milana **Anić**, (25), ubijen u ljeto 1945. u Dvoru u Krnjaić-potoku,
3. **Ivan** Pavla **Blažević**, (33), ubijen bez suda 1945. u Petrinji,
4. **Ivan** Petra **Blažević**, (35), ubili ga srbočetnički "partizani" u Sloveniji 1945.
5. **Franjo** Matije **Blažević**, (33), bez suda ubijen 1945. u Krnjaić-potoku,
6. **Martin Blažević**, (40), ubijen u Petrinji 1945.godine,
7. **Nikola Bobsić**, (35), ubili ga Srbi u Velešnji 1945.godine,
8. **Ilija** Franje **Knežević**, (38), svirepo ubijen u Velešnji 1945. godine,
9. **Dragan** Šimuna **Knežević**, (25), ubijen bez suda 1945. u Karlovcu,
10. **Franjo Sigur**, (39), ubijen u Karlovcu 1945. bez suda,
11. **Petar Žigmunić**, (61), ubijen bez suda 1945. u Petrinji,
12. **Milan** Šimuna **Knežević**, (22), ubile ga srpske ubojice u Karlovcu 1945.god.,
13. **Jerko Knežević**, (43), svirepo ubijen 1945. u Petrinji.

"Smrtna krivica" pobijene hrvatske mladosti iz Banske Struge bila je baš to što su bili Hrvati i branitelji svog sela i svoje hrvatske države od srbočetničkih ekstremnih nacionalista, notornih palikuća, ubojica i pljačkaša, kamufliranih lažnim komunističkim internacionalizmom, ali se ta istina u "slobodnoj " Jugoslaviji nije smjela javno izreći punih četrdeset i pet godina. Zar je onda čudno što se takav povijesni zločin ponovio 1991. godine, kada su ponovno srpski zločinci sa stotinu puta jačim snagama napali to čisto hrvatsko se-

lo da ga "oslobode" od Hrvata i pripoje svojoj razbojničkoj velikosrpskoj paradržavi ? Međutim, opet se ponovio i sramotan poraz i bijeg tih prepotentnih kukavica, tako da ih je morala spašavati jugosrpska JNA i omogućiti im genocidno spaljivanje i totalno razaranje neosvojivog "hrvatskog Alkazara".

V
ZAKLJUČNA RAZMATRANJA O SRPSKOM UNIŠTAVANJU POUNJSKIH HRVATA U DRUGOM SVJETSKOM RATU

Tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti !
Apostol Pavao, Poslanica Korinćanima 1, 3,16

1. Genocidne nakane srpske pobune 1941. godine

Do sada utvrđeni i ovdje prezentirani hrvatski demografski gubici i uništavanje hrvatske imovine, osobito hrvatske kulturne baštine u tijeku četvorogodišnjeg trajanja srpske *veleizdajničke oružane pobune protiv svoje hrvatske domovine* nedvojbeno pokazuju ne samo genocidne nakane ispiratora te pobune, nego i stravično visok stupanj realizacije *srpskog etničkog čišćenja* u Zrinskom Pounju kroz pokolje, deportacije i farizejski sudski progon hrvatskog puka, kroz spaljivanje njegovih crkava, kapela i škola, razaranje gospodarskih objekata, grobalja i čitavih hrvatskih naselja. To daje neupitan temelj za zaključnu prosudbu o *najtežem obliku srpskog genocida nad pounjskim Hrvatima* (kroatocida), jer uz hrvatske težake u žrtve srpskih pogroma uključuje djecu, žene i bolesne starce, suprotno prijesnim lažima o pravednom obračunu sa "fašističkim zločincima-koljačima", kako već pedeset godina srpska propaganda obmanjuje svjetsku javnost, izvodeći krestićevske bolesne psihopatološke teorije o genocidnosti hrvatskog naroda.[1]

Uz pripomenu da ovo preliminarno istraživanje zbog ograničavajućih uvjeta najnovije srpske agresije na Hrvatsku, uništene dokumentacije i velike disperzije preživjelih svjedoka nije obuhvatilo oko 20 % likvidirane hrvatske populacije, glavni sumarni pokazatelji su slijedeći:

Ukupan broj ubijenih hrvatskih žitelja Zrinskog Pounja prema nedovršenim istraživanjima iznosi 660 (šeststotina i šezdeset), što čini 27 % od ukupne hrvatske predratne populacije, koja je u siječnju 1940. brojala 2.441 stanovnika.[2]

U usporedbi s popisom ratnih gubitaka ("ŽFT") srpske populacije na istom području iz 1946. godine, koji iskazuje 1.277 žrtava od ukupno 23.981 stanovnika srpske nacionalnosti ili 5,3 % to je ***pet puta teži genocid,*** osobito zbog činjenice da su Srbi bili agresori, a Hrvati da su branili svoju državu od njihove genocidne pobune, tako da se njihovi gubici, osobito vojni, ne mogu ni kategorizirati kao žrtve genocida, već kao žrtve zločinačkog srpskog napada na hrvatsku državu i njen od tih istih Srba ugnjetavan narod.

Ukupan broj poginulih hrvatskih vojnika iz Zrinskog Pounja iznosi 60 ili samo 9 % od pobijene populacije, iako je broj vojno-mobiliziranih muškaraca bio mnogo veći; oni su velikim dijelom pobijeni **kao civili** nakon demobilizacije i završetka rata (290), točnije tijekom povratka u zavičaj na tzv. "križnom putu" (186) ili čak nakon samog dolaska svojim kućama, kada ih je krvoločna OZNA odvodila "na razgovor", "prijavu boravka" i likvidirala

ih tajno, "po kratkom postupku", jer je to redovito bio hrvatski mučenički put bez povratka.

U totalnom uništenju hrvatskih naselja Zrin i Gvozdansko krajem 1941. i sredinom 1943. godine pobijeno je u zločinačkim napadima 327 hrvatskih žitelja tih naselja, a nakon toga još 21 Hrvat, što ukupno čini 348 Hrvata ili **14,46 %** ukupne hrvatske populacije ili **52,7 %** pobijenih pounjskih Hrvata. Počinitelji tog užasnog ratnog zločina (koji ne zastarijeva) uzalud su falsificirali sve podatke o "opravdanim razlozima " za svoje razbojničko "ratovanje" mimo svih pravila, jer takav srpski zločin za normalne ljude nema opravdanja ma koliko to pokušavali neki partizanski autori u zborniku "Dvor na Uni", osporavajući u svom hrvatožderstvu zrinskim Hrvatima pravo na seosku samozaštitnu stražu od stalnih razbojničkih napada i krvave srpske blokade tog usamljenog hrvatskog sela i proglašavajući zbog te straže sve Hrvate "ustašama".[3] Posebno su stravični podaci o srbočetničkoj ("partizanskoj") likvidaciji djece, žena i bolesnika u tijeku te "slavne oslobodilačke akcije" domaćih srpskih razbojnika i njihovih pomoćnika sa strane. Zar je moguće da ih nikad nije zapekla savjest što su tada ubili 23 djece i staraca,19 žena i 37 težaka na obavljanju redovitih težačkih poslova??? Naprotiv, oni su se u svojim pisanim krivotvorinama drsko hvalili tim zločinom nad civilima kao vojnom pobjedom!

Ukupan broj pobijenih Hrvata nakon rata samo u Zrinskome Pounju iznosi 290 ili **11,88 %** od hrvatske populacije, odnosno **43,9 %** od pobijenog pučanstva i *najteže* od svih pokazatelja ovog genocida *optužuje za zločin* krvavu diktaturu jugosrpskog režima bivše države, koja je pogazila sve međunarodne konvencije i etičke norme ratnog prava, pristupivši planskom uništavanju najvitalnijeg (vojnosposobnog) dijela hrvatskog naroda, upravo onda kada je licemjerno proglasio međunacionalno pomirenje i prestanak svih neprijateljstava.

Zar srpski počinitelji tih sramnih zločina nisu osjetili da je ta kap prelila čašu? Nije im bilo dosta što su u vrijeme rata razorili domove, groblja i crkve Hrvata, pobili tolike ljude, žene i djecu, a sad to nastavljaju i u miru?

Zar nisu pomislili da bi ih mogla stići zaslužena kazna koju je navijestio apostol Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima:

"Ne znate li da ste (vi građani-vjernici) hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti..."[4]

Razbojnici nisu vjerovali ni u šta, osim u svoje lažno Dušanovo "carstvo" i svoje sveto pravo da ubijaju Hrvate i hrvatske zemlje pretvore u srpske zemlje.

Ali, pravda, Božja i ljudska, spora je, ali dostižna!

2. Krvava pouka za hrvatske "guske u magli"

Nisu svi banovinski Srbi odobravali genocidnu srpsku subverziju protiv hrvatskog naroda i hrvatske države, ali takvo opredjeljenje velike većine njihove populacije dokazalo je njihovo genocidno ponašanje u tijeku agresije, počevši od histerične šovinističke euforije i masovnog sudjelovanja u oružanim formacijama do totalne pljačke i razaranja svega što je hrvatsko.

Usprkos toj strašnoj, krvavoj srpskoj pouci za sve "hrvatske guske u magli" o ljudožderskom uništavanju hrvatskog "bratskog" naroda, koji se ponavlja, utvrđuje i potvrđuje

već gotovo pet stoljeća, mnogi naivni Hrvati još uvijek tuguju za "dobrim prošlim vremenima" i za sve zlo optužuju "pojedine ekstremiste" ignorirajući višestruko masovno (120 %) izjašnjavanje hrvatskih Srba protiv svoje hrvatske domovine a za majčicu (Veliku) Srbiju, masovnu pljačku, razaranje svega hrvatskog, masovne zločine, masovnu protuhrvatsku histeriju. Svemu tome nas je nedvojbeno učila naša starija i novija povijest, a osobito opisane naše velike žrtve u drugom svjetskom ratu, ali smo opet bili prevareni maglom srpskih slatkih priča o bratskoj ljubavi i ponovno postali žrtve njihovog bolesnog sna o srpskoj imperiji, carstvu i gospodstvu.

Povijesnu sljepoću naših *"hrvatskih gusaka u magli"* tim je teže oprostiti što Srbi cijelo vrijeme *nisu krili* te svoje animozitete prema Hrvatskoj kao samostalnoj državi a niti želju za secesionističkim otimanjem veće polovice njenog teritorija sa dijelom doseljenog srpskog pučanstva. Nije im ni padalo na um da bi bilo daleko logičnije, sad kad nema "Turaka" u njihovoj matičnoj zemlji, iz koje su, navodno, hrabro "bežali" k nama u našu hrvatsku zemlju, a oni je ne prihvaćaju kao svoju domovinu, da zahvale hrvatskom narodu na gostoprimstvu i vrate se u svoju matičnu zemlju.[5]

Umjesto takvoga poštenog odnosa, hrvatski Srbi su desetljećima detaljno razrađivali i pripremali stvaranje iredentističke srpske paradržave "Unske krajine" ili "Zapadne Srbije" i sustavno radili na etničkom čišćenju tog prostora **nekadašnje Hrvatske vojne krajine** od Hrvata, otvoreno lažući da su ga Srbi oslobodili od Turaka, te imaju pravo na njega, mada je istina dijametralno suprotna - oni su ga za račun sultana opljačkali i **oteli** od Hrvatske, a oslobodile su ga hrvatske čete Marka Mesića i Luke Ibrišimovića!!! Propagator te protuhrvatske ideje bio je kontroverzni Svetozar Pribičević, srpski lider iz sela Glavičani u dvorskom kotaru, anticipirajući stvaranje Zapadne Srbije (tzv. RSK) od otetih dijelova Hrvatske i Bosne.[6]

Istraženi genocidni zločini nad hrvatskim pukom u Zrinskom Pounju utvrđuju potrebu definitivnog odbacivanja jugonostalgičarskih iluzija, razorenih očiglednim postojanjem čvrstog srpskog **opredjeljenja za model najbezobzirnijeg genocida nad Hrvatima** na njihovim djedovskim ognjištima da bi se preotele te prastare hrvatske zemlje u korist velikosrpske ekspanzije. Oni već stotinama godina primjenjuju ***model totalnog genocida*** prema nesrbima, osobito nakon 1804. godine kada su počeli i učinkovito **dovršili** totalni genocid nad muslimanima u Srbiji, ne poštedjevši od više tisuća ni jednu džamiju, ni jedan muslimanski grob, ni jednog muslimana. To je bio njihov generalni pokus za model totalnog razaranja hrvatske kulturne baštine i drugih čimbenika povijesne memorije uništenog domicilnog pučanstva - njihove crkve, groblja, kulturne objekte, spomenike, matične knjige, narodnu tradiciju, čak i mjesne nazive. Velika područja hrvatskog etničkog prostora na takav način devastiraju vlaško-srpski doseljenici već blizu pet stoljeća, a završni kolaps doživjela su poput Zrina i Gvozdanskog upravo tijekom drugog svjetskog rata. Iza srpskih pokolja, deportacija i razora cjelokupne materijalne kulture na tom prostoru gotovo i nema tragova tisućljetnog života hrvatskih starosjedilaca. Statistika ljudskih gubitaka koju smo upravo prezentirali i prethodno data povijesna retrospektiva Pounja govori na još potresniji način o *višestoljetnom krvavom kontinuitetu srpskog uništavanja hrvatskog naroda i njegove države.*

Tu oporu ali istinitu "pouku" za hrvatske srbofile morali bi konačno shvatiti svi naivni Hrvati i okončati svoje beskrajno lutanje poput glasovitih Radićevih "hrvatskih gusaka u magli", jer i za najtvrdoglavije jugonostalgičare moralo bi biti dovoljno desetine puta

Ta se istina nikad više ne smije zaboraviti, jer se i u najnovijoj srpskoj agresiji na hrvatski narod pokazalo da se neupamćena prošlost vraća kao tragedija, te da narod koji zbog gluposti ili nekih iluzija zaboravlja i ne poznaje svoju prošlost, ugrožava svoju sadašnjost pa i samu opstojnost, jeftino prodajući svoju budućnost.

4. Povratak na pradjedovska ognjišta u Pounju

Cilj srpskih "antifašista" i "partizana" bio je pobiti i protjerati što više Hrvata iz Zrinskog Pounja, uz prijetnju da se nikad više ne smiju vratiti na svoja zavičajna ognjišta. Konfiscirali su im imanja i prijetnje potkrijepili razaranjem njihovim domova, gospodarstava, crkava i grobalja, kako bi onemogućili povratak preživjelih stradalnika. Ipak, usprkos nametnutoj mitologiji "bratstva i jedinstva", mitologiji susjedstva, zaborav nije mogao izbrisati tragove srpskih zločina i - imena zločinaca. Nije mogao prekriti ni nostalgiju za pradjedovskim kućištima, poljima i voćnjacima u zavičaju... za zatravljenim grobištima predaka!!!

Povratak u zavičaj, njegova obnova i novi procvat nije samo pitanje Božje i ljudske pravde, pitanje časti i ugleda, već i pitanje domoljublja, odavanja počasti i zahvalnosti palim žrtvama i hrvatskim braniteljima... Treba otkriti grobove hrvatskih mučenika i dostojno obilježiti svako grobište. Nakon 50 ili čak 52 godine prognani pounjski Hrvati i njihovi potomci i prijatelji vratit će se u zavičaj i pomoći njegovu rekonstrukciju na jedan ili drugi način, da opet bude viteško hrvatsko gnijezdo i junački branič Hrvatske, lišen vječitih vlaških palikuća i razbojnika. Moraju im se vratiti njihovi posjedi, obnoviti kuće, crkve i groblja, a stari grad na brijegu restaurirati u nekadašnjem izvornom obliku.

Trebaju ostati i svi Srbi koji vole i priznaju svoju domovinu Hrvatsku iznad svih drugih zemalja i opsesija. Taj kraj uz svetu i jedinstvenu hrvatsku rijeku Unu može i treba postati oslonac duhovne i gospodarske obnove hrvatskoga naroda.

Ante Tresić Pavičić

Gvozdansko

I. Proluzija

Munjovođo orle, kamo juriš?
Zar te kule gvozdanske pritežu,
Da se na njih saletjeti žuriš,
Gdje te slavne uspomene vežu,
Nevidjena drugdje divska djela,
Kjêm obveza nebo četa smjela?

Il da viješ gniezdo za orliće
Na orlovskom gniezdu od starine,
Da uzgojiš ptiće orloviće,
Soj viteški, stravu crne tmine?
Orle smjeli, da bi sretan bio,
Silni ti se porod hiljadio;

Ti se ne boj ljutih zmija, brate,
Što se po toj ruševini viju;
To geniji mjesta bijes griju,
Kukavice da se tu ne sjate;
Da u gniezdo orla, jali zmaja,
Ne bi sniele kukavičja jaja.

Tuđeg neće, svoje smrtno brane;
Nikad neće upecnuti mirne;
Ko im ljuto gniezdo drsko dirne,
Mahnito je dovršio dane;
I ne trpe da po njima gazi
Ko pred tuđim nametnikom plazi.

A ti, crni mnogovjeki vrane,
Što tu sklapaš crno-modra krila?
Zar premišljaš bučne masne dane,
Kada bješe mesa izobila;
Kada Gvozdna tecijaše krvlju,
A Žirovac zasunu se strvlju?

Iš otale! Prođe tvoje vrieme.
A ti, orle, zar se bojiš mene?
Ja se popeh na to gordo tjeme,
Da oživim slavne uspomene,
Da hrvatskom orlu krila maknem,
I ponosom drevnim da ga taknem;

Da prolijem gorku suzu koju
Na to brdo krvlju obliveno
U titanskom za slobodu boju,
Što je, jao! već zaboravljeno;
Da uskrsnem besmrtne junake,
I potomke zagrijem premlake;

Jer se diže jato crnih vrana,
Na orlove prošlosti što graju;
Od njih nam je povjest zaprljana;
Samo puni čanak poštivaju,
Svu budućnost samo u njem vide;
Prošlosti se, što ih spasi, stide.

Treba ponos uskrisiti davni.
Šta će narod, koj prošlosti nema,
I ne pozna roda život slavni?
U snu kobnom jazavačkom driema.
Budućnost se iz prošlosti rađa;
Ko je nema pokrit će ga čađa.

Ko ne misli na viteška djela,
Mišlju vitom ne nahrani dušu,
U težinu svaljuje se tiela,
Sebe i rod utapa u tmušu,
Slavan podvig dičan podvig rađa,
Iz uzroka djelo oslobađa.

Davor, orle, klikni sa oblaka,
Zovi narod da tu hodočasti,
Na grob slavni najvećih junaka,
Budućnost li želi ljepšu spasti:
Bude l' vitez, kakvi bjehu oni,
Na uskrs mu rujna zora zvoni.

XXV. Habzburška izdaja

Zacieliše junacima rane.
Već ne ćute strašna zuba glada,
Ni naroda kasapljena jada,
Zasićeni od herojske hrane;
Puni vjere u budućnost roda,
Jer u pravdu sa nebeskog svoda.

Stoput jači divovi se ćute;
Porastoše glavom do nebesa;
Snuju nova viteštva čudesa.
Ne boje se niti ciče ljute,
Ni da gladom skrate im se dani,
Jer su višnjom vatrom zagrijani.

Smrt je njima liepa, kano zora
Koja puca sa krvava mora:
Luk trijumfa, čarna božja duga;
S koje sviće rodu doba druga;
Zlatnom trubljom dan slobode javlja;
Njima na grob vienac svietla stavlja.

Kaštelan će Kapetanoviću
Kapetanu tad Gvozdanoviću:
"Čusmo riječ, koja pravdom gori
Od proroka bolje budućnosti;
De, nam i ti štogod progovori
O užasnoj našoj sadašnjosti:

Je l' Hrvatska na dnu poniženja,
Il će dublje još osjeka pasti?
Je li konac našeg iskušenja?
Hoće l' skoro plima počet rasti?
Zar Hrvatska mrtva biti mora,
Da joj grane uskrsnuća zora?"

Silni junak, obrisavši suze,
Tragedija što ih otpjevana
Ratnicima iz oka izmuze
— Liek čudesni predubokih rana —
U ljevicu zvučne gusle uze,
I jer im je struna razdrmana,

Konjica joj desnicom navija.
Udesivši razdrmane strune,
Teški uzdah iz grudi izvija,
Ta tuge su i ponosa pune!
Udahnuvši vjetra noći svježe,
Ovako se njegov glas razlieže:

"Cetin-grade, naša rano ljuta,
Jadno čedo krvave Udbine,
Gubo grozna, od same sudbine
Na hrvatsko tielo navrnuta!
Oj, prevaro nad svim prevarama!
Oj, izdajo nad svim izdajama!

Gdje su mogli djedovi nam jadni
— Od cieloga svieta zapušteni,
Od vampira moćnog ispiveni,
Pravde božje i pomoći gladni —
Pomisliti, da će carski oro,
Kano šišmiš, lovit muhe skoro?!

Ta predziđe kršćanstva su bili!
— Taj im naslov Lav deseti dade —
Krv su šćedro za uljudbu lili;
A Ferdinand, koj to dobro znade,
Pred Evropom da ne ima stida?
I da carstvo na prevari zida?

On im posla slavnoga junaka
Senjanina, Jurišića umna.
— Koj obrani Kiseg od Turaka,
I pogazi gordost Sulejmana,
Prognavši ga, kano pljevu s gumna,
Od pobjedna perja perušana —

Kralj ga posla, kano poklisara,
Punomoćna lična zastupnika
— Bijaše mu kruni alem-dika —
Da, prevaren, besvijesno vara.
Kako da zna da đidu zastupa,
U kojem je sliepa savjest tupa?

2

A. T. Pavičić - GVOZDANSKO

Kralj junaka čestita ovlasti,
Da zakletvu vjernosti polaže,
Sve u ime kraljevske mu časti,
I da za njeg samom Bogu laže;
Da, sam izdan, svoj narod izdade
U najcrnje u povjesti jade!

U čitavoj ljudskoj povjesnici,
Gdje kraljima često savjest driema,
U imena izdajničkoj tmici
Podlijega od Habzburga nema:
Tuđi kralji gori od gorega,
Od Habzburga nema crnijega.

Porkulabe, osjeka je na dnu,
Jer za našu domovinu jadnu
Mora biti vrlo blizu plima.
Kada Gospod na pladnjeve vage
Stavi naše griehe, sa svim zlima;
S druge strane potrošene snage,

I pučinu krvi prolivene,
Mora da se pladanj krvi nagne,
I zasluga naša da prevagne,
Dirnuv srce Pravde uzvišene.
Besplodno li krv nam se osuši,
Božji svemir mora da se sruši.

Ljudi ginu, a narodi žive,
Ako nisu sjeme kukavica:
Uskrs časni svi će da dožive,
Munjom svietla sinuće iz tmica.
Samo rđe, što se smrti boje,
Tielom njive osvajaču gnjoje.

Trideset je naših pokoljenja
Za mir svieta časno umiralo.
Još grozota sudbine ne jenja,
Mjesto mača da hvatamo ralo:
Na obranu vječnu osuđeni,
Mi još, braćo, nismo izmoždeni.

Sva nam zemlja krvari od rana.
Zakletva je naša održana,
Silna žrtva prosvjeti i Bogu.
Više ni Bog, ni ljudi ne mogu
Zahtievati od hrvatskog roda,
Dok se nama ne vrati sloboda.

Ja vjerujem, braćo moja draga,
Da je do dna osjeka već došla,
Da je radost dušmanska već prošla;
Dalje neće preko našeg praga.
Kiseg, Siget i Gvozdansko naše
Ognjen-zmaju zube raskrhaše.

Ali ako Turci danas cvile,
Jerbo ćute da im mjesec bliedi,
I naše su istočene žile!
Turskom plaču posmjeh naš ne sliedi.
Bjesmo silni, danaske smo slabi:
Zmaj sa lieve, oro s desne grabi.

Ako, braćo, duhom ne klonemo,
Ima nade da se pridignemo.
Rim je nekad, potučen od Gala,
Cielu svoju zemlju izgubio;
Na timor se strmi tužan zbio;
Ni tada mu nada nije pala.

Još se drže junačka Poljica,
Biokovo, tvrdalj neosvojni,
Prenj, Čvrsnica, Prolog, Srnetica
Hajdučki nam drže lanac bojni.
Bihać, greben na pučini krvi,
Turske vale odbija i mrvi.

Županije tri mi još imamo.
Zmaj Zagreba ni vidio nije;
Na njemu se stieg slobode vije;
Dok nas teče, do njega ne damo.
Do Beča se zmajske vojske dižu;
Do Zagreba niti da dogmižu.

3

Ban hrvatski jošte žezlo nosi,
I hrvatskoj vojsci zapovieda;
Od sabora rieč vrhovnu prosi,
Ma da biesno na to jastreb gleda:
Bansko žezlo, u slabića ruci,
Oblakšice ne da našoj muci.

Dokle ban je našoj vojsci glava,
Bio slabić, il dostojan pređa,
Ne gasne nam prađedovska slava,
Državi se našoj znade međa.
Već i po tom za slobodu znamo,
Što za loša kralja pogibamo,

Jer slobodno, pod svojim bajrakom!
Ne umiru pogažena prava!
Ni čast banska, kada slaba glava
Pritisku se pokorava jakom.
To narodu ne okalja časti,
Dok je spreman za slobodu pasti.

Sad, na žalost, mi nemamo bana,
Jer kralj neće da ga imenuje.
Čini mi se, lieni Rudolf snuje,
Da Gvozdansko pane pod sultana:
Što hrvatski ponos niže pada
To će njemu biti lakša vlada.

Dva nam bana kralj posla nedavno
Da seljačku bunu brže skrši,
Što postignu hitro, al ne slavno.
Ban Drašković — kad se klanje svrši! —
Čast položi, jer mu zvanje ne da,
Da, ko biskup, grozni pokolj gleda...

Pravo mjesto toj učenoj glavi
Na koncilu u Tridentu bješe
— Ko govornik gdje se silan javi —
Ne gdje mač se s oštrom kosom kreše;
Ni da oprost i blagoslov daje
Silnicima za poklanje raje.

Čovjek znanja nije bio zgodan,
Da na uzdi drži velikaše.
Bješe crkvi i svom kralju odan,
Nedoraso da kroti kalaše,
Što gradove jedan drugom grabe,
Kmetskim mesom napunjaju grabe.

Sakupi se u tren oblak smrti,
Iz kojega sikću munje sjajne:
Prašine se vihor za njim vrti,
Kolibice pod njim ječe vajne.
Na koga će, Bože, da šum krene,
I grad krupe olovne iskrene?

Po Krajini silni Ferhat hara,
Pusto roblje na lancima vuče.
Hoće l' vojska plamenih boljara
Da pljačkaše priuza potuče?
Ko je hrabri junak što ih vodi?
Kamo žurno s pustom vojskom hodi?

Alapić je, banovac Hrvata,
Koj sa Zrinskim u Sigetu bješe;
Al ga turske kade ne prokleše.
Kroz kreševo on se dima hvata.
Dok sa Zrinskim slavna vojska pade,
On se jedin kroz maglu prokrade.

Sad je Mađar, junak nad junacî,
Koj ne trpi zarobljena roblja,
Da što dublja budu kmetska groblja.
U pomoć mu bečki cesar baci
Još i vojsku ljuta oklopnika,
Da što manje bude buntovnika.

Na Turke ih nikada ne šalje,
Da što više nezasitne ralje
Grozna rata progutnu Hrvata.
Smrt ih poljem dvajest hiljad hvata,
Da plodnija za uljeze bude
Divna zemlja, za divne nadljude.

4

U odlukam nema pravo glasa?
Da žig ropstva na svom čelu ćuti?
Da se nad njim gord velikaš bani?
Da puk pred njim drhće od užasa?
Novog doba već se vide puti,
Gordosti su odbrojeni dani.

Skoro li se gordi ne otriezne,
I ne dadu puku ljudska prava,
Teška će im biti mračna glava,
U dimu će skoro da iščezne
Pred vihorom puntarskoga biesa,
Koj kad duhne zemlji temelj stresa.

Zašumit će sa svih polja plima,
Sa rudnika, s dubrava i s mora,
Sa pašnjaka, s tvornica i s gora;
Zaruknut će teškim valovima;
Sva će zemlja drhtat s urnebesa,
Tvrđave će pasti od potresa.

Preko zemlje prelit će se plima,
Uljeze će valjat valovima
Sve silnike, koji tu šićare,
Da Hrvati na svom gospodare;
Da svi, mudri i ponizni, rade,
Da budućnost na ljubavi grade.

Mi nećemo vidjeti te slave;
Ne znam reći ni kada će doći;
Dosta nam je vidjeti je moći
Okom duha, dok smo sviesne glave.
Kad nas vjera ta okriepi jaka,
Smrt će nama biti vrlo laka.

Ja vjerujem tvrdo, braćo moja,
Da osjeka baš kod Gvozden-grada
Do najnižeg stupnja sreće pada;
Al i plima, da od našeg boja,
S našom krvlju počinje da raste,
Dok do starih međa ne doraste.

Oj, Gvozdansko, ti čelična osi,
Oko koje povjest se Hrvata
Prema boljoj budućnosti kreće;
Novog cvata rodu nadu nosi;
Tebe danas tama smrti hvata;
Za njom cvate novo premaljeće.

Ti ćeš sjati dokle bude svieta,
Kano zviezda neugasna sveta,
Sjajnom zrakom žara junačkoga,
I viteštva neoskvrnjenoga.
Povjesti ćeš našoj resit čelo,
Ko Danica Zori lice bielo.

Oj, Gvozdansko, kako si maleno,
Na brdašcu ovom krvavome,
A vrjednotom tako uzvišeno
U bljeskanju tvrdom alemnome!
Ti si više i od Himalaje,
Do Boga ti svjetlost prodrla je!

Za Hrvate ravno Kapitolu,
Ponos vječni u naroda kolu.
Veličina nije u širini,
Već u duha viteškoj visini,
Koja stremi ravno u nebesa,
I sa sebe dragi život stresa,

Ko haljinu staru iznošenu;
Iz života mlada svu krv lije,
Da narodu jače bilo bije;
Skida s oka prolaznosti mrenu:
Sluša dužnost i savjesti glase,
Božju volju, koja pojavlja se

Ognjem višnjim u viteškom srcu,
Luč s nebesa u prolaznu mrcu.
Oj, Gvozdansko, ti oltaru sveti,
Slatko li je na tebi umrieti!
Sam Bog s tebe našu žrtvu prima,
Za slobodu našim unucima."

5

A. T. Pavičić - GVOZDANSKO

XXVI. Crne slutnje

Izmorena bitkom cielog dana,
Izlomljena povijanjem rana,
Groznom smrću besmrtnih junaka,
Što na njenoj izdahnuše ruci,
U rastanka neutješnoj muci,
Užasnuta, s dušom punom mraka,

Sva junačkom krvlju poštrapana,
Opra sniegom prebijele ruke
— Jer je voda spomen boljih dana —
I da u snu zaboravi muke,
Povuče se junakinja mlada
U odaje južne Gvozden-grada.

Zar su oštrim čičkom načičkani
Svi jastuci i dušeci meki,
Da na njima ne nalazi mira?
Nižu joj se događaji prieki;
Svaki prizor u srce je dira,
Svi u mašti živo naslikani.

Okom duha sve užase vidi
Raznolika teška umiranja,
Nepoštedna nemilosna klanja.
Krvlju svi su poprskani zidi.
Dvor je grada rujne krvi mlaka,
Gdje izdišu mlada tiela jaka,

Mnogo naših, a turskih još više.
Oj, grozoto! mnogi jošte diše!
Krv im curi kroz dušpire grada,
I zaliva Gvozdnu slapom jada.
San na oči ne silazi Dori,
Plamenjem joj živim mašta gori.

Bojovnici triebe s dvora leše,
Pokapaju obronku na rubu;
Umiruće Turke bratski tješe,
A šehite spuštaju strminom,
Da im Turci grobnicu izdubu,
Uz dženazu, po zakonu njinom.

Lačan kurjak po slišali ruje;
Gladnoga se lisca rega čuje,
A u turskom lelek taborištu,
Zarobljenih groznu mučilištu,
Koje ovdje, s osvojena Zrina,
Preko zrinskih dognaše planina.

Sad su jadni žrtva prznog biesa,
Sutra bit će štit od živa mesa
Turskoj vojsci, kada Ferhat krene
Na bedeme, teško okrnjene.
Noćas treba kaurkinje mlade
Prznu givnost vojske da naslade;

Ili da se na plamenu prže,
Dok im plamen stid pod noge vrže;
Il dok jaka iznenada ruka
Nožem djeve oslobodi muka.
Nema l' noža, u vatri će rađe
Da put čisti za nebesa nađe.

Sve to maštom vidi kćerka Zrina,
Naslućuje, što je tužnu čeka,
Ako smrt joj ne donese lieka,
Da čast spasi plotom crnih tmina:
Njoj se tmine rajskom branom čine
Pri izgledu takove sudbine.

Kano djeca, što miša ulove
Mišolovkom, od stra jedva živa,
Udare ga na stotinu muka;
Svaki od njih potsvjesno uživa,
Nit ga savjest muči, niti bruka
Martolozi tvrda srca tove

6

Kasapljenjem zarobljene raje,
Nit im savjest kakve brige daje;
Ali daje grozne jadnoj Dori;
Kano nožem svaki krik je mori;
A ori se neprestani jauk,
Jer čast s krvlju raji siše pauk.

Ko da usne u takovoj noći?
U njoj dođe na sviet Isus blagi,
Da učini konac ljudskoj zloći,
Rs da vrati paloj ljudskoj snagi,
U toj noći neznalački tupa
Sviest u krvi Isusa se kupa.

Kroz tu grozu spomenu se Dora
Badnje noći očinskoga dvora,
I darova dragih roditelja,
I majčinih za nju sretnih želja.
San prošlosti! Crna tuga sade
More tlakom na srce joj pade.

U to doba zaori na dvoru,
Uz badnjaka vatru, glas junaka.
To potjera s Dore kobi moru:
Ljuto grize badnja studen jaka;
Al je jača pjesma u junaka,
Što izvabi do prozora Doru.

Sad ne čuje krika, ni jauka,
Ne osjeća ni svog srca muka,
Već pjesničkim krilom vitezova
Leti slavom veljih prađedova
U vječnosti svjetlost neugasnu;
Nit joj zanos ponosni ugasnu,

Dok se zvučna struna ne ugasi,
A pjesnika utihnuše glasi.
Tad herubin Gvozdanskoga bieli,
Koj sve muke s herojima dieli,
A suzama iz očiju poji
— Što u svojim odajama goji —

Zlatooko narkisovo cvieće,
Tiho s gornjih odaja došeće;
Junacima, vilin-pjesnicima
Nježno cvieće za kalpake meće.
Da je sišla Uranija s neba
S viencem zviezda, sad im ga ne treba;

Jer se čini svjetlim herojima,
Da to sama Kraljica nebesa
S plava trona među blaženima,
S vječnih sišla alemnih kolesa,
Donesena od serafa, stade,
Da im palmu mučeništva dade.

Utješena na dušek se vrati,
Da snom blagim teške brige krati.
Sada jedna miso, od sveg ljuća,
Niknu, da joj nježnu dušu muči:
Ono pismo, koje ljubav vruća,
Preko Rada, dragom isporuči.

Što namjeru ne omjeri svoju?
Sada strepi, da zaručnik liepi,
— Ako čar ga ljubavi zasliepi —
Nesmotrenost ne počini koju:
Da ne srne u boj šakom ljudi,
I u smrti čeljusti zabludi.

Kada otac, mudra junačina,
Prokušana u ratu i zboru,
Koj bi dao i život za Doru,
S moćnom vojskom ne slazi s planina;
U silu se nije pouzdao,
Niti kakvu pomoć dočekao.

I rođeni Zrin mu eto pade!
Znak očiti da ne ima nade,
Da bi mogo vojsku sakupiti,
Ferhatove sile uništiti,
Prije nego pomru svi od glada,
A stieg Ferhat razvije vrh grada.

7

A. T. Pavičić - GVOZDANSKO

XXVII. Damjanova apostrofa nebesima

Bitka u tami, lepirica vječnog sunca

Zora puca. Krvavi ratnici,
Od užasne bitke izmoreni,
Od pjesama tužnih razboljeni,
Pozaspaše kano poklanici.
Sam pop Pero ne može da spava,
I ako mu od sna klima glava.

Po brdima naokolo čuje
Kako sabah poju mujezini;
Glas im nujno doljem odjekuje
U nekakvoj pobožnoj slatčini:
Čini mu se nisu bezbožnici,
No jedinog Boga poklonici,

Kao i on. To mu miso budi,
Da su božji sinovi svi ljudi,
I po Bogu da su prava braća;
Al nikako ne može da shvaća,
Što se braća, kano zvieri, kolju,
I za čiju bezbožničku volju.

Ferhat hoće brata da osveti.
Ne bi mnogo ni žalio brata,
Čija hlepnja i jogunluk kleti,
Da pobere za se slavu rata,
Silnu vojsku ludo upropasti,
Turskom krvlju Gvozdansko omasti.

Al ne može junak da podnese,
Da se krsti njegvom smrću diče.
Kano arslan ranjeni zariče:
"Palite mi tučne urnebese,
Raznesite na Gvozdanskom kule,
Od radosti da nam kliču bule.

Svu na krste diž'te silu vrlu,
Da disanje zapne im u grlu,
Da ih ledne sutra nađe zora."
Cio danak baljemezi grme,
Bez prestanka, sa planine strme,
Drhće bedem od tanadskog zora;

Al ne drhću srca od junaka.
Na mjestu su od zore do mraka,
Čekajući da Turčin navali,
Da mu mržnje plamove ugase,
Da ga hlade mrazni Gvozdne vali;
I ne misle više da se spase.

Cielog dana i naredne noći
Ne mogoše do počinka doći.
Daždi na njih gvožđe i kamenje,
Što s kruništa oškrbnutih pada;
Glad, jad, zima i nesan ih bada;
Vreba na njih vranje i orlenje.

Oni stoje, kano timorovi,
Koji strše s velebitske kose:
Ciepaju ih trieska plamenovi,
Kad ršumi dublje k moru nose;
Nepomični orli vrh njih sjede,
I plamenim okom zvieri sliede.

Kad se s vlažne gore tama spusti;
Trudni Turci gađati ne mogu,
Grad im oku mrak otimlje gusti.
Koga tane ne ukinu s nogu
Na zidu je, kano oblak tamni,
Kojem bliesak rub opsieva plamni:

Tako njima mač u ruci sieva,
Stravu vojsci i užas ulieva.
U divove pretvara ih tama,
Na pozađu dvorskog rastu plama;
Strava od njih stvara gorostase,
Što ne dadu ni gledati na se.

Ni kurjačke zvieri Martolozi,
Kojima je svirepost junaštvo,
Bojna slava bezdušno divljaštvo,
Sviest na duši od đavola rozi;
Što vještije od lisca i risa
Šuljati se znadu do vrh klisa,

Prisloniti nečujno u mraku
Ljestve, ili na tenefu kvaku,
Na mazgale gledati ne sm'jedu.
Ti junaci u boj samo gredu,
Kad opasnost nikakva ne prieti,
Kadri s mrtva pobjedu odnieti.

Sliede vojsku kano divlje mačke,
Da se nađu do gotove pljačke.
Oružje će s mrtvih poskidati,
Nosove će s glava otkinuti,
Žene, djecu bosu pohvatati,
S glasa trome starce ukinuti.

Kršteni su, al se Turci hine,
Da nesretno roblje pohvatano
Za mletačke izmiene cekine;
Da tlo sveto, vješto poharano,
Od nesretne raje napušteno,
Porazgrabe, kano osvojeno.

Svjetlome se paši hitro nude,
Da ga prate, ko predstraže, svude,
Da kretanje uhode Hrvata,
I što silni velikaši snuju.
Ta se gamad naše zemlje hvata,
Ko jazavci podmuklo je ruju.

Gledao je Damjan Kuco-Vlahe
Gdje se Zrina jadno roblje vode.
Ta mu slika ljuće srce bode,
No da gleda jeničare plahe
Kako gradu na krunište stižu.
Gadnije su zmije, koje gmižu,

A pecaju iz potaje zubom;
Zna: Nad vječnog jaza stoji rubom;
Svjetlosti je davno zbogom reko,
Pregorio i djecu i ljubu,
A miso mu polieće daleko
U budućnost užasnu i grubu,

I ne smaže miso utažiti:
Što će jednom od Hrvatske biti?
Bosna joj je davno otuđena,
Karavlaštvom s juga zaražena;
Dalmacija u šapama lava;
Slavonija snom jazavca spava.

Odasvuda plaze ljute zmije,
Od svih naših jada opasnije,
Na grudima našim ogrijane.
Uštrcat će bies u naše žile,
Rastakati naše ljute rane,
Sam Bog znade kad će da začile.

Od te misli smrknu mu se duša
Gušćom tamom, nego noć u dolu,
Nekušane do sad jade kuša:
Hrist na križu u smrtnome bolu.
Dok mu zmija sumnje mozgom puze
S očiju mu teku gorke suze.

Kad pogleda na čelik-junake,
Polumrtvi što još strah zadaju,
Vidje žile da Hrvatska jake
Preduboko pušta u svom kraju:
Dokle Hrvat znade šćedro ginut,
Sunce božje morat će mu sinut.

To razvedri oblačnu mu dušu,
Rastjera mu crnih sumnja vrane,
Izlieči mu sudbine sve rane.
Sa sjevera vjetar goni tmušu:
Oblaci se mutni raspršiše,
U mračnu se jugu izgubiše.

9

Sviesni da im tu pomoći nećeš,
— Jer Tvoj zakon vječni se ne krši,
Po kojemu zviezde nebom krećeš,
A svaka ga zviezda tačno vrši,
Prepokorno — jer Tvoja sloboda
Pod vlastitim verigama hoda —

Svi predaju život Tebi smjerno,
Ne tražeći od Tebe računa,
Hoće l' biti pravde mjera puna,
Kad ih Tvoje carstvo neizmjerno
Digne sebi strujom vječne miene?
I reci mi, Tvoje svete zjene

Vidješe li na zviezdama išta
Dičnijega, veličajnijega
Od podviga vrh ovoga briega
Ljudi, što će sutra biti ništa?
I može li da nestane mahom
Što je Tvojim zadahnuto dahom?"

Još bi ovaj Job, od Joba veći,
Mnogo toga htio Bogu reći;
Al nenadno dolje u dolini
Nasta silna buka i galama,
Kao da se oblak tuče slama;
Gromke munje sievaju po tmini.

Stade jauk, lelek, piska, graja.
Zar to gine u mukama raja?
Cvili raja, a Turci alaču,
Čini ti se u Žirovac skaču,
Pometeni groznim vjetrom straha.
To Gvozdansko sluša, ko bez daha.

Od kreševa, pusta puškaranja
Jekom gora trostrukom ozvanja,
Iz mačeva sikću iskre mave,
Opržuju na mezevu trave;
Rasvjetljuju mrka bojna lica
I munjevni bliesak posjeklica.

Vedro nebo puno zviezda sieva,
Oblak dima puni svu dolinu,
Što ga grlić kubura izlieva.
Sve omata u čađavu tminu;
Da ne znadu junaci sa grada
Ko dobiva, ko li biedno strada.

Uz očajni medet, alakanje
Katkad čuješ: "Isuse, pomozi!"
Svako srce u gradu se zgrozi,
Na to tužno braće pomaganje.
Ne, to nije samo jauk raje!
Vapaj "Alah!" jače, duže čaje.

"To je tvoja pomoć, sveti Bože,
Koja meni, nerazumnu čedu,
Koj izjadah Tebi braće biedu,
Veli, da što hoće, to i može."
Damjan uči što će da učini,
Kad se ništa ne vidi u tmini.

Da nenadno iz grada provali,
Na sav turski tabor da navali?
Iznebuha da mahmurne smete,
Da pod stravom krenu vjetru pete?
Il da dimnu iskoristi tminu,
Da najuri Turke kroz dolinu?

Što će jadan s četom izranjenom,
Gladovanjem dugim iščiljenom,
Što se jedva na nogama drži?
Da ne bude buka turska varka,
Što ponosa našeg vatru tarka,
Da nas u njoj prevarene sprži?

A da turska vojska iznenada
Baci ljestve na bedeme grada,
Te što bojnom ne uzmognu silom,
Da postigne nejunačkom hilom?
Crna slutnja živ mu mozak ždere,
Kapetane na savjet sabere.

10

Na Žirovcu kreševo sve raste.
Skupiše se hrabri kapetani,
Da saznadu što sad Damjan kani:
"Po kreševu, braćo, razabraste,
Da to jauk mučenika nije,
Da se za nas boj odlučan bije.

Od nekuda eto pomoć stiže;
Čini mi se nije jaka dosta,
Da bi preko od leševa mosta
Došla braći izmorenoj bliže;
A teško je uz brieg penjati se,
I za svaku stopu boriti se;

A odozgo da i manja sila
Na brojniju udari s otraga,
Razjurit bi mogla lako vraga,
I kroz njegva razbivena krila
Laz otvorit izmorenoj braći
Gdje je uspon brda blaži, kraći.

Istodobno treba jedna četa
Da na tabor udre iznenada,
Kano nikla iz podzemna svieta;
Vihor strave da u njem zavlada.
Da pomislit niko i ne smogne
Na Žirovcu da svoje pomogne;

Jošte manje da na grad navali,
Dok su iz njeg izletjeli ždrali;
A jer su nam iscrpljeni ljudi,
Ko u sebi još osjeća snage,
Neka sebe za taj podvig nudi,
Sveta žrtva za spas braće drage."

Svi u sebi dušu jedva drže,
Da iz trošna tiela ne uteče;
Al svi skaču što ko može brže,
Da ih niko revan ne preteče.
Prvi od svih svjetli kapetani,
U navali silni i obrani;

Ako iko prvi može biti,
Gdje jednako svak na dužnost hiti.
Vidi Damjan da sam birat mora
Najčilije iz viteškog zbora.
Naređuje Stipšić kapetanu,
Da četicu uzme odabranu,

Da š njom sklizne niz urvinu brda;
Da svi kliknu i lavovski riknu,
Kano jato razbiešnjenih srda,
Da jednoga kubure im ciknu;
Da dolinom razgrmi se gromot,
A rusvajni zakrkori lomot,

Kada s boka grunu dušmaninu,
Na oči mu strave zgrnu tminu.
A na lancu kad probiju lazu,
Na Žirovcu dignu most leševa,
Trudnoj braći tvrdu do njih stazu,
Što junački broju odolieva;

Ako vidi da ih malo ima,
Da nemade od pobjede nade,
Neka pusti u grad prolaz njima;
Al Turčinu preći da ne dade,
Dok se braća spase iza zida,
Da svak svoje ljute rane vida.

"Ti, satniče Đivić Radovane,
Bojovnike uzmi odabrane,
Prisluškivaj u taboru glase,
Da li na grad udariti kane,
Il da pomoć priteklu ugase,
I družinu napadnutu spase.

Ti se mudro i oprezno vladaj,
Pomoći se od mene ne nadaj;
I otkud bi pomoć mogla doći,
Ne dođe li od previšnje moći?
Sa družinom prelako ne gini;
Suni, skrši, natrag mi se vini.

11

Bieli liljan, što u patnja biedi
Svakim danom pada, vene, bliedi,
Usta: Vito tielo razboljeno
Ovi lakim krznom od sobola,
I upravi klecavo koljeno
Ka zapadnoj kuli, povrh dola;

Da s prozora kroz noć mrku gleda,
Dolazi li poraz, il pobjeda.
Čuje samo jauk, lelek, vrisku,
Tutanj, gromot, kreševo i njisku.
Crna tama čađom praha skriva
Što se dolje na Žirovcu zbiva.

Gdje joj oko ništa ne pomaže
Tu napetim prisluškiva uhom
Što joj gromot, a što njiska kaže,
Te nastoji tamu pronić duhom.
Oh, da munje u očima ima,
Prosjekla bi dim pušaka š njima!

Ako ko bi razumio rieči,
Kad se mutno jugo o hrid lomi,
Kad oluje razliežu se gromi,
S mukla tutnja zemlja drhće, ječi?
Kad kubure kroz gudure ore,
Kad se sablje s handžarima bore?

Sva dolina tutnji urnebesom,
Ko u mraku uzburkano more,
Kad valova mukanja se ore.
Za grkljan se bijes hvata s biesom,
Vapaj, kletva, urlik, grgot, hropot,
I kopita mukli teški topot,

Po tokama klopot buzdovana,
Niz ilike udar jatagana
Miešaju se, kano munje s triesom,
Zabrtvuju Gvozdnu ljudskim mesom:
Zabrtvljene tjelesima rieke
Riču, kano urlik sudbe prieke.

Zapuškaraj, nabrekni, zahuraj!
Što više ih pošlji k Bogu u raj.
Do zahire vodit će te Rade,
Koj puteve do nje dobro znade.
Pograbite što možete brže,
Dok se Turčin od smetnje ne trže;

Odnesite što možete više.
Bez kruha se ne može da diše;
Gdje imade zraka, vode, hljeba,
Tu i snaga silazi nam s neba.
Daj, da još nam za desetak dana
Nada spasa bude očuvana.

Sa ostalom izranjenom braćom
Ja ću branit zidove i kule.
David svali Golijata praćom,
A rudara teške gvozden-ćule
Gruvati će, ko s nebesa gromi,
Dok se sila nasrtaja slomi."

Niko nikad neće možda znati
Kakvu divnu doprinieše žrtvu;
Nit će iko ikad spominjati
Tu božansku našu braću mrtvu,
Niti će im sviti tašta slava
Vienac svietla oko hrabrih glava.

Pogiboše bez te nište nade,
Čiste žrtve svetog rodoljublja,
Da se rodu ne utrne zublja,
Da budućnost smrću rodu grade;
A nama je utjeha jedina,
Što nas čeka jednaka sudbina;
Nije teška, jerbo je viteška.

12

Silni Turci biesne ate jašu,
Abaijom sjajnom pokrivene;
S koricama zlatnim sablje pašu,
Almasima plamnim nabiene.
Čelenke im biele s čela sjaju,
I bljeskove munjevite daju.

Junačine na kulama gori
Neugledna nose odijela;
Što im bojna vatra ne izgori,
Dim potamni, sablja razdra smjela;
Nit su goli, nit su odjeveni,
Već ponosom carski okrunjeni.

Tek na čelu Damjan-kapetana
Čelenka se sjaji biela vita,
Od bisera, zlatom okovana;
A Ferhata sablja plamenita
O bedri se Stipšićevoj koči,
Alemima sjajnim prži oči.

Prozbori im prvi Ferhat-paša:
"Zdravo da ste, kapetani slavni,
Čija hrabrost i slavu nadmaša.
Od vas bliede svi junaci davni.
Žao mi je, što vas kismet hvata,
A svakog bi ljubio ko brata,

Da vi našu prigrlite vjeru,
Kakve bolje nema na svijetu,
Sreća bi vam prevršila mjeru,
I na zemlji i gor u dženetu.
Na poklon vam i grad i rudnici,
I begluci u svoj okolici.

I još ću vam dati vjeru tvrdu;
Za svakog ću grad osvojit jedan
Ponositi na ćuviku brdu,
Carske krune dostojan i vriedan;
A od vaših silnih mejdandžija
Bit će svaki aga i spahija."

DAMJAN

"Hvala liepa na hvalama, paša!
I mi tvoje hvalimo junaštvo
— Ta, krv teče i u tebi naša! —
Al ne damo naše siromaštvo
Za sve blago cara čestitoga,
A kamo li vjeru našeg Boga.

Ti nam našeg dobra mnogo nudiš,
Da napraviš od nas izdajice.
Zar nas, paša, sam po sebi sudiš,
Da nas hoćeš vidjet poturice?
Znaj da za nas nema veće slasti,
Nego časno za slobodu pasti."

SANDŽAK-BEG LIVANJSKI KAPIDŽI-PAŠA

"Ti ponosno zboriš, kapetane,
I pregordo, kako mi se čini;
Kad izbrojim suđene vam dane,
Već ste živi u kismeta tmini,
Suđeno je da vam križ potamni,
Jer ga mjesec zasjenjuje plamni."

KAPETAN ĐURO GVOZDANOVIĆ

"Svjetlosti smo ovdje na braniku;
Preko svietla mi ne damo tmori.
Cielom svietu mi smo na vidiku;
Tu uljudbi majak skrajnji gori."

BEĆIR-AGA

"Taj će majak biti ruševina,
Ko i Siget, na pustoši tmina."

KAPETAN ANDRE STIPŠIĆ

"Dobro znamo, Mongolija žuta
Da ne nosi svjetlost, nego tamu;
Slava joj je, što budućnost, ljuta,
U prošlosti uvaljuje jamu.
Da sve kolje ruši i obara,
Nigdje ništa liepa da ne stvara.

Sve što naši sagradiše stari
Za budućnost i napredak svieta,

13

Vi stvarate ljude robovima,
— Dokle Bogu, po slobodi, sliče —
Jer taj sveti božji dar ne gaze,
Da pred silom razljuđeni plaze.

Vi nikada svladati Hrvate!
O njih ćete polomiti zube.
Na granici ovoj — neka znate —
Udes turskoj sili bezdan dube.
Dovle ćete, al nećete dalje,
Mač hrvatski slomit će vam ralje."

JUSUF-ĆATO
"Bre, ne laži, gordi kaurine!
Oro ima na zecove pravo,
A musliman na bezbožne psine.
Nije čovjek, nego zviere pravo
Ko u jednog Boga ne vjeruje,
No čovjeka, kano Boga, štuje."

POP PERO PAUNOVIĆ
"Mi u jednog Boga vjerujemo,
Al nas vjera njegova ne uči
Inovjerca da zarobljujemo;
Ne da niti da se stoka muči!
A ko mačem svoju vjeru širi,
Da je prava, on je povampiri.

Isus reče: 'Ko mačem posieče,
Taj odmazdi mača ne uteče.'
U Isusa vjerujemo zato,
Jer je dao da otkupi biedne,
Svoje krvi necjenjivo zlato,
Milosrđem napojio žedne.

Bog na zemlji trpi mnoge vjere,
Dok ne dođe vrieme određeno,
Da sve ljude u jednu sabere,
Čovječanstvo cielo pobraćeno;
A dotle je bolja vjera svaka,
Neg bezvjerstvo, prazni bezdan mraka.

KAPETAN STIPŠIĆ
"Ne vjerujem tvome obećanju:
Često takvom varkom prevariste
Lakovjerne, podvrgoste klanju;
Ali sve da varalice niste,
Ovoj zemlji, što nam život dade,
Vratiti ga čestito valjade."

KAPIDŽI-PAŠA
"To već nije viteško junaštvo,
Nego gordo mahnito divljaštvo,
Naduvena bezumna taština,
Koja slavi nada se iz tmina.
Grad svakako mora skoro pasti,
Čast s životom ludo je ne spasti."

KAPETAN GVOZDANOVIĆ
"Oj, Gvozdansko, necjenjivo blago,
Kulo sveta boginje slobode;
Da si zlato i kamenje drago,
Vriedilo bi jednu čašu vode,
A nikako jedan hljebac kruha,
Nama nuždan za okriepu duha.

Vriediš više od zvjezdana triema,
Dok sloboda u tebi nas grije,
U srca nam prezir smrti lije,
Jer vrjednote nad junaštvom nema,
Nad podvigom žrtve blagorodne,
Što vjekove pozne čini plodne.

Junaštvo je mjera svih vrjednota,
Više nego dobrota-ljepota;
Ono nije razbojničko klanje,
Niti tuđeg dobra otimanje,
Ni prevarno podlo obećanje,
Već za višnju pravdu umiranje.

Od pravde je katkad silna volja
Jača, ali nije nikad bolja:
Uviek pravda na koncu pobiedi;
Pobjeda je zadnja konac biedi.

14

Samo takvoj pjesma daje slavu,
Opsjevom joj vječnim resi glavu."

FERHAT-PAŠA

"Sva je Bosna puna moje slave,
Od Stambola ori se do Rima.
Vječna tama hvata vaše glave!
Skoro bit ću na tim zidovima.
U vječnost mi ime nosi pjesma,
I zviezdama na nebu ga ćesma."

POP PERO PAUNOVIĆ

"Prolazan je vjetar prazna slava,
Koji šušti u šašu taštine;
Dokle okom treneš iščezava,
I gubi se bezdnom vječne tmine;
Istom onog, koj za pravdu gine,
Viencem krune nebeske svjetline.

Viteška su djela zapisana
Na prostorju astralnih čudesa,
— Kud nebeska romone kolesa —
U pamćenju vječnom urezana,
Gdje se prošlost s budućnošću spaja
U prostorju koje nema kraja.

Dok dišemo u grad nećeš ući.
Svaki čas nam može pomoć doći.
Odniet će te plamen rata vrući,
Utopiti u vječnosti noći;
A da Bog ti i ući dopusti,
Svi lovori ostat će ti pusti."

FERHAT-PAŠA

"Puste leže kosti nebrojene
Auersperga i njegovih četa,
Kod Budačkog mačem posječene.
Ponosito posada mi šeta
Na Ostrošcu, Trščcu, na Cazinu,
Na Bužimu i na slavnom Zrinu;

I na mnogo još vaših gradova.
I sa vaše te visoke kule
Orit će se mujezina dova
Vrh lješine tvoje, skoro trule.
Sa zvonika gorda Zagreb-grada
Pejgamberov bajrak će da vlada."

KAPETAN DAMJAN DOKTOROVIĆ

"Ferhat-paša, naše gore dube,
Zar si i krv promienio s vjerom?
Zar savjesti ne osjećaš zube,
Sudeć takvom svome rodu mjerom?
Zar se s vjerom i narodnost mienja,
Svaka dužnost prema rodu jenja?

Što su tebi skrivili Hrvati?
Ti prevjeri, hajde! nek ti bude!
Svoju vjeru oni ti ne nude,
Svačiju su vični poštivati;
Al čemu im otimlješ domaju,
Kada glavu daju, nju ne daju?

Budi da si s čista uvjerenja
Prihvatio nauk Pejgambera,
Zar imade ikojeg stvorenja,
U kojem bi promienila vjera
Srž, zametak, žive sile, sjeme
I predaja tisućljetno breme?"

FERHAT-PAŠA

"Kalif silni i sultan je za me,
On mi moga jezika ne brani;
Njegva djeca svi su muslimani,
U sužanjstvu ničijem ne čame;
Dok vaš cesar za vas malo haje,
Svakome vas kukavno prodaje.

U tvrdome gradu, vašoj Bojni,
Taubenhauzer njegov đenerale
Pun soldata ima tabor bojni;
Po Hrvatskoj skvrne, kolju, pale,
Pliene, poju i pijano kliču,
Al u pomoć vama se ne miču."

15

KAPETAN DAMJAN

"Mi to, paša, vrlo dobro znamo;
Otkad stranca izabrasmo kralja,
Prava naša krnji, obraz kalja.
Za tuđinske svrhe pogibamo!
Dokle stranca sa nas ne svrgnemo,
Za slobodu zalud vojujemo.

Ali kako potjerati strance,
Kad nas s leđa Bosna poturčena,
U har stranca, bije neprestance,
Odahnuti ne da nam ni trena?
Djedovine zar nam je sudbina,
Da pogine od vlastita sina?

Eto čemu vodi osvajača
Tašta slava pohlepna za blagom!
Može l' biti stvorcu svieta blagom
Draga vjera, širena od mača?
Nema prave vjere, niti slave,
Što se stiče otsiecanjem glave.

I ne može vjera bit u boju
Sa zakonom prirode, koj sili
Da svak ljubi rođen-grudu svoju,
I da voli majčin jezik mili.
Dok s prirodom ne uskladiš vjeru,
Zubi sumnje mir će da ti žderu.

Mahnitost je zbog vjere se klati.
U svašta su vjerovali davno.
Čišći pojam danas poče sjati;
Čišće sieva božje ime slavno;
Bistri razum tjera s njegva lica
Oblačine predrasudnih tmica.

Od iskona Bog napretku pute
Predodredi, ko zviezdama neba;
Prisilit će ljude nužde ljute,
Da se slože u potrazi hljeba,
I uvide, da ga mač ne stvara
Nego lemeš mirnoga ratara.

Kad siđoše na more Hrvati
Zakleše se tvrdo svojem Bogu,
Da tuđega neće otimati,
Već braniti svoje dokle mogu.
Bog nam posla ratnu napast mnogu,
Al rieč danu održasmo Bogu.

Svakim danom zemlja nam je manja,
I manje nas ima svakim danom;
Al smo gordi riečju Bogu danom!
Ni sva grozna nebrojena klanja,
Dok je jednog, maći nas ne mogu,
Da rieč danu prekršimo Bogu.

Da narodi cielog jadnog svieta
Sličnu riječ dobrom Bogu dadu,
Sloboda bi svuda cvala sveta
U vječnoga mira plodnu radu:
Ljubav Boga vezala bi ljude,
Da med svima jedna vjera bude.

Mi jezikom govorimo istim,
Ista krv nas u jedinstvo spaja,
A zar da nas, u srcima čistim,
Sveznajući vjerama razdvaja?
Griešna miso! To vjeruju ljudi
Sebičnjaci i opake ćudi.

Probudite, braćo sunećena,
U srcima ljubav rođen-grude,
Svoje krvi, narodnog imena,
Da nam jedna potomšćina bude;
Nama vaša vjera smetat neće,
Da uljudbe uzgajamo cvieće;

Da gonimo složno nametnike,
Dolazili s juga, il sjevera.
Podižimo svietlu spomenike,
Da se noćad grabežljiva tjera.
Bit će za sve i mjesta i slave;
Stupat ćemo uzdignute glave.

16

Sr. ·ota je vječno sužnjevati,
Za tuđinca ubijati brata;
A dika je na svom carevati,
Tuđoj zemlji ne nositi rata.
Najveća je sreća u slobodi,
A Bog ljudstvo k jednoj vjeri vodi."

FERHAT-PAŠA

"Nije sultan sindžir, nego glava,
Od Alaha samog postavljena.
Tuđinac nam zakone ne dava;
Sloboda je vjerom zajamčena.
On čas biste svi slobodni bili,
Kada biste islam prihvatili.

Kalif našeg jezika ne goni,
U Saraju visoko ga časti,
Gdje hrvatski jezik gordo zvoni,
Jer je dignut do najveće časti:
Car pozdravlja u njem poklisare,
U njem piše na strane vladare.

Hrvata je paša i vezira
Više nego ikog drugog roda;
Potpuna je njihova sloboda;
U imetak niko im ne dira;
Mlečići vas s Habzburzima deru,
Bojišta im vaše kosti žderu.

Vi spasiti možete jedino
Svoja prava pod sultana krilom;
A gospodstvo svako strano ino
Vaša prava ugušuje silom.
Junaštvo vam sjajno sultan štuje,
I dobro vam za budućnost snuje.

Tri četvrti domovine vaše
Uživaju već milost sultana;
I ostalo do malo će dana
Doć u carstva njegova međaše,
Što se na tri diela svieta stere,
I lovore nove uviek bere."

Istom Pero nešto rana povi,
Zagrmješe s meteriza gromi;
Dim, ko pakla čađa, nebo ovi,
A nebo se, ko skrhano, łomi.
Kroz sutjeske i dumače jeka
Grmljavinu stostruči daleka.

Rik topova neće prestat više;
Gvozdanskom će dolazit sve bliže,
Dok u njemu živa duša diše,
Dok se nad njim vita kula diže;
Dok s ponosnim stiegom, s topovima
Grune, skrha kosti kaurima.

Livanjski je sandžak dovukao
Sa tabije Zelenka i Krnja,
Ispred kojih i sam Klis je pao,
Od gromadna užarena zrnja.
Ognjen-zmaji muklo na grad ruču;
Strma brda, ko bakovi, muču.

Otkad svanu baljemezi riču
Do sutona, dok se nišan vidi.
Brežuljci se od potresa miču,
Gvozdanskom se prolamaju zidi.
Mumlja tutnjem ispod grada brdo,
Ko vulkana rûkom grotlo grdo.

Brdine se tresu naokolo:
Sa Rudine klisure se ruše;
S Ljute Strane drhće hrašće golo,
Stražbenicu čađe pritisnuše;
Vrletna se Klupica sva drma,
Cerova se Kosa ježi strma.

Tutnju teških tučanih topova
Tutnjom trusa zemlja odgovara.
Od orljave paklenih gromova
Smrtna strava sve živine hara,
Sa ležaja srće srna plaha,
Srce klapće jelenu bez daha.

17

A da neće zašto jadni znati!
Svi Hrvati vrlo dobro znadu
Kud im treba skoro putovati.
Zviezdu nadu na čelu imadu:
Ona blieska zrakom vječne slave,
Put im kaže u visine plave.

Porkulab im Stjepan dade kruha,
Da mu sutra orni budu opet,
Da topove izvade iz gruha,
Da ih smognu na tabiju popet.
Za sjutra se juriš očekiva,
S kog će mnogi vječni san da sniva.

Začepiše lazu kako tako
Gruhom, drvljem, stribom, đunladima.
Podigoše topove polako,
I eto ih već na bedemima,
Do mazgala teško raskrhana,
Do krnjatka tvrda grudobrana.

I zastavu podigoše svetu
Sa koje ih Morska Zviezda brani;
Sad je slična razdrtom rešetu,
Toliko je vrućih kuglja rani.
Kopljište joj vito, prelomljeno,
Drenovim je novim zamienjeno.

Skupiše se sve tri vojevode,
Da utjehom braći mlađoj budu,
Da primjerom do Boga ih vode,
Svete žrtve za rođenu grudu.
Kapetan ih Jure brižan diže
Svjetlom rieči Bogu sve to bliže:

"Braćo moja, božji mučenici,
Vitezovi bez mane i straha,
Djedovine sveti zatočnici,
Što do zadnjeg branite je daha;
Nas trojica nuždu osjećamo,
Da najviše priznanje vam damo.

Među vama nema nijednoga,
Koj bi u čem priekor zaslužio,
Koji bi se, cjeć udesa zloga,
Na sudbinu groznu potužio:
Svi ste sviesni teškog položaja,
Al nijedan od vas ne očaja,

Nit promrmlja, niti se potuži,
Nit izrazi želju časna mira.
Svak dužnosti postojano služi,
I smrt rađe no sramotu bira;
Nit prevjeri Bogu, niti domu,
Nit udesu pokloni se zlomu.

To i jeste što nam daje snage,
Da vam stanje prikažemo jasno:
Već i nade nestade nam drage,
Ne ostade no da mremo časno.
Taubenhauzer ne miče se s Bojne,
Nit Auersperg vodi vojske brojne.

Svaki ima vojske šest hiljada.
Da udriše š njima prošlih dana,
Kad Blagajski sunu iznenada,
Dogovorno i sa raznih strana,
Žive munje iz oblaka noćna,
Propala bi turska sila moćna.

A znali su što Blagajski kani,
Jer su Bojna i Stjeničnjak tvrdi
Od njegova roda sazidani,
Njegov posjed, strah Turcima grdi.
Bit ne može da on nije prije
Pomoć isko od te dvije zmije.

Kada Zrinskog pad rođena Zrina,
Ni spas čarne mezimice kćeri
Ne makoše da sile omjeri
Sa bezbrojnom vojskom dušmanina,
Znak da nije imo vojske dosti,
Već da zalud troši hrabre kosti.

U bečkoga ko se uzda cara
Prosi milost u crna hajduka.
Tom se nadom niko već ne vara;
Zar da janje gane gladna vuka?
Ni u koga mi nemamo nade,
A što vriedi svaki od vas znade.

Domovina sva je ovdje s nama,
Njena prošlost i budućnost njena;
Da je vječna ne pokrije tama
Potrebna je žrtva uzvišena.
Mi u tamu ulazimo s tielom,
Ali s dušom među zviezde bielom.

Iz našega časna ugasnuća
Svjetlosti će vječne sinut zraka,
Potomšćini kano sunce vruća,
Kano ljubav okriepna i jaka;
Jer narodu zaslužena slava,
Sjaj viteštva, vječan život dava.

Trista nas je na početku bilo,
A danas nas nema pedesetak;
U slavu se sve to pretvorilo.
Isti dični žudimo svršetak,
Da nas želja žića ne zavede,
S nebesa nas mrtva braća glede.

Bit će rodu sićušan gubitak,
Koj žrtvova Bogu milijone;
Za budućnost neprocjen dobitak,
Majak slave, koji nikad ne tone;
Kroz udesa oluje koj blieska,
Dušmanima strašniji od trieska.

Da mi ovdje časno ne umremo,
Jadnom željom žića zavarani,
I da tursko roblje postanemo,
Na ucjenu bili bismo dani;
Na obrazu potomšćine ljaga,
Rak rastvorni životnih joj snaga;

Primjer strašan i zaraza kužna,
Kukavnosti crna pošalina,
S koje skoro slavna djedovina
U jaz stida propala bi tužna;
Jer narode, što ne ćute srama,
Neminovno proždre vječna tama.

Vama viklim preko cielog dana
Gledat smrti u očnice prazne;
Vidati je u dnu svojih rana,
Ko u mraku provalije jazne;
Vama nije teško, kroz tu tminu,
Vidjet vječnu nebesku svjetlinu.

Mi moramo harni biti Bogu,
Što nam slavnu prigodu tu dade,
Da kažemo što nam duh valjade,
Što nam srca izdržati mogu;
Da ni miso na dječicu dragu
Savjesti nam ne koleba snagu.

Mi čujemo vrući uzdah ljube,
Koji do nas preko gora leti;
Koj im srca smrtnim jadom dube;
Vidimo im suza potok sveti,
Što im čarne zamagljuje oči,
Očajanjem nježna srca toči.

Mi čujemo lelek roditelja,
I grozne im jade osjećamo;
Sve predano, hrabro podnašamo,
Jer je takva naredba i želja
Onog, koji odluke ne mienja;
Iskonske su za sva mu stvorenja.

Drugoga nam puta ne ostavlja
Ferhat-paša, do puta sramote:
Grad izdati, i narod nam valja,
Da nas suncem ogrije dobrote.
Takva crna sunca crne zrake
U crne nas osuđuju mrake.

19

Damjan reče: "Braćo moja draga,
Danas će se sabrati nad nama
Sve bezbrojne neumrle duše,
Za Hrvatsku koje poginuše,
Otkad Hrvat sa nje tjera vraga,
Sa svih strana nasrtaj im slama.

Pred svima će biti Zrinskog sjena
Gorostasna, nad grad uzvišena;
Motrit će vas djedovi i oci;
Djela vaših biti će svjedoci,
I pred višnjom pravdom odvjetnici,
Kojoj bjeste dični zatočnici;

Da vas vinu k vječnoj mira luci,
S mučenika paomom u ruci,
Sa opsjevom zlatnim oko glave;
Da lebdite krilom vječne slave
Po pučini božanskih dobrota,
Nad istinom beskrajnih divota."

Nojca minu, sunce još ne granu,
No se sjetno kroz magle probija;
Il pred grozom ustuknu i stanu,
Te se gustom maglušom ovija,
Da ne vidi užasne grozote,
I pobjedne nepravde sramote.

Odjedared s okolne planine
Đulbedova leti u visine
Znade gradščik, što ta dova znači;
I da druzi postanu mu jači
— Bijaše im dosta kobna posta —
Podieli im sve što hrane osta.

Svu džebhanu na topove daje,
Lake purke na puške predaje,
S preporukom da ih troše šćedro,
Ne u vjetar, već u živo njedro.
Britku ćordu izguli iz toka,
Put istoka glednu vedra oka.

Mujezini sabah otpjevaše.
Oprezno se Turci k zidu vuku;
Uspravne ih straže jošte plaše;
Na otponcu puške drže ruku.
Sa mazgala još vire šešane,
I top može svaki tren da plane.

Još se bajrak s tanke kule vije,
Još zvirlaju mrke mejdandžije,
Na topove teške naslonjene;
Staklene im oči izbuljene
U Turcima bude trnce mrazne,
Ko da tonu u bezdane prazne.

Nose ljestve, ne smiju do grada!
Opališe tisuć džeferdara;
Iz topova teška tuča pada;
Na paljbu im grad ne odgovara.
Na predaju trubljama dozivlju,
Krsti im se neće da ozivlju.

Kapidži se kakve varke boji,
Jurišati Ferhatu ne dade:
"Jamačno se tu zasjeda kroji,
Kano onda kada Siget pade:
Kada Turci u grad uljegoše,
U lagum ih krsti podigoše."

Martoloz se tute lukav nađe,
Ljestve uze, tiho se prikuči;
Njuškom hitro na bedem izađe,
Kao lisac, kad položaj uči.
Gleda, zvirka, bulji začuđeno:
Čini mu se sve je sledenjeno.

"Sve je mrtvo!" s bedema doviknu.
"Sve pretraži, naročito kule,
Rad laguma — Ferhat mu odviknu —
Da nam mnoge ne ocrniš bule."
Sve pretraži, i doviknu s triema:
"Sve je mrtvo, opasnosti nema!"

20

Topovima oboriše vrata,
Uljegoše; ima šta da vide!
Sa ljestava, ko ždralova jata,
Mrki Turci poplaviše zide.
Od veselja opiveni kliču,
Ko arslani riču, i urliču.

Dvorište je puno mrtvih glava
Sledenjenih posred sukrvice.
Sva kaurska četa tiho spava,
U nebo joj gleda bliedo lice.
Na ranama krv je usirena;
Na očima suza sledenjena.

Na tielu im mesa ne imade,
Nego suha koža izranjena;
Mosuri im ledni vise s brade;
Scipaše se uda ukočena.
Turcima se s užasom još čini,
Da su jučer bili herubini.

U svem gradu nema kapi vina,
Nema vode, ni pšenična zrna;
Nema kruha, niti jela ina;
Ni taneta, ni baruta crna:
Do fišeka sve su ispucali,
Prije neg su Bogu dušu dali.

Kako Turci od veselja kliču,
Razliežu se doline i brda;
Oblaci se otprhnuti miču,
Ko kad grmi topa rika grda.
Njima mufti Bašagiću veli:
"Nek se danas niko ne veseli!

Ovi mrtvi nisu pobieđeni.
Otišli su u smrt svojom voljom,
— Glađu, žeđu, ledom ukočeni —
S divnom nadom, od života boljom;
I, mogući živjeti, da htješe,
Svi nebeskom carstvu privolješe.

Lagum strašan, koj u krvi tinja
Do najdaljih ljudskih pokoljenja;
Vatra munje u oblaku sinja,
Koja pravac povjesnice mienja;
Sila božja, stoput potrošena,
Hiljadi se, uviek obnovljena.

Alah danas u srce me dirnu!
Neću više s Hrvatima boja.
Zar pravednu klati čeljad mirnu,
Što su uz to još i braća moja?
Alah brani klati takvo pleme,
Da nam skupa ne ugasne sjeme.

Zovite mi kršćanskoga popa,
Da junake ove blagoslovi;
Po obredu da ih svom pokopa.
Da mi niko s njih što ne ulovi!
Ni odiela, ni gotova mala,
Ni pušaka, niti britkih pala.

Pod oružjem i bajrakom časnim
Nek ih nose iz dičnoga grada,
Neka telal viče glasom jasnim,
Da, u počast junačkog evlada,
Ja harače ne tražim od raje;
Nit u stoci da mi išta daje.

A ovoga besprimjerna diva,
Koj ni mrtav ne da svog bajraka,
— Da mu majka zemlja bude laka —
Pokopajte skupa, neka sniva,
U dičnome omotan bajraku,
O besmrtnoj svjetlosti u mraku.

Moja mu je čelenka na glavi,
Ja sam htio oteti je živu,
Da me poraz sjećanjem ne davi.
Nek na čelu ostane tom divu!
Niko s čela da mu je ne dira,
Da ga resi putem vječna mira!"

21

MARTIN KATIČIĆ

HRVATSKI DOM, br. 5. 23. VII 1992.

Interview 1992.

GOSPODIN MARTIN KATIČIĆ, KANDIDAT HDZ-a U PETRINJSKOJ IZBORNOJ JEDINICI NE VJERUJE U » ČAROBNI ŠTAPIĆ«, ALI UVJEREN JE DA BI HRVATSKA MOGLA I MORALA SLIJEDITI PRIMJER POSLIJERATNE NJEMAČKE

U HRVATSKU KOSTAJNICU DOLAZIM S PRVIM POVRATNICIMA!

SVOJ TEŠKO STEČENI UGLED POSLOVNOGA ČOVJEKA, GOSPODIN MARTIN KATIČIĆ STAVIO JE NA RASPOLAGANJE HDZ-U, JER VJERUJE U PROGRAM STRANKE NA VLASTI, KOJA JE U OVA TEŠKA RATNA VREMENA, OPREZNO I MUDRO KORMILARILA HRVATSKIM DRŽAVNIM BRODOM.

Ima li veće kazne božje, pomišljam penjući se stubama Privredne banke, nego praviti interview s gospodinom bankarom, čovjekom brojki i kamata, predstavnikom ceha po zlu spominjanom, osobito u Hrvatskoj u svezi devizne štednje koja vam mrtva leži već duge mjesece s malim izgledima da joj netko udahne dah života.

Gospodin Katičić, visok, snažan a uglađen muškarac, dočekuje me u svom, ne osobito raskošnom uredu, ljudski srdačno, prirodno, opušteno, makar znam da ga čeka tisuću i jedan posao. Stari trik poslovnih ljudi — mislim, s kojima pokušava ostaviti dojam na sugovornika, osobito u ovo predizborno vrijeme.

Ali gospodin Katičić ne započinje priču o sebi, daje mi knjigu HRVATSKA KOSTAJNICA I ZRIN tiskanu ove godine, a koja sažima stradanje hrvatskoga naroda u Pounju. Knjiga je pisana s toplinom i ljubavlju, ilustrirana fotografijama razorene kulturnopovijesne baštine. Dobijam i knjigu Ivice Golca TISKARSTVO, IZDAVAŠTVO I KNJIŽARSTVO PETRINJE koje je generalni sponzor Privredna banka Zagreb, potom i PRAVILA DRUŠTVA PRIJATELJA ZRIN; na rastanku ponio sam čitavu jednu malu biblioteku koje je pokrovitelj, inicijator ili pak promotor bio gospodin Martin Katičić, taj hladni čovjek brojki i kamata, kakvim sam ga u početku zamišljao.

1

Dakako, dojam se mijenja; upoznajem potomka drevne plemičke obitelji Katičić, preci kojega su doselili na područje Banovine početkom 16 st. Došli su kao slobodni ljudi, nikome ne robujući, i ta slobodarska tradicija krajišnika koji su branili Hrvatsku i uljuđenu Europu od Azijata donijela im je plemički grb 1582. U stoljećima koja su slijedila igrali su značajnu političku, kulturnu i gospodarsku ulogu u Hrvatskim zemljama, pak se može bez pretjerivanja reći da se sudbina Hrvatske isprepliće i vezuje neraskidivim nitima s obitelji moga suguvornika. Navodimo samo burnu i revolucionarnu godinu 1848. kada je pradjed Martina Katićića, osedlao tri konja za tri sina i poslao ih u sveti rat za nacionalno oslobođenje stjegonoša kojega je bio neumrli ban Jelačić.

Genealogija obitelji kaže da je dr. Vladimir Katićić bio ministar zdravlja u Austro-ugarskoj monarhiji, gospodin Ivo Katičić, arhitekt, projektirao je prvi most na Kupi u Karlovcu, a obitelj je dala više časnika austro-ugarske vojske. Jedan u nizu, ali ne i posljednji koji nikada nije zatajio svoje hrvatstvo svakako je sada pokojna starina Ilija Katičić, otac Martinov, dugogodišnji zastupnik i uglednik Hrvatske seljačke stranke. Ugledni žitelj Kukuruzara, vlasnik velikog gospodarstva, mlina, pilane i trgovine godine 1945. osuđen je na smrt, nekretnine su mu oduzete, a u obiteljsku kuću uselio se Narodni odbor i mjesna škola. Ma koliko bahate i bezobzirne, boljševičke vlasti, pod pritiskom mještana kojima je, ne jednom, spasavao život, morale su smrtnu kaznu preinačiti u dvadesetogodišnju robiju. Punih šest i pol godina Ilija Katičić čamio je u velikosrpskim kazamatima, prkoseći nepravdi i nadmenom tuđinu. Nisu ga slomili; vratio se iz zatvora, prionuo na posao i opet je stao na noge, podižući djecu u tvrdoj hrvatskoj svijesti. Usprkos poodmakloj dobi, živo je zagovarao hrvatske starine i običaje, pak je od njega i potekla ideja za osnivanje Društva prijatelja Zrina, kojemu je cilj bio obnova drevnog hrvatskog grada, stoljetnog sjedišta najuglednijih hrvatskih kneževskih obitelji Babonića i Šubić Bribirskih koji se po gradu i prozvaše Zrinski.

Sin Martin, ugledni hrvatski bankar, naslijedio je od oca ljubav prema zavičaju; prigrlio je ideju o osnivanju Društva prijatelja Zrina kojemu je dopredsjednik, ne žaleći, usprkos brojnim obvezama, vremena i novca kako bi tom starom hrvatskom gradu vratio prijašnji izgled i ugled. Propadajuća Zagrebačka katedrala našla je u njemu gorljivoga skupljača sredstava, kao i crkveni kompleks Mala Gorica pokraj Petrinje koja će biti obnovljena i predana župljanima.

Gospodin Katičić rođen je 1937. u Donjim Kukuruzarima, općina Hrvatska Kostajnica; diplomirao na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Oženjen je, otac dvojice odraslih sinova. Pomalo stidljiv, plašeći se da ne ispadne hvalisav. nerado daje podatke o sebi a koji ga definiraju kao sposobna i vrijedna, nesebična čovjeka, kojemu »moć« koju daje mjesto čelnoga čovjeka najjače hrvatske banke nije izblijedila vjekovne hrvatske korijene. Dapače.

Stavljajući Vas na pojedinačnu listu 25. izborne jedinice, držite li da je Vaša stranka računala s Vašim ugledom bankara?

Naravno. Tome se ne treba čuditi s obzirom da HDZ zastupa stajalište po kome Hrvatska treba biti društvo u kojem vodeću ulogu neće imati političari, koji se »ràzumiju« u svaki dio kulturnog, gospodarskog, vojnog i političkog života države, već najkompetentniji stručnjaci za odgovorne i složene poslove.

2

Na prošlim izborima nastupili ste kao neovisni kandidat. Što se u međuvremenu kod Vas promijenilo, da ste se priklonili stranci na vlasti?

Sve što sam postigao u životu, postigao sam vlastitim radom. Godinama sam gradio valstite političke stavove. Tijekom ove, za Hrvatsku izuzetno teške godine, shvatio san da stranka na vlasti u najvećoj mjeri, oprezno i mudro vodi unutarnju i vanjsku politiku Hrvatske, što je bilo istovjetno mojim stajalištima. Zbog toga sam odlučio da svoj teško stečeni ugled poslovnog čovjeka stavim na raspolaganje HDZ-u, jer program HDZ-a je i moj program.

Rođenjem ste Banovac; ovaj krvavi rat opustošio je i Vaše djetinjstvo. Držite li da je u Vašem kraju moguć suživot? Prognanici listom kažu: ne! Ali racionalna politika kojoj se HDZ priklanja kaže: mora! Vi ćete morato odgovoriti svojim biračima na ovo i slična pitanja. Što ćete reći?

Ovaj krvavi rat opustošio je djetinjstvo hrvatske djece, bez obzira bila ona prognana ili rasla u područjima koja nisu bila izravno ugrožena ratom. Meni je uništen zavičaj, a njih čeka težak put odrastanja i osobnog preispitivanja gdje završava dobro, a gdje počinje zlo, i kako se s tim živi. Suživot je moguć i potreban da se hrvatski narod ne bi u nekritičkoj osveti izjednačio sa svojim krivcima. Time bi izgubio svoj dignitet i svoju povijest.

Prognaničko pitanje svakako je bolno i opterećeno mnogim, najblaže rečeno, nesporazumima. Privredna bakna Zagreb, kojoj ste na čelu, mnogo je pripomogla da se bol i tuga prognanička ublaže. Držite li da su službe zadužene za zbrinjavanje protjeranih Hrvata mogle učiniti više?

Sigurno je bilo i propusta. Ovdje vidim dvije razine problema. Jedna je gospodarska i odnosi se na saniranje troškova prognanih, opskrbu u hrani i dobrima, i sl. Naša administracija je tu puno činila, ali je, suočena s veličinom problema, ponegdje i zakazala. Druga razina problema je ljudska i odnosi se na humani pristup, toplu riječ i pomoć prognanicima koju trebaju pružiti mještani gradova u koje smo prognane privremeno zbrinuli. Srce hrvatskog čovjeka je široko, u što su se uvjerile stotine tisuća prognanih.

Ljudi smo, bože moj, i osjetljivi na nepravdu; ovo ratno doba samo potencira tu osjetljivost. Pomoć Hrvatskoj stizala je iz čitavog svijeta, ali često nije dolazila do onih kojima je namijenjena. Očito je da se već u začetku zataškavaju afere koje bi potresle ne samo Vladu, već i stranku na vlasti. Zašto se odlučnije ne uđe u obračun s ratnim profiterima i kriminalom svake vrste?

Vjerojatno je takvih afera bilo. Hrvatska nije zemlja nadljudi, ima svoje heroje i one druge. Osobno mislim da u ovo doba ipak prevladava ono pozitivno u ljudima i da ratno profiterstvo nije uspjelo u širim razmjerima. Pravna država koju još uvijek gradimo, mora djelovati kako bi spriječila anomalije koje navodite. Hrvatska Vlada se odlučno obračunava s takvima, međutim zbog poznate nam ratne situacije u Hrvatskoj takvi potezi nisu dobili odgovarajuću medijsku zastupljenost.

3

Mnogi veliki Hrvati tiho su se iskrali iz Domovine, pak su iz bijela svijeta gledali našu krvavu zbilju. Sada se

vraćaju i prolaze uglavnom bez posljedica. Dapače, čeka ih posao i sva ina prava hrvatskoga građanina. Mislite li da bismo morali, radi poginulih i ranjenih, radi djece i njihovih uništenih snova, energičnije postupati s takvim ljudima. Pa to su dezerteri!

Iako, na žalost, ima i takvih slučajeva, mislim da nam je veći problem otkrivanje i privođenje pravdi onih koji su počinili zločine, a sada pokušavaju sakriti svoje zločinačko djelovanje i vratiti se među nas. Takvima prvo moramo suditi.

Po sudu meritornih a stručnih, spadate u sam vrh hrvatskoga bankarstva. Što biste, i jeste li, Vladi predlagali program brze obnove razrušene Domovine, posebno u svezi kreditne politike. Postoji li sretno rješenje, ako takvoga uopće može biti za one koji su sve izgubili, koje bi gubitnicima vratilo optimizam i vjeru u dobronamjernost Vlade?

Prirodno da imam program — to je elementarno poštenje prema mojim biračima. Moraju znati što nudim i zašto me biraju. U detalje ću ga iznijeti s punom odgovornošću. No vratimo se drugom dijelu Vašeg pitanja. Povezivati dobronamjernost Vlade sa sretnim i brzim rješenjem hrvatskog gospodarskog pitanja vraća nas u doba obećanja bez pokrića, koje bismo voljeli što prije zaboraviti. Treba se sjetiti da je Hrvatska 50 godine provela u komunističkom sustavu u kojem je bila besprizorno pljačkana. Nametnuti nam rat samo je zaoštrio naslijeđenu tešku gospodarsku situaciju. Svaki poljoprivrednik i privatni poduzetnik reći će vam da za uspjeh ne postoji »čarobni štapić« nego samo rad. Okončanjem rata HDZ će završiti pretvorbu cjelokupnog gospodarstva, s tim što će se posebna pažnja posvetiti krajevima uništenim ratom. Sigurno je da će tada uvjeti za obnovu razrušene Domovine biti povoljniji. Svatko tko tvrdi da ovako opustošena Hrvatska može karitativno dijeliti prognanicima i oštećenima nove domove i povrat uništene i opljačkane imovine već sutra, nudi prazna obećanja.

Hrvatske su štediše izgubile svako povjerenje u domaće banke, a poznato je i zašto. Što Vaša banka poduzima da štediše nanovo steknu izgubljeno povjerenje?

Privredna banka Zagreb d.d. je prva hrvatska banka koja je nedavno krenula s kreditima temeljem oročenja devizne štednje. Uskoro se spremamo ponuditi građanima prodaju deviznih oročenih depozita, koji će biti vezani uz DEM. Razmatramo i mogućnost izjednačavanja stare i nove devizne štednje. Oni koji žele, svoju novu deviznu štednju mogu podići u bilo koje vrijeme. Kod štednje je naše pravilo da prednost imaju oni s ratom najviše ugroženih područja, kako bi se teret ravnomjerno raspodijelio.

Znamo, i nije potrebno naglašavati, da se Domovina ne brani samo puškom. Ipak, bez »hrvatske puške na hrvatskom ramenu« ne bi bilo ni neovisne Republike Hrvatske, pa makar se gospodin Gencher trsio iz petnih žila u Europskoj zajednici. Hrvatski vojnik vraća se kući (uskoro). Hoće li stajati u repu pred Zavodom za zapošljavanje, ili će se silna obećanja početi postupno ali ipak, ispunjavati? Vaša izborna jedinica vrlo je naelektrizirana glede tog pitanja. I što vi možete obećati tim mladićima kao njihov eventualni saborski zastupnik?

4

Kao što sam već prije naglasio, ne postoji čudotvorno rješenje, ali osobno smatram da Hrvatska sa svojim ljudskim i prirodnim potencijalima može i mora ići putem kojim je krenula i Njemačka. Pa ako je Njemačka poslije II. svjetskog rata, razrušena, opustošena i izolirana uspjela postati i vodećom silom gospodarskom u svijetu, ne vidim razloga da Hrvatska ne nađe odgovarajući posao za svoje lojalne građane, a prvenstveno za sve naše hrabre i mlade i stare borce na ratištima. Kao eventualni zastupnik, zauzimat ću se za takvu politiku koja će omogućiti zapošljavanje svih naših boraca.

Je li Privredna banka napokon hrvatska banka? Poznato je da su prijašnji čelnici favorizirali i privilegirali Srbe. Mnogi od njih — u Osijeku, Belom Manastiru — otišli su u četnike. Kakva je danas nacionalna struktura zaposlenih u Banci i primaju li se Srbi?

Privredna banka Zagreb je uvijek bila hrvatska banka. U cijeloj našoj državi godinama je postotak zaposlenih Srba, naročito na rukovodećim funkcijama, bio nesrazmjeran u njihovu udjelu u ukupnom stanovništvu. To se protezalo kroz sve strukture i sva poduzeća hrvatskog gospodarstva. PBZ u tome nije bila ni po čemu izuzetak. Srbi, lojalni građani Republike Hrvatske, koji su s nama podnosili teret ovog rata ostali su zaposleni u PBZ, a drugi su promjenom strane, njih više stotina, sami sebi potpisali otkaz. U našoj su Banci i sada djelatnici svih nacionalnosti, birani smo prema stručnosti.

Vi ste dijete Banovine i, pretpostavljam, vezani uz zavičaj. A ipak ste i dugogodišnji građanin Zagreba. Jedan od uglednijih. Mnogo je povika iz provincije na naš Agram, posebno iz područja opustošena ratom. Držite li da je ljutnja opravdana? Je li tzv. metropolizacija Zagreba u ovo ratno vrijeme i u situaciji kada imamo kolone polusitnih ili gladnih građana prihvatljiva i opravdana? Držite li da bi gradska vlada na čelu s g. Vedrišom ipak trebala odgovarati poradi svoje megalomanije? Zar je baš sada valjalo raskopati Ilicu, kojom prolaze kolone prognanika misleći da su zanemareni i prezreni? Je li ovaj neodmjeren postupak puko dodvoravanje vlasti od strane gospodina Vedriša i je li, možda, Privredna banka dala Gradu kredit?

Iz kojekakvih pobuda, ljude se u Hrvatskoj godinama usmjeravalo protiv njihova glavnog grada Zagreba, u kojem su afirmaciju, status i obrazovanje stjecali građani iz svih krajeva Hrvatske. Zagreb je uvijek bio otvoren svima, a za uzvrat je neprestano bio pod povećalom raznih zlonamjernika. Zagreb i danas, kada je veliki dio njegovih žitelja na bojištima diljem Hrvatske, hrani 120.000 prognanika. A kad je o Ilici konkretno riječ morate znati da nije rekonstruirana 102 godine, da se urušavaju balkoni stoljetnih zgrada na tu istu Ilicu. Uostalom, ovakvim se radovima zapošljava mnogo ljudi. Pitanje je onda što je megalomanija? O razvoju Zagreba i njegovu mjestu, kakvu mu kao znanstvenu i kulturnu središtu pripada, odlučit će se u okviru cjelovitog razvoja Hrvatske. Samo privredno stabilan i bogat Zagreb omogućit će stabilnost i prosperitet i Banovini, i cijeloj državi.

5

Svagdje u svijetu, a i u bivšim boljševičkim državama, bez obzira što su u njima izbori bila puka farsa, u predizborno vrijeme stranka na vlasti, ako treba, i umjetno podiže

plaće i nastoji inflaciju svesti na podnošljivu mjeru. U Hrvatskoj danas, ni mjesec dana pred izbore, situacija je upravo obratna. Cijene divljaju, plaće se limitiraju (zamrzavaju, istinu govoreći), život je jednostavno sveden na golo preživljavanje. Kao da netko u Vladi radi protiv interesa stranke na valsti ili dojam možda vara?

Vjerujem da stranka na vlasti kao i Vlada, unatoč ogromnim troškovima rata, ne vidi dobrobit za razvoj hrvatskog naroda u metodama propalih boljševičkih država. Vlada nije spremna dezavuirati zacrtani gospodarski program zbog osobne promidžbe. Treba imati u vidu da je inflacija i pad životnog standarda neminovnost u uvjetima rata. Međutim, ova Vlada što se ispušta iz vida, nije uvela ni točkice ni bonove, a u krajevima koji nisu bili u području ratnog djelovanja, živjeli smo gotovo normalno.

HDZ u izbore ulazi dosta samosvjesno. Je li to možda samo prikriveni strah od eventualnog poraza?

Niti jedna stranka u izbore ne ulazi na drukčiji način. Ako sami u sebe ne vjerujete, ne možete očekivati od drugih da vjeruju u vas.

Držite li da je HDZ ispunio obećanja dana biračima na prošlim izborima? Može li ovaj krvavi rat biti opravdanje za sve propuste, indolencije i primitivnu grabež? Jesmo li mogli dobiti ovaj rat uz manje žrtava?

Srbija nam je nametnula ovaj rat uz prešutnu suglasnost europskih i svjetskih mehanizama. Što se tiče žrtava, Predsjednik Tuđman i Vrhovništvo Hrvatske učinili su sve što je bilo u njihovoj moći da ih bude što manje balansirajućom politikom, zbog čega su često bili prozivani od oporbenih stranaka. HDZ je ispunio obećanja dana biračima u mjeri u kojoj ih nije onemogućio rat. Ostvarili smo međunarodno priznatu državu, imamo hrvatsku vojsku, policiju, svoj novac, svoju diplomaciju. Sada odlučujemo o svojoj budućnosti.

Gospodine Katičiću, kada ćete u Kukuruzare? Rado bih se susreo s Vama u Kostajnici, Hrvatskoj.

6

U Hrvatsku Kostajnicu i Kukuruzare, sigurno ću se uskoro vratiti, i to ne sam, nego s prvim povratnicima. Nadam se da među njima neće biti oni koji su izazvali i podržavali ovo krvoproliće. Sve ćete nas obradovati krenete li s nama.

Ivan Strižić: RAZGOVORI

55. LAD-u PZO — Sisak

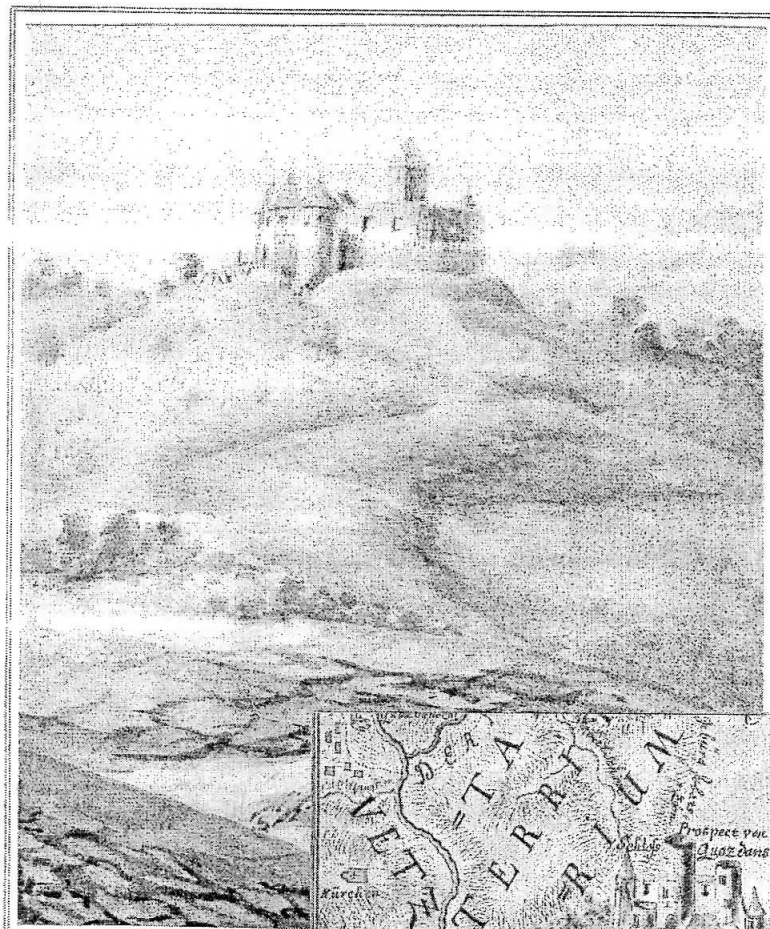

Srebrni talir
kneza Nikole
III. Zrinskog
koji je iskovan
u Gvozdanskom

Doseljeni rudari-izbjeglice iz sanske regije
obnovili su rudnike, naselje i kaštel Gvozdanski
nakon Karlovačkog mira 1699. godine

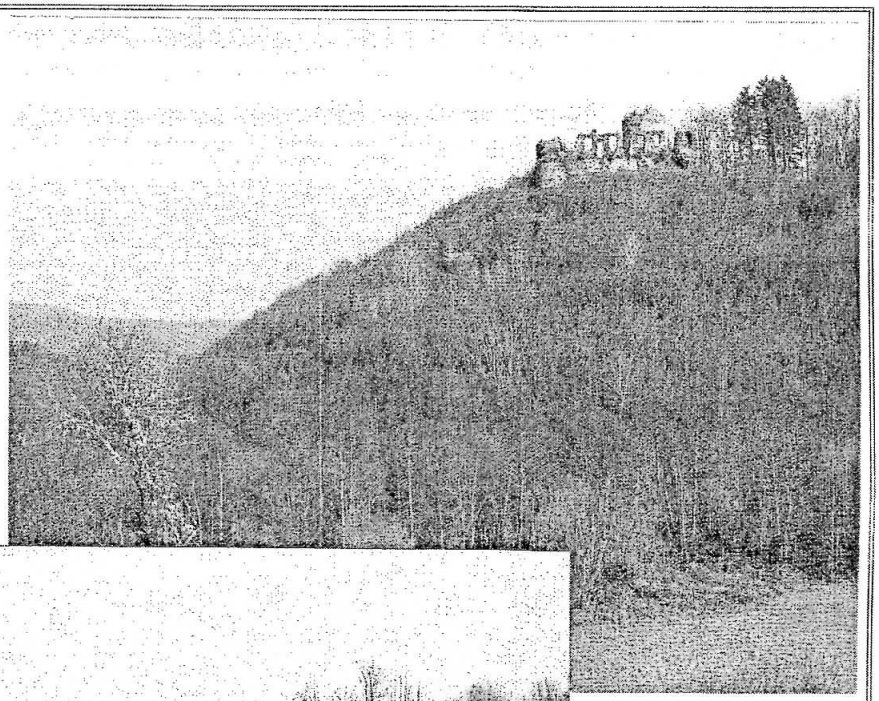

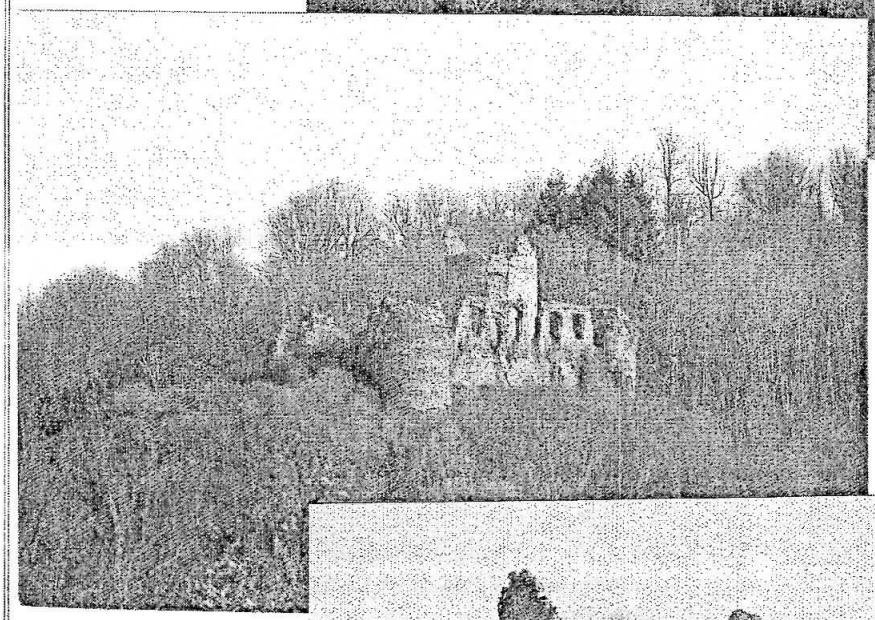

Na osamljenoj gori još stoji zaboravljeni hrvatski grad Gvozdanski koji je 1578. godine do zadnjeg čovjeka branio Hrvatsku i Europu

9 789539 758408